
BRENDA
JOYCE
Sisters Planet
Gülün Sözü
PEGASUS

Pegasus Yayınları: 1343
Bestseller Roman: 582

Gülün Sözü
Brenda Joyce
Özgün Adı: Promise of the Rose

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Begüm Berkman Padar
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016
ISBN: 978-605-343-847-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Brenda Joyce Senior, 1993

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla HarperCollins Publishers'ın bünyesindeki Avon'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Brenda Joyce

Gülün Sözü

İngilizceden çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

En iyi dostum,
harika ve özel bir hanım olan anneme.
Seni seviyorum.

Oyuncular

Northumberland Hanedanlığı

Rolfe de Warenne, Northumberland Kontu
Leydi Ceidre, Northumberland Kontesi
Stephen de Warenne
Geoffrey de Warenne
Brand de Warenne
} oğulları
Isobel de Warenne, kızları
Neale Baldwin, Alnwick Nizam Amiri

Saray

Kral II. William (Kızıl Rufus)
Prens Henry (Henry Beauclerc)
Roger Beaufort, Kent Kontu
Adele Beaufort, Roger'ın üvey kız kardeşi

İngiltere'deki Diğer Oyuncular

Roger Montgomery, Shrewsbury ve Arundel Kontu
Henry Ferrars, Tutbury Kalesi Kumandanı
Duncan, Malcolm Canmore ve Ingeborg'un oğlu

Normandiya

Roger Courthouse, Normandiya Dükü

İskoçya; Dunkeld Hanedanlığı

Kral III. Malcolm (Canmore)
Kraliçe Margaret, karısı
Edward
Edmund
Ethelred
Edgar
Alexander
David
} oğulları
Mary
Matilda (Maude)
} kızları

Hebrides

Donald Bane, Malcolm Canmore'un erkek kardeşi

Başka Bir Oyuncu

Doug Mackinnon, Kinross Reisi

BİRİNCİ KISIM

ZORLU GÜL

GİRİŞ

Winchester, 1076

Yine uyuyamıyordu. Yanağını samanlara bastırmış halde döşeğinde yatıyor, etrafındaki şövalyelerin horultusunu ve yukarıdaki salondan gelen sarhoş kahkahalarını ve sohbetlerini dinliyordu.

Sadece üç haftadır Kral'ın yanındaydı fakat bu süre evini unutmasına ve Northumberland'ın açık fundalıklarını veya Aelfgar'ın büyük salonunun neşeli sıcaklığını özlemesine son verecek kadar uzun değildi.

Küçük çocuk ürperdi çünkü kış ortasıydı ve üşüyordu. Samanlara biraz daha sokulmaya çalışarak, kendisine verilen ince yün battaniyeye daha sıkı sarındı. Aelfgar'ı düşünmek istemiyordu çünkü o zaman ailesini ve kardeşlerini düşünecekti. Onları nasıl da özlüyordu. Keşke annesini son gördüğündeki halini unutabilseydi. Kendisi Kral'ın adamlarının arasında at sırtında uzaklaşırken Leydi Ceidre ona el sallayıp cesurca ama zorlama bir şekilde gülümsemişti ve yanaklarından sessiz yaşlar süzülmüştü.

Stephen zorlukla yutkundu. O moral bozucu görüntü onu, o zaman olduğu gibi şimdi de yumuşatmakla tehdit ediyordu.

"Erkekler ağlamaz," demişti babası, Winchester'a doğru yola çıkacağı gün onu bir kenara çekerek. "Kral'ın yanında eğitim almak

büyük onurdur, Stephen... Büyük bir onur. Görevini erkekçe yerine getirip beni gururlandıracağını biliyorum."

"Söz veriyorum, Lordum," demişti Stephen, göğsü gurur ve kararlılıkla kabarırken.

Babası gülümseyerek omzunu sıkmıştı fakat gülümsemesi hüzünlü bakan mavi gözlerine yansımamıştı.

Ancak Stephen yalnızlığı hesaba katmamıştı. Evinden ve ailesinden ayrılmanın gerçekte ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Evini bu kadar fazla ve bu kadar içten içe özleyeceği hiç aklına gelmemişti. Yine de, gözyaşlarına henüz izin vermemişti ve *vermeyecekti*. Bir gün yetişkinliğe ulaştığında, bir şövalye olduğunda geri dönecek, mirasını devralacak ve annesiyle babası onunla gurur duyacaktı.

"Uyan, velet."

Stephen gerildi. Kral'ın yanında eğitim alan diğer bir çocuk olan Duncan onun üzerine eğilmişti. Çocuk Stephen'dan birkaç yaş büyüktü ve çok daha zor şartlar altındaydı çünkü sadece Kral William'ın yanında eğitim almıyordu, aynı zamanda da rehineydi. İskoçya Kralı'nın ilk evliliğinden olma oğluydu. Teoride İskoçya Kralı Malcolm, İngiltere Kralı William, oğlu Duncan'ı elinde tuttuğu için, ona karşı isyanına son verecekti.

Stephen ona acıyordu fakat çocuk o kadar sevimsizdi ki ondan hoşlanması mümkün değildi. Duncan da her nedense ondan nefret ediyor gibiydi.

Stephen temkinli bir tavırla doğrulup otururak yanağındaki samanları silkeledi.

"Prens seni istiyor," dedi Duncan ağır İskoç aksamyla. "Ağlıyor muydun sen?" diyerek sırıttı.

Stephen yine gerildi. "Ağlamayacak kadar büyüdüm," dedi sertçe ayağa kalkarken. Altı yaşındaydı. "Prens ne istiyor?"

"Ben ne bileyim," dedi Duncan sırıtarak. Ses tonu onu yalanlıyordu.

Stephen bir neden olmamasına rağmen huzursuz oldu. Prens'in kendisini çağırmasını dert etmiyordu. Rufus'la, gelişinden kısa süre sonra arkadaş olmuştu ve Kral'ın maiyetindeki bütün çocuklar arasında tek dostu oydu. En küçük ve en yeni çocuk olduğu için, ondan büyük çocuklar ya ona aldırmıyor ya da onunla alay ederek itip kakıyordu. Stephen ne zaman karşılık vereceğini ve ne zaman geri çekileceğini çabuk öğrenmişti. Şimdi elbette ki şaşkındı çünkü Rufus onu daha önce hiç huzuruna çağırtmamıştı, özellikle de gecenin bu kadar geç bir saatinde. Stephen, Duncan'a yetişmeye çalışarak adımlarını hızlandırdı ve birlikte salondan dışarı çıktılar.

Stephen nereye gittiklerini merak ediyordu ama hiç soru sormadı. Evden ayrılmadan önce babası her şeyi dikkatle izlemesi, iyi dinlemesi ve düşüncelerini ya da duygularını çok fazla belli etmemesi konusunda onu uyarmıştı. Kendisinden başka kimseye güvenmemesini tembihlemişti. Şu son birkaç hafta, babasının tavsiyelerini haklı çıkarmıştı.

Ahırın girişine geldiklerinde Stephen donup kaldı. Rufus yalnız değildi; etrafında on altı yaşındaki Prens'in yaşına yakın arkadaşları vardı. Hepsi sarhoştu. Bir çocuk müstehcen bir şarkı söylüyordu. Aralarında bir hizmetçi kız vardı ve gençlerden ikisi birer koluyla ona sarılmıştı. Kızın tüniği yırtılıp açılmıştı ve iri göğüsleri, sert göğüs uçları görünüyordu. Stephen bir an bakakaldı, sonra gençlerden birinin kıza sokulduğunu görünce kızararak başını çevirdi.

Prens altı yaşındaki çocuğa bakıyordu. Anlaşılmaz bir nedenle, Stephen'ın başlangıçtaki huzursuzluğu daha da arttı. Rufus'un yüzü alkolden kızarmıştı ve gözleri çılgınca parlıyordu. Bir parmağıyla Stephen'a işaret etti. "Buraya gel, tatlı Stephen."

Stephen kıpırdamadı. Prens gözlerinde tuhaf parıltılarla bakmakla kalmıyordu, aynı zamanda kolunu fazla samimi bir tavırla küçük bir çocuğa sarmıştı. Stephen, üzerinde pejmürde köylü giysileri olan bu çocuğu tanımıyordu. Kral'ın yanında eğitime gönderilmiş lord

çocuklarından olmadığı açıktı. Stephen çocukla göz göze geldiğinde ona karşı derin bir sempati duydu.

Babası saraydaki bazı erkeklerin küçük oğlanlardan hoşlandığı ve Stephen'ın onlardan uzak durması gerektiği konusunda onu uyarmıştı. Stephen onun ne demek istediğini belli belirsiz anlamıştı. Tam anlamlandıramasa bile şehvetin çeşitli biçimlerine tanık olmuştu. Şimdiyse ani, şaşırtıcı, ürkütücü bir kavrama anı yaşıyordu.

Kesinlikle yanılıyor olmalıydı! Bu *Rufus*'tu. Kral'ın oğlu.

Prens, yanındaki küçük çocuğu unutarak ona yaklaştı. "İyi akşamlar, Stephen," dedi gülümseyerek. Gülümsediğinde darmadağınık kızıl saçlarına rağmen çok yakışıklı görünüyordu. Kolunu Stephen'ın küçük omuzlarına atarak onu kendine çekti. "Şarabımdan iç. Sıradışı bir Burgon şarabı."

Prens benim dostum, diye düşündü Stephen, kalp atışları hızlanırken. Winchester'a geldiğinden beri ona nazik davranmıştı; nazik davranan bir tek o olmuştu. Ancak Stephen Prens'in şimdi kendisine aç gözlerle bakışından veya arkadaşlarının yüzlerindeki keyifli beklenti ifadesinden hoşlanmamıştı; küçük köylünün yüzündeki rahatlama ifadesinden de. Stephen sadece büyük değil, aynı zamanda zalimce bir şakaya kurban gittiğini hissediyordu; tehlikeli bir şakaya. Kendini kapana kısılmış hissediyordu. Prens'in kolundan uzaklaşmaya çalıştı.

"Hayır, teşekkür ederim, Lordum."

Rufus onun sırtını okşadı. "Bu akşam çok mu resmisin, delikanlı? Gel, benimle otur ve neden aniden benden korkmuş gibi göründüğünü açıkla."

Stephen neler olduğunu anlamak istemiyordu ama anlıyordu. Prens'in niyetinin sadece dostluk olmadığının, tuhaf şehvetinin farkındaydı.

En kötüsüne inanmak, tek dostundan vazgeçmek istemeyerek, yine de tehlikede olduğunu, oradan kaçması gerektiğini bilerek tereddütle dururken, tanımadığı genç bir ses çınladı. "Onu rahat bırak, Will. Bırak çocuğu!"

Stephen irkilirken daha önce görmediği bir genç, çocukların arasından omzuyla kendine yol açarak geldi. Stephen'dan daha büyük görünmüyordu ama ses tonunda zekâ ve otorite vardı. Yüz hatları daha sıradan, saçları daha mat olmasına rağmen Rufus'a ne kadar benzediği aşikârdı. Kral'ın en küçük oğlu Henry'den başkası olamazdı.

"Sen ne hakla araya giriyorsun?" diye sordu Rufus, soğuk bir tavırla.

Henry'nin gülümsemesi de aynı ölçüde soğuktu. "Aptal mısın? Bir gün Northumberland olacak çocuğu mu taciz edeceksin? Bir gün en önemli müttefikin olacak çocuğu?"

Stephen nihayet her şeyi anlayınca titremeye başladı. Kalbi şimdi hem korkudan hem de öfkeden deli gibi atıyordu. Prens'in bu gece ona olan yakınlığının dostlukla hiç ilgisi yoktu; muhtemelen asla da olmamıştı. İhanete uğrama ve hayal kırıklığı duygusu çok derindi.

"Buna pişman olacaksın!" diye bağırdı Rufus.

Öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle, belki de boğazlamak için kardeşinin üzerine atıldı. Henry eğilerek ondan kurtuldu ve aynı anda Stephen'la birlikte koşmaya başladılar. Hızla ahırdan çıkarak avluya daldılar.

"Buradan!" diye bağırdı Henry ve Stephen küçük Prens'in peşinden şatonun ana kulesine doğru koştu. Biraz sonra büyük salondaki uyuyan adamların arasında güvendeydiler.

Nefes nefese bir halde, Stephen'ın döşeğine çöktüler. Stephen gözlerinin dolduğunu hissederek dehşete kapıldı; bunlar, Kral'ın sarayına geldiğinden beri dökmemeye çalıştığı yaşlardı. Eve gitmek istediğini dehşete düşerek fark etti.

Ancak Henry'nin bunu görmesindense ölmeyi tercih ederdi, bu yüzden arkasını dönerek kendini toparladı. "Teşekkür ederim," dedi, tekrar konuşabildiğinde.

"Unut gitsin," dedi Henry, rahatça. Samanları hışırdatarak doğrulup oturdu. "Kızlardan çok oğlanlarla ilgilenen ağabeyime dikkat etmen gerektiğini sana kimse söylemedi mi?"

"Hayır." Stephen ellerine baktı. "Nazikti. Arkadaşım olduğunu sandım." İncinmişti. Hiç arkadaşı yoktu. En azından burada, sarayda. Evinden çok uzaklarda ve tek başınaydı. Sonra, çağrılmadan yardımına koşmuş olan Henry'ye yandan bir bakış attı. "Bana neden yardım ettin?"

Henry sırıttı. "Çünkü ağabeyimden hoşlanmıyorum. Çünkü sen bir gün Northumberland Kontu olacaksın ve seninle müttefik olacağız."

Stephen hayatında ilk kez, bir gün sahip olacağı gücü hissetti. "Ya Northumberland'ın vârisi olmasaydım?"

Henry ona bakarken artık gülümsemiyordu. "İşime yaramayacağı halde ağabeyimle karşı karşıya gelmek için aptal olmam gerekir," dedi sonunda.

Stephen hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı. William Rufus arkadaşı değildi; Henry de öyle. Henry arkadaşlık dürtüsüyle değil, siyasi nedenlerle yardımına koşmuştu.

Henry kollarını dizlerine sardı. "Tam bir bebeksin. Olgunlaşmazsan Northumberland lordu olacağın günleri görecek kadar hayatta kalamazsın."

Stephen sinirlendi. "Sen de benden büyük sayılmazsın."

"Ben yedi yaşındayım ve sarayda büyüdüm; hem burada hem de Normandiya'da. Neden söz ettiğimi biliyorum." Sonra zafer edasıyla gülümsedi. "Ve bir müttefik, bir arkadaştan daha iyidir."

Stephen'ın öfkesi yatıştı ve konuyu daha dikkatli düşündü. Henry haklıydı. Bu gece olanlar, bunu kanıtlamıştı. "O halde müttefikiz," dedi, Henry'yi kendisine bakmaya zorlayacak kadar kararlı bir ses tonuyla. "Ve ağabeyinden uzak duracağım." Dudaklarını birbirine bastırdı. Öfkelenmeye başlamıştı. Kendisi bir gün Northumberland Kontu olacakken, Prens ona bir köylüymüş gibi davranmaya nasıl cüret ederdi!

Ve bir gün o Prens, kral olacaktı. Stephen ciddileşti. Rufus bir gün onun efendisi olacaktı.

"Rufus genelde daha usludur," dedi Henry, "fakat senin durumunda, sadece bir rehine olduğun için, istediğini yaparsa kimsenin umursamayacağını düşündü."

Stephen, Henry'nin söylediklerini ancak bir an sonra kavrayabildi. "Ben rehine değilim."

"Ah, haydi! Yani bilmiyor musun? Kimse sana söylemedi mi? Baban sana söylemedi mi?"

Stephen hayretle bakakaldı. "Ben rehine değilim. Kral'ın yanında eğitim görüyorum."

"Sen bir rehinesin, Stephen. Nasıl Duncan, babasının gücünü kontrol altında tutmaya yarıyorsa, sen de kendi babanın gücüne karşılık bir sigortasın."

"Ama... babam ve Kral... onlar dost!"

Henry vakur duruyordu. "Bir zamanlar dostlardı fakat ben neden söz ettiğimi biliyorum. Babamın, Lord Rolfe de Warenne'la ilgili nasıl öfke kustuğunu duydum. Ona çok fazla şey verdiği ve vermediklerini Lord Rolfe kendisi aldığı için korkuyor. Sen Lord Rolfe'un, Kral'ı düşmanlarına karşı desteklemesini garantilemek için buradasın."

Stephen aniden daha önce hissetmediği bir yalnızlık hissetti. "B-bana sö-söylememişti," diye fısıldadı, gözlerini kapayarak.

Henry sessiz kaldı.

Stephen kıpırdayamıyor, nefes alamıyordu. Babası ona gerçeği söylememişti! Eğitim gören bir çocuk değil, bir rehineydi ve bu hiç de büyük bir onur değildi!

Stephen gözlerini açarak yumruklarını sıktı. Bütün benliğini güçlü bir öfke dalgası sarmıştı. Onu evinden uzaklaştırdığı, babasını ondan vazgeçmeye zorladığı için Kral'dan nefret ediyordu! Babası, onu o kadar seven... ve ona yalan söyleyen babası! Acıdan kavruluyordu. Annesinin gözyaşlarının nedenini şimdi anlıyordu. Her şeyi şimdi anlıyordu.

"Üzgünüm," dedi Henry, samimiymiş gibi.

Stephen temkinli bir tavırla ona baktı ve dudaklarına bir gülümseme yerleştirirken öfkesini zorla dindirdi.

"Bilmen daha iyi," dedi Henry, omuz silkerek. "Ne yapacaksın?"

"Bir şey değişmeyecek," dedi Stephen. Bu kez ses tonu altı yaşında bir çocuğa değil, yetişkin bir adama aitti. "Görevimi yapacağım."

Ne var ki o anda her şey değişmişti. Sonsuza dek.

1. BÖLÜM

Carlisle yakınları, 1093

Bir aşk kaçamağı. Mary kimseye görünmemeye dikkat ederek şatodan aceleyle uzaklaşırken gülümsemekten kendini alamıyordu. İlk kez böyle bir randevuya gidiyordu ve heyecandan titriyordu.

Kılık değiştirmişti. Mücevherlerle süslü, uzun kollu dış tüniğini çıkarıp kaba yünden bir köylü kıyafeti giymişti. Altın kuşağını çıkarıp örgü deriden bir kemer takmış, sivri burunlu ipek ayakkabılarının yerine ahşap terlikler giymişti. Hatta bir sütçü kadından yünlü bir çift çorap almış ve eski bir pamuklu örtüyle sarı saçlarını gizlemişti. Sevgilisi nişanlısı olmasına rağmen, gizli görüşmeler, kendisi bir yana, sıradan hanımefendilere bile yasaktı, bu yüzden de yakalanmamaya kararlıydı.

Mary'nin gülümsemesi daha da yayıldı. Yakışıklı toprak reisinin kendisini kollarına alarak ilk kez öptüğünü hayal etti. Elbette evliliği siyasi nedenlerle ayarlanmıştı ama aynı zamanda çocukluğundan beri arkadaşı da olan Doug Mackinnon'a âşık olduğu için çok şanslı olduğunun farkındaydı.

Sesler duyunca yavaşladı. Bir an Doug'ın yanında biri olduğunu düşündü fakat sonra seslerin Galce ya da İngilizce olmadığını anladı. Korkuya kapılarak büyük bir meşe ağacının arkasına geçti ve çimen-

lerin arasına çömelerek gizlendi. Ağacın yanından baktığında bir an hayretle donup kaldı ve kıpırdayamadı.

Norman askerler, önündeki küçük alanı doldurmuştu.

Mary aniden daha da sinerken kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Doug'la kaçamak yapma düşüncesi zihninden uçup gitmişti. Ormana ve o güneşli açıklığa bir adım daha atsa, doğruca kamplarına dalacaktı!

Genç kadın kıpırdamaya korkuyordu. Babası birçok kez ona fazla akıllı bir kız olduğunu söyleyerek takılmıştı ve zihni şimdiden bir sürü sonuç çıkarmaya başlamıştı. Norman askerleri burada, İskoç topraklarında ne arıyordu? Liddel vârisinin düğününün yarın olacağını biliyorlar mıydı? Liddel, babası Malcolm için önemli bir ileri mıntıkaydı ve Carlisle ile smırın bu kısmını hain, saldırgan Normanlara karşı koruyordu. Malcolm'ın Abernathy'de Norman Kral Kızıl Rufus'a bağlılık yemini etmesinden beri iki yıldır tedirgin bir barış sürüyordu. Yani Liddel'ın düğün hazırlıklarıyla meşgul olduğunu bilerek buraya kadar gelebileceklerini... belki de daha kötüsünü yapabileceklerini düşündüklerine göre, Normanlar bu kadar akıllı mıydı? Mary derin bir öfkeye kapıldı. Buraya gelme nedenleri iyi olamazdı ve bu bilgiyi hemen Malcolm'a ulaştırması gerekiyordu.

Ağacın arkasında çömelmekten dizleri ağrımaya başlamıştı. Hafifçe doğrularak Normanlara bir kez daha baktı. Havanın kararmasına daha çok olmasına rağmen kamp kuruyorlardı. Karşısındaki adamlara tek tek bakınca nedenini hemen anladı. Gözleri iri iri açıldı. Normanlardan biri yaralıydı. Şövalyelerden ikisi, dev gibi bir adamın, aygırından inmesine yardım ediyordu ve adamın güçlü bacağından kan akıyordu. Mary kan görmeye dayanamazdı ama bakışlarını kaçırmadı. Kaçıramazdı çünkü daha önce bir kez gördüğü ama bir türlü unutamadığı bir adama bakıyordu.

Aniden nefes almakta zorlandığını hissetti; göğsü sıkışmış, ağzı kurumuştu. Keşke onu unutabilseydi. İki yıl önce Abernathy'ye gittiklerinde, iğrenç Kral William Rufus'un arkasında duruyor, kibrini

belli etmekten geri kalmayan Kral'ın alev kızılı saçlarının üzerinde maske gibi sert bir yüzle dikiliyordu. Rufus'un ayaklarının dibinde, Mary'nin babası, İskoçya Kralı Malcolm toprağın üzerinde dizlerinin üzerine çökmeye, kılıç tehdidiyle İngiltere Kralı'na bağlılık yemini etmeye zorlanmıştı.

Mary oradaki tek genç kadındı –kadınların böyle olaylara katılmasına izin verilmezdi– ve kılık değiştirerek katılmıştı. Malcolm'ın Northumberland'ı bir kez daha işgal etme girişiminden sonra ordular toplanmıştı. Mary, hepsi babasına bağlı olan İskoç ordusunun arasına karışmıştı ancak karşılarındaki, bu topraklarda bilinen en acımasız adamlarla dolu kuvvetlerle kıyaslandığında sayıları acınacak ölçüde azdı. Bakışlarını ayıramadığı adam ise Kont'un piç oğlu Stephen de Warenne'dı.

Adam o zaman kendisini fark etmemişti. Mary, ağabeyi Edgar'ın uşağı olarak giyinmiş halde onun arkasında duruyor, dikkat çekmemeye çalışıyordu. Özellikle de kendi ailesinin onu tanımasını istemiyordu çünkü yakalanırsa basitçe azarlanmaktan çok daha ağır bir ceza alırdı. Edgar, babalarının ne kadar kızacağını bildiği için kardeşinin suçuna gönülsüzce ortak olmuştu.

Mary ağabeyinin omzunun üzerinden bakarken piç vârisin görünüşüyle büyülenmişti. Bir kez şans eseri göz göze gelmişlerdi ama bir an bile sürmemişti.

Şimdiyse Northumberland'ın piçine bakarken yumruklarını sıkıyordu. Bakışları adamın üzerinde dolaştı. Bu adam babasının en büyük düşmanlarından biriydi. Yarası yüzünden ölmesini diledi.

Ancak hiç de ölecekmiş gibi bir hali yoktu. Kan kaybından zayıf düştüğü ve canının yandığı belli olsa da yüzünde Abernathy'dekine benzer bir ifade vardı; sert ve anlaşılmaz. Adamın acımasız olduğunu biliyordu; İskoçlara asla merhamet etmemişti. Hissetme yetisinden yoksun muydu? Fiziksel acıdan bile mi etkilenmiyordu?

Açık alanda büyük, siyah bir çadır kurulmuştu ve yanında Northumberland sancağı dalgalanıyordu. Etkileyici bir sancaktı. Yatay

olarak, siyah, beyaz ve altın sarısı renkte üçe bölünmüş, ortasına kısa saplı, kan kırmızısı bir gül işlenmişti. Mary bir uşağın çadırın içine kürk döşekler sürüklediğini, bu arada iki şövalyenin, de Warenne'in topallayarak içeri girmesine yardım ettiğini gördü. Çadırın girişi arkalarından kapandı.

Mary olduğu yere çöktü. Ağzı kurumuştu ve bedeninden ter boşanıyordu. Bu ilk başta düşündüğünden çok daha kötüydü. Stephen de Warenne sadece acımasız değil, aynı zamanda babası gibi büyük bir kumandandı ve gücü tartışılmazdı. Aynı zamanda da çok hırslıydı. Ailenin hiç topraksızken nasıl yükseldiği herkes tarafından biliniyordu ve herkes de Warenne'ların hırsından korkuyordu. Burada ne işi vardı? Bu kez İskoçya'nın başına ne gibi belalar açmayı planlıyordu?

Mary hemen kaleye dönüp babasıyla konuşması gerektiğini biliyordu ama kıpırdamaya korkuyordu çünkü bu adamlara yakalanmak tam anlamıyla felaket olurdu. Bundan daha kötüsünü düşünemezdi bile. Korkusuna rağmen bir şekilde gerilemeyi başarmalı, ormanın derinliklerine çekilmeli ve güvenli bir yere ulaştığında dönüp koşarak kaçmalıydı.

Kamp hareketliydi. Atların eyerleri çözülüyor, karınları doyuruluyordu. Küçük, dumansız bir ateş canlandırılıyordu. Geniş kılıçlar, savaş baltaları, mızraklar ve kalkanlar dikkatli bir şekilde ağır, deri eyerlerin yanma yerleştiriliyordu. Gördüğü her şey, Mary'ye bunun ciddi bir savaş grubu olduğunu anlatıyordu. Şövalyeler hâlâ kamp kurmakla meşgulken kaçamazsa, onlar uyuyana kadar beklemesi ve o zaman da nöbetçilere dikkat etmesi gerekecekti. Mary korkularına teslim olmayı reddederek çömeldiği yerde duruşunu düzeltti. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken bir dal çatırdayarak kırıldı ama kimse duymadı.

Bakışlarını kamptan ayırmadan nefesini uzun uzun verdi ve bir adım geri çekildi. Aynı anda bir esintiyle büyük meşe ağacının dalları başının üzerinde hışırdadı. Mary olduğu yerde donup kalarak dua etmeye başladı.

Ormana –ve dolayısıyla kendisine– en yakında duran şövalyelerden birkaçı döndü ve Mary'nin arkasında gizlendiği ağaca baktı. Onu hemen gördüler. Mary'nin daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu; eteğini kaldırarak olanca hızıyla koşmaya başladı.

"Dur! Dursana be kadın!"

Peşinden ormana daldıklarını duydu. Bütün gücüyle koşuyordu. Altı ağabeyle büyüdüğünden oldukça hızlı koşmayı öğrenmişti fakat ayaklarındaki terliklere alışkın değildi. Aniden takıldı ve çimenlerin üzerine serildi.

"A-ha!" diye bağırdı adamlardan biri, şehvetli bir kahkahayla. Mary ayağa kalkarken adam üzerine çullandı ve tüniğini ensesinden yakalayıp sertçe kendine çekti.

Mary geri çekilirken çığlık attı ve yeterince yaklaşınca adamın kasıklarını tekmelemeye çalıştı ancak adam onun tekmesinden kolayca sıyrıldı ve arkadaşıyla birlikte genç kadının bütün gücüyle çabalayışına gülmeye başladılar.

Adam onu kollarıyla sararak hareketsiz bıraktı. Mary önce çırpındı ama çabucak hareketsiz kaldı. Adamın kollarından kurtulması mümkün değildi. Artık sadece soluklanmaya çalışıyordu.

"Bu da ne?" Adam onu ilk kez görünce gözleri iri iri açılmıştı. Arkadaşı da sessizleşmişti.

Mary'nin başındaki örtü kaymıştı ve şimdi yüzü açıkça görülüyordu. Güzel olduğunun farkındaydı çünkü bu, kendisine birçok kez söylenmişti. Gerçekten de, gezgin ozanlar sık sık Prenses Mary ve benzersiz güzelliği hakkında şarkılar yazıp söylerlerdi. Bembeyaz, mükemmel bir teni; küçük ve hafifçe kalkık bir burnu; çıkık elmacıkkemikleri ve kalp biçiminde bir yüzü vardı. Yeşil gözleri badem biçimli, dudakları ise dolgun ve kıpkırmızıydı.

Ancak Mary fiziksel güzelliğin önemi olmadığını biliyordu. Bu fikir, çocukluğundan beri annesi tarafından zihnine kazınmıştı, dolayısıyla görünüşünü asla umursamamıştı. Ta ki Doug daha dün ona ne kadar güzel olduğunu söyleyene kadar. Ve şimdiye kadar. Niyeti

açıkça belli olan bu iki Norman şövalyenin eline düşene kadar. İri iri açılmış, kedilerinkini anımsatan gözleri meydan okuma ve korkuyla bakarken umutsuzca düşünmeye, kafasını toparlamaya çalıştı.

"Hah!" diye güldü genç şövalye, yüzü memnuniyetle aydınlanırken. "Şuna bir bak! Ne bulduğuma bir bak!"

"Ahhhh. Will, onu *biz* bulduk... *Biz* bulduk," diye karşılık verdi arkadaşı. Kamptaki diğer adamlar Mary'nin çığlıklarını duymuş ve üçlünün etrafında toplanmaya başlamışlardı.

"Genellikle paylaşmaktan çekinmem, Guy. Ama bu kez olmaz," dedi Will, Mary'yi daha sıkı tutarken.

Ancak Mary direnmiyordu. Enerjisini boşa harcaması mantıksız olurdu; özellikle de bu adamlara direnebilmek için gücünü koruması gerekirken. İki şövalye onun yazgısıyla ilgili tartışmaya başlarken bir düzine şövalye daha neşeyle alay ederek etraflarında toplandı. Mary yanaklarının alev alev yandığını ve içinde yükselen umutsuzluğu hissetti. Ne yazık ki Norman Fransızcasını mükemmel bir şekilde anlıyordu ve müstehcen yorumların bir tanesini bile kaçırmamıştı. Hızlı düşünüyordu. Kimliğini açıklamazsa sıradan bir köylü kız gibi tecavüze uğrayacaktı. Ancak kimliğini açıklarsa, Malcolm ve İskoçya'ya karşı çok kıymetli bir rehine olarak tutulacaktı. İki sonuç da kabul edilemezdi. Bir orta nokta bulmak zorundaydı.

Hafif bir gümüşi parıltı Mary'nin dikkatini çekti. Çadırdan çıkarak onlara doğru yürüyen bir şövalye gördü. Adam grubu yararak yaklaşırken hem Will hem de Guy sustular. "Nedir bu tantana?" Soğuk bakışlı gri gözlerini Mary'ye çevirdi. "Stephen'ı rahatsız ediyorsunuz. Bu ne? Bu geceki eğlencemiz mi?"

Mary'nin canına tak etmişti. "Ben sen gibilerin eğlencesi olmam bi' kere!" Kimliğini elinden geldiğince gizlemeye ve yoğun bir köylü aksanıyla konuşmaya karar verdi. "Norman domuzu seni!"

"Haydi oradan be kadın, Normanları sevmiyor musun yani?" Yeni gelen yaşlıca adam biraz keyiflenmişti.

"Hepinizden nefret ediyorum, cehenneme kadar yolunuz var!" diye bağırdı Mary. İçten içe titriyordu fakat bunu onlara göstermeyecekti. Sonra birden kalbi duracak gibi oldu çünkü adamın arkasındaki çadırın önü açıldı ve bu kez Stephen de Warenne ortaya çıktı.

Bir değneğe yaslanarak ve topallayarak yaklaştı. Yüzü acıyla gerilmiş ve sararmıştı ama gözleri parlak ve zekâ doluydu. Bakışlarını küçük gruba çevirdi. "Neler oluyor?"

Mary nefes aldı. Aralarında bir taş atımı mesafe olmasına rağmen adam hatırladığından daha iri, daha güçlü ve daha ürkütücüydü. Üstelik neredeyse çıplaktı; zırhını ve giysilerinin çoğunu çıkarmıştı. Üzerinde sadece kasıklarını örtecek kadar uzun bir iç tünik, botları ve güçlü bacaklarından birine sarılı kumaş parçası vardı.

Stephen dikkatle Mary'ye baktı.

Genç kadın yutkundu. Daha önce elbette ki çıplak erkek bacağı görmüştü ama onların hepsi edepli bir şekilde dizlerine kadar inen etekleri ve yüksek çoraplarıyla dolaşan İskoçlardı. Karşısındaki çıplak erkek vücudundan yanakları yanmaya başlarken başını çabucak çevirdi.

"Görünüşe bakılırsa Will bu geceki eğlencemizi bulmuş, Stephen," dedi yaşlı şövalye.

Mary gerilerek başını kaldırdı. Stephen onu dikkatle inceliyordu. Neale'a karşılık vermek yerine bakışlarını genç kızın ince vücudunda dolaştırıyordu. Mary'nin kalbi deli gibi atıyordu. Stephen'ın bakışlarından hoşlanmamıştı ve kendisini korkutmasına izin vermeye niyeti yoktu; *çoktan* korkmuş olsa bile. Adama öfkeli bakışlarla karşılık verdi.

"Onu bana getir, Neale," diye emretti Stephen ve eğilerek çadırın girişinden geçip gözden kayboldu.

Neale aniden kıkırdadı; bu ses sert, yaralı yüzü ve soğuk, çelik grisi gözleri düşünülünce tuhaf kaçmıştı. "Anlaşılan Lord'un durumu göründüğü kadar kötü değil ve bana kalırsa tartışmanızı sona erdirdi, çocuklar."

Mary, Stephen de Warenne'ın sözlerinin anlamıyla felce uğramıştı ancak yaşlı şövalyenin yorumu onu tekrar canlandırmıştı. "Hayır!"

diye çığlık attı. Sonra kimliğini gizlediğini hatırlayarak yoğun aksamyla tekrar, "Hayır! Hayır!" diye haykırdı.

Neale itirazlarına rağmen genç kızı kolundan yakalayarak çadıra doğru sürükledi. Mary ufak tefek, ince yapılı bir kızdı ama yine de bütün yol boyunca ayak direyerek ona karşı koydu ve tekmelemeye çalıştı. Neale ise ona hiç aldırmadan, genç kadını küçük bir çocukmuş gibi kolayca sürükleyerek götürüyordu.

Arkalarından kahkahalar yükseldi. Adamlar onun zavallı mücadelesini ve yaklaşan yazgısını eğlenceli bulmuştu. Ardından kaba saba şakalar yapılırken gözleri doldu. Acımasızca söylenenleri anlamaktan kendini alamıyordu. Sürüklenerek huzuruna götürüldüğü adamın cinsel gücü ve fiziksel yetkinliği hakkında son derece açık yorumlar yapılıyordu. "Lord onu muhtemelen öldürür," dedi biri sonunda.

Mary dehşete kapıldı ama artık çok geçti. Neale onu önden çadırın içine itti.

İçerisi karanlıktı. Neale onu bıraktığında Mary sendeledi ama düşmeden kendini toparladı. Gözleri karanlığa alışırken tir tir titriyordu ve nefesi kesilmişti. Sonunda onu gördü. Düşmanı, kürklü döşeklerin üzerinde, eyerine yaslanmış halde yarı oturuyordu. Varlığıyla çadırı bir dev gibi dolduruyordu ve Mary yaklaşan felaketini hissederken darlaşan alanda genç kadının kalbi sıkıştı.

Stephen oturduğu yerde doğruldu. "Sen gidebilirsin, Neale."

Neale döndü. Mary bir çığlık attı. "Hayır! Gitme!" Ancak Neale çoktan gitmişti. Mary paniğe kapılmış halde Stephen'a dönerek ince ellerini kaldırdı. "Sakın bana dokunma!"

"Buraya gel."

Mary donup kaldı. Stephen'm sesi yumuşaktı ama tartışmasız bir emir vermişti. İnsanın düşünmeksizin uyacağı türden bir emir. Ancak genç kadın kıpırdamadı, zihni de donmuştu.

"Kadın, buraya gel, *hemen*."

Mary onun yüzünü inceledi. Ses tonunda, yazgısının, çadıra girmeden önce duyduklarına bakılırsa ölümüyle sonuçlanacak şiddetli bir tecavüz olacağını ima eden bir vurgu yoktu. Yine de titriyordu.

Bakışlarını yine adamın yüzüne çevirdi; o da sabrının taşmaya başladığını belli eden bir tavırla kendisini inceliyordu. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu Mary zorlukla.

"Ne istediğimi sanıyorsun?" diye sordu Stephen, dişlerini sıkarak. "Sen bir kadınsın. Benim de canım yanıyor. Buraya gel ve bacağımla düzgün bir şekilde ilgilen."

Mary bir an bakakaldı ama sonra rahatladı. "Sadece bunu mu istiyorsun yani?" İnanamıyordu.

Stephen yine dişlerini sıktı. "Emirlerime hemen itaat edilmesine alışkınım, kadın. Buraya gel ve yapmak için eğitildiğin şeyi yap."

Mary itaat etmesi gerektiğini biliyordu çünkü Stephen'ın öfkelendiği açıktı fakat onunla şimdi, hâlâ elinde küçük de olsa bir koz varken bir anlaşmaya varamazsa, bunu bir daha asla başaramazdı. "Sonrasında bana zarar vermeyeceğine ve beni azat edeceğine söz verirsen yaranla seve seve ilgilenirim."

Stephen'ın gözleri hayretle iri iri açıldı. "Ben sana emrediyorum, sen şart mı koşuyorsun?"

Mary onu olabileceği kadar zorladığını ve daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu ama kendini tutamadı. "Evet, aynen öyle."

Stephen gülümsedi. Koyu renk parlak gözlerine ulaşmayan, soğuk ve tehlikeli bir gülümsemeydi ve kesinlikle çok korkutucuydu. "Çok az adam emrime karşı gelmeyi göze almıştır ve çok daha azı, ertesi günü görebilmiştir."

Mary nefes alırken bakışlarını onun gözlerinden ayıramıyor, gözünü bile kırpamıyordu. Stephen'ın sahip olduğu güç dizlerinin bağını çözüyordu; her an olduğu yere yığılabileceğini hissediyordu. Ve aralarında çok tehlikeli, güçlü, korkunç bir şey vardı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Seni sadece cinsiyetin koruyor."

Mary, erkek olsa şimdiye ölmüş olacağından emindi. Karşısındaki en çok nefret ettiği; halkının, ailesinin, babasının düşmanı olan adamdı. İçinde bulunduğu durum çok riskliydi fakat paniğe teslim olmamalıydı. Sırtını dikleştirdi. Eğer bir kahramanlık yapacaksa, şimdi tam zamanıydı. "Şartlarımı kabul ediyor musun?" diye sordu ağır aksanıyla.

Stephen ona boş boş baktı. "Ya hayatımda karşılaştığım en aptal kızsın ya da en cesurusun."

Mary ona bakarken öfkeye kapılamayacak kadar korkmuştu.

"Beni iyileştirirsen serbest kalırsın."

Mary zorlukla yutkundu. İstediğini elde etmişti ama ona güvenemeyeceğine emindi. Yine de seçeneği yoktu. Asık yüzle ona yaklaşırken yarasıyla ilgilenmeye, mümkün olduğunca çabuk tedavi etmeye kararlıydı. Sonunda Norman'm sözünü tutup kendisini özgür bırakmasını umuyordu böylece öğrendiklerini babasına hemen anlatabilirdi. Üzerinden hiç ayrılmayan parlak bakışlarına aldırmamaya çalıştı. Zorlukla yutkunarak Stephen'ın yanında çömeldi. "Nasıl böyle yaralandın?"

"Öfkeli bir ayı. Tam devirecektim ki atımın bacağı kırılınca yaratığın önüne yuvarlandım. Onu öldürdüm tabii ama öncesinde beni yaraladı."

Mary cevap vermedi. Bakışlarını Stephen'm sert kaslı, esmer tenli çıplak bacağından ayıramıyordu. Sargılar şimdiden kıpkırmızı olmuştu. Yara bacağının üst kısmında, erkekliğine yakındı. Bir an bakışları oraya, kendisini hiç ilgilendirmeyen noktaya kaydı; bacaklarının arasındaki karanlık gölgeye. Bütün vücudunu ateş bastı. Ellerinin titremesini gizlemek için eteğini sımsıkı tuttu.

Göz açıp kapayıncaya kadar Stephen'ın devasa eli Mary'nin ince bileğini kavradı. Hemen ardından kendini onun kaya gibi sert göğsüne, neredeyse yüz yüze dayanmışken buldu. Stephen konuşurken nefesi genç kadının dudaklarına değdi: "Ne bekliyorsun?"

Mary'nin bakışları Stephen'ın dudaklarından gözlerine kaydı. İlk kez o gözlerdeki saf acıyı gördü. Kalbinin burkulduğunu hissetti

ama kendini şefkate kaptırmayı reddetti. Bu adamı bir insan olarak görmemeli, yaralı olduğunu ve acı çektiğini düşünmemeliydi. Sadece insafsız bir canavar olduğunu, kendi saldırgan çıkarları için genç kadının halkını soğukkanlılıkla ve kolayca öldürebildiğini hatırlamalıydı.

Konuşamayarak başıyla onaylarken onun sıcak ve sert vücudunu göğüslerinin altında rahatsız edici bir şekilde hissediyordu. Stephen onu bıraktı. Mary dizlerinin üzerinde doğruldu ve sargıya dokundu. Dikkatle açmaya başladı.

Gördüğü manzara karşısında yüzünü buruşturdu. Açık yara çirkin bir şekilde kanıyordu ama çok derin değildi. Yaranın temizlenmesi için su ve sabun getirilmişti. "Acıyacak."

Stephen hiçbir şey söylemeden genç kadının gözlerine baktı. Loş ışıkta gözleri de saçları kadar siyah ve bu kadar yakından bakarken tartışılmaz şekilde güzel görünüyordu. Mary bu tür düşüncelere kapılmayı reddederek dudaklarını birbirine bastırdı.

Canını yakmamaya çalışarak yarasını temizlerken Norman'ın kara bakışlarının altında fazlasıyla sıcaklamış ve rahatsız olmuştu. Mary onun yanında kendini küçük ve savunmasız; yaralı ve bir anlığına da olsa genç kadının merhametine kalmış olmasına rağmen yaydığı gücün yanında küçülmüş hissediyordu. Bu gülünç bir düşünceydi; böyle bir adamın bir an bile onun ya da herhangi birinin merhametine kalması düşüncesi. Bu adam acıyla kıvranırken bile başka birine teslim olmazdı; hele de bir kadına.

Yara nihayet temizlenmişti. Mary duraksayarak kurumuş dudaklarını ıslattı ve ona baktı. "Dikilmesi gerek."

"Arkanda iğne, iplik ve temiz bez var."

Mary onun işaret ettiği yere bakarak başıyla onayladı. Tereddütlü bir tavırla iğneyi aldı. "Belki biraz şarap istersin."

Stephen kaşlarını kaldırdı. "Demek o küçük, güzel göğüslerinin altında bir kalbin var?"

Mary gerildi. "Senin için yok!"

"İşini bitir."

Mary onun canının biraz daha yanmasını neden umursuyordu ki? Tarif edilemez bir öfkeyle titreyerek iğneyi aldı. Daha önce de yara dikmişti ama buna asla alışamayacaktı. Midesi bulandı. Kararlı bir tavırla Stephen'ın bacağının üzerine eğilerek ne yaptığını bilen ellerle işini yapmaya başladığında bu vahşinin kendisini izlediğini biliyor, sözlerini unutamıyordu. Nihayet işini bitirince ipliğe düğüm attı ve küçük, beyaz dişleriyle ipliği kopardı. Sonunda ameliyatın bitmesinden rahatlayarak oturduğu yerde doğruldu.

Mary, Stephen'ın yüzünün iyice sararmış, acıyla gerilmiş olacağını sanmıştı. Oysa tehlikeli bir şekilde parıldayan gözleriyle dik dik genç kızın gözlerine bakıyordu. Mary hemen temiz bir kumaş parçası kaparak bakışlarını Stephen'ın bacağına indirdi.

Görmek istemediği, görmeye hakkı olmayan bir manzarayla karşılaştı. Ameliyatı yapabilmek için tüniği kenara itmiş, bu arada Stephen'ın iri cinsel organını ortaya çıkarmıştı. Aceleyle tüniği düzeltti. Yüzü alev alev yanıyordu. Düşünmemeye çalışarak bezi Stephen'ın bacağına bastırdı. O adamlar haklıydı. Stephen ona tecavüz etse, kesinlikle öldürürdü. Esmer tenli, güçlü bacağa kumaşı saran beyaz, zarif ve küçük elleri titriyordu.

İşi bittiği anda Stephen onun yüzünü ellerinin arasına alarak yukarı, kendi yüzüne bakmaya zorladı. "Bir acuze gibi giyinmişsin ama hanımefendi gibi hareket ediyorsun."

Mary donup kaldı.

Stephen'ın bakışları genç kadının gözlerinden ayrılarak yüzünde dolaştı ve sonunda dudaklarına dikildi. "Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir köylü kadının seninki gibi bir yüzü yoktu."

Mary ağzını açtı fakat kendini savunmak için hiçbir şey söyleyemediğini fark etti. Sersemlemiş zihninde sadece tek bir görüntü vardı; Stephen'ın onu ağır vücuduyla döşeğin üzerinde ezişi.

Stephen genç kadının yüzünü bırakıp avcunu yakaladı ve çevirdi. "Süt beyazı, ipek gibi yumuşak."

Dehşete kapılan ve nutku tutulan Mary, ellerinde tek bir nasır bile olmadığını fark ederek Stephen'ın parıldayan gözlerine baktı. Daha önce böylesine dizginsiz bir erkek şehvetiyle karşılaşmamış olsa da, o bakışlardaki yoğunluğu tanımıştı.

Stephen'ın dudakları –Mary o dudakların ne kadar mükemmel ve çekici olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu– kenarları gülümseme olarak tanımlanamayacak, daha çok saldırganlık, zafer ve ilkel bir tatmin yansıtan bir ifadeyle kıvrıldı. Mary geri çekilmekte geç kaldı; Stephen onun başındaki örtüyü almıştı bile. Yüzünü yaklaştırarak genç kadının yanağına değdirdi. "Saçların temiz ve çiçek gibi kokuyor." Sonra geri çekilerek Mary'ye baktı. "Giysilerinin altına bakarsam aynı ölçüde temiz ve tatlı kokulu bir tenle karşılaşacağıma eminim."

Mary ayağa fırladı ancak fazla uzaklaşamadı. Stephen onun bileğini yakaladı ve genç kadını yeniden yanı başında dizlerinin üzerinde indirdi. "Haklı mıyım?"

"Hayır! Hiç de değil! Yemin ederim ki..." Ancak Stephen'ın eli giysilerin altına kayarak nasırlı, sert avcuyla çıplak, yumuşak tenini okşayınca Mary'nin nutku tutuldu. Genç kadın, vücuduna yayılan şiddetli duyguyu hissedince bir çığlık attı. Baldırlarında biten yünlü çoraplarından şimdi neredeyse kasıklarına dek sıyrılmış eteğine kadar çırılçıplak kalan bacağına aptal aptal bakıyordu.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi Stephen. Norman'ın ses tonu değişmişti ve Mary deneyimsizliğine rağmen nabzını hızlandıran, benliğinin tüm hücrelerini geren o tonu tanıdı.

"Be-ben... açıklayabilirim," diye fısıldadı.

"Yumuşak, çok yumuşak ve temiz," dedi Stephen, bakışlarını yine genç kadının gözlerine dikerek. Stephen onun çıplaklığını tekrar örtmeye bile çalışmadı. Hatta elini de geri çekmedi; parmakları Mary'nin bacaklarının arasındaki şişkinliğe neredeyse dokunuyordu. Bunun yerine, iyice açılmış burun delikleriyle yüzünü –dudaklarını– yaklaştırarak Mary'nin boynuna değdirdi.

Mary soluğunu tuttu. Gözleri kapandı ve Stephen'ın öpücüğüyle üzerine yıldırım düşmüş gibi bütün vücudu sarsıldı. Çadırın sıkışık ortamında hiç hava kalmamıştı. Stephen'ın dudakları daha da ateşli bir şekilde genç kadının çenesinin altındaki hassas bölgeye kaydı. Bu arada başparmağı kasıklarındaki tüyleri ve bacaklarının arasındaki şişkinliği okşuyordu. Mary kendini tutamayarak inledi. Daha önce tamamen düşmanca düşüncelerle dolu olan zihni şimdi bomboş kalmış, sadece Stephen'ın ölümcül bir darbe indirir gibi ustalıkla onda uyandırdığı hisleri algılıyordu.

Stephen onun kulağına eğilerek dudaklarını bir kulakmemesine dayarken başparmağıyla diğerini okşuyordu. "Kimsiniz siz, Leydim? Daha da önemlisi, siz nesiniz, yoksa bir casus mu?"

2. BÖLÜM

Stephen de Warenne genç kadının korku dolu bir çığlıkla kendisinden kaçışını izledi. Başından aşağı soğuk su dökse, onu bundan daha fazla şoke edemezdi. Genç kadın fazla uzaklaşamadı çünkü demir gibi tutuşuyla onun bileklerini yakalamıştı. Rahat bir tavırla, burunları neredeyse birbirine değene kadar onu kendine çekti.

Tam olarak iki istisna dışında kadınlara karşı kayıtsızdı fakat çekici bulduğu kadınlara karşı bağışıklığı da yoktu ve bu, muhtemelen karşılaşabileceği, mükemmele en yakın kadın olmalıydı; en azından yüzü ve vücuduyla. Sıradan bir kadın olmamasına rağmen –hiç şüphesiz fahişelik yaparak, Stephen'ın pek de az sayıda olmayan düşmanları için bilgi toplaması istenen deneyimli bir cariye olmalıydı– şimdi bacaklarının arasına sıkışmış olan yumuşak, uzun, çıplak bacağın; göğsüne bastıran göğüslerin yumuşaklığının ya da kendisininkinden birkaç santim ötede duran baş döndürücü güzellikteki yüzün farkında olmaması elinde değildi.

Kasıklarına kan hücum edeli çok olmuştu. Ağır ve sabırsızdı. O kadar yakın duruyorlardı ki kadın onun her santimini hissedebiliyor olmalıydı fakat zaten niyeti onu baştan çıkarmak değil miydi? Yoksa neden böylesine detaylı bir kılık değiştirme hilesiyle ona böyle bir kadın göndersinlerdi ki? Genç kadının gözlerinin korkuyla açılmış olmasını, kendisinin durumu doğru değerlendirdiğine yordu.

Bir an Stephen ona hemen orada, sert ve hızlı bir şekilde sahip olmayı ve bu meseleyi geride bırakmayı düşündü. Cevapları daha sonra alabilirdi. Ancak babasının oğlu ve vârisiydi. On üç yaşındayken mahmuzlarını kazandığından beri en büyük tutkusu, Northumberland'ın çıkarlarını korumaktı. Akıllı ve acımasız bir lider olarak ünü ona bahşedilmemiş, bunu kendi bileğinin hakkıyla kazanmıştı. Cevaplar bekleyemezdi. Düşmanları onun burada olduğunu biliyorsa, Kral'ın planları tehlikeye girmiş demekti.

"N-ne?" diye sordu Mary sonunda.

"Bence beni gayet iyi duydunuz, matmazel," dedi Stephen soğuk bir sesle. Kanı kaynama noktasında olduğundan, genç kadının bileğini bırakmadan onu dikkatlice döşekte yanına oturttu. Doğasındaki kibarlık onu karşısındaki kadını bir hanımefendi olarak görmeye zorluyordu; her ne kadar hanımefendi olmaktan çok uzak olsa da. Her nedense, genç kadının meleksi görünüşünün sadece bir görüntü olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Buraya casusluk yapmanız için sizi kim gönderdi? Montgomery mi? Roger Beaufort mu? Kral mı? Yoksa Prens Henry yine aşağılık bir entrika mı düzenliyor?"

Genç kadın ona büyülenmiş gibi bakakaldı. Stephen sert bir adamdı ama yine de kadına acıdı. Genç, çok gençti. Stephen'ın tanıdığı –ve sıkça zaman geçirdiği– cariyeler yaşlıca ve dul olurdu. Bu genç kadın ise on beş-on altı yaşından daha büyük görünmüyordu ama elbette ki görünüş yanıltıcı olabilirdi.

"Ben casus değilim," dedi genç kadın korkuyla.

"Beni aptal yerine koymaya kalkma!" dedi Stephen, soğuk bir sesle.

"Beni bırakacağına söz vermiştin!"

"Daha iyileşmedim." Stephen genç kadının bu sözlerin anlamını kavrayışını izledi. Ne olup bittiğini hemen anlarken yüz hatları öfkeyle gerildi. Onun zekâsının hızına şaşmaması gerekirdi; ona böyle bir iş için ancak en akıllı kadını gönderirlerdi.

"Beni kandırdın!" diye bağırdı kadın. "Yaranla ilgilendikten sonra gitmeme izin vereceğine beni inandırdın!"

"Sen inanmayı seçtiğin şeye inandın." Artık Stephen'ın sabrı taşıyordu. "Yeter artık. Hemen cevap vermeni istiyorum. Kimsin ve seni kim gönderdi?"

Genç kadın başını iki yana sallarken gözleri doldu ve Stephen o yaşların kendisini etkilemesine izin vermemesi gerektiğini hatırladı. Yıllara dayanan deneyimlerinden, sadece birkaç istisna dışında, kadınlara güvenilmemesi gerektiğini biliyordu. Bu kadın o istisnalardan biri değildi, hatta çoğundan daha güvenilmezdi. Gençti ama ne masum ne de çocuktu. Hiç şüphesiz korkusu ve gözyaşları da gösteriydi.

"Ben casus değilim."

Stephen'ın aklına başka bir fikir geldi. "Yoksa seni Malcolm Canmore mu gönderdi?"

Kız irkildi. "Hayır! Bilmiyorum! Onu tanımıyorum! Ben casus değilim, yemin ederim!"

Yalan söylüyordu. Stephen bundan emindi. Bu hainliğin arkasında Malcolm Canmore olduğuna emin olduğu gibi. Öfkesi ikiye katlandı. "Seni uyarıyorum, matmazel, senden bilgi almasını bilirim ve bir kez kışkırtıldığımda acımasız olurum."

"Lütfen! Açıklayabilirim, düşündüğün gibi değil!"

"O zaman bunu hemen yapmanı öneririm."

"Be-ben bir piçim. Babam Dounreay Kalesi'nden Sinclair, annem de bir sütçü kadın," diye döküldü genç kadın.

Stephen herhangi bir tepki vermedi. Kadının saçma sapan kılığı düşünülürse, böyle bir şey ancak kendisini kandırmak istiyorsa mümkün olabilirdi. Ayrıca, bir derebeyinin gayrimeşru kızı olması da gayet mümkündü. Ancak Stephen onun yalan söylediğine emindi ve bu da bir casus olduğu anlamına gelirdi. "Artık bilgi vermeye hazırsın, öyle mi matmazel? Dounreay nerede?"

"En kuzeyde." Genç kadın, Stephen'ın gözlerine bakamadan ellerini ovuşturdu.

Bu mükemmel bir yalandı. Stephen onun söylediklerini kısa sürede doğrulayamazdı ama doğrulamaya niyetliydi. Neredeyse ona saygı

duyacaktı; bu kadın kesinlikle aptal değildi. Ve böyle bir görev için ona gelmesi muazzam bir cesaret gerektirirdi. "En kuzeyde," diye tekrarladı Stephen. "Orkney Adaları kadar kuzeyde mi?"

Kadın rahatlayarak gülümsedi. "Neredeyse."

Stephen hiç kıpırdamadan oturarak ona baktı. Stephen onu gördüğünden beri genç kadın ilk kez gülümsüyordu ve daha önce güzel olduğunu düşündüyse, şimdi muhteşem olduğunu düşünüyordu. Sorgu, cinsel dürtüleri zihninden temizlemişti fakat şimdi yine kanı kaynıyordu ve erkekliği yine taş gibi sertleşmişti. Asık yüzle devam etti: "Anlıyorum. Seni Carlisle'ın bu kadar güneyine ne getirdi peki?"

Genç kadın kıpkırmızı olurken bakışlarını Stephen'ın kasıklarından zorlukla ayırdı. Stephen onun zihninin çalıştığını neredeyse görebiliyordu. Kızın mantıklı bir açıklama bulmaya çabaladığının farkındaydı ve bu da onu şaşırtmıştı. Eğer Stephen'ın tahmin ettiği kadar akıllıysa, hikâyesini karşılaşmalarından çok önce ezberlemiş olması gerekirdi. Ayrıca neden kızardığını da anlayamıyordu.

"Ben Liddel'dan geldim. Annem Liddel'lıydı."

Stephen sırtını eyerine yaslayarak iki kez alkışladı. "Muhteşem bir performans, matmazel."

"Bana inanmıyor musun?"

"Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum."

Kadın donup kalarak gözlerini iri iri açtı ve Stephen'ın gözlerine baktı.

"Bana bütün gerçeği anlatmak için on saniyen var, matmazel. Bunu yapmazsan, seni önceden uyardığım gibi, sonuçlarına katlanırsın."

Genç kadın korkuyla inleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Stephen onun ne yapacağını biliyordu. Kadın kaçma niyetiyle ayağa fırladı. Dışarı çıksa adamlarının kollarından başka kaçacak yeri olmadığını bilmesine rağmen, Stephen kanı kaynayan her erkeğin vereceği tepkiyi verdi. Vücuduna yayılan acıya rağmen o da ayağa kalktı ve onu hemen yakaladı. Kadın çığlık attı.

Stephen hiç duraksamadan onu kollarında çevirdi ve başını arkasından yakalayarak dudaklarını onunkilere bastırdı.

Dokunuşu mahremdi ama aslında öpmemişti. En azından, bu sıradışı yüzü ilk gördüğünden beri yapmayı istediği şekilde değil. Açık ağızla ve iştahla öpmüştü. Ellerini genç kadının sırtından aşağı kaydırarak kalçasını kavradı. "Tekrar deneyelim, *ma petite*," dedi, boğuk bir sesle, kadını sertleşmiş erkekliğine bastırarak. Ağzını yine onunkine yaklaştırdı.

"Hayır," diye başladı kadın fakat sesi kesildi. Stephen'ın dudakları onunkini çabucak araladı. Stephen onun dilinin sıcaklığını hissederken kendi dilinin her darbesi şiddetleniyordu. Kadın çekingen bir tavırla karşılık verdi ve dillerinin ucu birbirine değdi.

Stephen kendine hâkim olamıyor, vücudu ona daha çılgınca, daha karşı konulmaz bir şekilde tepki veriyordu; ani ve tam bir teslimiyet istiyordu. Bunu bekliyordu. Buna ihtiyacı vardı; hemen. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, genç kadın aniden yüzünü geri çekti. "Hayır. Bunu yapmamalıyız."

"Benimle oyun oynama," diye hırladı Stephen, bir eliyle kadının çenesini yakalayarak. Dudaklarını yine zorla kendisininkilere kaldırdı.

Genç kadın yine yarı gönülsüz bir çığlıkla itiraz etti. Küçük yumruklarını Stephen'ın göğsüne kaldırarak tüniğini sımsıkı kavradı. Şimdi herhangi bir şeye gülemeyecek durumda olmasa, Stephen buna gülerdi. Ağızları birbirine yapışırken dilleri sevişmeye başladı.

Aniden kadın yüzünü yine geri çekti. Kaçmak istermiş gibi Stephen'ın çelik gibi kollarında kıvrandı fakat her hareketinde Stephen'ın erkekliğine sürtünüyor, bir fahişenin bilinçli okşayışı gibi acıyla karışık zevk veriyordu. Genç kadın bir oyuncu olarak inanılmazdı çünkü neredeyse bir cariye değilmiş, sonun yaklaştığını bilerek gerçekten paniğe kapılmış gibi davranıyordu. Stephen kısa şaşkınlığına rağmen, şimdi kendini tutamıyordu. Genç kadının kendisini daha da kızıştırmak için onu bilerek şaşırttığına karar verdi.

Stephen artık oyunlardan sıkılmıştı. Tohumlarını ikisinin de üzerine boşaltmak istemiyor, bunu her an yapabileceğini hissediyordu. Genç kadın döşeğe bastırdı. Kadın isteksiz rolü yapmaya devam ederken yumruklarını acıması bir şekilde Stephen'a vuruyor; küçük, hafif, korku dolu sesler çıkarıyordu. Stephen yine onun dudaklarına yapıştı. Kasıkları birbirine değdiğinde ağırlığını verdi ve onu hareketsiz bıraktı.

İkisi de yıldırım çarpmış gibiydi. "Daha fazla bekleyemem," diye fısıldadı Stephen, daha önce hiç fısıldamadığı sözlerle.

Konuşurken baktığı gözler, tanımlayamadığı duygularla iri iri açılmıştı. Genç kadının yüzü kıpkırmızıydı ve terden parlıyordu. Hiç kıpırdamıyordu. Avuçlarını Stephen'ın dev gibi omuzlarına koymuş, sımsıkı tutuyordu.

Stephen onun bacaklarını dizleriyle iki yana ayırırken şiddetle titremeye başlamıştı. Kendi yüzünden süzülerek onunkine damlayan terin farkındaydı. Kadının uzun tüniğini beline kadar kaldırdı ve bir an üzerinde hareketsiz kaldı.

Birbirlerinin gözlerine baktılar. Genç kadın ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Stephen onun tüniğinin altında hızla kalkıp inen göğüslerine baktı; göğüs uçları sertleşip dimdik kabarmıştı. Stephen birine dokundu. Kız gözlerini kapadı ve acıyla hıçkırdı.

Stephen genç kadına bakarken ona dokunmak konusunda kendine hâlâ hâkim olamıyordu. Elini kızın bacaklarının arasına kaydırdı ve iyice şişmiş, nabız gibi atan kadınlığını buldu. Casus olsun ya da olmasın, o da Stephen kadar yanıyordu. Bu numara değildi. Stephen bir parmağını genç kadının içine soktu.

Ve donup kaldı. Karşılaştığı engel inkâr edilmez bir şekilde oradaydı. Çok şaşırmıştı. Karşısındaki bir bakire olamazdı; casusluk yapmaya gönderilmiş bir fahişeydi. Oysa bakireydi; bu bir gerçekti.

Şaşkınlığının ortasında Stephen ani bir coşkuya kapıldı: Bu genç kadın daha önce kimseyle birlikte olmamıştı; Stephen onun ilki olacaktı.

Ancak kendisi daha önce hiç kimsenin bekâretini almamıştı; tanıdığı birçok erkeğin aksine, tecavüz ona asla heyecan vermemişti.

Ve bir bakireyse, ona karşı casusluk yapması için gönderilmiş bir fahişe de olamazdı.

Stephen'ın zihninden hızla düşünceler geçti ve bu sonuçlara saniyeler içinde ulaştı. Bu muhtemelen ömründe yaptığı en zor şeydi fakat kendini iterek genç kadının üzerinden kalktı. Sersemlemiş ve nefes nefese kalmış bir halde onun yanında yüzükoyun, hiç kıpırdamadan yatarken, altındaki kürk döşeğin çok ama çok daha sert olmasını diliyordu.

Kasıklarındaki ağrıya rağmen çabucak aklı başına geldi. Bakire cariye, bakire casus diye bir şey olmazdı. Genç kadının doğruyu söylüyor olması mümkün müydü? Babası gerçekten kuzeyli bir derebeyi, annesi de bir sütçü müydü? Mantıklı görünüyordu fakat yine de şüphe duyuyordu. Genç kadının elleri, hiç kaba iş yapmamış gibiydi ama üzerinde köylü giysileri vardı. Bir piçse bile bir hanımefendi olarak yetiştirilmişti. Bu kostüm bir hileydi. Ama neden?

Genç kadın aniden kıpırdadı. Vahşi bir tilki gibi çabucak döşekten sıyrıldı ama Stephen daha hızlıydı ve onun bir adım atmasına, döşekten kalkmasına bile izin vermeden uzanıp onu yakaladı. Bacağı böyle şeyler için fazla acıyordu. Tutuşunun gücüyle genç kadın onun yanına devrildi.

Stephen homurtusunu bastırarak doğrulup oturdu ve elini ona uzattı. "Matmazel?"

Genç kadın nefes nefeseydi. Stephen onun öfkeli olduğunu görmesine rağmen elini tuttu ve çekerek ayağa kaldırdı. Bu bir hataydı. Aynı anda genç kadın yumruğunu kaldırarak bütün gücüyle Stephen'ın çenesine indirdi.

Stephen kıpırdamadı bile; şaşkınlıktan nutku tutulmuştu.

"Norman alçağı! Sen bir domuz ve hödüksün! Ve de bir yalancısın!" diye ciyakladı. Stephen'a vurmak için yine yumruğunu kaldırdı.

Ancak Norman, bu kez tepki verdi. Onun bileğini yakalayarak öne çekti ve genç kadın Stephen'ın kucağına devrildi.

"Hayır!" diye çığlık attı ve Stephen'ın elinden kurtulmaya çalıştı.

Stephen onu bırakmadı. "Beni kandırdın, bana vurdun ve hakaret ettin," dedi sertçe, onu bir kez sarsarak. Genç kadın hareketsiz kaldı. "Seni cesur sanmıştım fakat artık çok aptal ya da deli olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Genç kadın meydan okuyan bir tavırla çenesini kaldırdı ama gözleri, dökülmeyen yaşlarla parlıyordu. "Ben deli değilim."

Stephen dişlerini sıktı. "Aksanmıza ne oldu, matmazel?"

Genç kadın sarardı. "Ne zaman gidebilirim?"

"Biraz önce benden... ve yatağımdan ayrılmaya o kadar hevesli değildin."

Bu kez de kızardı. "Hayır, yatağından ayrılmaya gayet hevesliyim; senden de. Hem de hemen."

"Şimdi kim yalancı?"

"Ben doğruyu söylüyorum!"

"Hiç sanmıyorum. Hatta şimdiye kadar söylediklerinin tek bir kelimesinin bile doğru olduğuna inanmıyorum. Tekrar soruyorum, kimsin ve burada ne işin var?"

Genç kadın zorlukla yutkunarak Stephen'ın gözlerinin içine baktı. Stephen onun zihninin çalıştığını hissetti. "Lütfen, beni bırakırsan sana her şeyi anlatırım," dedi.

Stephen şüpheyle bakmasına rağmen onun istediğini yaptı. Genç kadın ayağa kalktı ve sırtını çıkışa vererek çadırın diğer ucuna, Norman'dan olabildiğince uzağa gidip kollarını vücuduna sardı. Duruşu onu bir kadın gibi değil, bir çocuk gibi gösteriyordu ve Stephen aniden davranışından utandı. Bütün azizler adına, bu gencecik kadına bir fahişeymiş gibi davranmıştı; oysa muhtemelen on altı yaşından bile büyük olmayan bir bakireydi. Belki de asıl soru onun kim olduğu değil, *ne* olduğuydu. Bakire mi, yoksa fahişe mi; hain mi, hanımefendi mi; çocuk mu, yoksa kadın mı? Casus mu, yoksa masum mu? "Adınla başlayabilirsin."

Dudaklarını ıslattı. "Mairi. Mairi Sinclair. Babam Rob Sinclair. Annem öldü; Liddel'da hizmetçiydi." Kız yüzünü buruşturdu. "Ve haklıydın; bu giysiler... kılık değiştirdim."

"Buraya casusluk için mi gönderildin?" diye çıkıştı Stephen.

"Hayır!" Genç kadın sararmıştı. "Biriyle buluşacağım için kılık değiştirdim. Bir... bir erkekle."

Ve Stephen durumu kavradı. "Ahh, şimdi anladım. Bir erkek ha?"

Genç kadının küçük çenesi yine kalktı. "Sandığın gibi değil. Adam, yani... o benim nişanlım."

Stephen'ın bakışları buz gibiydi. "Neden kılık değiştirdiğini hâlâ açıklamadın."

"Bir hanımefendinin, kocası olacak adamla da olsa, kaçamak yapması hoş değildir, bunu biliyorsun."

"Seni hiç şüphesiz utandıracak olan bu erkeklik timsali adam kim peki?"

Genç kadın dudağını ısırdı. "Ne fark eder ki?"

Stephen onun söylediği her şeyi doğrulamak niyetinde olmasa, gerçekten de fark etmezdi. "Fark eder." Bu kadının başka bir erkeğe yakın olduğunu bilmek hoşuna gitmemişti; belki de kıskanmıştı. "Onu seviyor musun?"

Genç kadın öfkeliydi. "Norman beyefendi, bu sizi hiç ilgilendirmez!"

İlgilendirmezdi. Stephen gergin bir tavırla ayağa kalkarak yaslanmak için değneğini buldu. Sonra topallayarak genç kadına yaklaşıp tepesinde dikildi ve ona hayranlık duymaktan kendini alamadı; kadın bir adım dahi geri atmamıştı. "Tam aksine, matmazel, artık beni tamamen ilgilendiriyor. Ve ben tatmin olana kadar buradan ayrılamazsınız."

Genç kadının beti benzi attı. "*Sen tatmin olana kadar buradan ayrılamaz* mıyım? Bu da ne demek?"

"Demek istediğim şu ki," dedi Stephen, sert bir tavırla, "seninle ilgili bütün gerçekleri ortaya çıkarmak niyetindeyim ve o zamana

kadar konuğumsun." Topallayarak onun yanından geçip çadırın girişini kaldırdı.

"Konuğun ha!" diye bağırdı genç kadın, peşinden. "Yani senin *esirin* miyim? Ama neden? Ne yaptım ki? Ben bir şey yapmadım, Norman!"

Stephen duraksayarak ona döndü. "Tam aksine, matmazel. İsteksiz iştahını kabarttın ve isteksiz ilgimi daha da çok çektin. Gerçekten de önemsiz biriysen, en azından bir süre güzel zaman geçireceğimizden eminim."

Mary çadırdan topallayarak çıkan ve onu yalnız bırakan Norman'ın arkasından baktı. Bu son sözler ne anlama geliyordu? Ah, Tanrı aşkına! Kendini kandıramazdı. Norman onun numarasından şüphelenmişti, gerçeği bulmaya niyetliydi ve bulsun ya da bulmasın, Mary büyük tehlike içindeydi!

Bitkin bir halde sert toprak zemine çöktü. Rolfe de Warenne, Northumberland Kontu, ülkenin en güçlü lordlarından biriydi; daha önce Kral Alçak William'ın yakın danışmanıydı ve şimdi de Alçak'ın oğlu iğrenç Kral William Rufus'a danışmanlık yapıyordu. Kont aynı zamanda Mary'nin babasının en büyük düşmanıydı, dolayısıyla bu adam da öyleydi. Malcolm ve Northumberland sayısız kez karşı karşıya gelmişti. Kont hiçbir şeyi yokken Dük William'ın peşinden İngiltere'ye gelmişti ama büyük bir Poitevin ailesinin küçük oğlu olduğu söyleniyordu. İşgalden kısa süre sonra Northumberland'da küçük bir kaleyle ödüllendirilmişti; bugün ise toprakları güneyde Newcastle'a ve kuzeyde Tweed Nehri'ne uzanıyordu. Malcolm'ın krallığının kalbi, Tweed'in bir hayli kuzeyindeki Moray ile Forth Haliçleri arasında uzanmasına rağmen, İskoçya kralları uzun zamandır Lothian'ın Rere Geçidi'ne kadar güneyinde kalan bölge üzerinde hak iddia ediyorlardı. De Warenne ailesi işgalciydi. Malcolm bütün yetişkinlik hayatını İskoçya'nın kaybedilen topraklarını geri almaya çalışarak geçirmişti. İskoçya ve Northumberland arasındaki mevcut sınır için yıllar bo-

yunca acımasız ve kanlı savaşlar verilmişti. Mary de şimdi kendini babasının en büyük düşmanının ellerine teslim etmişti.

Norman'ın giderken söylediği son sözler Mary'nin zihninde ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu. Mary onu doğru anladıysa, Norman genç kadının kimse için önemli olmadığına karar verirse, şehvetini tatmin etmek niyetindeydi. Yani gerçek kimliğini öğrenmezse, onu sıkılıp bir kenara atana kadar kullanacaktı. Genç kadını kirletecekti. Böyle bir şeyden sonra Doug onu asla istemezdi. Elbette ki aptal değildi ve Mary'yle yine de evlenirdi. Sonuçta çeyizi dolgun bir prensesti.

Mary neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Daha kötü bir olasılık, Norman'ın gerçeği öğrenmesiydi. Kendisinin Malcolm Canmore'un kızı olduğunu öğrenirse, babası istenen abartılı fidyeyi ödeyene kadar rehin kalırdı. Mary kendini bir an bile kandıramazdı; Norman, babasına zarar vermek için elinden geleni yapacaktı. Altın ve paradan fazlasını isteyecekti; toprak talep edecekti. Paha biçilmez, kıymetli İskoç topraklarını. Üzerinde tekrar tekrar İskoç kanı dökülmüş toprakları.

Ve fidye ödendikten sonra –ki babası kesinlikle öderdi– sınır bir kez daha şiddetli, kanlı bir savaşa sürüklenecekti. İki yıllık huzursuz barış, dünün hayallerine karışacaktı.

Küçük yumruklarını sıkarak sadece nefes almaya değil, cesaretini de toplamaya çalıştı. Durumu bundan daha kötü olamazdı. Kimliğini açıklamadığına gerçekten de memnundu.

Keyifsizce, *Norman, vahşinin teki,* diye düşündü –adam bunu açıkça kanıtlamıştı– fakat kesinlikle aptal değildi. Bunu da kanıtlamıştı. Dikkatli, detaylı kılığının ardını hemen görmüştü ve Mary'nin uydurduğu hikâyeden şüphelenmişti; hem de hiç mantıksız olmamasına ve daha az akıllı bir adamı kolayca kandırabilecek bir hikâye olmasına rağmen. Sahip olduğu bütün cesarete ihtiyacı vardı; ayrıca bütün kurnazlığına da. Kim olduğunu anlamasına izin vermemeliydi. Onunla yüz yüze geldikten sonra Mary adamın gücünün ve iradesinin boyutlarını anlamıştı. Genç kadının gerçek kimliğini keşfetmesinin bir yolu varsa, Norman onu hiç şüphesiz bulurdu ve bulunca da ba-

bası ve İskoçya –tabii kendisi de– korkunç sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalırdı.

Nasıl ki babası sürekli casuslar kullanıyorsa, bu adam da kesinlikle kullanıyor olmalıydı. Bu akşam Liddel'da Mary'nin ortadan kaybolmasının üzerine bir kriz çıkacaktı. Bir Norman casusu bunu er ya da geç rapor edecekti. De Warenne, Malcolm'ın kızının kaybolduğunu öğrendiğinde parçaları birleştirecek kadar kurnaz mıydı? Bu şartlar altında kimliğini anlamaması nasıl mümkün olabilirdi ki!

Mary gözlerini kapadı. Gerektiğince hem kimliğini gizli tutup hem de Norman'ı nasıl dizginleyebilirdi? Bu imkânsız gibi görünüyordu. Tek çözüm kaçıştı fakat şimdilik bu da mümkün değildi.

Gözlerini sildi. Yaşlar hiçbir şeyi çözmezdi. Kendini bir sonraki irade ve kurnazlık savaşına hazırlamalıydı. Şimdiye kadar pek başarılı olamamıştı. Ve aralarında geçen şeyin tekrarlanmasını da istemiyordu; yaşananlar bütün gücünü tüketmişti ama aynı zamanda da çok öfkelendirmiş ve rahatsız etmişti.

Aralarında ne geçmişti ki? Mary olanları hatırlayınca boğuk bir ses çıkardı. Dehşet verici bir şekilde adamın dokunuşunu, dudaklarının dudaklarını sahiplenişini, kasıklarına dayanmış kasıklarını hâlâ hissediyordu ve bunu hatırlayınca vücudu zonklamaya başlamıştı. Yüzünü ellerine gömdü. Utancını daha fazla gizleyemezdi. Altında eziliyordu.

Bitkinliğe yenik düştüğünü hissetti. Artık o alçak vârisi düşünmeyecekti. Yerinde kıpırdayarak kürk döşeğe özlemle baktı. Norman'ın uyumak için oraya dönüp dönmeyeceğini bilemezdi ve artık düzgün düşünemeyecek kadar yorulmuştu. Yine de önemi yoktu. Yalnız kalsa bile o adamın yatağına uzanmayacaktı; bunun düşüncesi bile korkunçtu.

Mary toprak zemine çökerek kıvrıldı. Nihayet zihni uyuşmaya başladı fakat bir türlü uyku tutmuyordu. Gecenin ve kampın seslerini, atların kişnemesini, bir baykuşun ötüşünü, dışarıda kısık seslerle konuşan adamları dinledi; ta ki son sesler de kesilene kadar. İnsan sesleri zayıflarken gerildi ve kaçınılmaz ayak seslerini duymayı bek-

ledi; o ayak seslerinin geleceğinden emindi. Uzun süre kaskatı halde yattı ama o sesi hiç duymadı; Norman geri dönmedi.

Mary uyandığında Norman'ın yüzünü kendisininkinin dibinde buldu. Bir an için kıpırdayamadı; uyku sersemi bir halde, aslında siyah değil, koyu kahverengi olan, parlak gözlere baktı. Sonra ne olduğunu anlayarak sertçe geri çekildi.

Adam onun üzerine eğilmiş, yüzünü neredeyse Mary'ninkine dayamıştı ama genç kadının uyandığını görünce geri çekilerek doğruldu. "Umarım hikâyen doğrudur, matmazel."

Mary onun ne demek istediğini anlamıştı. "Uzak dur benden!"

"Bu sabah seni böylesine korkutan nedir, matmazel? Benden mi korkuyorsun, yoksa kendinden mi?"

Mary zorlukla konuşabildi. "Kendimden korkmuyorum. Tecavüzü, şahinle avlanmak kadar doğal bir egzersiz olarak gören iriyarı ve kapkara Normanlardan korkuyorum."

Norman güldü. "İnan bana, matmazel, o şiddet dolu eyleme bugüne dek kalkışmadım ve asla da kalkışmam." Sonra kısık sesle ekledi: "Buna hiç ihtiyacım olmadı ve yatağımda bana katıldığında bunu kendi isteğinle yapacaksın; dün gece açıkça sergilediğin istekle."

Geceki utanç verici davranışının bu şekilde yüzüne vurulması Mary'yi kızdırmıştı. "Benden bir daha böyle bir tavır göremeyeceksin!"

Norman bir kaşını kaldırdı. "Bana meydan mı okuyorsun?" Gülümsemesi samimiydi. "Meydan okumalardan hoşlanırım, matmazel."

Mary şiddetle başını iki yana salladı. "Benim üzerimde hiçbir gücün yok."

"Tam aksine, üzerinde kadim bir gücüm var; bir erkeğin bir kadının üzerinde sahip olduğu güç."

"Ben diğer kadınlar gibi değilim."

"Öyle mi?" Norman dişlerini göstererek sırıttı. "Dün gece altımda inleyerek yatarken herhangi bir kadından farkın yoktu; benim gücüme ve merhametime kalmış bir kadından. Ama kendini daha iyi

hissettirecekse, şimdiye kadar karşılaştığım bütün kadınlardan çok daha ilginç olduğunu itiraf etmeliyim. Çok daha ilginç, çok daha etkileyici ve" gözleri aniden ısınırken yine gülümsedi, "çok daha güzel."

Mary, Norman'ın bakışlarının uyandırdığı duygulara karşı koymaya çalıştı. "Ben inlemem, Norman! Ve hiç şüphesiz istediğini söyleyebilir, istediğini düşünebilirsin ama bu, hislerimi değiştirmez ve sana karşı hislerimin söze dökülmemesi daha iyi olur."

Norman onu uzunca bir an süzdü. "Öfkenin altında keşfedilecek çok şey olduğundan eminim. Yine de, sadece kelimeleri değil, zamanı da boşa harcıyoruz. Çeyrek saate hareket edeceğiz, dolayısıyla özel ihtiyaçların için biraz yalnız kalabilirsin. Bu tartışmayı Alnwick'te sona erdirebiliriz."

De Warenne döndü ve daha önceki gün ağır yara almış bir adamdan beklenmeyecek ölçüde rahat bir tavırla uzaklaştı. Mary onun arkasından bakarken gittiğine rahatlamıştı. Atlattığı her karşılaşma onun gözünde büyük bir zafer gibi görünüyordu.

Ancak aynı zamanda dehşete de kapılmıştı. Alnwick, Northumberland'ın yeni merkeziydi. Piçin babası, Kont orayı tamamlamak için on beş yılını harcamıştı ve söylentilere göre, aşılması imkânsız bir kaleydi. Bu doğruysa, orada esir tutulduğunda kurtarılma umudu kalmazdı.

Mary artık sabah olduğuna göre Malcolm ve kardeşlerinin onu bulmak için her yeri arayacağını ayrımsadı. Belki de Alnwick'e ulaşmadan onu kurtarırlardı. Kesinlikle öncesinde *kurtarılmalıydı*! Tek umudu buydu.

Ya Malcolm'ın bulabileceği bir işaret bırakırsa? Bunu nasıl yapabilirdi?

Üzerine örttüğü kürkü hemen bir kenara atarken heyecandan titriyordu. Onun için getirilmiş bir kâse suyla çabucak elini yüzünü yıkadı. Sonra çadırdan aceleyle çıkarak durdu.

Atlar eyerleniyordu ve kamp toplanıyordu. Herkes işine odaklanmıştı. Mary, Norman'ı başka bir şövalyeyle konuşurken gördü. Sırtı genç kadına dönüktü.

Mary, Stephen de Warenne'ın kendisini fark etmemesi için dua ederek sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Ancak Norman aniden ona döndü. Genç kadın ani heyecanını göstermemeyi umarak ona aldırmadan ormana doğru yürüdü. Bir şövalyenin peşinden geldiğinin farkındaydı; ona muhafızlık etme emri aldığı belliydi. Morali biraz bozuldu fakat kararlılığı sarsılmadı. İhtiyacını gidermek için bir ağacın ve çalıların arkasına geçti. O sırada iki katlı köylü tüniklerinin altına giydiği, yıkanmış ve kemik beyazı ince ipek iç gömleğinden bir parça yırttı. Elleri o kadar şiddetle titriyordu ki parlak kumaş parçasını ancak birkaç denemeden sonra ağaç dalına bağlayabildi. Bu işi başarınca birkaç şerit daha yırttı ve hepsini elbisesinin kollarına tıktı. Sonra çalıların arasından geçerek sırtı dönük halde duran muhafızına doğru yürüdü. Umutlanmıştı. Bıraktığı işareti İskoçlardan birinin bulacağından emindi!

Şövalye onu kampa ve Norman'a geri götürdü. De Warenne önceki gün Mary'yi yakalamış adamla konuşuyordu.

"Liddel mı?" diyordu Will. "Sorun olmaz, Stephen; sonuçta bu gece herkes düğün ziyafetinde kafayı bulacak. İstediğinizi kolayca öğrenirim, Lordum." Kibirli bir tavırla sırıttı.

Stephen onun omzuna vurdu. "Yolun açık olsun." Mary'ye dönerek gülümsedi. "Birine ulaştırmak istediğin bir mesaj var mı? Sevgiline belki?"

Mary bir an donup kaldı. "Şekli bozuk bir yaratık gibi sırtında gözlerin mi var senin?"

De Warenne keyiflenmişti. "Hissettirmeden dinleyebileceğini mi sandın gerçekten? Niyetimi bilmek istiyorsan sorman yeterli, matmazel."

"Neden Liddel'a gidiyor?"

"Niye soruyorsun, gizleyecek bir şeyin mi var?"

"Elbette yok."

"O halde korkacak bir şeyin de yok."

Norman onunla oynuyor, onu sınıyordu ve bu da haklı olarak Mary'yi endişelendirmişti. "Bunu neden yapıyorsun?"

De Warenne'ın keyfi kaçtı. "Çünkü kendime hâkim olamıyorum."

Birbirlerine baktılar. Mary onun gözlerinde karanlık bir arzu ve ondan daha da karanlık bir kararlılık gördü. Onun yaydığı güce karşı koyamıyordu. Kavramaya cesaret edemediği ani bir huzursuzlukla ürperdi. Aralarında geçenlere aldırmamak, hiçbir şey yokmuş ve asla da olmamış gibi davranmak çok daha güvenliydi.

De Warenne çok etkili bir şekilde yarattığı büyüyü bozdu: "Haydi, yola çıkıyoruz; sen benim atıma bineceksin."

Mary kıpırdamadı.

Stephen uzattığı elini indirdi. "Bir sorun mu var, Mairi?"

"Senden başka herhangi birinin atına binerim."

Stephen onun önünde durarak gözlerinin içine baktı. "Ama ben sana seçme hakkı vermiyorum, matmazel." Hafifçe gülümsedi. "Ayrıca, benimle binmek çok eğlenceli olacak."

Mary onun ne ima ettiğini anlamıştı ve yüzü alev alev yanmaya başlamıştı fakat en azından açıksözlülüğüyle başa çıkabilirdi. "Son derece ukalasın."

Stephen güldü. "Bu yorumu bir hanımefendinin dudaklarından mı duyuyorum?"

"Benimle ilgili ne düşündüğün umurumda bile değil," dedi Mary, dişlerini sıkarak. "Lanet olasıca atın nerede?"

Stephen yine beyaz dişlerini göstererek gülümserken işaret etti.

Mary büyük kahverengi savaş atına doğru yürürken Stephen'ın kahkahaları zihninde yankılanıyordu. Ne pahasına olursa olsun onu zekâsıyla alt etmeye kararlıydı ve bunu başardığında zaferini yüzüne çarpacaktı. Son gülen kendisi olacaktı.

Stephen gayet rahat bir şekilde onu eyere kaldırdıktan sonra çok daha ufak tefek bir adamın zarafeti ve çevikliğiyle genç kızın arkasına

tırmandı. Mary onun bedeninin yarattığı hisse aldırmamaya çalıştı ve eyerin topuzunu sımsıkı tuttu. Çok uzun bir gün olacaktı; bundan hiç şüphesi yoktu.

Kayalık tepelerden kuzeydoğuya doğru tırısta ilerleyerek Carlisle'dan uzaklaştılar. Eylül ayı kırsala çok fazla yağmur indirmişti ve her yer yemyeşildi. Mary, Stephen'ın Alnwick'e o gün ulaşmak niyetinde olduğunu anladı. Belli ki Normanlar, genç kadının ne olduğunu bilmediği görevlerini başarmışlardı. Mary olasılıkları düşünüyordu. Normanların Carlisle ve Liddel yakınlarında ne aradığını öğrenmeye kararlıydı.

Ve geçen her saat, Mary koluna gizlediği ipek şeritlerden birini çıkarıp bırakıyor, kumaş parçası süzüle süzüle yere iniyordu.

Öğle saatinde atlara su içirmek için durana kadar tempolarını düşürmediler. Artık etrafları sert Northumberland fundalıklarıya sarılıydı ve başlarının üzerinde gri bir gökyüzü vardı. Arada bir martılar tepelerinde daire çiziyordu. Mary sonu gelmek bilmeyen saatler boyunca Norman'la aynı eyeri paylaşmanın verdiği sıkıntıdan kurtulmanın rahatlığıyla atın üzerinden yere kaydı. Cehenneme bundan daha fazla yaklaşamayacağını düşünüyordu.

Kimse onunla ilgilenmiyordu. Şövalyeler etraflarında kısık seslerle konuşuyor, atlar kana kana su içiyordu. Mary cılız bir ağaca yaklaştı. Yorgunlukla yere çökerken bir ipek şeridini daha bıraktı. Şövalyeler birkaç dakika sonra tekrar atlarına binerek toplandıklarında, Mary ayağa kalkarak salına salma grubun yanına yürüdü. Stephen de Warenne büyük savaş atını yavaşça ona yaklaştırdı.

"Manzara hoşuna gitti mi, matmazel?"

Mary ona öfkeli bir ifadeyle baktı. "Bu manzaranın nesi güzel ki? Çirkinlikten başka bir şey yok."

"Gerçek bir İskoç gibi konuştun." Stephen yine delici gözlerle bakıyordu. "Gerçek bir İskoç musun, Mairi?"

Mary donup kaldı. Bu adam şeytan mıydı? Zihin mi okuyordu? Yoksa kimliğini tahmin mi etmişti? Annesi Kraliçe Margaret, İngiliz di.

Margaret'ın ağabeyi Edgar Aethling, Sakson Kralı İtirafçı Edward'ın yeğeniydi ve Fetih'ten önce İngiltere tahtının vârisiydi. Dük Alçak William İngiltere'yi işgal edince, Margaret'ın dul kalan annesi oğlunun hayatının tehlikede olduğunu düşünmüş ve çocuklarını da alarak İskoçya'ya sığınmıştı. Malcolm, Margaret'a ilk görüşte âşık olmuştu ve ilk karısı Ingeborg ölünce, hiç beklemeden onunla evlenmişti.

"Tepeden tırnağa İskoç'um," dedi Mary kararlı bir tavırla.

"Ama bir İskoç gibi konuşmuyorsun; tabii kendin istediğin zamanlar dışında. İngilizcen kusursuz, hatta benimkinden bile iyi."

Elbette İngilizceyi kusursuz konuşuyordu; sadece annesi bir İngiliz olduğu için değil. Malcolm yıllar boyunca karısına duyduğu saygıdan dolayı maiyetini İngiliz kültürüne yaklaştırmıştı. "Belki de Normanlar İngilizceyi iyi öğrenemeyecek kadar aptaldır."

Stephen dişlerini sıktı. "Belki de bu Norman gerçekten aptalın tekidir." Atından aşağı kaydı ve genç kadına şüpheyle baktı. Mary onun sözlerinden de ses tonundan da hoşlanmamıştı. Stephen onu eyere kaldırmak yerine yanından geçip yürüyünce Mary donup kaldı.

Stephen doğruca genç kadının az önce dibinde oturduğu ağaca yaklaştı. Mary'nin kalbi duracak gibi oldu. Norman durup eğilerek ipek parçasını yerden aldı. Tekrar Mary'nin yanına dönerken adımları sertti ve kumaş parçasını elinde sımsıkı tutuyordu. "Ne kadar akıllı bir tilkiymişsin sen."

Mary geri adım attı.

De Warenne elini aniden uzatarak onu kendine çekti. "Giysilerini parçalamaya bu kadar hevesliysen, matmazel, bana söylemen yeterli."

Mary buna uygun bir karşılık bulamadı; özelikle de Stephen bu kadar öfkeliyken.

"Bu işaretleri ne zamadır bırakıyorsun, matmazel? *Ne zamandır?*"

3. BÖLÜM

"Canımı yakıyorsun!" diye bağırdı Mary.

Stephen onu hemen bıraktı. Mary kollarını ovalayarak geri çekildi. "Beni esir almaya kalktığında direnmeyeceğimi mi sandın?"

Stephen onun canını yaktığına pişman olmuştu fakat söylediklerini duyunca içinden onu yine tutup sarsmak geldi. Bu çocuk-kadın *ona* direnmeye kararlı mıydı yani? "Ne zamandır?"

"Bu sabahtan beri."

Stephen genç kadının zekâsına, cesaretine ve küstahlığına hayretle bakakaldı. "Seni çok yanlış değerlendirmişim," dedi sertçe. Sonra, "Neale!" diye bağırarak adamını çağırdı.

Yaşlıca şövalye hemen Stephen'ın yanına koştu. "Lordum?"

Stephen öfkeli bakışlarını esirinden ayırmıyordu. "Bu küçük kurnaz tilki hepimizi aptal yerine koymuş. Ardında işaret bırakıyormuş. Adamları uyar; peşimizde birileri olabilir."

Neale hemen atını çevirdi.

Stephen uzandı ve Mary'nin uzaklaşmasına izin vermeden kendine çekti. Dokunuşuyla genç kadının bedeni kaskatı kesildi ve Stephen'ın onu sürüklemesi gerekti. "Kime işaret bırakıyordun, matmazel? Sevgiline mi? Babana mı?"

"Evet!" diye çığlık attı Mary. "Evet, evet, evet! Ve yakında, çok yakında, babamın kılıcının tadına bakacaksın, Norman çünkü o tüm İskoçya'nın en güçlü savaşçısıdır!"

Stephen duraksadı. "Öyle mi? O halde onu kesinlikle tanıyor olmalıyım."

Mary inatla dudaklarını büzdü.

"Baban iddia ettiğin gibi Sinclair Dounreay değil, değil mi, matmazel? O kadar önemsiz bir adam bana asla saldırmaz ve bunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Dolayısıyla... kimi bekliyorsun, Mairi? Tabii adın buysa."

Mary cevap vermedi.

Öfkeye kapılan Stephen genç kadını sertçe atına doğru sürükledi. Mary önce sendeledi, sonra onun önüne geçmek için koşturdu ve elinden sıyrıldı. Stephen umursamadı. Aniden onu yakalayarak bir buğday çuvalıymış gibi eyere kaldırdı. Onun arkasından kendisi de atına binerek adamlarına işaret verdi. Grup, atlarını mahmuzlayarak eşkin koşturmaya başladı.

Mary kendini anın umutsuzluğuna bırakarak gözlerini kapadı. Moralini bozmaması gerektiğini biliyordu; aksine, sevinmeliydi. Kumaş parçalarıyla Norman'ı kandırmıştı. Ancak içinden böbürlenmek gelmiyordu; hissettiği şey dehşete daha yakındı. Piç vâris çok kızgındı. Mary'nin bütün içgüdüleri ona bu küçük zaferi karşılığında çok ağır bir bedel ödeyeceğini söylüyordu.

Şimdi atlarını daha hızlı sürüyorlardı. Mary sürekli omzunun üzerinden arkaya bakıyor, ufuk çizgisinde kendi halkından birilerini görmeyi umuyordu. Ancak hiçbir şey göremiyordu ve geçen her kilometrede umudu biraz daha sönüyordu.

Ah, babası neredeydi?

Uzun bir yamaca tırmandılar ve zirveye ulaştıklarında Stephen aniden dizginleri çekerek ve Mary'yi zırhlı göğsüne bastırarak atını durdurdu. Stephen'ın sözleri, Mary'nin olabilecek itirazlarını bastırdı: "Kaybettin, matmazel," dedi. "Geldik. Bak. Alnwick önümüzde."

Mary korkuya kapıldı ve farkına varmadan Stephen'ın kalın önkolunu kavradığında parmakları zincir zırha gömüldü. Gelmişlerdi ve gerçekten kaybetmişti. Alnwick; hapishanesi karşılarındaydı.

Güneş batıyordu. Çöken karanlığa yarı yarıya gömülmüş Alnwick'in taş duvarları koyu ve aşılmaz görünüyordu. Şatonun etrafı insan yapımı hendekler ve doğal bir yüksek düzlükle çevreleniyordu. Kale avlusunun kalın, kahverengi dış duvarlarına yüksek gözcü kuleleri sıralanmıştı; arkalarında kalenin daha yüksek ve mazgallı siperlikleri olan ana kulesi, güneş ışığıyla kayısı tonuna bürünmüştü. Mary dehşete kapıldı.

Kaçmayı başaramazsa –ki pek olası görünmüyordu– ve serbest kalmaz ya da fidyesi ödenmezse, evini ve sevdiklerini bir daha görme şansı olmayacaktı çünkü böyle bir yere yapılacak hiçbir saldırı uzun süre devam edemezdi; saldıran Malcolm olsa bile.

Bir asma köprüden ve onlar için yukarı kaldırılmış kale kapısından geçerek dış avluya girdiklerinde bir düzine silahlı muhafız onları karşıladı. İçeride bir düzine bina vardı; atlar için ahırlar, kalenin zanaatkârları için dükkânlar, destek kuvvetlerin şövalyeleri için odalar, kilerler ve malzeme depoları... Her yerde insanlar vardı; kolunun altına sıkıştırdığı tavuğu mutfağa götüren kadınlar, domuzları güden çocuklar, çıraklarıyla çalışan marangozlar, nalbantlar, seyisler, atlar, hizmetkârlar ve köleler. Önlerinden şarap varilleriyle yüklü bir kağnı girmişti; diğer kağnılar da kalenin girişindeki ahşap merdivenlerin yakınında yük boşaltıyordu. Gürültü sağır ediciydi. İnsan gürültülerinin arasında köpekler havlıyor, tavuklar gıdaklıyor, atlar kişniyor, demircinin çekici örsün üzerinde tangırdıyor ve marangozun çekici takırdıyordu. Bağırışlar, sert sesle verilen emirler ve kahkahalar yankılanıyordu. Mary daha önce hiç böyle büyük bir kaleye girmemişti; çoğu İskoç köyünden ve hatta evi olan Edinburgh'daki kraliyet şatosundan bile büyüktü.

Kalenin önündeki basamaklara ulaştıklarında Norman onu kolayca yere indirdi. Bütün gün yaptıkları yolculuk yüzünden bacakları

kaskatı kesilen Mary biraz sendeledi. Stephen onun yanına indi ve genç kadını kararlı bir tavırla merdivene doğru sürükledi. Mary kolunu sertçe çekerek kurtardı. "Korkma. İstesem bile kaçabileceğim bir yer olmadığı belli."

"Bunu anladığına sevindim."

"*Gerçekte* ne düşündüğümü bilseydin o kadar sevinmezdin."

"Tam aksine, en derin düşüncelerini bilmekten çok memnun olurdum."

Mary bakışlarını kaçırırken kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Stephen'ın, kendinden daha inatçı olmasından korkuyordu.

İkinci kattaki büyük salona girdiler. Salona birbirlerine dik açıyla duran iki büyük masa hâkimdi. Daha yüksekteki boş olanda Kont'un ailesiyle birlikte oturduğu şüphesizdi. Alçak masalarda çok sayıda şövalye ve asker oturuyor, şehvet düşkünü erkeklerden uzak durmak için hızlı hareket eden mutfak kızları, şatonun kâhyasının gözetiminde akşam yemeği servisi yapıyordu. Diğerleri kumar oynuyor, içki içiyor veya zar atıyorlardı. Duvarlardan canlı renkli güzel halılar sarkıyor, devasa taş şöminede ateş yanıyordu. Yerlere tatlı kokulu otlarla taze çiçekler atılmıştı. Mary ortalıkta tek bir köpek bile olmadığını fark edince şaşırdı. Şöminenin önüne, yüksek masanın ardındakilerle aynı, oymalı ve minderli iki büyük koltuk konmuştu. Mary bir an donup kalarak o koltuklardan birinde altın sarısı saçlı bir baş gördü ve Northumberland Kontu'nun orada oturduğunu sandı.

Ancak orada tek başına oturan kişi, kendisinden ancak bir-iki yaş büyük olabilecek bir gençti. İçeri girdiklerinde genç adam sıradışı bir zarafetle ayağa kalkarak onlara doğru yürüdü. Altın sarısı saçlı, mavi gözlü ve çok yakışıklıydı; beyaz teni, yaz güneşinde fazla kaldığı için hafifçe bronzlaşmıştı. "Merhaba, ağabey," dedi yakışıklı genç. Ancak mavi gözleri sadece Mary'ye odaklanmıştı. Nihayet yavaşça gülümsediğinde Mary içinin eridiğini hissetti.

"Burada önemli bir sebepten bulunduğunu düşünmeli miyim?" diye sordu Stephen keyifsizce. Ses tonu değişmişti. "Ve Brand, o kız benim."

Brand sonunda ağabeyine baktı ve alaycı bir tavırla eğildi. "Elbette, vârisin kararına saygı duyarım. Ve evet, hiç şüphesiz tahmin ettiğin gibi Majesteleri'nin elçisi olarak geldim."

Mary gerildi. Stephen'ın kendisini rahat bir tavırla sahiplenmesinin şimdi bir önemi yoktu. Burada kalmaya zorlandığı süre boyunca babası için paha biçilemez bir önem taşıyabileceği, düşmanın en gizli planlarını öğrenebileceği aklına geldi; tabii düşmanının onu suçladığı gibi gerçek bir casusa dönüşürse.

"Her şey yolunda, Brand, rahatla." Stephen iri elini Mary'nin gergin omzuna koydu. "Daha sonra konuşuruz. Ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Hemen." Brand yine gülümseyerek Mary'ye bakarken dudaklarının kıvrımı neredeyse alaycıydı ve gözlerinde hiç şakacılık yoktu. "Acelen ne? Bizi tanıştırmayacak mısın? Beni tercih edeceğinden mi korkuyorsun? Hem burada seni memnun etmeye yetecek kadar hizmetkâr yok mu yoksa hepsine çoktan doydun mu?"

Stephen onun bariz alaycılığına aldırmadı. "Matmazel Mairi, bu benim çenesi düşük kardeşim Brand; Kral'ın saray birliklerinde yüzbaşıdır. İğrenç espri girişimlerine aldırmayabilirsiniz. Ayrıca, çapkın olan *kendisidir*, ben değil."

Mary, Stephen'ın bu son yorumundan gerçekten şüphe duyuyordu. İki kardeş de, konu kadınlar olduğunda hiç şüphesiz amansız avcılardı. Görünüşleri birbirlerinden çok farklıydı; biri altın sarısı saçlı, diğeri esmer tenliydi fakat ikisi de çok etkileyici görünüyordu ve hiçbir kadın onlara direnemezdi. Mary temkinli gözlerle bakarken Brand'in gülümsemesine karşılık vermedi.

Brand'in cüretkâr bakışlarında soru işaretleri belirdi ve Mary'den Stephen'a döndü.

"Matmazel benim konuğum," dedi Stephen kısaca, daha fazla sorguya fırsat vermeden.

"Ne kadar şanslısın," diye mırıldandı Brand. İkisine de son bir bakış attıktan sonra biraz uzaklaştı ve ateşe bakarak düşüncelere daldı.

"Ben senin konuğun *değilim*," dedi Mary, öfkeyle, kendini tutamayarak Stephen'ın elinden sıyrılırken. "Konuklara kötü davranılmaz. Konuklar istedikleri zaman gelip gitmekte özgürdür. Kendi kardeşine bile gerçeği söylemiyor musun?"

Stephen'ın bakışları soğuktu. "*Beni* yalancılıkla mı suçluyorsun?"

Mary alev alev kızardı fakat geri adım atmayı kesinlikle reddetti: "Evet, suçluyorum."

Stephen elini kaldırdı. Mary onun kendisine vurmak niyetinde olduğunu sanmıyordu fakat yine de hafifçe irkildi. Stephen'ın işaret-parmağı genç kadının yanağında dolaştı ve dudaklarının kıyısında durdu. "Haydi ama matmazel, kılık değiştiren sensin, değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Mary, boğuk bir sesle, geri çekilirken. "Neden böyle giyindiğimi açıkladım. Hepsini açıkladım. Beni hemen serbest bırakmalısın."

"Çaresiz gibi görünüyorsun, matmazel. Özgürlüğünü *ancak* gerçek kimliğini hemen açıklarsan tartışacağız."

"Sen bana tecavüz ettikten sonra!"

Stephen öfkeyle baktı. "Daha önce söylediğim gibi, tecavüz falan olmayacak."

Mary onun gözlerine baktı. Neden her an ona inanabileceğini hissediyordu? Neden neredeyse hayal kırıklığına uğradığını hissediyordu? Hissettiği dehşet içinde bulunduğu çıkmazın sonucuydu, Stephen'ın sözlerinden kaynaklanıyor olamazdı.

Stephen yavaşça, soğuk bir ifadeyle gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Seni yatağıma aldığımda, matmazel, bundan zevk alacaksın."

Mary kıpırdayamıyor, karşılık veremiyordu.

"Dün şanslıydın. Bugün... bugün bu oyundan sıkıldım artık."

"Bu oyun değil," derken Mary'nin sesi istemediği kadar boğuktu.

Stephen'm gülümsemesi öncekinden daha soğuktu fakat gözleri çok daha parlaktı. "Bekâretini korumak istiyorsan, bana hemen kimliğini açıklarsın."

Mary korkuyla nefesini tuttu.

"Savaşta son darbeyi indirmeye dayanamam, matmazel," diye ekledi Stephen, çok yumuşak bir sesle. "Teslim olma zamanı geldi."

"Hayır," diye fısıldadı Mary. Buz kesen bedeninin içinde buhar olup uçtuğunu hissetti.

"Evet," diye mırıldandı Stephen, baştan çıkarıcı bir tavırla.

"Ama..." Mary'nin zihni donmuş, düzgün düşünemez olmuştu. "Anlattıklarımın doğru olup olmadığını öğrenmek için Liddel'a casus göndereceğini sanıyordum! Bu elbette ki zaman alır!"

"Eğer gerçekten bir önemin varsa, başka bir erkeğin gözündeki değerini yok etmemden önce bana söylersin."

Mary'nin kalbi deli gibi atıyordu. İkisi de birbirinin gözlerine bakıyordu. Mary nefes almakta, düşünmekte zorlanıyordu. Sadece kim olduğunu ona söyleyemeyeceğini, söylememesi gerektiğini biliyordu.

"Sabrımın da bir sınırı var. Eğer olduğunu söylediğin kişiysen, bu geceden sonra benim metresim olacaksın," dedi Stephen açıkça.

Sessizlik bir kılıç gibi aralarına indi. Mary bembeyaz olmuştu. Stephen'ın kendisini soktuğu ikilemi çözmeye çalışırken ellerini sımsıkı birleştirdi. Eğer Mairi Sinclair olduğu konusunda ısrarını sürdürürse, Stephen onu yatağına götürecekti; hem de çok kısa süre içinde. Norman'ı zihninde çırılçıplak ve şehvetten gözü dönmüş halde canlandırdığında hissettiği şeyin beklenti mi, dehşet mi olduğundan emin değildi. Ne var ki ona gerçek kimliğini açıklayamazdı. Bunu yapamazdı. Kurumuş, kaskatı kesilmiş dudaklarından, "Ben Mairi Sinclair'im," sözleri döküldü.

Stephen hemen karşılık verdi: "Odam üst kattaki ilk oda. Oraya git ve ihtiyaçlarımı tatmin etmeyi bekle."

Mary dişlerini sıktı. Göğsü hızla kalkıp iniyordu. Ne kıpırdayabiliyor ne de bakışlarını Stephen'ın gözlerinden ayırabiliyordu.

"Git ve odamda beni bekle," diye tekrarladı Stephen kısık sesle.

Yine göz göze bakıştılar. Felaketi bu kadar yakınken bu adamla savaştığı için Mary deli olması gerektiğini düşündü. Kazanamazdı. Teslim olmalı, Stephen'ın ısrarlarına uyarak gerçek kimliğini açıklamalıydı. Zihninde tutkulu görüntüler belirdi; birbirine dolanmış, şehvetli iki vücut. Kendisi ve Stephen de Warenne... Herkesten daha çok sevdiği babasına, Kral'a ihanet edemez, onu sefil bir konuma düşüremezdi.

Mary omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve yavaşça Stephen'a sırtını döndü.

Stephen bir an hiç kıpırdamadan onun döner merdivenden çıkışını izledi. Sonra parmaklarını şaklatarak işaret etti ve adamlarından biri salonun karşı tarafından gelerek Mary'ye eşlik etti. İki kardeş onun gidişini izlerken salon tuhaf bir şekilde sessizdi.

Sonra biri ani bir kahkaha patlattı. Başka kahkahalar onu izledi ve sohbetler devam etti. Şövalyelerden biri içkisini tazeleyen hizmetçinin poposuna sert bir şaplak indirirken kız çığlık atarak sıçradı ve tuttuğu testinin içindeki şaraptan birazı saçıldı. Zarlar yeniden yuvarlanıyor, bahislere tutuşuluyordu.

Brand bir kaşını kaldırarak Stephen'a döndü. "Nedir bu? İsteksiz bir hizmetçi mi?" Çok eğleniyordu. "Seni bu kadar etkilemesinin nedeni bu mu? En büyük ağabeyimin şehvetten başı dönmez ki, sadece canı istediğinde istediğini alır."

Stephen platforma yaklaşıp çıktı ve masaya oturdu. Kâhya bir testi kırmızı Burgon şarabıyla yanına geldi. Stephen başıyla onayladı ve adam, efendisine içki doldurdu. "Çok kurnaz bir kadın, Brand. Ve asıl ilgimi çeken, yalanı."

Brand onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Ciddi misin?" Şüpheciydi. "Yani muhteşem yüzü değil mi?"

Stephen'ın sabrı taşmıştı. "Sonuçta ben de insanım. Hem ne fark eder ki? Bu gece kimliğini açıklayacak ve ben de tehdidimi gerçekleştirmek zorunda kalmayacağım."

"Tahmin ettiğin gibi değerli bir leydiyse," dedi Brand, "işi bitmeden kendini ele verir. Hiçbir leydi yok yere bekâretinden vazgeçmez."

"Evet," dedi Stephen, bir hizmetçi gelip et, börek ve peynir tepsilerini masaya bırakırken. "Odamda bekleyen konuğuma da yemek ve şarap götür," dedi, yüzü kızaran kıza.

"O zaman onu bağışlayacak mısın yani?" diye sordu Brand, soğuk bir şüpheyle.

"Mecburum, değil mi?" Stephen'ın yüz ifadesi sert, bakışları derindi. Genç kadın daha fazla *direnemeyecek*, önemli biri olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı ve kendisi de memnuniyetle onu serbest bırakacaktı; tabii fidyesini aldıktan sonra biraz daha zenginleşmiş olarak.

"Sakın aptalca bir şey yapma," diye uyardı Brand. Bu kez dalga geçmiyordu. "Az önce ne dediğini hatırla."

"Bana böyle güvendiğin için teşekkür ederim, kardeşim."

Brand omuz silkti. "Kral neler öğrendiğini bilmek için can atıyor."

Stephen sesini kıstı. "Carlisle alınabilir. Ancak barış sona erer."

"Barış onun umurunda değil, Stephen. Dikkatini başka yere çevirebilmek için Kuzey'i güvence altına almak istiyor."

Stephen bunu zaten bildiğinden homurdandı.

"Bana tam bir rapor verecek misin?"

"Yarın," dedi Stephen, iç çekerek.

Brand başıyla onayladı, bal şarabı kadehini aldı ve arkasına yaslandı. Dudakları kıvrıldı. "Sana haberler getirdim."

Stephen büyük bir dilim ekmek aldı. "Babamdan mı?"

"Hayır, Adele Beaufort'tan."

Stephen bir şey söylemedi.

Brand yemek bıçağıyla oynayarak, "Sana en içten selamlarını gönderdi," dedi.

"Sen de benimkileri ilet," dedi Stephen.

Brand, bütün sevimliliğinden sıyrılarak aniden ağabeyine döndü. "Ama bu gece küçük Mairi'nin gerçekten küçük Mairi olduğunu öğrenirsen göstereceğin içtenlikle değil."

"Yeter."

"Leydi Beaufort'u tanımıyorsun. Onunla neredeyse hiç konuşmadın. Bense saraya geldiğinden beri onu izleme fırsatı buldum. O sıradan bir kadın değil, Stephen. Odana güzel bir metres yerleştirdiğini duyarsa, üç ay sonra evleneceğin bu kadın çok mutsuz olacaktır."

"Korkma," dedi Stephen sertçe. "Adele Beaufort'la ilişkimi tehlikeye atmak gibi bir niyetim yok."

Stephen surlara çıktı. Kulelerde sadece birkaç nöbetçi vardı ve Norman, olabildiğince yalnızdı. En kuzeydeki duvara yürüdü ve mazgallı kenarından dışarı baktı. Alnwick'te geceleri böyle durup kendi topraklarına bakmayı alışkanlık edinmişti.

Her yönde göz alabildiğine uzanan topraklar babası Rolfe de Warenne'a aitti ve bir gün kendisinin olacaktı. Antik Northumberland. Stephen derin bir gurur ve sahiplenme hissetti. Babası yirmi yedi yıl önce efendisi Normandiya Dükü William'la birlikte İngiltere'ye gelmiş ve Hastings'te onun yanında savaşmıştı. O zamanlar bir Norman kontunun, serveti veya toprağı olmayan küçük oğluydu ve yeni bir diyarı işgal ederek ganimet toplama peşindeydi. Maine ve Anjou'daki seferlerde Fatih'in en güvenilir kumandanı olmuştu ve Hastings'ten sonra ünü artmıştı. Çok geçmeden sadakatinin ve askeri performansının karşılığında Aelfgar'la ödüllendirilmişti. Fatih'in izni ve teşvikleriyle, Rolfe sınırlarını zaman içinde kuzeye ve batıya doğru, sonunda şimdiki topraklarını kapsayacak şekilde genişletmişti. Ve elbette bununla gelen güce de sahip olmuşlardı.

Stephen, Northumberland'ın bütün gücünün bir gün kendisinin olacağının gayet farkındaydı. Bir piç olarak doğmuştu –babasının ilk karısı ölene kadar annesiyle babası evlenememişti– ama babasının vârisi seçilmişti. Bu daha altı yaşındayken Kral'ın maiyetine gönde-

rildiğinde üstlendiği muazzam bir sorumluluk, ağır bir yüktü. Ancak babasına ve Northumberland'a karşı sorumluluğunu asla sorgulamamıştı; ne o zaman, ne şimdi, ne de aradan geçen yıllar boyunca. Bir adam daima yapması gerekeni yapmalıydı. Kral'ın adamlarıyla birlikte, neredeyse on yıl boyunca bir daha göremediği evinden ayrıldığı o gün bunu öğrenmişti. Essex'in vârisi Adele Beaufort'la evlenmek de sadece yerine getirmesi gereken başka bir görevdi.

İki buçuk yıldır nişanlıydılar ve sonunda kız on altı yaşını dolduracağı için bu Noel'de evleneceklerdi. Rolfe düğünün iki yıl önce yapılmasını talep etmişti fakat Adele'in ailesi bunu duymak bile istememişti. Genç kadın, Stephen'a Essex'te büyük bir arazi ve daha da önemlisi, çok fazla para kazandıracaktı. Para, de Warenne ailesinin daima ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Kral'ın diğer büyük lordlarının aksine, Northumberland, İngiltere'nin en kuzeydeki savunması için devasa bir askeri yük taşımak zorundaydı ve bunun maliyeti elbette ki muazzamdı.

Bir yandan, Stephen'ın Adele Beaufort'la evliliği Northumberland'ı tehlikeli ölçüde bağımsız kılacaktı ve Kral buna pek sevinmeyebilirdi. Ancak Kral'ın kendi de gelire ihtiyaç duyuyordu ve Normandiya ile İngiltere'yi tekrar birleştirmek için ağabeyi Robert'la kafa kafaya gelmekte kararlıydı. Dolayısıyla Northumberland'ın İskoçya'yla savaşlarında onları desteklemek için fazladan para harcamak işine gelmiyordu. Bu yüzden güçlü Essex ve Northumberland hanedanlıkları arasında bu evliliğe izin vermişti.

Stephen düşüncelerinin kendisini gerdiğinin farkındaydı. Kuzey'i güvende tutmak onun göreviydi ve iki yıl boyunca kırılgan barışı korumak için bıçak sırtında yürümüş, sınırdaki her olaya anında karşılık vermiş ancak ateşkesi bozmamak için bütün gücüyle saldırmamaya daima dikkat etmişti. Bu kesinlikle kolay bir iş değildi.

Yorulmuştu.

Düğünü sabırsızlıkla bekliyordu çünkü Adele'in drahoması sürekli savaşların yarattığı yükü büyük ölçüde hafifletecekti.

Brand'in uyarıları da aklından çıkmıyordu. Lanet olsun ki asla ani dürtülerle hareket etmeyen, ne yaptığını daima bilen bir adamdı fakat adının Mairi olduğunu söyleyen bu kadını esir alma kararını ne bilinçli ne de dikkatle almıştı. Güzelliği ve gizli hikâyesiyle Stephen'ın ilgisini çekmişti; Norman da onu bu yüzden kaçırmıştı. Pek değerli biri olmadığını keşfederek onu yatağına alabilmeyi ummuştu. Bunu hâlâ umuyordu ama artık şüpheliydi.

Onun pozisyonundaki hiçbir adam, bir vârisle evliliğini, başka bir kadın için tehlikeye atmazdı; kadın ne kadar cezp edici olursa olsun. Ve Stephen'ın da böyle bir niyeti yoktu. Eğer şanslıysa kısa bir ilişki, Beaufort'larla ittifakını tehlikeye atmazdı. Ancak kadın Stephen'ın odasında kalamazdı. Genç kadını oraya gönderme kararı da düşüncesizce bir hareket olmuştu çünkü tehlikeli bir görgü ihlaliydi. Adele Beaufort, nişanlısının odasında bir kadın olduğunu öğrenirse haklı bir şekilde öfkelenirdi. Genç kadınla bir kez daha karşı karşıya geldikten sonra onu yatak odasından gönderecekti.

Dişlerini sıktı. Mairi'nin sırrını çözmek istiyordu. İçinde bulunduğu durum düşünülürse, genç kadının hikâyesini sürdüreceğini sanmıyordu. Aslında soylu bir kadın olduğunu itiraf edecekti, Stephen da yapmaya yemin ettiği gibi ona elini sürmeden serbest bırakıp evine gönderecekti. Onu yatağa atmadan gönderebileceğine inanamıyordu fakat kadın gerçekten bir soyluysa ve bunu itiraf ederse, yapmak zorundaydı. Üç ay sonraysa Essex'in vârisiyle evlenecekti.

Bu düşünce onu mutlu etmiyordu elbette. En azından artık etmiyordu.

Mairi'nin bir kez daha itaatsizlik ettiğini görünce Stephen çok sinirlendi; emrettiğinin aksine, genç kadın onu yatak odasında beklemiyordu. Sırtındaki geniş kaslar dalgalanırken, kollarındaki kaslar gerilirken, her hareketinde pazıları şişerken soyunup iç donuyla kaldı. Onunki kılıç ve mızrak eğitimleriyle geçen yıllarla biçimlenmiş ve savaşlarla olgunlaşmış bir şövalye vücuduydu.

Stephen gerçekten kızmıştı. Kendinden şüphe ettiği için rahatsızdı ve Adele Beaufort'la evliliğini aniden sorguladığı için şaşkındı. Güzel olsun ya da olmasın, bir esir onun içinde nasıl böyle yabancı duygular uyandırabilirdi?

Öfkeliydi. O kadına öfkeli olmak daha güvenliydi. Şimdiden kanı kaynıyordu ve Mairi henüz odasına gelmemişti bile. Stephen ilk kez onun karşısında kendini kontrol edip edemeyeceğini düşündü çünkü genç kadın gerçek kimliğini açıkladığında bunu yapması gerekecekti. Bir seçeneği olmadığını kendine hatırlattı.

Kız kardeşi kapıyı vurmadan içeri girdi. Böylesine huzursuz edici düşünceleri kabaca bölmesi kötü olmamıştı fakat kardeşinin kendisini böyle yarı çıplak görmesinden hoşlanmamıştı. "Kapıyı vur, Isobel," diye uyardı, ona arkasını dönerek iç tüniğini sırtına geçirirken. Kardeşinin bedeni on yaşına göre fazla gelişkindi, aklı ise daha da ilerideydi.

Isobel ona dil çıkardı. "Nedenmiş?"

Stephen gülümsememek için dudağını ısırdı. Döndüğünden beri Isobel'i görmemişti. Hiç şüphesiz, her zamanki gibi avluda yaramazlık peşinde olmalıydı. "Çünkü kibarlık bunu gerektirir." Kaşlarını çatmaya çalıştı. "Bu nasıl bir karşılama böyle?"

Isobel sırıtarak ağabeyinin kollarına koştu. Stephen onu bir an kucakladıktan sonra yere indirirken gururunu gizleyemedi. Isobel herkesin sevgilisiydi; özellikle de Stephen'ın. Küçük kız çok akıllıydı ve şimdiden muhteşem görünüyordu ama henüz ona bir eş adayı seçilmemişti. Stephen, Rolfe'un acele etmediğini biliyordu fakat yakında ona bir koca bulacağının ve de Warenne ailesi için güçlü bir ittifak daha kuracağının farkındaydı. Stephen, emin olamamakla birlikte, babalarının onu Kral'ın kardeşi Henry Beauclerc'le evlendirmeyi düşündüğünü tahmin ediyordu. Prens'in çok fazla toprağı yoktu fakat çok parası vardı çünkü babası Fatih, Normandiya'yı en büyük oğlu Robert'a, İngiltere'yi William Rufus'a vermiş, en küçük oğluna sadece büyük bir servet bırakmıştı. Stephen, Fatih'in sarayında geçirdiği

uzun yıllarda onu iyi tanımıştı ama böyle bir evliliği onayladığından emin değildi.

Kardeşine sevgiyle baktı. "Bu akşam neredeydin?"

Isobel, gizemli bir tavırla, "Ah, orada burada," dedi fakat gülümsemesi hızlı ve meleksiydi. "Kapıyı neden vurayım ki? Yalnızsın. Emin olmak için dışarıdan dinledim."

Stephen'm gözleri iri iri açıldı. Isobel kıkırdayarak geri çekildi. "Artık bebek değilim, Steph," dedi, cilveli bir tavırla. Stephen'ı piç adıyla çağırmaya cüret edebilecek tek kişi oydu. "Geceleri hizmetçilerle neler yaptığını biliyorum."

Stephen buna inanamıyordu. Gülmesi mi, yoksa onu azarlaması mı gerektiğini bilemiyordu. "Benim hizmetçilerle ne yaptığımı sanıyorsun, küçük kız?"

Isobel ağabeyine bilgiç gözlerle baktı. "Babam, Alnwick'te bir piç daha doğarsa, seni on iki yaşında bir çocukmuşsun gibi kırbaçlatacağını söylüyor!" Neşeden içi içine sığmıyordu.

"Ah, demek öyle," dedi Stephen, çaresizlikle gülerek. "Ama soruma hâlâ cevap vermedin, Isobel."

"Aptala mı benziyorum? Bebek yapıyorsun işte, Steph. Ve hizmetçiler buna bayılıyor. Biliyorum çünkü senin hakkında konuştuklarını duydum."

Stephen bu kez hareketsiz kaldı. "Onların konuştuklarını mı duydun?.." Kekeledi. "Söyle bakalım, Koca Kulak, ne diyorlarmış peki?"

"Şey..." Isobel koyu mavi gözlerini devirdi. "Çok büyük, güçlü ve azgın olduğunu... bazen hızlı, fazla hızlı... ve bazen de..."

Stephen şoke olmuştu. "Yeter!" Kardeşine doğru atıldı fakat Isobel gülerek sıyrıldı. "Umarım neden söz ettiğin konusunda bir fikrin yoktur," diye hırladı Stephen. "Ve insanları... hizmetkârları bile gizlice dinlediğini anneme söylemeyi düşünüyorum."

Isobel gerçekten, içtenlikle kırgın gözlerle baktı. "Annem beni Papaz Bertold'a gönderir," dedi zayıf bir sesle. Bir güvercininkiler

kadar masum, parlak ve iri gözleriyle Stephen'ınkilere baktı. "Bir daha dinlemeyeceğime söz veriyorum, gerçekten. Lütfen anneme söyleme."

Stephen iç çekti. Isobel ele avuca sığmıyordu ve her zaman öyle olmuştu. Bir gün kocasını amansız bir şekilde yöneteceği kesindi. "Bu kez söylemeyeceğim," dedi Stephen sonunda. "Ama Isobel, sakın sabrımı sınama."

Isobel ciddi bir tavırla dudağını ısırdı. Stephen'ı ancak bu kadar kullanabileceğini ikisi de biliyordu. "Mairi'yi neden esir aldın?"

"Ah, demek gizemli Mairi'yle tanıştın. Onu konuğum olarak görmeyi tercih ediyorum."

"Ama senin esirin olduğunu söylüyor. Ve onu hemen serbest bırakman gerektiğini."

"Bu mesajı seninle gönderen de o mu, Isobel?"

"Ben sadece onun bana söylediklerini söylüyorum." Isobel beklentiyle gözlerini iri iri açtı.

Stephen konuğuna bir kez daha kızmıştı. Kız kardeşini kullanarak ona istediğini yaptırabileceğini mi düşünüyordu? Bu kadar kurnaz olabilir miydi? "Nerede o?"

"Kadın kanadında. Onu neden bu kadar korkuttun?"

"Başkalarının işine burnunu sokmaya devam edersen başın bir gün belaya girecek, Isobel. Aklın varsa sözümü dinler ve bu eğiliminden vazgeçersin."

Isobel hayal kırıklığına uğramıştı ama vazgeçmeye niyetli görünmüyordu. "Yani ona ne yaptığını bana söylemeyecek misin?"

"Ona hiçbir şey yapmadım," dedi Stephen ve ekledi: "henüz."

Isobel merakla gözlerini kırpıştırdı.

"Gidip Mairi'yi bana gönder." Stephen, kardeşine sert gözlerle baktı. "Sonra da aşağıda Brand'e katılabilirsin." Isobel'in bir kez daha odanın kapısını dinlemesini istemiyordu.

Isobel iri iri açılmış gözlerle bakmaya devam ederek başıyla onayladı ve koşarak gitti. Stephen asık yüzle iç tüniğini çıkardı. Artık sözünü tutma zamanıydı; Mairi Sinclair, kimliğiyle ilgili gerçeği açıklayacaktı.

4. BÖLÜM

Liddel şatosunun ağır ahşap kapısı ardına kadar açıldı ve içeri bir grup adam girdi. Adamlar yağmurdan sırılsıklamdı ve üstleri başları çamur içindeydi çünkü dışarıda, kapkaranlık gökyüzünde fırtına kopuyor, rüzgâr şiddetle uğulduyordu. Gök gürlüyor, şimşekler gökyüzünü aydınlatıyordu. Kraliçe Margaret is lekeli salondaki şöminenin başında hiç kıpırdamadan ve ayaklarının dibinde tamamlanmamış nakşıyla oturuyordu. Adamların içeri girdiğini duyunca yerinden fırladı. "Bir haber var mı?"

Malcolm diğer adamların önünden sırılsıklam pelerinini savurarak içeri girerken, bir hizmetkâr pelerini çamurlu zemine düşmeden yakalamaya çalışsa da yetişemedi. Malcolm hemen karısına yaklaştı. "Onu bulamadık, Margaret."

Margaret kocasının ellerini tutarak korkuyla inledi.

Hepsi sırılsıklam ve çok yorgun olan dört adam onun arkasından salona girdi. Malcolm ve Margaret'ın en büyük üç oğlu –bir rahip olan Ethelred hariç– sırılsıklam giysilerini çıkararak hizmetkârların aceleyle getirdiği sıcak şarap kadehlerine uzandılar. Dördüncü adam durdu ve şöminedeki canlı alevlere görmeyen gözlerle baktı. Ayaklarının dibinde biriken suya aldırmadığı gibi, ıslak giysilerini çıkarmaya da yeltenmemişti.

"Bir şey buldunuz," diye bağırdı Margaret, Malcolm'ın elini sımsıkı kavrayarak. "Benden bir şey gizliyorsunuz!"

"Sadece varsayımlar, başka bir şey yok," dedi Malcolm asık yüzle. Ancak yüzü iyice kızarmıştı; Margaret kocasının öfkeli olduğunu ve öfkesini zorlukla kontrol ettiğini hemen anladı.

"Ne oldu? Ne buldunuz? Mary öylece ortadan kaybolmuş olamaz!"

Edmund hızla döndü. Uzun boylu, atletik yapılı genç adam, sert suratıyla babasının kopyasıydı. "Göster ona," dedi. "O zaman emin olabiliriz."

Kardeşlerin en büyüğü Edward, onun kolunu yakalayarak sertçe geri çekti. "Annemizi rahat bırak," diye uyardı. "Onu daha fazla tedirgin etmeye gerek yok."

"Bu tutum seni hiçbir yere götürmez," diye hırladı Edmund. Edward'dan bir yaş küçüktü ve bütün kardeşler arasında Malcolm'a en çok benzeyen oydu. "Mary'yi bulmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum!"

"Kesin şunu!" diye bağırdı Margaret, her zamanki sükûnetini bozarak. "Şimdi kavga etmeye nasıl yeltenirsiniz? Malcolm! *Anlat!*"

Malcolm karısının ellerini tuttu. "Dün buraya Norman askerleri gelmiş, Margaret. Liddel'ın bir buçuk kilometre yakınına."

Margaret korkuyla inledi. "Yani sence?.."

"Göster ona, baba," diye üsteledi Edmund. "Mary'ye ait olup olmadığını sor."

Edward, Edgar'ı kenara itip Edmund'ın omzunu yumrukladı fakat Edmund daha iriyarıydı ve darbe sadece hafifçe dengesini bozmuştu. Edgar hemen Edward'ın yardımına koşarken Edmund'ın üzerine atılmaya hazırdı ama Malcolm'ın kükremesiyle hepsi oldukları yerde donup kaldılar.

Kral, kemerinden ıslak, beyaz bir kumaş parçası çıkardı. Edward hoşnutsuzca bir ses çıkarırken, Mary'den bir yaş büyük olan Edgar'ın yüzü kül gibiydi. Malcolm oğullarına aldırmadan kumaşın katlarını

açarken karısının yüzünü inceliyordu. "Bu Mary'nin giysilerine ait olabilir mi?"

Margaret'ın gözleri iri iri açıldı. "Bunu nerede buldunuz?"

"Normanların kamp kurduğu yerde," dedi Malcolm asık yüzle.

Margaret olduğu yerde sendeledi.

Malcolm ve Edward onu aynı anda yakalayarak düşmesini engellediler. Edward sakinleştirici bir tavırla, "Korkma, anne," dedi ama dişlerini sıkmıştı. "Onu çabucak bulup sana geri getireceğiz."

"Sadece şu fahişenin piç evladını bulmaya yetecek kadar bir zaman," dedi Edgar. Hâlâ durduğu yerde alevleri izleyen sessiz adama bir bakış attı. Yaşları yakın olduğundan, bütün kardeşler arasında Mary'yle en yakın olan oydu. Çocukken ayrılmaz bir ikiliydiler. Şimdi bile Edgar savaşta olmadığında genellikle Mary'nin yanında zaman geçirirdi. "Ona bir şey yaptılarsa..."

"Hepsini öldürürüm; son hain Norman'a kadar!" diye gürledi Malcolm. "Hepsini!"

"Hemen gidelim, baba," dedi Edgar. Yeşil gözleri alev alev yanıyordu. "Bütün gece at sürersek şafakta Alnwick'te olabiliriz."

"*Alnwick* mi?" diye sordu Margaret. "Northumberland mı?"

"Askerleri bu sabah bölgede görülmüş," diye karşılık verdi Malcolm sertçe. "Ama lanet olasıca babası değil; o hâlâ iğrenç Kral'ın sarayında. Gelen piç oğluymuş. Kızımızı kaçırmaya başka kim cüret edebilir ki? Kim?" Son zamanlarda Kont genellikle uzakta olduğundan, Stephen de Warenne, Malcolm'ın başının belasına dönüşmüştü.

Margaret kül gibi olmuştu. "Zavallı Mary'm, ulu Tanrım onu korusun," diye inledi. Bu ne ilk ne de son duasıydı. "Lütfen, saçının teline zarar gelmeden yanımıza dönsün!"

Şöminenin başında duran adam, aniden onlara dönerek, "Hepsi benim hatam," dedi. Kızıl saçları alevlerin ışığında parıldıyordu. "Alıkonmasaydım onun yanında olurdum ve de Warenne'ların eline geçmesine asla izin vermezdim."

Genç adamın yorgun yüzündeki acı açıkça okunuyordu. Margaret kendi acısına rağmen onu teselli etmek için yanına koştu. "Senin hatan değil, Doug. Mary tek başına bu duvarların dışına çıkmaması gerektiğini biliyordu." Gözleri dolmuştu. "Öksüz bir köylü gibi değil de, bir prensese uygun şekilde davranması gerektiği konusunda onu kaç kez uyardık. Hatalı olan biri varsa, o da benim çünkü onu dizginleyemedim."

"Senin hatan değil, Margaret," dedi Malcolm, yumuşak bir ses tonuyla. "Suç Mary'de ve onu bulduğumda, bir hafta boyunca en yumuşak sandalyeye bile oturamayacak." Yine öfkelenmişti. "Nasıl böylesine bir aptallık yapabilir!" Doug Mackinnon'a döndü. "Ve onu öyle bir buluşmaya ayarttığın için sen de hatalısın. Onunla işim bittikten sonra seninle de ilgileneceğim."

Doug bir şey söylemedi ama dudakları gerilmişti.

"Malcolm, nerede olduğunu kesin olarak öğrenmeliyiz," diye hıçkırdı Margaret.

"Korkma, anne," diye teselli etti Edward, annesinin elini tutarak. "Onu Northumberland'ın piç vârisinin götürdüğünden eminiz. Hava izini süremeyeceğimiz kadar kararmadan önce o kumaş parçalarından iki tane daha bulduk ve kuzeydoğuya gittikleri belliydi. Bizim için bu küçük bayrakları bırakacak kadar cesur başka kim olabilir ki? En azından hâlâ cesaretini kaybetmediği belli."

Margaret sandalyesine çöktü. Kalbi deli gibi atıyordu ve bayılacakmış gibi hissediyordu. "Maude'u çağırtmalıyım," diye mırıldandı. Dunfermline Manastırı'nda rahibe adayı olan, sofu küçük kızını kastederek. "Maude'a ihtiyacım var, Malcolm!" Ancak aslında Mary'ye ihtiyacı vardı; dik başlı, sevgili Mary'sinin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Malcolm karısının ellerini tuttu. "Bu gece birini göndereceğim; yarın burada, yanında olur."

Margaret ona minnetle baktı. Malcolm sert, hatta zor bir adamdı ama Margaret, İskoçya Kralı olmanın kolay iş olmadığının farkın-

daydı. Hataları için onu asla suçlamıyordu. Uzun evlilikleri boyunca Malcolm onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı. Maude'un ertesi gün yanında olacağını ve Mary'yi kurtarabilecek biri varsa, onun da kocası olduğunu biliyordu.

"Boşa zaman harcıyoruz," diye bağırdı Edgar. "Bu işin arkasında de Warenne'ın olduğunu bildiğimize göre onu hemen kuşatmalıyız!"

"Aptal olma," dedi Edmund. "Karanlıkta göremeyiz ve alelacele kuşatma da yapılmaz; tabü bir kuşatmaya gerek varsa." Sesinde şüphe vardı.

"Sen Mary'yi orada çürümeye terk ederdin, değil mi?" diye hırladı Edgar.

"Böyle bir şey söylemedim," dedi Edmund, soğuk bir tavırla.

"Kimse Mary'yi çürümeye falan terk etmeyecek," dedi Edward, Edmund'a buz gibi gözlerle bakarak.

"Kesin şunu! Şu anda bu saçmalığa tahammül edemem!"

Herkes dönüp Margaret'a baktı.

"Savaş olmayacak!" diye bağırdı Margaret, ayağa kalkarken. Nadiren emir verirdi ve siyasi meselelere asla karışmazdı ama şimdi kararlılığının gücüyle vücudu titriyordu. "Malcolm, Rolfe de Warenne'ın istediği fidyeyi ödeyeceksin, her ne olursa olsun. Ödemelisin!"

"Bu konuda endişelenme," dedi Malcolm. "Sevgilim, yukarı çıkıp dinlenmelisin."

Margaret, Mary yanında değilken dinlenemeyeceğini bilmesine rağmen başıyla onaylayarak itaat etti. O salondan çıkana kadar sessizlik hâkimdi.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Edward huzursuzca.

Malcolm gülümsedi; yüz ifadesi ürperticiydi. "Yapılması gerekeni yapacağım, oğlum. Bana kulak verin. Bu durumdan elde edilecek bir kazanç var ve ben de kârlı çıkmak niyetindeyim."

* * *

Alnwick surlarının üzerine ilk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı.

Mary, Norman'ın odasının kapısının önünde duraksadı. Onun çağrısını reddetmeyi düşünmemişti; olabileceklerin korkusuyla neredeyse felç olmuş olmasına rağmen. Stephen'ın üzerinde sadece pamuklu iç donu vardı ve çıplaklığı, Mary'nin ihtiyacı olan kanıttı. En pahalı fildişinden de beyaz olan yüzü aniden alevlendi. Stephen'ın iç donunun kasık kısmını zorlayan kabarıklığı görünce başını çevirdi.

Stephen ona ifadesizce bakıyordu. Aralıksız bir şekilde çatıyı döven yağmurun sesi, odanın sessizliğini dolduruyordu.

Mary'nin sırtı kapıya dönüktü. Nabzı delicesine hızlanırken etrafına bakındı. Norman'a kimliğini açıklamayı düşünmüştü. İkilemi üzerinde düşünmek için çok fazla zamanı olmamıştı –bir saat bile geçmemişti– ama giderek artan paniğinin arasında seçeneklerini elinden geldiğince dikkatle gözden geçirmişti.

Düşmanının odasına gelip onun açık arzusuyla karşılaştığı bu ana kadar çaresizce umut etmişti. Mahvolmayı kuzu kuzu kabul edemezdi. İçinde bulunduğu durumda onun iradesine teslim olmamaya kararlıydı çünkü bu mücadelede onun namusu ve gururu söz konusuydu. Onunla savaşacaktı. Kararlılığını korursa ve daha önce yaptığının aksine, baştan çıkarılmayı reddederse, Stephen da şiddet eğilimiyle ilgili söylediklerinde dürüstse ona tecavüz etmeyebilirdi.

Ancak şimdi bütün umudu aniden yok olmuştu. Şimdi onunla yüz yüze geldiğinde, parlak bakışlarıyla karşılaştığında, şiddet eğilimini dizginleyebileceğinden o kadar da emin olamıyordu. Yazgısını biliyordu. Sonuçta bir şehit olmak, mahvedilmeyi kabullenmek, Prenses Mary olduğunu itiraf etmekten ve Norman'a paha biçilmez bir hediye sunmaktan daha iyi görünüyordu.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu ve o akşam ilk kez neredeyse tam başlarının üzerinde gök gürledi. Mary olduğu yerde sıçradı.

"Fırtınalarda her zaman bu kadar gerilir misin, matmazel?" diye sordu Stephen.

Mary ona bakarak dişlerini sıktı. Şimşek çaktı ve duvardaki dar açıklıktan görünen mürekkep siyahı şerit bir an bembeyaz oldu. Mary bakışlarını dar pencereden ayırdı. "Ne yapacaksan yap."

Stephen'ın kaşları kalktı.

Genç kadını inceliyordu. Mary bakışlarını pencereden ayırmamaya çalışıyor, hızla ve şiddetle yağan gümüşi yağmuru izliyordu. Ancak bu o kadar da kolay değildi. Stephen'ın varlığı çok çekici ve eziciydi. Mary cibinlikli yatağa bir bakış attı. Stephen odanın ortasında, yatağın önünde duruyordu. Cibinliğin perdeleri açılmış, kürkler ve battaniyeler kenara katlanmıştı.

Odanın içi fazla sıcaktı. Normal bir şekilde nefes alıp vermek giderek zorlaşıyordu. Haşin havaya rağmen, Mary ateşin zayıflamasını ve sadece korlar kalmasını diledi. Keşke Stephen da ona böyle bakmayı bıraksa ve bu işkenceyi, bu gergin bekleyişi bitirmek için bir şey, herhangi bir şey yapsaydı.

Stephen sonunda hareket etti. Adımları son derece kontrollüydü ve vücudundaki sabırsızlığı kesinlikle belli etmiyordu. Taş zemin kalın halılarla kaplanmıştı ve çıplak ayakları hiç ses çıkarmıyordu. Stephen genç kadını odanın içine çekerek kapıyı arkalarından kapadı.

Mary başını kaldırıp onun yüzüne bakarken gözleri iri iri açılmıştı ve tir tir titriyordu. Stephen'ın davranışında çok belirgin bir kararlılık vardı; az önce kapıyı Mary'nin yazgısının üzerine kapamış gibiydi. Belki de gerçekten öyleydi. Stephen sessiz kaldığı sürece kendisi de sessizliğini sürdürmeye kararlı bir şekilde onun gözlerine baktı. Öfkeli ve güçlü göründüğünü umuyordu.

Stephen gülümsedi.

Dudaklarının kıvrılışında öyle ilkel bir arzu vardı ki Mary arkaya doğru sendeledi. Stephen onu kolayca yakaladı ve dengesini bulmasına yardım etmek yerine kendine çekti. "Benden korkmana gerek yok."

"Senden korkmuyorum... Norman!" diye inledi Mary. Ancak artık Stephen'ın kollarındaydı ve kaskatı avuçlarının altında Norman'ın göğsü kaygan ve ıslaktı ki bu, sıcağı onun da hissettiğini gösteriyordu.

Kasıklarıysa genç kadının karnına bastıran kör bir kılıcın ucu gibiydi. Ondan uzaklaşmak için nafile bir girişimde bulundu.

"Beni aşağılamaya mı çalışıyorsun?" Norman keyiflenmişti.

"Piç," diye tısladı Mary, bir an mücadele etmeyi bırakarak. Nefes nefeseydi. Stephen çok güçlüydü. Tahmin ettiği gibi, sonu gelmişti.

"Bu doğru," diye mırıldandı Stephen. "Korkarım zamansız doğumumla sonuçlanan koşulları değiştiremem. Gerçekten böyle sözlerle beni yaralayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır, fakat sen beni yaralayacaksın, değil mi? Senin gibi bir adam!"

Stephen'ın iri ellerinden biri Mary'nin sırtından aşağı kaydı ve genç kadın ürperdi. "Ahh, korkuyorsun. Bana güvenmeni istememin çok fazla olacağını biliyorum ama canını yakmayacağım, matmazel, en azından ilk seferinden sonra. Bütün kadınlar, senin kadar ufak tefek olanlar bile, bir erkeği kaldıracak şekilde yaratılmıştır; benim gibisini bile."

Mary'nin küçük göğüsleri sertçe kalkıp indi. Stephen'ın sözleri önceki günkü ateşli dokunuşlarını ve inkâr etmeye kararlı olduğu beklentiyi hatırlatmıştı. Mary ona direnecekti çünkü bu göreviydi. İradesi vücudundan daha güçlü olmak zorundaydı. *Mecburdu.* Genç kadın dişlerini sıktı. "Sana... karşı... koyacağım."

"Hiç sanmıyorum." Stephen yine baştan çıkarıcı ve keyifli bir şekilde gülümsedi. "Elbette ki ikilemini kolayca sona erdirebiliriz. Sadece iki kelime söylemen yeter: Babanın adı."

"Hayır!" Mary onun kollarından sıyrılmak için kıvrandı. Stephen onun kalçasını sımsıkı yakalayarak hareketini engelledi. Mary donup kaldı. "Kararlılığını sınayalım mı?" diye mırıldandı Stephen, genç kadının kulağına eğilerek.

Stephen'ın parmaklarının stratejik konumu yüzünden Mary zorlukla konuşabildi: "Ne. Yapacaksan. Yap."

Stephen bir an hiç kıpırdamadan durdu. "Reddedemeyeceğim bir teklif. Bu, ağzını kapalı tutacağın, kimliğini ele vermektense bekâretinden vazgeçeceğin anlamına mı geliyor?"

Mary tepkisizce baktı. Stephen'ın ses tonundaki hafif değişikliği fark etmişti; artık rahat bir sesle konuşmuyor, sözlerinin altında gerginlik hissediliyordu. Gözleri daha fazla parlıyor, burun delikleri genişçe açılıp kapanıyordu ve şimdi kalçasını daha sıkı tutuyordu. Erkekliğini de hâlâ genç kadının vücuduna bastırıyordu. Norman gizlemeye çalışsa da heyecanının arttığı açıkça anlaşılıyordu. Mary bir kez başıyla onayladı. Konuşamıyordu.

Stephen yavaşça gülümsedi. "Seni uyarmalıyım matmazel, gerçeğe olan merakım azalıyor. Konuşacaksan şimdi konuş, çok geç olmadan."

Mary zaten muhtemelen çok geç olduğunu düşündü. Elinin Stephen'ın kalçasına kaydığını hissetti. Sert ve kaslıydı; teninin sıcaklığı iç donunun kumaşının üzerinden bile hissediliyordu. Stephen'ın ne demek istediğini anlayınca elini onun vücudundan çekebilmek için büyük çaba harcadı. "Söyleyecek bir şeyim yok," dedi, boğuk bir sesle.

"Gerçekten mi?" Stephen'ın sesinde farklı bir vurgu vardı. Aniden Mary'yi kucağına aldı. Genç kadın ona karşı direnmesi gerektiğini biliyordu.

Birbirlerinin gözlerine baktılar ve Mary'nin direnci o anda kırıldı. Bedeninin böylesi bir açlık çekebileceğini hayal edemezdi. Stephen'ı itmek yerine ona sımsıkı tutunduğunu o zaman fark etti. Norman'ın gözlerindeki alevleri görünce daha da sıkı tutundu.

Yataktan bir adım ötedeydiler. Stephen hiç gülümsemeden genç kadını şiltenin ortasına yatırdı. Mary sırtüstü yatarken, Norman'ın, vücudu gibi bakışlarına da sahip olduğunu hissetti.

Stephen boğuk bir sesle, "Bu senin son şansın," dedi. Mary onun yumruklarını sıktığını gördü. "Bana yalan söyleme."

Mary söz konusu riski hatırlamakta zorlanıyordu. "A-adım Mairi Sinclair," diye fısıldadı.

Stephen'ın dudakları kıvrıldı. Genç kadının üzerine eğildi. Bakışları önce Mary'nin kızarmış yüzüne, sonra daha aşağı, hızla kalkıp inen göğüslerine ve oradan da eteklerinin altından hatları belli olan ince bacaklarına kaydı. "Konuşma süren doldu, matmazel."

Mary yatak örtülerini sımsıkı kavradı. Stephen'dan başka hiçbir şeyin farkında değildi. Odanın boğucu sıcağını unutmuştu ve ateşin şimdi yağmur sesiyle karışmış çıtırtısını duymuyordu. Stephen'ın başının arkasındaki gökyüzü şimşekle aydınlandı fakat Mary onu da görmüyordu. Bütün duyuları, karşısında duran adama ve kendi vücudundaki acı verici zonklamaya odaklanmıştı.

Stephen yatağa, onun yanına oturdu ve güçlü ama nazik bir dokunuşla Mary'yi kaldırıp oturttu. Acele etmiyordu; hissettiği aciliyeti ne kadar da güzel maskeliyordu. Mary boğazından kısık, inildiye benzer bir ses çıkardı. Birbirlerinin gözlerine baktılar. Stephen ne yaptığına bakmadan Mary'nin Isobel'den aldığı peçeyi yavaşça çıkardı ve genç kadının beline kadar inen altın sarısı saçlarını serbest bıraktı. Parmakları başından başlayıp kalça hizasındaki uçlarına kadar o saçlar boyunca dolaşırken Stephen'ın elleri titriyordu. Mary onun kendisini öpüp öpmeyeceğini merak etti. Stephen gülümsedi.

Mary kıpırdayamıyordu.

Sonra Stephen genç kadının giysilerini parçalayarak açtı ve tüniği ile içliklerini yırtarak çıkardı.

Mary bir çığlık attı.

"Seni çıplak istiyorum," dedi Stephen, Mary yataktan fırlamaya çalıştığında. Genç kadın öfkeyle haykırdı. Stephen onu yakaladı, şiltenin üzerine fırlattı ve giysi parçalarını da kenara attı. Mary'nin kendisinden uzaklaşmasına izin vermeden üzerine çıkarak kendi ağırlığıyla hareketsiz bıraktı.

Stephen'ın devasa erkekliğini genç kadının bacaklarının arasındaki yumuşak etten ayıran tek şey incecik bir kumaştı. Mary onun, kendi içine girmesinden kıl payı mesafede, güçlü bir şekilde zonkladığını

hissediyordu. "Tanrı aşkına, kimsin sen? Gerçeği açıklayacaksın, matmazel, bunu hemen yapacaksın!"

Mary ona öfkeyle baktı. "Demek gerçekten tecavüz edeceksin!"

Stephen güldü. Genç kadının pençe gibi kıvrılmış elleri yukarı kalktığında Norman onun bileklerini yakalayarak başının üzerine çekip yatağa bastırdı. Erkekliğiyle genç kadının bacaklarının arasını okşadı. Mary'nin öfkesi kısa süre sonra yatıştı fakat nabzı yavaşlamadı. Tam aksine, delicesine hızlanmıştı. Genç kadın çaresizce inledi.

Stephen'ın ağzı onunkine yaklaşırken nefesi yüzünü okşadı. Şimdi gözlerinde tehlikeli pırıltılar vardı. "Hikâyen tutarlı," dedi kısık sesle. "Ama bu sadece senin ne kadar iyi bir yalancı olduğunu kanıtlar. Bütün hayatımı entrikalar ve yalanlarla çevrili yaşadım. İyi ve kötüyü ayrıştırmakta ustalaştım. Senin bir Sinclair piçi olduğuna inanmıyorum. Sahip olduğum bütün sezgiler, bana bundan çok daha fazlası olduğunu söylüyor. *Bana adını söyle hemen!*"

Mary tüm direncini unutturacak kadar kışkırtılmış bir şekilde onun gözlerine baktı. "*Asla.*"

Stephen'ın gözleri hayretle iri iri açıldı. Genç kadın yalan söylediğini, Mairi Sinclair olmadığını, ortaya çıkarılmamış bir gerçek olduğunu ilk kez itiraf ediyordu. Bu tam bir meydan okumaydı.

Stephen keyifsizce gülümsedi. Aynı anda elini aralarına uzattı ve elinin tersi genç kadının bacaklarının arasındaki kabarmış ete değdi. Mary bir çığlık attı. Stephen'ın hareketinin ne anlama geldiğini bir an sonra anladı; kendi iç donunu yırtmış, çıplak kalmıştı. İkisinin de kasıkları sırılsıklamdı. "Henüz işimizi bitirmedik, matmazel." Yüz ifadesi sertti ve çıkık elmacıkkemiklerinin üzerinde ter damlaları birikmişti. "Seçimini yap. Bana ya kimliğini ya da bekâretini vereceksin."

Mary kıpırdayamıyor, konuşamıyordu. Norman'ın bedeni kendisine böylesine kasıtla, ısrarla çırılçıplak ve zonklayarak dayanmışken onun söylediklerini algılamakta zorlanıyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu. Kalçası istem dışı bir şekilde seğiriyor, karşısındaki erkeği davet ediyordu.

Stephen genç kadının göğsünü kavradı. "Kimsin?" diye fısıldadı, bakışlarını onun gözlerine dikerek. "Kimsin sen, matmazel?"

Mary aklını başına toplamak için çırpındı. "Hayır," dedi, Stephen'inki kadar sert bir fısıltıyla. "Hayır, asla!"

Stephen bir an bembeyaz dişlerini göstererek yine keyifsizce sırıttı. Tehlikeliydi. Gülümsemeye devam ederek başını yavaşça indirdi.

Mary kaskatı kesilmiş ve donup kalmıştı. Stephen'ın dili genç kadının sertleşmiş göğüs ucuna dokundu. Mary inlememek için dudağını ısırdı. Stephen onun ellerinden birini bırakmış, Mary de ona tutunmamak, sarılmamak için yumruğunu sıkmıştı. Bir an sonra Stephen genç kadının göğsünü ağzına aldı. Mary nihayet inlediğini duydu.

Stephen başını kaldırarak Mary'nin yüzüne baktı. "Bana kim olduğunu söyle. Hemen. Bekâretinden vazgeçmek istemezsin, matmazel, emin ol, istemezsin. Ama buna çok yakınsın."

Mary karşılık veremedi. Muazzam bir zevk alıyor, yoğun bir ihtiyaç duyuyordu. Sıktığı yumruğu kendiliğinden kalkarak Stephen'ın çıplak, sert omzuna kondu ve parmakları açılarak tenini kavradı. Stephen gözlerini kıstı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. Sesi şimdi o kadar kısık ve boğuktu ki zor duyuluyordu. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı. "Bana kim olduğunu söyle."

Mary kim olduğunu hatırlayamıyordu. İfadesizce Stephen'a, gözlerine, dudaklarına baktı. Kendi dudaklarından hafif iniltiler dökülüyordu. O dudakları dudaklarında hissetmeyi nasıl da istiyordu!

Stephen yarı gülümserken yarı yüzünü buruşturdu. Genç kadının göğüslerine dokundu. Sonra parmakları aşağı, daha da aşağı kaydı. Mary bir çığlık attı. Stephen genç kadının bekâretini gizleyen katları açarak başparmağıyla okşadı. Mary'nin başı arkaya düştü ve zihnindeki bütün tutarlı düşünceler silindi. Çılgınca inildemeye başladı.

"Çok geç olmadan adını söyle!" diye emretti Stephen. "Kimsin sen?"

Mary o anda Stephen'ın istediği her şeyi yapardı. Sadece kendisine dokunmaya devam etmesini sağlamak için... "Mary," diye fısıldadı.

"Tanrım," diye haykırdı Stephen, kısık ve acı dolu bir sesle.

Mary o anda başka bir şey hissetti; Stephen erkekliğinin iyice kabarıp şişmiş başım onun şişmiş dudaklarına sürterken Mary'nin bütün vücuduna bir elektrik akımı yayıldı. Stephen bir ara genç kadının diğer elini de bırakmıştı ve Mary ona sımsıkı tutundu.

"Mairi," diye inledi Stephen.

"*Evet, lütfen, Stephen!*"

Göz göze geldiklerinde Stephen'ın gözleri acı ve hayal kırıklığıyla iri iri açılmıştı. Yüzünü yüzüne yakın tutarak üzerinde yükselmiş, güneşten daha parlak gözlerle bakıyordu ve erkekliğinin iri başını tekrar tekrar Mary'nin kadınlığına sürtüyordu; o da kendi tutkusu karşısında çaresiz gibiydi. Mary hayvani bir zevkle kıvranarak ve inleyerek Stephen'ın adını söyledi.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi Stephen. "Artık umurumda değil!"

Stephen dudaklarını Mary'ninkilere yapıştırdı. Genç kadının zevk çığlığı öpücükleriyle kesildi. Mary hevesli bir şekilde kendini onun güçlü kollarına bırakırken dilini gırtlağına kadar emdi ve olabilecek her şekilde içine girmesi için teşvik etti. Stephen derin, kısık, acili-yetle dolu bir ses çıkarırken Mary'nin kadınlığına daha da ısrarla sürtündü. Mary bacaklarını onun beline dolayarak sımsıkı kilitledi ve kasıklarını onunkilere doğru itti. "*Lütfen,*" diye inledi.

"Mairi," diye fısıldadı Stephen, Mary'ye daha sıkı sarılırken.

Ve içine girdi. Acı çok ani ve kısaydı çünkü o kadar yoğun bir zevk patlamasıyla birlikte gelmişti ki Mary'nin aklı başından gitmişti. Şehvet dolu iniltileri odada yankılanıyor, bütün vücudu zevkle, dalga dalga kasılıyordu. O anda Mary en muhteşem şekilde ölerek yeniden doğdu.

Yavaşça yüzeye çıktı. İlaç verilmiş gibi bütün vücudu gevşemiş, kolları ve bacakları ağırlaşmış, bedeni doymuştu. Dışarıdaki fırtınanın

farkına vardı. Rüzgâr uğulduyor, yağmur boşalıyordu ve şimşekler sık sık geceyi ve odayı aydınlatıyordu.

Mary onu hissediyordu. Hâlâ üzerinde, hâlâ içinde ve hâlâ kısmen sertti. Sersemlemiş zihni gerçekliğe dönmeye başladı.

Artık aklı başındaydı. Stephen'ın iriyarı vücuduyla kendi küçük vücudunu ele geçirişinin farkında olacak, incinmiş ve yorgun hissedecek, daha da kötüsü, dehşete kapılacak kadar aklı başındaydı.

Ne yapmıştı böyle?

Stephen hafifçe dirseklerinin üzerinde yükseldi ve birbirlerinin gözlerine baktılar. Norman, genç kadının gözlerinde gördüğü dehşetle dişlerini sıktı. Mary onu üzerinden itenıeden içinde tekrar canlandığını, sertleşip şiştiğini hissetti ve gerildi.

"Daha sonra," dedi Stephen, boğuk bir sesle. "Pişmanlıklarını daha sonraya sakla."

Mary itiraz etmek için ağzını açtı ama Stephen dudaklarını onunkilere bastırarak kalçasını hareket ettirirken Mary bir kez daha kendini kaybetti.

5. BÖLÜM

Stephen sabah kahvaltısını ederken güneş yeni doğuyordu. Yalnızdı. Maiyeti, Papaz Bertold'la birlikte aile kilisesindeki ayindeydi. Stephen bugün bu görevini atlamıştı. Adının Mairi olduğunu söyleyen kadın hâlâ yatağında uyuyordu.

Elinde oynadığı ekmek dilimini aniden ileri itti. Tanrı aşkına, ne yapmıştı böyle?

Genç kadın kimliğini açıklamamıştı. Stephen onun itiraf etmektense mahvolmayı seçeceğini hiç düşünmemişti. Soylu bir kadın olduğu konusunda hâlâ en küçük bir şüphesi yoktu. İstese onu biraz daha zorlayabilir, gerçekten sahip olmadan doruğa yaklaştırabilir, masum dudaklarından gerçekleri öğrenebilirdi. Oysa bunu yapmamıştı. Ona sahip olmuş, riski düşünmeye tenezzül etmemişti.

Dişlerini sıktı. Sayısız deneyimi ve daha güçlü bir özdenetimi olan bir adam olarak, neden ilk cariyesiyle karşılaşmış, henüz tüyü bitmemiş bir çocuk gibi davranmıştı ki?

Bir an gözlerini kapadığında o sabah şakaklarındaki zonklamayı ilk kez hissetti. Önceki gece kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Korkuyordu. Kendini tekrar hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu.

Adının Mairi olduğunu söyleyen kadın hâlâ odasında ve yatağındaydı. Stephen daha şimdiden önlerindeki geceyi düşünüyor, ona kavuşmayı bekliyordu. Başka bir şey düşünemiyordu bile.

Oysa kadını hemen göndermesi gerekiyordu. Şimdi; yani Adele Beaufort'la evliliğini tehlikeye düşürmeden. Bunu *yapmalıydı*. Her zamanki gibi öncelikle Northumberland'a karşı sorumlulukları vardı ve onun kazançlı izdivacını tehdit edecek bir metres, Northumberland'ı tehdit etmiş olurdu.

Huzursuzdu. Önündeki sıcak ekmek somununa baktı. Mairi'nin önceki gece yatağındaki hali zihninde canlandı; kendisininkiyle boy ölçüşen, daha önce başka hiçbir kadında görmediği kadar ateşli bir şehveti vardı. Hatta belki kendisinde bile bu kadarını görmemişti. Stephen'da, Norman'ın daha önce kabul etmek istemediği bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Ona neler oluyordu?

Artık pişmanlık duyamazdı ve onu gönderemeyeceğini de biliyordu; yani henüz.

Ancak böyle bir aptallık karşılığında nasıl bir bedel ödeyecekti?

Stephen birasını bitirdi. Bir-iki gece sonra ondan sıkılarak kendi yoluna göndereceğini düşündü. Herhangi bir zarar yaratmadan. Seçeneği yoktu.

Kararlı ayak sesleri onu ana geri döndürdü. Stephen düşüncelerinden sıyrıldığına sevindi. Kardeşi Geoffrey'yi görünce şaşkınlıkla kaşları hafifçe kalktı. Geoffrey, Northumberland'a gelecek zamanı veya isteği nadiren bulurdu. "Seni bu kadar kuzeye getiren nedir, kardeşim?"

Geoffrey ona çok hafifçe gülümseyerek baktı. Uzun pelerinini savurarak salonun diğer ucundan yaklaşırken, "Bu kadar zamandan sonra bu nasıl bir karşılama böyle?" diye sordu. Brand'le kan bağı gayet açıktı: Uzun boyu, kaslı, sarı saçlı, son derece yakışıklı bir adamdı ve kadınlar ona daima iki kez dönüp bakardı. Şimdi bile ilk çocukluk yıllarını geçirdiği salona, yüzünün tanıdık olduğu ve arada bir göründüğü bir yere girerken bile, hizmetçi kızların ilgiyle kızarmasına neden olmuştu. "Biraz şefkat gösterisini hak etmiyor muyum?"

Stephen gözünü bile kırpmadı. "Şefkat gösterecek havada değilim."

"Fark etmemek mümkün değil." Geoffrey platforma çıktı ve ağabeyinin yanındaki sandalyeye yerleşti. Tek amacı yemek kesmek olamayacak kadar büyük ve sivri bir hançer çıkarıp soğuk et dilimine rahat bir tavırla sapladı.

"Her zaman cin gibisindir," dedi Stephen. "Ne zaman geldin? Dün gece mi?"

"Ayin saatinde. Neden bu kadar keyifsizsin? Sabah ayininden sonra birkaç saat uyumayı planlıyordum ama senin yatak odandan gelen gürültüler yüzünden mümkün olmadı." Geoffrey hançerini temizledi ve ağır, sade görünüşlü kemerine tıktı. Gülümsediğinde, dudak kenarlarında alaycı sesiyle ve parıltılı gözleriyle zıt düşen hafif gamzeler belirdi. "Metresin çok gürültücüydü. Bu sabah moralinin yüksek olacağını sanmıştım."

Stephen bu konuda yorum yapmayı reddederek soğuk gözlerle baktı. "Bu bir aile ziyareti mi, yoksa başka bir amacı var mı?"

Geoffrey'nin gülümsemesi silindi. "Aile ziyaretlerine zamanım olmadığını biliyorsun. Haber getirdim. Kral hastalandı." Fiziksel olarak hareketli ve sık sık açık havada zaman geçiren bir adam olduğunu belli edercesine bronzlaşmış ve nasırlı ellerinden birini kaldırdı. "Hekimler ağır olmadığını söylüyor ama Anselm'i Canterbury Başpiskoposu olarak atadı."

Stephen sessizdi. Sonra, "Kral ölüm döşeğinde olduğunu düşünüyor olmalı," dedi.

"Öyle düşünüyor."

"Bu seni nasıl etkiliyor? Ve bizi?"

Geoffrey'nin burun delikleri iri iri açıldı. "O iyi bir adam. Sevgili Kral'ımızın, Lanfranc'ın ayak izlerini takip edecek birini atamasının vakti geldi de geçiyor."

"Ve?"

Geoffrey dişlerini sıktı. "Taht'ın, Canterbury'nin kanını dökme girişimlerine karşı savaşlarıma bir müttefik bulduğumu sanıyorum."

"*Sanıyorum* mu?"

Geoffrey biraz kendiyle alay eder gibiydi: "Anselm, Lanfranc'a çok benziyor; dürüst ve mübarek bir adam. Aynı amaç doğrultusunda mücadele ediyor olabiliriz ama beni onayladığından emin değilim." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Belki de yeni bir düşman kazanmışımdır."

Stephen fazla yakışıklı kardeşine baktı. Bazı açılardan birbirlerine çok benziyorlardı ve o açılardan Stephen kardeşini çok iyi anlıyordu. Geoffrey yapması gerekeni yapardı fakat erkek olmak da bunu gerektirmiyor muydu? "Onunla düşman olmaktansa dost olmak daha iyi. Lanfranc gibi ona da kendini sevdirmeye bak."

Geoffrey ağabeyine baktı. Gözlerinde bir an hüzün belirdi. "Lanfranc benim için kendi babamızdan daha çok baba gibiydi, biliyorsun. Ne kadar yanlış yaparsam yapayım beni bağışlardı ve anlayışlıydı. Açıkçası, paramparça oldum. Anselm'in görevine başlayacağı günü hem dört gözle bekliyorum hem de istemiyorum. Başlangıçta piskoposluğu Kral'dan korumak için dost olacağız ama ya sonra?" Geoffrey omuz silkti.

"Anselm senin ne kadar güçlü bir müttefik olabileceğini anlayamazsa aptal bir din adamı demektir," dedi Stephen aniden.

"Bazıları ahlak değerlerinden ödün vermez... *veremez*."

Stephen kardeşinin yüzüne bakarak gözlerinde ruhunu görmeye çalıştı ama Geoffrey onunla göz göze gelmekten kaçındı. "Sen ahlaksız değilsin."

"Bana neden papaz ilan edilmediğimi sordu."

Stephen kardeşine uzunca bir süre baktı. Anselm'in, başdiyakozun neden henüz son yeminlerini etmediğini öğrenmek istemesi şaşırtıcı değildi; bunu Stephen'ın da merak ediyordu. Olayı bizzat Geoffrey'nin geciktirdiğine inanıyordu ama bundan emin olamazdı. Ve Stephen nedenini bildiğini tahmin ediyordu. "Sen ne cevap verdin?"

Geoffrey üzgün bakışlarını kaldırdı. "Lanfranc olmadığımı söyledim."

Stephen bu cevaptan hayal kırıklığına uğramıştı fakat kardeşinin kendi karanlık sırlarını gizli tutacağını tahmin etmesi gerekirdi. Gerginliği dağıtmak için gülümsedi. "Tanrı'ya şükür."

Geoffrey gülerken maskesi yine geri döndü. Stephen da ona katıldı. Gerginlik anı –ve korkutucu yakınlıkları– geçmişti.

"Rufus'un bir halef ataması kaçınılmazdı, değil mi?" dedi Stephen, ikisine de bira koyarken. "Başpiskoposluğu ne kadar süre boş tutabilirdi ki? Canterbury'nin hazinesini nasıl boşaltırsa boşaltsın, bir başpiskoposun olmaması, Kral için bile fazla zorlu bir mesele. Senin bugüne hazır olduğundan eminim."

Geoffrey kollarını kavuşturarak ağabeyine bakarken gözleri parıldıyordu. "Lanfranc'ın ölümünden beri geçen üç buçuk yıl boyunca başpiskoposluğu elimden geldiğince, sadık ve becerikli personelimin de desteğiyle yönetmeye ve hazinesini sonu belli bir savaşta korumaya çalışarak bugüne hazırlandım." Yüzü sertti. "Anselm'in işi kolay olacak fakat elbette ki onun da yolu tehlikelerle dolu. Bence Anselm, Kral'la ilişkilerinde kimsenin beklemediği kadar fanatik davranacak."

Stephen kardeşine, Canterbury Başdiyakozu'na baktı. Onu bu pozisyona hocası olan Başpiskopos Lanfranc, dört yıl önce ölüm döşeğindeyken atamıştı. Ancak atanmasından önce bile Lanfranc'ın en güvendiği kişisel yaveriydi. Dostunun ve hocasının ölümüyle, Geoffrey görevlerine devam etmiş, öncelikle bir halef gelene kadar başpiskoposluğu yönetmişti. Sadece bununla kalmamış, aynı zamanda başpiskoposluğun gelirlerinin kontrolü için Kral'a karşı sürekli ve gizli bir savaş vermişti.

"Başka haberlerim de var," dedi Geoffrey. "Saraya çağrıldım. Casuslarım benden açık bir mal beyanı isteneceğini söyledi; özellikle de hizmetimdeki şövalye ve askerlerin sayısıyla ilgili." Kızardı. "Daha doğrusu, başpiskoposluğun mal beyanı."

Bu önemli bir haberdi. Yeni başpiskoposla ilgisi olabilirdi de, olmayabilirdi de. Stephen bu haber karşısında kaşını kaldırdı. "Ben

de Carlisle'm ele geçirmeye uygun olup olmadığına bakmak üzere gönderildim."

"Uygun mu peki?" diye sordu Geoffrey, uzun parmaklarını ahşap masanın üzerine vurarak.

"Evet."

"Eh, şu sıralarda Rufus'un işgal değil, günahlarından arınma peşinde olduğuna emin olabilirsin," diye mırıldandı Geoffrey.

"Belki de ölüm döşeğinde olmanın yarattığı korkuyla planlarını değiştirir," dedi Stephen keyifsizce. "Kısa süreliğine de olsa çok kırılgan bir barış sürdürüyorduk. Sona erdirildiğini görmek istemem; özellikle de bizim tarafımızdan."

"Kral işgalden vazgeçse bile, ki babamızın onu bu düşüncesinden vazgeçirmek için elinden geleni yaptığından emin olabilirsin," dedi Geoffrey, "o lanet olasıca Malcolm barışı bozacaktır. Adam barbarın teki ve tarzını değiştirmeyecektir."

Geoffrey haklıydı. Stephen değerli barışın o ya da bu şekilde bozulmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Malcolm Canmore, iki yıl önce Abernathy'de William Rufus'a bağlılık yemini etmişti ama bu onun ihanet etmesini engelleyemezdi. Asla engellememişti. Malcolm'ın Northumberland'ı er ya da geç işgale kalkışması kaçınılmazdı. İskoç'un son işgal girişimi başarıya ulaşamasa da, Stephen'ın en kuzeydeki malikânelerinde büyük hasar yaratmıştı. O malikâneler hasatlarını kaybetmişti ve geçen kış Stephen kuzeydeki vasallarının[1] açlıktan ölmesini engellemek için elindeki azıcık altını ürün getirtmeye harcamak zorunda kalmıştı. Paralı askerlerinin bazılarına hâlâ ödeme yapılması gerekiyordu. Adele Beaufort'la evliliği bu gibi pek çok sorunu çözecekti. Stephen aniden savaş ve barışı değil, esirini düşündüğünü fark etti. Kadın neden iş işten geçene kadar kendisine meydan okumaya devam etmişti ki?

---

1 Avrupa feodal sisteminde feodal lordlara hizmetleri karşılığında toprak ve köylü verilen ya da efendilerinin şatosunda ikamet eden kişiler. (ed.n.)

"Eh, şu gürültücü hatun kim bakalım?" diye sordu Geoffrey, Stephen'ın aklından geçenleri okumuş gibi. Ses tonu açıkça alaycıydı.

Stephen kendini tutamayarak kızardı. Düşüncelerini bu kadar mı belli ediyordu? "Metresim. Bu konuda daha fazla konuşmayacağım."

"Metresin mi?" Geoffrey hayrete kapılmış numarası yapıyordu. "Düğününüzün arifesinde bir metres aldığınız için utanmalısınız, Lordum. Cezanızı belirleyeyim mi?"

"İstemez, teşekkürler."

Geoffrey'nin ses tonu ciddileşti. "Buraya bir metres getirmene şaşırdım, ağabey. Dikkatli ol. Haberler çabuk yayılır; özellikle yok etme potansiyeli olanlar. Essex'in vârisiyle ittifakını mahvetmek istemezsin. Leydi Beaufort bana pek anlayışlı... veya bağışlayıcı bir kadın gibi gelmedi."

"Önce Brand, şimdi de sen," dedi Stephen, gerçekten öfkelenerek. Geoffrey'nin sözleri, içine düştüğü ikilemin sevimsiz bir hatırlatması olmuştu. "Böyle azarlanacak aptal bir çocuk değilim ben. Leydi Beaufort bu Noel'de mihrapta yanımdaki yerini alacak."

Geoffrey herhangi bir karşılık veremeden, ani bir sesle iki kardeş birden dönüp merdivene baktılar. Stephen, duvarın köşesinde takılıp düşen ve donakalarak ona bakan esirini görünce irkildi. Anlaşılan genç kadın en alt basamakta durup duvara tutunarak onları dinlerken dengesini kaybetmişti. Kadın sadece Stephen'a bakıyordu ve insan birini bakışlarıyla öldürebilseydi, Norman kesinlikle ölmüş olurdu.

Yavaşça gülümsedi ve kendini tutamayarak ayağa kalktı. Kanının sadece damarlarında hızlanmadığının, aynı anda kasıklarına da hücum ettiğinin farkındaydı. Önceki geceyi hemen en ince detayına kadar hatırladığını fark etti. Genç kadının meydan okuyuşunu hatırlıyordu; teslimiyetini hatırlıyordu. Norman hâlâ sakinleşmiş değildi. "Beni ve kardeşimi gizlice mi dinliyordun, matmazel?" Platformdan indi.

Kadın arkası duvara dönük halde sırtını dikleştirdi. "Hayır."

Stephen hâlâ gülümsüyordu; özellikle tehlikeli bir düşmanla karşılaştığında yüzünde beliren bir gülümsemeydi. Genç kadının önünde duraksadı ve göz göze geldiler.

"Ahh, dün geceki hatun," dedi Geoffrey, ikisine de ilgiyle bakarak. "Bundan daha iyisini bulamazdın, Stephen. Çok güzelmiş."

Stephen omzunun üzerinden kardeşine sert bir bakış attı. "Seninle kesinlikle aynı fikirdeyim." Genç kadının üzerindeki sahiplenme iddiası gayet açıktı.

Mary titreyerek yumruklarını sıktı. Stephen'ın o yanında değilmiş gibi onun hakkında konuşması çok sinirini bozuyor, onun yokluğunda daha da rahat konuştuğunu düşününce beynine kan hücum ediyordu. Ancak onu asıl öfkelendiren, az önce keşfettiği şeydi; kibirli Norman piçi başka biriyle nişanlıydı.

"Bizi tanıştırmayacak," dedi Geoffrey. O kadar rahat bir tavırla konuşuyordu ki Mary dönüp ona baktı. Adamın gözlerindeki pırıltının nezaketle hiç ilgisi yoktu. "Hiç şüphesiz, ikimizi kıyaslayacağından ve onu eksik göreceğinden korkuyor," diyerek gülümsedi.

Mary ona öfkeyle baktı. Geoffrey onu bir an bile kandıramazdı. Üzerinde uzun, siyah bir piskopos cüppesi vardı ama adamda kutsallıktan eser yoktu. Tanrı'nın hiçbir temsilcisi böyle bir yüze sahip olmaz, böyle bakmazdı. Adam tepeden tırnağa erkekti, inkâr edilemeyecek kadar güçlüydü ve en önemlisi, bir de Warenne'dı ki bu onu da düşman yapıyordu. "Onu eksik bulmak için ikinizi kıyaslamama gerek yok," diye tersledi Mary. Bakışlarını tekrar Stephen'a çevirmişti bile.

Geoffrey şaşırarak güldü.

Stephen da keyiflenmişti. "Dün gece beni eksik bulmamıştın, matmazel."

Mary kıpkırmızı oldu. "Vahşinin teki olduğunu her hareketinde kanıtlıyorsun, Norman," diye tısladı, sınırsız bir öfkeyle. "Ancak bir canavar başkalarının yanında benimle böyle konuşurdu."

Soğuk bir tavırla Stephen'a arkasını döndü. Uyku tutmadığı ve Norman'ın keyfini bekliyormuş gibi yatakta kalmak istemediği için

aşağı inmişti. Aslında bütün gece neredeyse hiç uyumamış, sadece nihayet Norman ona dinlenme fırsatı verdiği zaman uyuyormuş gibi yapmıştı. Stephen ise yanında deliksiz ve derin bir uyku çekmişti.

Utancının sınırı yoktu. Önceki gece ona giderken namusu sağlamdı ve Norman'a direnmek niyetindeydi. Norman ona tecavüz etmiş olsa, gururunun en azından kırıntıları kalırdı fakat öyle olmamıştı. Direnci çabucak kırılmıştı; Norman onu hiç çaba harcamaksızın baştan çıkarmıştı. Gerek yanında uyurken, gerekse yataktan kalktığından beri Mary olanları düşünmemeye çalışsa da hepsini en küçük detayına kadar hatırlıyordu. Yatakta olanlarla yüzleşmek istemiyordu ama unutması imkânsızdı.

Mary ülkesini ve Kral'ını, anne ve babasını, Doug'ı ve kendini hayal kırıklığına uğrattığının gayet acı verici bir şekilde farkındaydı.

En azından bütün savaşı kaybetmediğini düşünerek teselli bulmaya çalışıyordu; sonuçta Stephen, onun Kral Malcolm'ın kızı olduğunu hâlâ bilmiyordu. Ve defalarca yatağını paylaşması gerekse bile kimliğini asla ifşa etmeyeceğine yemin etti. Onunla tekrar yatağa girme olasılığını düşünmemeye çalışıyor, daha doğrusu düşünmeye cesaret edemiyordu. Bunun yerine hayatta kalmaya odaklanmalıydı.

Mary, Stephen'ın kendisine baktığını hisseti ve ürperdi. Kendini yine ona dönerken buldu. Stephen'ın bakışları parlak ve dikkatliydi; Mary öfkeli olmasına rağmen kızardı.

Adele Beaufort. Benliğini saran öfke daha öncekine benzemiyordu. *Adele Beaufort.* Adele Beaufort da kimdi ki? Ondan saygıyla söz ediyorlardı; anlaşılan hem güzel hem de bir vâristi. Ah, Stephen'a Kral Malcolm'ın kızı olduğunu söyleyebilmeyi nasıl da isterdi; bir prenses ve dolayısıyla da herhangi bir zengin İngiliz kızından çok daha önemli olduğunu!

Stephen konuşarak onun dikkatini tamamen kendine çekti: "Bana istediğini söyleyebilirsin, matmazel. Bu durumu kötüleştirmeyi seçebileceğin gibi... bu durumdan faydalanmaya da bakabilirsin. Her ne

yaparsan yap niyetim değişmeyecek; sadece ilgimi çekmeyi başardın. Sana bundan gerçekten yararlanmanı tavsiye ederim."

"Aradığın şeyi gerçekten de elde ettin," dedi Mary titrek bir sesle. "Benden daha güçlüsün ve görünüşe bakılırsa çok daha deneyimlisin. Ancak bu da benim niyetimi değiştirmeyecek. Dün gece olanlara rağmen senin metresin olmayacağım. Ben senin esirinim, o kadar; ilgine tahammül etmek zorundayım. Bunu bilesin, Norman."

"Ben davranışlara bakmayı tercih ederim, sözlere değil."

Stephen'ın kibri gerçekten de tahammül edilmezdi. "O halde bütün davranışlarıma bakmalıydın! Senin istediğin kadar hevesli değildim, Norman."

Stephen ona boş boş baktı.

Mary onun anlamamış olabileceğini düşünerek gülümsedi. "Sen dün gece sadece bir çatışmayı kazandın. Kimliğimle ilgili savaşımızın yanında bence bu çok ama çok önemsiz. Aslını istersen, bence savaşı asıl ben kazandım."

Stephen'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Ardında yükselen platformda o ana kadar onları duymuyormuş gibi davranan Geoffrey öksürdü.

Mary titredi fakat artık duramazdı. Zafer çok keyifliydi. "Asla," diye hırladı, "aradığın cevabı alamayacaksın; bunu benim dudaklarımdan asla öğrenemeyeceksin."

Stephen dişlerini ve yumruklarını sıkarak, kaşlarını çatarak kendini kontrol etmeye çalışırken çok uzun bir an geçti. Mary sinmeyi reddetmesine rağmen kalbi gerçek bir korkuyla deli gibi atıyordu. Norman'ın yerinde başka bir adam olsa, cüretkârlığı ve küstahlığı karşısında bu kadını çoktan tokatlamıştı. Mary cesurca sözlerine pişman olmuştu.

"Matmazel," dedi Geoffrey, Stephen'ın yanında durmak için platformdan inerken. Mary, adamın ağabeyinin kolunu sıkıca tuttuğunu fark etti. "Kendinize hâkim olun. Ağabeyim köpeklerini bile dövmez ama onu çok fazla zorladığınızı düşünüyorum."

Mary cevap veremeden Stephen gürledi: "Hayır! Bırak istediği gibi konuşsun." Acımasızca gülümsedi. "Beni nasıl da şaşırtıyorsun, matmazel. Ama korkma. Zihnini ele geçirememek umurumda değil; ben sadece bedenine sahip olmakla ilgileniyorum. Seni dövmek fazla merhametli olur. Benim aklımda çok daha iyi, çok daha eğlenceli bir ceza var."

Mary sarardı.

"Matmazel?" diye meydan okudu Stephen.

Genç kadın bir an donup kalmıştı. Stephen'ın bedenine sahip olduğu anı hatırlıyordu ve yapacağı muhteşem işkenceyi hayal edebiliyordu. Aniden nefesi kesildi ve hiçbir karşılık veremedi.

"Ne gizliyorsun?" diye sordu Stephen.

Mary bir şey söylemedi. Hâlâ Norman'ın sözlerinin etkisi altındaydı.

Ne var ki Stephen bütün kontrolünü geri kazanmıştı. Kardeşine baktı. "Yüzündeki şu sırıtışı yok et, Geoff. Bu hanımefendi kimliğini açıklamayı reddetti ve onun yerine bekâretini vermeyi tercih etti. Hiç şüphesiz, sınır lordlarından biri çoktan intikam peşine düşmüştür. Bildiğin gibi, ilgilenmem gereken başka sorumluluklarım var."

Geoffrey afallamıştı. "Sen düşüncesiz değilsindir. Acele hareket etmezsin."

Stephen ona karşılık vermedi. Aniden elini Mary'ye uzattı. "Bir ateşkes, matmazel. Ateşkes ilan ediyorum."

Ses tonu kararlı ve otoriterdi. Daha kötüsü, belki de anılarla yumuşayarak baştan çıkarıcı hale gelmiş bakışlarıydı. Gülümsememesine rağmen inkâr edilmez ölçüde çekiciydi; iki kardeşinden çok daha çekici. Mary onun eline baktı. Norman'ın barış teklifini kabul edip bütün bu meydan okumaya son verebileceğini düşündü. Onu kabul edebilirdi.

Stephen onun düşüncelerini hissetmiş gibi yaklaştı ve bir an sonra elini tuttu. "Teslim ol, matmazel," dedi yumuşak bir sesle. "Kaybedeceğin bir savaşta benimle mücadele etmeyi sürdürmek yerine, neden biraz eğilmiyorsun? Beklentiler hakkında çok söz söylenebilir.

Şimdi bile tekrar kollarında olmayı diliyorum ve senin de aynı duyguları paylaştığına inanıyorum. Güçlü mağrurluğuna rağmen sana zevk vereceğimi ikimiz de biliyoruz."

"Bence şimdi bile beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun!"

Stephen doğrulunca Mary onun uzun ve yapılı vücudunun karşısında kendini güçsüz hissetti. "Öyle yapıyorsam ne olacak? Seni bu kadar üzen ne? Senin beni aynı ölçüde çekici bulman mı? Boyun eğersen, Alnwick'te geçireceğin süreden büyük zevk alırsın."

Mary, kaskatı kesilmiş dudaklarının arasından yavaşça, "Seni arzuluyorum, bu doğru," dedi ama bunu kendine bile itiraf etmekten hoşlanmamıştı. "Ancak sana olan nefretim daha güçlü. Fahişenin piçi!"

Stephen genç kadının elini daha sıkı tuttu ve neredeyse gülümsedi. "Dudaklarından asıl adımı duymayı kesinlikle daha çok tercih ederim."

Neyi kastettiği açıkça anlaşılıyordu. "Adımı benim dudaklarımdan mı duymayı tercih edersin, yoksa Adele Beaufort'unkilerden mi?" diye tısladı Mary.

Stephen donup kaldı. "O benim adımı asla senin kadar *zevkle* söylemedi."

"Öyle mi?" Mary öfkeden olduğu kadar kırgınlıktan da titriyordu. "Yani o, taciz etmeyeceğin kadar iyi mi? Sen sadece kaçırdığın kadınları mı taciz ediyorsun, pislik herif? Göründükleri gibi olmasalar bile? Yoksa sadece bir İskoç olduğum için mi bu kadar rahatsın? Sonuçlarını önemsemeden bekâretimi almanın nedeni bu muydu? Ben bir İskoç'um ama senin vâris sevgilin bir *İngiliz* diye mi?"

Stephen'ın yanakları kızardı. "Seni taciz etmedim, bu yüzden iğrenç ikiyüzlülüğüne bir son ver. Ayrıca olan oldu artık. Davranışlarımdan pişmanlık duymuyorum. Yine de ödemek zorunda kaldığın bedel için üzgünüm. Zamanı geldiğinde, matmazel, senin ihtiyaçlarınla ilgileneceğim. O açıdan endişelenmene gerek yok."

Mary tokat yemiş gibi geri çekildi. Stephen daha şimdiden ondan sıkılıp yanından uzaklaştıracağı günlerden söz ediyordu. Gözlerinin

dolduğunu hissetti. "Yani beni meteliksiz bir halde kapı dışarı etmeyeceğin için rahatlamalı mıyım? Ah, ne kadar da asilsin!"

Genç kadın kaçmak için arkasını döndü. Ancak Stephen onun bileğini sımsıkı yakaladı ve çekip kendine çevirdi. Çok kısık sesle, "Bir erkeğin tek başına sevişemeyeceğini hatırlasan iyi olur. Sen de yatağıma aldığım diğer bütün kadınlar kadar istekliydin; hatta daha fazla," dedi.

Mary anlaşılmaz kelimeler haykırdı ve kurtulmak için kolunu çekiştirdi ama başaramadı.

"Bana kimliğini açıklayabilirdin," dedi Stephen, alev alev yanan gözlerle bakarak. "Sen de suç ortağıydın, matmazel. Bunu unutmayı tercih ediyor olabilirsin ama ben unutmam."

"Ben yukarı çıkıyorum. İştahım kaçtı," dedi Mary, derin bir ağırbaşlılıkla. Gerçekler canını yakıyordu. Amacı sadece yalanını sürdürmek olsa bile, Norman'ın tutkusuna ortak olduğu doğruydu. Bu öfkeli yüzleşmede yeri olmayan gözyaşlarına teslim olmayı reddetti. "Çok da yorgunum. İzin verir misin?"

Stephen ona baktı. "Git," dedi sonunda. "Kadın kanadına. Kahvaltını gönderirim. Ve unutma, matmazel, bir ateşkes istiyorum fakat barışı tek başıma sağlayamam."

6. BÖLÜM

Mary yine ona karşı gelmeyi düşündü fakat sonunda sığınağıymış gibi kadınlar kanadına koştu. Kapıyı kapayarak sırtını dayadığında nefes nefeseydi. Zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Az önce aralarında geçenlerden, önceki geceden ve o akşam olacaklardan başka bir şey düşünemiyordu.

Ondan nefret ediyordu. Hiç umursamadan genç kadını mahvetmişti; onun Mairi Sinclair olduğuna inanmadığını söylediği halde sevişmeye devam ederek tehdidini sonuna kadar götürmüştü. Acımasız, kibirli ve bencildi. Mary, kendi bir İngiliz olsa Stephen'ın asla böyle davranmayacağından, önemsiz bir İngiliz şövalyesinin kızını dahi böyle mahvetmeyeceğinden emindi. Aradaki fark, kendisinin barbar bir İskoç olmasıydı.

Barbar bir İskoç, evet, ama yine de bir prensesti. Mary kendine bunu hatırlattı. Stephen gerçeği; onun Malcolm'm kızı olduğunu bilseydi, onu asla yatağına almazdı. Mary bundan emindi. Namusunu kaybetmesinin önemli olmadığını, kimliğini açıklamak yerine gazi olmayı bilinçli olarak seçtiğini kendine hatırlattı.

Ama onu nasıl bir gelecek bekliyordu? Stephen ondan sıkılıp serbest bıraktıktan sonra ne olacaktı? Dün geceden önce eve, Doug'a dönmeyi düşünmek kolaydı. Bir daha Doug'ın yüzüne nasıl bakacaktı?

Ya Norman onu hamile bırakacak kadar acımasızca kullandıysa? Mary bu düşünceyle donup kaldı.

Kapı hafifçe vurulunca düşüncelerinden sıyrıldı. Mary, onun kahvaltı göndereceğini söylediğini hatırladı. Hizmetçiye içeri girmesini emretti ve peşinden Stephen'ın kız kardeşi Isobel'in de girdiğini görünce şaşırdı.

Önceki gün tanışmışlardı. Mary huzursuzluğu yüzünden kızla pek ilgilenmemiş, aşırı meraklı sorularına bilinçsizce cevap vermişti. Hizmetçi gidince kendini kızla baş başa buldu ve ona ilk kez gerçekten gören gözlerle baktı. İleride baş döndürücü bir kadın olacağı belli, güzel bir çocuktu.

"Sizi rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Isobel, güzel gülümsemesiyle.

Doğrusu, keyifli bir arkadaşlık genç kadına iyi gelebilirdi. Mary bir koltuğa gömülürken o gün ilk kez bitkin olduğunu ve olanların ağırlığı altında ezildiğini hissetti; üstelik uykusuz bir gece geçirmişti. Düşünüp durmaktan yorulmuştu. "Etmiyorsun. Biriyle zaman geçirmek bana da iyi gelir." Aslında, bir arkadaşa ihtiyacı vardı. "Benimle birlikte kahvaltı etmek ister misin?" Sesinde umutlu bir ton vardı.

Isobel gülümseyerek yaklaşırken başını iki yana salladı. "Ben yedim." Mary'yi açıkça baştan aşağı süzdü. "Ama yanınızda kalmaktan mutluluk duyarım."

Mary gülümsedi.

"Çok güzelsiniz, Leydim."

Mary fırından yeni çıkmışçasına sıcak olan ekmekten bir lokma ısırdı. "Senin yarın kadar bile değil," dedi içtenlikle.

Isobel keyifli bir tavırla saçlarını savurdu. "Çok güzel olduğumu söylüyorlar. Sizce doğru mu?"

Mary'nin gözleri iri iri açıldı. Annesinin sözlerini tekrarlayarak, "Gerçek güzellik insanın içinden gelir," dedi ama ardından sırıttı ve "Yine de gerçekten çok güzelsin. Ancak annem hep kibrin bir günah olduğunu söyler," diye ekledi.

"Anneniz kim? Çok dindar biri mi?"

Mary irkildi. Isobel gözlerini kırpmaksızın onun gözlerine bakıyordu. Mary onun kendi kimliğini keşfetmeye çalışıp çalışmadığını merak etti; yoksa sadece doğal merakını mı gidermeye çalışıyordu? "Kaç yaşındasın sen, Isobel?"

"Sizden çok küçük olmadığımı söyleyebilirim," dedi Isobel çabucak. "On yaşındayım."

Mary, Isobel'in kendisini aşağılamak istemediğini biliyordu fakat insanların hep olduğundan daha genç olduğunu düşünmesine neden olan ufak tefek yapısı her zaman sinirini bozmuştu. "Ben *neredeyse* on yedi yaşındayım; senden çok daha büyüğüm."

"Evlenecek yaştaymışsınız."

"Henüz evlenmedim." Mary, Isobel yanına geldiğinden beri ilk kez Stephen'ı düşündü.

"O kadar ufak tefeksiniz ki... Yani benden çok iri sayılmazsınız. Uzaktan bakınca insan çocuk olduğunuzu sanır."

"Ve sen de yaşına göre uzun bir kızsın."

"Kocamın benden çok daha kısa boylu olacağı şüphesiz." Isobel bu düşünceyle güldü. "Ama nüfuzlu ve güçlü olduğu sürece nasıl göründüğü umurumda değil."

Mary bu sözleri üzerine Isobel'e bakarken yüreği hopladı. *Isobel'le birbirlerine çok benziyorlardı.*

"Stephen nüfuzlu ve güçlü bir adam," dedi Isobel, cilveli bir tavırla.

Mary yorum yapmadı. Isobel'i duymamıştı bile. Zihni hızla çalışıyordu. Doğruydu. Isobel'le görünüşleri benziyordu. Aynı olan sadece boyları değildi; ikisi de sarı ve uzun saçlıydı. Uzakta ve gölgelerin arasındayken, bakan birinin ikisini birbirinden ayıramayacağını fark etti; özellikle de küçük göğüslerini bağlayarak bastırır ve Isobel'in giysilerini giyerse.

"Leydim, bir sorun mu var?"

Mary heyecan ve korkudan titriyordu. Isobel'e boş gözlerle baktı. "Anlayamadım?" *Kaçmak onun görevi̇ydi.*

Isobel soruyu tekrarladı fakat Mary dinlemiyordu. Sadece kaçmanın bir görevden fazlası, bir zorunluluk olduğunu düşünüyordu. Bir süre sonra; bir-iki gün veya bir hafta sonra Stephen de Warenne, adamı Will'den veya diğer casuslarından Malcolm'ın kızının ortadan kaybolduğunu öğrenecekti ve kayıp İskoç prensesinin kendisi olduğunu hemen anlayacaktı.

"Hanımefendi?"

Mary irkilerek kendine geldi. "Affedersin, dün gece pek iyi uyuyamadım da... Dikkatimi toplamakta zorlanıyorum." Ancak zihni çalışmaya devam ediyordu. Isobel'in giysilerini ödünç almanın bir yolunu bulmalı, sonra da kale avlusuna ulaşmalıydı ama Stephen'ın veya kardeşlerinin yanından geçmeden bunu yapması mümkün değildi. Dolayısıyla belki Isobel dışarı çıktığında ona katılabilirdi. Ve yanlarında kimse olmadan avluya çıktıklarında kaçmak için bir fırsat bulabilirdi. Bulmalıydı.

Isobel sinsice gülümseyerek, "Ağabeyimden hoşlanmıyor musunuz?" diye sordu.

Mary, Isobel'in cevap beklediğini anladı. Kendini zorlayarak soruyu hatırlamaya çalıştı. Sonra çocuğun ne demek istediğini anladı; önceki geceden, Stephen'm odasında geçirdiği bir geceden sonra, Stephen'a karşı bir şeyler hissediyor olması gerekirdi. Gözleri iri iri açılırken ayağa kalktı. "Hayır, Isobel. Bunu söylediğim için üzgünüm ama hoşlanmıyorum!"

Isobel şaşırdı. "Fakat bu nasıl mümkün olabilir? Tanıdığım bütün hizmetçiler onun yatağına girebilmek için dua ediyor. Hepsi de çok mutlu ayrılıyor; hatta kendilerini tekrar fark etmesini umuyorlar."

Mary kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. "Sanırım ağabeyin... Stephen yatağına sık sık birilerini alıyor."

"Çok sık," dedi Isobel gülümsemeden. "Ancak sadece hizmetçileri ve mutfak kızlarını alır; leydileri değil. Siz bir istisnasınız."

Mary bir şey söylemedi. Pencereye yaklaşarak dışarı baktı. Hemen kaçma girişiminde bulunması gerektiğine karar verdi ve kollarını vücuduna daha sıkı doladı.

"Stephen'ı yakışıklı bulmuyor musunuz?"

Mary cevap vermedi. Norman'ı kollarında iğrenç bir hizmetçiyle düşünmekten kendini alamıyordu. Taş pervazı sımsıkı kavradı. Sırtı Isobel'e dönüktü. "Isobel, aşağı yukarı aynı ölçülerdeyiz. Acaba şu giydiğim eski püskü şeyler yerine bana verebileceğin daha uygun bir kıyafetin var mı?"

Isobel gözlerini kırpıştırdı.

Mary'nin kalbi deli gibi atıyordu. Pek de incelikli davrandığı söylenemezdi. Ancak kaçma dürtüsü o kadar güçlüydü ki karşı koyamıyordu.

"Elbette," dedi Isobel, sonunda sırıtarak. "Neden daha önce düşünemedim ki? Siz bir leydisiniz ve hiçbir leydi o iğrenç giysilere uzun süre dayanamaz. Size kendi elbiselerimden birini vermekten mutluluk duyarım."

Buz mavisi bir tünik, gümüş grisi bir kuşak, gümüş grisi çoraplar, lacivert terlikler ve sırtında mor bir pelerinle, Mary yanında Isobel'le yavaşça merdivenden indi. Sabah saatleri sona ererken iyi dost olmuşlardı ve Mary onu kullandığı için pişmanlık duyuyordu. Isobel akıllı, kurnaz ve başına buyruk bir kızdı; Mary'ye kendini anımsatıyordu. Aralarında başka benzerlikler de vardı çünkü Mary gibi Isobel de güçlü ama sevgi dolu ebeveynler tarafından, ağabeylerin arasında büyütülmüştü. Şartlar farklı olsa, çocuk yetişkinliğe ulaştığında aralarında gerçekten güçlü bir dostluk kurulabilirdi.

Ne yazık ki böyle bir şey olmayacaktı.

Mary gerildi. Norman aşağıdaydı ve merdivenden inerken sesini açıkça duyabiliyordu. Hazine nazırı, kâhyası ve iki kardeşiyle birlikte alt katta devlet meselelerini konuşuyordu. Mary onun boğuk sesini dinledi. Anlaşılan maiyetinden biri de küçük bir istekte bulunuyordu.

Isobel'le birlikte dışarı çıkmasına izin verilecek miydi?

Mary'nin teşvikleriyle, Isobel ona, hem batıda İskoçya'ya ait bir adalar grubu, hem de genç kadının amcası Donald Bane'in sürgün yeri olan Hebrides'ten gelen midillisini göstermeyi önermişti. Mary de kabul etmişti. Hava kararmadan kaçması için tek fırsatının bu olacağı şüphesizdi. Mary bundan ötesini, kaçmayı başaramazsa kendisini bekleyen şeyleri düşünmek istemiyordu. Göğsünün sıkıştığını hissediyordu.

Isobel onun elini sımsıkı tuttu. "Ondan korkmayın. Sandığınız kadar kötü değildir."

Mary kurumuş dudaklarını ıslattı. "Ağabeyinden korkmuyorum, Isobel."

Isobel şüpheyle bakıyordu.

"Ancak ağabeyinin seninle dışarı çıkmama izin vermeyeceğinden eminim."

Isobel güldü. "Ben sorarsam izin verir!"

Sakin görünmeye ve planını açık etmemeye kararlı olan Mary, Isobel'in peşinden salona girdi. Isobel neşeli bir tavırla ağabeylerinin yanına koştu. Geoffrey onu bir şakayla karşılayarak güldürürken, Stephen aniden konuşmasını bölerek Mary'ye ilgi ve şüpheyle baktı. Kız kardeşinin kaliteli giysilerinin içindeki genç kadına hayranlıkla baktığını Mary anlayabiliyordu. "Müthiş bir gelişme, matmazel," diye mırıldandı.

Mary dişlerini sıkarak onun gözlerine bakmamaya çalıştı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Stephen'ın duyacağından ve durumun göründüğü gibi olmadığını anlayacağından korkuyordu.

Isobel araya girdi. "Mairi'ye Kral Rufus'u göstermek istiyorum, Steph. Çıkabilir miyiz? Lütfen?"

Mary kaçış planını düşünerek Stephen'ın cevabını beklerken soğuk terler döküyordu.

Stephen kız kardeşine neredeyse bakmadı bile. "Midillilerle mi ilgileniyorsun?"

"Atlara bayılırım," dedi Mary zorlukla.

Stephen ona bir an daha baktı, sonra Isobel'in sırtını okşadı. "Çıkabilirsiniz."

Isobel bir çığlık atarak ağabeyine sarıldı ve koşarak salonu geçti. Mary onun peşinden gitmek için dönerken şansına inanamıyor, Stephen'ın delici bakışlarını sırtında hissediyordu.

"Dikkatli ol," dedi Stephen, yumuşak ama tehditkâr bir tonda. "Aksini düşünüyorsan bilmelisin ki matmazel, Alnwick'ten ayrılamazsın."

Stephen her nasılsa onun niyetini anlamış, genç kadın her nasılsa adımlarını şaşırmamıştı. Artık Mary'yi hiçbir şey durduramazdı; hiçbir şey.

Dışarı çıktığında koşturarak giden ve gevezelik eden Isobel'e yetişti. Mary ona pek aldırmıyordu. Stephen onun kaçmak niyetinde olduğunu gerçekten anlamış mıydı? Yoksa son sözleri sadece bir uyarı mıydı? Planını tahmin ettiyse, onu gözünün önünden ayırmak istemezdi ki!

Ahıra doğru yürürken Isobel önden koşturuyor, Mary dili damağı kurumuş ve nabzı tekler halde, bir kaçış fırsatı arıyordu. Isobel koşturarak gittiği için çocukla arasını açmakta zorlanmadı.

Avlu Mary'nin ilk geldiğinde gördüğü gibi yine kalabalık ve hareketliydi. Bir grup çamaşırcı kadın devasa bir sarnıçta çamaşır yıkıyor, diğer hizmetkârlar efendilerinin işlerini yapmak için koşturuyor, demirci hâlâ örsünün başında çalışıyor, çekici gürültüyle çınlıyordu ve bir çoban, aşçının pişirmesi için küçük bir sürü getirmişti. Koyunlar her tarafa koşturuyor, kargaşa ve gürültüyü daha da artırıyorlardı. Küçük, kabarık tüylü iki köpek, koyunları zevkle kovalarken, çoban da oradan oraya koşturuyor, hayvanları bir araya toplamaya çalışıyordu. İki şövalye kale kapısının altından geçiyordu.

Isobel çok ileride duraksayarak seslendi: "Yetişemiyor musun? Yarışmak ister misin?" Gülerek yine koşmaya başladı.

Mary durarak çocuğun kalabalığın arasında gözden kaybolmasını izledi. Dikkatle etrafına bakındı fakat onu izleyen kimse yoktu. Aniden şövalye salonunun uzun gölgelerinin arasına daldı ve duraksadı.

Nefes nefese kalmıştı, heyecan ve korkudan titriyordu. Hemen pelerinini kaldırarak başının üzerine örttü. Kılıçlarını kuşanmış, deri zırh yelekleri giymiş iki adam onun yanından geçtiler. Mary bakışlarını kaçırdı. Biri ona el salladı; Mary de karşılık verdi.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Isobel gibi görünmeyi ummuştu ve anlaşılan planı işe yarıyordu.

Genç kadın etrafına bakındı. Marangoz ve çıraklarını gördü; inşa ettikleri küçük bir binanın yakınında kereste yüklü bir kağnıyı boşaltıyorlardı. Öküzleri çözmedikleri için Mary arabanın o günkü işinin henüz bitmediğini anladı. Bütün cesaretini toplayarak gölgelerin güvenliğinden çıktı. Başını eğerek arabaya yöneldi. Adımları yavaşladı. Genç kadın dağ gibi üst üste yığılmış şarap fıçılarına yaklaştı. Adamlar kereste boşaltmayı bitirdikten sonra işlerine dönerken arabacı da yerine tırmandı. Kağnı artık boşalmıştı ve daha önce keresteleri yağmurdan koruyan branda dışında bir şey kalmamıştı.

Bu bulunmaz bir fırsattı; belki de tek şansı. Arabacı her an yola çıkabilirdi. Mary olduğu yerde donup kalmıştı, kalbi çılgınca atıyordu. Etrafına bakındı. Ortalıkta koşturan çok fazla insan vardı fakat kimse ona bakmıyordu. İşleriyle ilgilenmeyenler, sürüsünü kontrol altına almaya çalışarak koşturan çobanı kahkahalarla izliyorlardı. Mary arabaya baktı; hareket etmeye başlamıştı. Arabacı kırbacını şaklatarak öküzlere bağırdı.

Mary duraksamadı. Yüreği ağzında, eteğini kaldırdı ve arabanın arkasına atıldı.

Panikle tırmanırken dizlerini sıyırdı. Brandanın altına dalarak büzülürken, her an bulunma korkusuyla kalbi deli gibi atıyordu. Arabaya binerken gürültü yapmıştı ve arabacının onu duyduğundan emindi. Kıpırdamaya hatta nefes almaya bile korkuyordu. Gözlerini kapayarak kısaca dua etti.

Mucizevi bir şekilde, kimse onu kırbaçlamaya ya da kulağından tutup arabadan atmaya kalkışmadı. Bağırışlar yükselmedi. Araba yoluna devam etti.

Stephen dar merdivenden hızla inerken ve koridora dalarken yüzü asıktı. Will, Liddel'dan dönmüştü ve bu kadar çabuk dönmesi, esirinin kimliğini öğrendiğini gösteriyordu ama Stephen artık gerçeği öğrenmek istediğinden emin değildi. İçinde kötü bir his vardı.

Will sofraya oturmuş, şarap içiyordu ve hizmetçilerden biri ona servis yapıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak onun yakınında duran Geoffrey adamı izliyordu. Will'in yanında oturan Brand alaycı bir tavırla, "Eee, neler keşfettin bakalım? Ağabeyimin küçük esirinin adı gerçekten Mairi miymiş? Yoksa kudretli bir İskoç lorda mı aitmiş?" diye sordu.

Will yüzünü buruşturdu. Stephen onun önünde duraksadığında, vasalının Mary'nin gerçek kimliğini öğrendiğini ve bu keşfin bela anlamına geldiğini hemen anladı. Stephen'ın gelişiyle Will ayağa fırlarken bakışları Norman'ın düşüncelerini doğruluyordu. "Stephen..." dedi, tereddüt ederek. "Liddel'de kıyamet kopuyor."

"Konuş."

Will yutkundu. "Malcolm Canmore öfkeden kudurmuş halde."

Brand'in alaycı gülümsemesi silindi. Geoffrey ifadesizce baktı. Stephen ise sessizdi. Olacakları çoktan kavramıştı fakat inanamıyordu ve sersemlemişti. "*Malcolm Canmore* mu?" diye tekrarladı.

"Korkarım ki kadın bir soylunun piçi falan değil," dedi Will asık yüzle.

Stephen en kötüsünü tahmin etti. "*Kim peki?*"

"Kral Malcolm'ın kızı."

Salona dehşet dolu bir sessizlik çöktü.

Will anlamadıklarını sanmış gibi ekledi: "Esir aldığınız kadın Prenses Mary, Lordum."

Stephen hâlâ afallamış haldeydi. Bir an yine konuşamadı. "*Malcolm'ın kızı* mı?" dedi sonra. "Emin misin?"

Will başıyla onayladı.

Stephen düzgün düşünemeyecek kadar şoke olmuştu. *Malcolm'ın kızı, Malcolm'ın kızı*; bu ifade zihninde tekrarlanıyordu. Kardeşlerinin de kendisi kadar şaşkın halde bakıştıklarını gördü. "Ulu Tanrım," dedi boğuk bir sesle, "ne yaptım ben?"

"Öz kızı," diye ekledi Will. Bir darbe daha... "Kinross'un vârisi Doug Mackinnon'la nişanlıymış. Daha fazla bilgi toplamak için oyalanmadım ama kadının prenses olduğundan emin olabilirsiniz ve..." Will yüzünü buruşturdu "...onu sizin kaçırdığınız da biliniyor. Halktan çok fazla kişi kırmızı gülümüzü görmüş."

Stephen yüzünü buruşturdu. Ancak zihni, intikam duygusuyla uyandı. Malcolm Canmore kızını Stephen'ın aldığını biliyorsa, İskoç Kralı'nın onunla hemen yüzleşeceğini tahmin edebiliyordu. Ve Malcolm'ı tanıdığı kadarıyla, hemen savunma hazırlıkları yapsa iyi olurdu. Kardeşlerine döndü. "Kinross'la nişanlıymış. Biz bu ittifakı neden duymadık?"

Geoffrey'nin bakışları sertti. "Gizli tutmak için büyük zahmetlere girmiş olmalılar."

Kardeşler birbirlerine bakarken, üçü de bu bilgilerin ışığında doğabilecek siyasi çalkantıların farkındaydı. Malcolm'ın kardeşi Hebrides'te sürgündeydi. İskoçya tahtının taliplerinden biriydi çünkü Kral hâlâ hayattayken bile herhangi bir yetişkin erkek akrabasını veliaht olarak seçebilirdi. Donald Bane, Hebrides halkı arasında sıradışı bir desteğe sahipti; Ust, Skye ve Lewes Adaları ve kuzeydoğu İskoçya sahilleri boyunca... Buralar, Mackinnon klanının yönettiği bölgelerdi. Malcolm, kızını, Hebrides'te yaşamasa da bir Mackinnon'la evlendirerek bu güçlü klanın kalanını da kendi yanına çekmeyi umuyordu. Ölmeden önce kendi oğullarından birinin veliaht olmasını istiyordu.

"Bu kez gerçekten kendini aştın, ağabey," dedi Brand.

Stephen benliğine yayılan öfkeyi hissetti. "O kadın benim tam bir aptal olduğumu düşünüyordur. Gerçekten de koca bir aptalmışım." İrade ve kurnazlık savaşında genç kadının kendisini yendiğini düşündü. Yatağına aldığında amacı onun ağzından gerçekleri öğrenmek olmasına rağmen bunu başaramamıştı. Asla bekâretini almayı düşünmemişti fakat kendine hâkim olamamış, başlattığı şeyi durduramamıştı.

Stephen'ın öfkesi dindi. Aslında hem kendisiyle hem de genç kadınla giriştiği tek bir çatışmayı kaybetmişti ama savaşı henüz kaybetmemişti. *Bir erkek, bir kadının namusunun bedelini ödemelidir.* Bütün bunları kendi avantajına döndürmenin hâlâ bir yolu olabilirdi.

"Ne elde etmeyi ummuş olabilir ki?" diye sordu Brand şaşkınlıkla. "Seni gerçekten de bir süre kandırmayı mı? Sana gerçeği söyleseydi onunla yatmazdın ve fidyesini alıp onu Malcolm'a geri verirdin."

Stephen, Brand'in doğru konuştuğunu sandığını biliyordu fakat kendisi o kadar emin değildi. Genç kadının kimliğini keşfetmiş olsaydı, sözüne sadık kalıp ona dokunmadan serbest bırakır mıydı? Verdiği sözleri hafife alan bir adam değildi; daha önce verdiği hiçbir sözden dönmemişti. Belki de bu kez Prenses'in sunduğu cazibe, direnebileceğinden çok daha büyük olmuştu; birden fazla şekilde.

Stephen düşüncelerini yaklaşan olaylara odakladı. "Malcolm intikam isteyecektir."

"Bence kelleni isteyecek," dedi Geoffrey açıkça. "Ve gayet de haklı. Anlaşılan başımıza bir savaş daha açan sen oldun; Malcolm veya Kral Rufus değil."

"Bu şart değil," dedi Stephen. Hem sert hem de kararlı, tuhaf bir gülümseme yüz ifadesini değiştirdi. Gözleri kısıldı ve sadece etrafındakilere değil, uzak geleceğe odaklandı. Barış çok değerliydi. Yok edilmemeliydi. Eğer Malcolm'ı ikna edebilirse ve elbette ki Rufus'u da...

Stephen aniden dönerek merdivene doğru yürüdü. Bir an sonra Mairi'nin... hayır, *Prenses Mary*'nin Isobel'le birlikte şatodan çıktığını hatırladı. İçinde çok kötü bir huzursuzluk belirdi. Artık genç

kadının asil kan taşıdığını bilirken, kaçmaya niyetlendiğini anlaması zor olmadı. Her şey değişmişti. Durum tahmin ettiğinden çok daha hassastı. Mary artık kuşaklardır süren bir savaşta hayati önem taşıyan bir piyona dönüşmüştü. Eğer kazanmayı başarabilirse, Mary çok büyük bir ödüldü; umut ve barış vaat eden bir ödül.

Ve ödülü kazanacaktı. Prenses Mary'yi eş olarak alacaktı.

Mary kaçmamalıydı. Hızla arkasına dönerek kapıya doğru koştu. Tam o anda Isobel gözyaşları içinde koşarak salona daldı. Stephen artık çok geç olduğunu o zaman anladı.

Kız kardeşini yakaladı. "Nerede o?"

Onun öfkeli sesiyle Isobel yüzünü ellerine gömerek iyice hıçkırıklara boğuldu.

"Gösteri yapmayı bırak, Isobel!" dedi Stephen. "*Nerede o?*"

Isobel ellerini indirerek iri iri açılmış, yaşlı gözlerini ortaya çıkardı. "Benim suçum değildi," diye ağladı ve bakışlarını Stephen'dan diğerlerine çevirdi. "Peşimden geliyordu ve arkama döndüğümde ortadan kaybolmuştu! Her yeri aradım," diye uludu ve yüzünü yine ellerine gömerek titreyerek inlemeye devam etti.

"Alarm verin," diye emretti Stephen. Geoffrey surlara boru emri vermek için yerinden fırlamıştı bile. Stephen koşarak salonu geçerken Brand, Will ve Isobel peşindeydi. Kardeşini, "Sen burada kal!" diye tersledi.

"Başım dertte mi?"

Stephen cevap vermedi; kapıdan çıkmıştı bile. "Bence başın ciddi dertte," dedi Brand sertçe. "Odana git, Isobel. Ve Stephen'ı orada bekle." Brand ağabeyinin peşinden dışarı çıkarken Isobel merdivene koştu.

Adamları çoktan toplanmıştı. Stephen kesin emirler yağdırdı ve hemen avluyu aramaya başladılar. Bütün işler geçici olarak askıya alınmış, kalenin bütün çalışanları sorgulanmak üzere bir yerde toplanmıştı. Avluda esiri kimse görmemişti. Stephen, esir prensesin neden o kadar görünmez olduğunu anlamaya başlamıştı. Isobel'in giysilerini giydiğinden, herkes onun Norman'ın kız kardeşi olduğunu

düşünmüş ve kimse onunla ilgilenmemişti. Stephen gözcü kulesine koşarken kafasında tek bir düşünce vardı: *Genç kadın onu bir kez daha kandırmıştı.*

Stephen birkaç dakika içinde, boş bir kağnının yarım saat kadar önce kaleden ayrıldığını ve ondan önce de Isobel'in yakınlarda görüldüğünü öğrendi.

Norman hemen adamlarına atını getirmelerini söyledi. Avluda aramaların devam etmesini emrederken akıllı Prenses'in uzun zaman önce gittiğinden şüphesi yoktu. Yüksek kale kapısının altından ve indirilmiş asma köprüden dörtnala geçerken atının güçlü nalları tozu toprağı birbirine katıyordu ve arkasında bir düzine şövalye vardı; Malcolm'ın adamlarıyla karşılaşırlarsa diye onları yanına almıştı. Başlarının üzerinde güllü sancakları gururla dalgalanıyordu.

Genç kadın onu bir kez de değil, defalarca aptal durumuna düşürmüştü. İstemese de Prenses'in çabalarının takdire şayan olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Mary onurluydu. Ama Alnwick'ten, kendisinden kaçabileceğini gerçekten düşünmüş müydü? Herkes Stephen'ın gazabından korkardı; oysa bu kadın daha kötüsünü yapıyor, Stephen'ı özellikle kışkırtıyordu.

Hayranlığı buz kesti. Mary kesinlikle asilzade kanı taşıyordu çünkü eşsiz gururunu ve sınırsız cesaretini ancak böylesine bir soydan gelmesi açıklayabilirdi. Ancak Stephen hayranlığın yanında endişe de duyuyordu. Genç kadını babasıyla karşılaştırmaktan kendini alamıyordu. Malcolm, Stephen'ın tanıdığı en uyanık –ve güvenilmez– adamlardan biriydi. Stephen, Prenses Mary'nin babasına fazlasıyla benzediği düşüncesinden hoşlanmadı. İçinde derin bir huzursuzluk vardı.

Böyle bir sezgiye aldırmazlık etmek en iyisiydi çünkü amaçlarına hiç uymuyordu.

Stephen birkaç dakika içinde kağnıya ve onu çeken öküzlere yetişti. Arabacı dörtnala yaklaşan atların gürültüsünü duyunca belirgin bir korkuyla arabayı durdurdu. "Lordum, ne hata yaptım?"

Stephen ona aldırmadan devasa savaş atını arabaya yaklaştırdı ve brandaya uzanarak arabanın içinden çekip aldı.

Mary top gibi büzülmüş halde yatıyordu. Hemen doğrulup oturdu. Stephen onun gözlerinde gördüğü meydan okumayı elbette ki bekliyordu fakat aynı zamanda yenilginin acısıyla o gözlerin dolduğunu da fark etmişti. Kendine engel olamadı ve sert öfkesi, bıçak gibi keskinliğini kaybetti. Mary bir an gözüne çaresiz ve korkmuş bir çocuk gibi göründü. Bir an ona karşı tuhaf bir zaaf hissetti.

Ama bir an sonra bu his geçti; bu kadın çocuk falan değildi. Bunu anlaması için tutkulu vücudunu ve kurnazlığını hatırlaması yeterliydi. Tatlı yüzü sadece bir görüntüydü; bu kadının çaresiz veya masum bir tarafı yoktu. Huzursuzluk hissi yeniden belirdi. Bugünden itibaren sonsuza dek ona karşı daima savunmada kalması mı gerekecekti?

"Bir savaş başlatmaya mı çalışıyordun, matmazel?" diye sordu soğuk bir tavırla.

Mary kaskatı kesildi.

Stephen atından atladı ve onu kağnıdan indirdi. Mary irkilerek çığlık attı. Norman onu yere bırakıp hemen geri çekildi. Ama tenine değen tenini hâlâ hissediyordu. Kazanması gereken zaferin birden fazla yüzü vardı; kanını kaynatan şey öfkeden ibaret değildi.

Kağnıcının bu olaydan haberi olmadığı için adamcağız korkuyla feryat ediyordu. Stephen ona kaleye geri dönmesini emretti ve adam hevesle itaat etti.

Kağnı hareket etti. Şövalyeler Stephen'ın arkasında yarım daire halinde dizilmişlerdi; Geoffrey, Stephen'ın aygırını tutuyordu. Herkes o kadar sessizdi ki sanki Stephen ve Mary yalnızdı. Uçsuz bucaksız fundalık gri ve yeşil tonlarında uzayıp gidiyordu. Gökyüzü hızla kararıyordu. Başlarının üzerinde bir şahin daire çiziyor, esinti Stephen'ın pelerinini ve Mary'nin sarı buklelerini uçuşturuyordu. Üzerlerine derin bir sessizlik çökmüştü.

Stephen esirine baktı. Korktuğunu görünce biraz memnun oldu. Ancak genç kadın gözyaşlarına rağmen dimdik ve mağrur duruyordu; her yanından asalet akıyordu. "Benden korkmalısın."

"Kaçmak benim görevimdi."

"Elbette öyleydi, *Prenses*."

Mary irkildi ve ölü gibi bembeyaz kesildi.

"Adam kağnıda olduğumu bilmiyordu," dedi sonunda boğuk bir sesle. Gözleri iri iri açılmıştı, bakışları Stephen'ın yüzünde dolaşıyordu.

"Onun yerine kendini savunsan daha akıllıca bir iş yaparsın," dedi Stephen. Gülümsüyordu ama buz gibi, tüyler ürperten bir gülümsemeydi. "Prenses?"

Mary nefes aldı. "Kaçmak benim görevimdi; seni kandırmak da öyle."

"Bana bekâretini vermek de görevin miydi?" Stephen adamlarının hepsinin kendisini duymasını umursamıyordu; Mary'nin onun yatağında uyuduğunu herkesin bilmesini istiyordu.

Genç kadının göğsü hızla kalkıp iniyordu ve kıpkırmızı olmuştu. "Rehinen olmaktansa namusumu kaybetmeyi tercih ettim."

Stephen'ın kaşları kalktı. "Babanı fidyeden kurtarmak için mi namusundan vazgeçtin yani?" İnanamıyordu.

"Seni tanıyorum!" diye bağırdı Mary, yumruklarını sıkıp öfkeden titreyerek. "Onun elini kolunu bağlayacaktın, değil mi? Gümüşten fazlasını isteyecektin; toprak isteyecektin!"

Stephen ona ifadesizce baktı. "Gerçekten de gümüşten fazlasını isteyeceğim."

Mary, "Ne zaman?" diye sorarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Fidyeyi ne zaman isteyeceksin? Evime ne zaman döneceğim?"

"Malcolm'la görüşmemiz gerek."

Mary başıyla onaylarken gözyaşı çenesine kaydı.

Stephen neredeyse o damlayı silmek için Mary'nin pürüzsüz tenine dokunacaktı. Bu dürtü onu rahatsız ve tedirgin etmişti. Mary'nin çok endişelendiği ve onu bırakıp gitmek istediği çok açıktı. Önceki

geceden dolayı Stephen'ı özlediği falan yoktu. Hiç şüphesiz, Stephen'ın onu sakinleştirme girişimlerini de reddederdi. Norman ne yapacağını bilemeyerek tereddüt etti. Bu çocuk-kadına karşı temkinli olması gerektiğini kendine hatırlattı. "Ağlamana gerek yok, matmazel," dedi sonunda. "Sonuçta bu durumdan ikimiz de kârlı çıkabiliriz."

Mary çenesini kaldırarak çocuksu bir tavırla ıslak yanağını silerken Stephen'ın canı daha da sıkıldı. "Hayır," diye fısıldadı genç kadın, "sen kazanacaksın, ben ve sevdiklerim değil. Çünkü ben başaramadım. Ülkemi ve Kral'ımı hayal kırıklığına uğrattım."

Stephen yine şaşırmıştı. "Bir erkek gibi konuşuyorsun! Bir kadının bir erkekten daha sağlam durması beklenmez, matmazel. Aslında erkeklerin oyununu oynamaya kalkıştın; sonuçlarını tam olarak anlamanın mümkün olmadığı, kesinlikle kazanamayacağın bir oyunu. Bu kesinlikle aptalcaydı."

"Oyunu gayet iyi anlıyorum." Mary dudaklarını birbirine bastırarak çenesini kaldırdı. "Yapmam gerekeni yaptım. Ben İskoçya'nın bir evladıyım."

Stephen öfkelendi. "İnanılmazsın, matmazel," diye mırıldandı. Bu kadının kendisine verebileceği oğlu düşündü; ne açıkgözlü, güçlü ve mağrur bir çocuk olurdu. "Haydi, geri dönelim ve baştan başlayalım," dedi. Elini uzattı.

Mary gözyaşlarının arasından ona baktı. Stephen'ın elini tutmadı. "Hiçbir şeye başlamayacağız! Babam seni öldürecek! Ve ben de mezarının üzerinde dans edeceğim!"

Stephen elini hâlâ ona uzatmış halde durduğunu fark etti. Kızararak elini indirdi. "Malcolm bunu deneyebilir fakat senin yerinde olsaydım, onu vazgeçirmek için elimden geleni yapardım çünkü baban artık genç değil ve ben de formumun zirvesindeyim."

Mary'nin yüzü bembeyaz oldu. "Babamla düelloya mı girişeceksin yani?"

Stephen sözlerine pişman oldu. Bir kez daha genç kadının böyle bir alçağa duyduğu sevgiye hayret etti. "Buna mecbur bırakılırsam, elbette."

"Tanrım," diye inledi Mary. "Fidyeyi görüşmek için karşılaşmanızı hayal edebiliyorum!" Mary ona doğru bir adım attı. "Babamı öldürme. Lütfen!"

Genç kadının Malcolm'a sadakati elbette ki haklı nedenlere dayanıyordu fakat Stephen bu sadakat yüzünden şimdi ona açıklanamaz bir öfke duymuştu; özellikle de kendisini gayet açık bir şekilde reddettikten sonra. Elbette ki genç kadının ondan nefret edip etmemesinin bir önemi yoktu; bu dünya, kocasından nefret eden kadınlarla doluydu. "Belki beni ikna etmek için iyi davranıp güzel şeyler söyleyebilirsin? Belki bir kadına yakışır şekilde davranabilirsin?"

Mary sarardı. "Kim olduğumu bilirken bile... yatağını ısıtmamı mı istiyorsun?"

"Öyle bir şey söylemedim, matmazel. Belki de dün geceki deneyimi tekrar yaşamak isteyen sensindir."

Mary önce karşılık vermedi fakat gözlerini iri iri açmış ve yüzünü ekşitmişti. "Kız kardeşim Maude gibi olmayı ne kadar da isterdim," diye fısıldadı.

Öfkeyle karışmış olsa bile, Stephen'ın duyduğu tuhaf anlayış aniden silindi. "Malcolm'ın bir kızı daha olduğunu bilmiyordum," dedi sertçe. Bir kızı daha varsa her şey değişirdi. Malcolm planlarında Maude'u kullanabiliyorsa, Mary siyasi bir fedakârlık olabilirdi. Stephen, Malcolm'ın ittifakı reddetmesi durumunda Mary'yi mihraba sürüklemeye cesaret edip edemeyeceğini düşündü.

"Dunfermline Manastırı'nda rahibe adayı. Çok dindar ve çok iyidir." Mary'nin sesi kısıldı. "Bana hiç benzemez," diye ekledi.

"Kendini küçümseme, sana yakışmıyor," dedi Stephen sertçe.

Mary hafifçe inledi. "Ah, Tanrım! Nasıl bu kadar düşüncesiz olabildim! Şimdi onu Doug'la nişanlayacaklar, değil mi? Ve bir manastıra gönderecekleri *ben* olacağım!"

"Sevgilinin ardından ağlıyor olamazsın!" Stephen çok öfkeliydi. Kıskandığını inkâr edemezdi. Genç kadının omuzlarını sımsıkı yakalayarak onu kendisine dönmeye zorladı. "Aramızda geçen geceden sonra mı?"

Mary başını iki yana salladı. "Hayır! Hayır! Öyle bir ikiyüzlülük asla yapmam!" Hıçkırıklarını engelleyebilmek için elinin tersini ağzına bastırdı. "Bir manastıra kapatılırsam kesinlikle ölürüm!"

Stephen onun gözlerine bakmaya devam etti. "Bir manastıra kapatılmayacaksın, matmazel."

Mary aniden ona yalvaran gözlerle baktı.

Stephen, "Benim karım olacaksın," dedi ve gülümsedi. "Benim prenses gelinim."

7. BÖLÜM

Mary, hayret ve dehşetle, "Ne?!" diye haykırdı.

"Seni eş olarak alacağım, Prenses."

Mary gözlerini dehşetle açarak ondan geri geri giderek uzaklaştı. "Hayır! Asla!"

Stephen yüzü keyifsizlikten asılarak ve yumruklarını beline dayayarak ona baktı. "Bu konuda söz hakkın yok, matmazel."

"Hayır, benim yok. Ama Malcolm'm var!" diye bağırdı Mary.

"Haklısın. Bu onunla birlikte karar vereceğimiz bir konu."

Mary isterik bir paniğe kapıldı. "Malcolm asla ama asla beni sana vermez. Normanlardan *nefret* eder, Northumberland'dan *nefret* eder!"

Stephen taş gibi hareketsizdi. Uzun bir duraksamadan sonra konuştu: "Belki sakinleştiğinde daha mantıklı düşünürsün. Bu birleşmeyi Alnwick'te konuşabiliriz." Mary'ye aldırmayarak arkasını döndü fakat Mary onun ne kadar öfkeli olduğunu görmüştü.

"Hayır!" Ve Mary bütün aptallığıyla onun peşinden koşarken sendeleyerek tüniğinin kenarını yakaladı. Stephen aniden durunca genç kadın ona çarptı. Umurunda bile değildi. Kendini toparlayarak çılgınca, "Ya seni reddederse? O zaman ne olacak? O zaman ne yapacaksın?" diye sordu.

Stephen'ın öfkesini kontrol etmek için büyük çaba harcadığı açıktı; titriyor, Mary'ye hiç dokunmuyordu. "Senin çocuğumu taşıma olasılığını fark ettiğinde beni reddetmeyecektir," dedi.

"Ben Doug'la evleneceğim!"

"Seni bu halde kabul edeceğinden şüpheliyim, matmazel." Ve Stephen nihayet öfkesini belli edince yüzü gerildi. "Yoksul bir derebeyinin karısı, koyunlar ve domuzlarla dolu köhne bir kulübenin hanımı olmayı kabul etmediğin sürece kimse seni bu halde istemez!"

Mary suratına tokat yemiş gibi hissetti; bu korkunç bir gerçekti. "Öyle olsun o zaman," diye fısıldadı.

Stephen onun tüniğini yakalayarak kendine çekti. "Yoksulluk ve zorlukla dolu bir hayatı, sana teklif ettiğim şeye tercih mi ediyorsun? Bir gün Northumberland Kontesi olacaksın!"

"Asla," diye bağırdı Mary. "Asla senin karın olmayacağım, yemin ederim çünkü Malcolm seni reddedecek. Edecek! Senden *nefret* ediyor!"

"Ben yine de seninle evleneceğim, *chère*."

Mary donup kaldı. Sonra kalbi tekrar atmaya başlayarak devasa ve acı verici patlamalar halinde kendini hissettirdi. "*Senden nefret ediyorum!*"

"Umurumda bile değil," dedi Stephen asık yüzle. Aniden Mary'ye sırtını dönerek uzun ve sert adımlarla atına doğru yürüdü. Geoffrey'ye bir baş işareti verince kardeşi atından atlayıp Mary'nin yanına gelerek genç kadının kolunu yakaladı. Mary aniden hareketlendi. Kapana yakalanmış çılgın bir tilki gibi çırpınıyordu fakat Geoffrey etkilenmiyordu. Stephen aygırına atladı. Mary nefes nefese bir halde ve çaresizce çırpınmayı bıraktı. Ancak yine de son sözü kendisi söyleyecekti.

"Aynen söyledikleri gibisin!" diye bağırdı. "Kendinden başka kimseyi, kendi gücünden başka hiçbir şeyi umursamıyorsun! Hırsın korkunç!"

Stephen atını ona o kadar sertçe çevirdi ki hayvan şaha kalktı. Norman dişlerini sıkmıştı ve çenesi bembeyaz olmuştu. Aygırını mahmuzladı ve o kadar tehlikeli bir hızla yaklaştı ki neredeyse Mary'nin

terlikli ayaklarını eziyordu. Ancak genç kadın hayatının en büyük cesaret gösterilerinden birini sergileyerek –içten içe titriyordu– hiç kıpırdamadı. Onu sımsıkı tutan Geoffrey bile kaskatı kesilerek onu geri ve kendine doğru çekti. Devasa kahverengi aygır koca nallarını Mary'nin ayaklarından birkaç santim ötede vurarak tepindi.

"Ve şu anda korkunç hırsım, seninle evlenmek," dedi Stephen sertçe. Gözleri parıldıyordu. "Senin nefretinden bağımsız olarak gerçekleşecek bir evlilik, Prenses."

Mary'nin bütün gücü kesilmişti; bembeyaz bir yüzle kendini Geoffrey'nin kollarına bırakırken bakışlarını Stephen'ın öfkeli yüzünden ayırmıyordu.

Stephen atının dizginlerini çekerek hayvanı döndürdü. Sonra sert bir hareketle elini kaldırarak adamlarına işaret verdi ve bir an sonra Mary kendini bir kez daha esir düşmüş halde, gürültüyle ilerleyen atların arasında Geoffrey'nin atına binerken buldu.

Başarısız kaçma girişiminin üzerinden saatler geçmişti. Stephen onu Alnwick'e geri getirir getirmez Mary kadın kanadına gönderilmişti. Kapalı bir yerde olduğu halde ve kırlarda yakalanmasından kısa süre sonra havanın kararmaya başlamasına rağmen bir grup şövalyenin gururlu Northumberland sancağıyla kaleden ayrıldığını biliyordu. Mary'nin, bu adamların onun yazgısıyla ilgili bir göreve gönderildiklerinden hiç şüphesi yoktu.

İskoçya'ya, Malcolm'a mı gönderilmişlerdi? Bu gece babası onun yerini öğrenecek ve eski düşmanıyla evlenmesi için onayı mı istenecekti?

Stephen de Warenne'in karısı olmak onun yazgısı mıydı?

Mary ürperdi. Gece simsiyah olmuş, rüzgâr uğulduyordu ve belki de başka bir fırtınayı haber veriyordu. Bu evlilik asla gerçekleşmeyecekti. Malcolm, Stephen de Warenne'dan nefret ederdi ve kızının bekâreti bozulmuş olsun ya da olmasın, böyle bir birleşmeyi asla kabul etmezdi.

Kapalı gözkapaklarının ardında sıcak yaşlar birikti. Yanağını soğuk taş duvara yasladı. Tanrı aşkına, ya gerçekten hamile kaldıysa?

Mary'nin endişeleri arttı. Ağlamayı reddederek gözlerini kapadı. Hamile kalmamış olmak için dua etmeli, hamile kalmamalı ve kendini kucağında yeni doğmuş, esmer bir bebeği tutarken hayal etmemeliydi.

Kalbi şimdi daha da hızlı atıyordu. Satranç gibi bir oyunun içindeydiler. Stephen'ın sıradaki hamlesini tahmin etmeli ve engellemeliydi. Bundan sonraki adımının ne olacağını biliyordu: Onu bir an önce oğluna hamile bırakmak için acımasızca hareket edecekti. Bunu yaparsa, Malcolm ittifaka ikna edilebilirdi. Mary, babasının onun piç bir çocukla lekelenmesine izin vereceğini hiç sanmıyordu.

Mary kollarını vücuduna sardı. Hiç şüphesiz o alçak bu gece de onu ziyaret edecek ve Mary'yi hamile bırakana kadar bunu yapmaya devam edecekti. Kendi vücuduna yaslanmış, içinde hareket eden bedenini çok iyi hatırlıyordu. Bu seferki daha büyük riski bilerek onun şehvetine direnebilecek miydi?

Sinirleri o kadar gerilmişti ki her an kopabilirlerdi. Kendisinin de kontrolden çıkabileceğini hissediyordu. Aşağıdaki salondan gelen sesler onu sakinleştirmiyor, aksine daha da geriyordu. Anlaşılan hava kararmadan önce bir gezgin kumpanya kaleye gelmiş ve içeri kabul edilmişti. Güzel sesleri, lavtaları ve şakalarıyla Lord'u ve maiyetindekileri eğlendiriyorlardı. Mary bir-iki kez Stephen'ın güçlü kahkahalarını duymuş ve daha da öfkelenmişti.

Norman hiç keyifsiz değildi; hayır, tam aksine, olayların gidişatı onu çok memnun etmişti.

Mary uzunca bir süre, parşömen panjurlu pencerenin yanında durarak soğuk taş duvara tutundu. Aşağıdaki salon sessizleşirken Mary'nin karnındaki gerginlik arttı. O sırada Isobel odaya döndü. Genç kadın onu kullandığı için hâlâ kızgın olduğundan Mary'yle konuşmuyordu. O da çocukla konuşmaya çalışmayacak kadar üzgündü. Isobel giysilerini çıkararak yatağa girdi ve yatağı paylaşmaları gerekmesine rağmen bütün şilteye yayıldı.

Yağmur artık daha şiddetli yağıyordu. Şatoya sessizlik çökmüştü. Isobel derin uykuya dalmış gibiydi. Mary sönen mumları yakmaya yeltenmedi. Yağmurun sert ve hızlı ritmini dinlerken kalbinin ritmini yansıttıklarını düşünüyordu. Yağmur sesinin arasında yaklaşan ayak seslerini duymak için kulak kabarttı ama yağmurdan başka bir şey yoktu.

Mary salonunda domuzların ve koyunların koşturduğu küçük, izbe bir kuzey kalesinin hanımı olduğunu hayal etti; kutsal günlerde ziyafetlere katıldığını, bütün büyük klanların toplandığını, yanında yüzünü bilmediği kocasının oturduğunu düşündü ve morali bozuldu. Kibir günahtı fakat böyle bir evlilik düşüncesi onu dehşete sürüklüyordu. Kendini Northumberland Kontesi olarak hayal etmek çok daha kolaydı. Bir an sonra kendine şaşırdı.

Dehşete, korkuya ve öfkeye kapılmış halde pencerenin yanında ne kadar süre dikildiğini bilmiyordu. Hepsi Norman'ın hatasıydı; Stephen'dan nasıl da nefret ediyordu.

Mary ayak sesleri duydu ve bütün vücudu kaskatı kesildi. Aldatıcı ölçüde yumuşak adımları hemen tanımıştı. Nefesi kesildi. Yavaşça pencerenin mazgalına arkasını dönerek karanlıkta görünmeyen kapıya doğru baktı.

Onun kollarında hissettiği imkânsız zevki çok iyi hatırlıyordu. Oyuna getiren okşayışlarını, ne yaptığını bilen dokunuşlarını çok iyi hatırlıyordu. O sıcak, sert ve iri organı içindeyken hissettiklerini çok iyi hatırlıyordu. Dizlerinin bağı çözüldü.

Ancak Stephen gelmedi.

Uzun, belirsiz dakikalar geçti. Stephen gelmedi. Gelmiyordu.

Mary hayal kırıklığına uğramadığına yemin etti. Duyularının ve vücudunun kontrolünü geri kazanana kadar kıpırdayamadı. Sonunda bitkin bir halde odada yürüyerek Isobel'le paylaşacağı yatağa yaklaştı. İçinde bulunduğu açmazın bütün ağırlığıyla ezilerek yatağın kenarına ilişti. Gece karanlığında canavarlar ortaya çıkıyordu; yalnızlık, çaresizlik ve korku canavarları. Arzu canavarları. Yana dönüp top gibi

büzülerek bacaklarını sıkıca birbirine ve yumruğunu ağzına bastırdı. Nasıl aynı anda hem Isobel'in yaşında, kaybolmuş, evine dönüş yolunu umutsuzca arayan bir çocuk hem de bir adama duyduğu arzuyla kıvranan, iffetsiz bir kadın olabiliyordu?

Sonunda yumuşak bir sesle hıçkırdı.

Bir süre sonra katıksız yorgunluktan uyuyakalırken son düşüncelerinde domuzlar ve koyunlarla dolu tek odalı köhne bir kale ile orada olmaya hakkı olmamasına rağmen Stephen de Warenne vardı.

"Pek iyi bir gece geçirmişe benzemiyorsun, ağabey," dedi Brand, büyük salona girerken.

Stephen gerçekten de iyi bir gece geçirmemişti çünkü bir türlü gözünü uyku tutmamıştı. Uzun masada değil, şöminenin yanındaki bir koltukta oturuyordu. "Neden diğerleriyle birlikte kilisede değilsin?" Sesi keyifsizdi.

"Seni örnek alıyorum." Brand ağabeyinin önünde durarak sırıttı ve kalçasını duvara yasladı. "Ayrıca, bildiğin gibi, bu sabah Londra'ya dönmem gerekiyor."

"Prenses'le ilgili tek kelime etme," diye emretti Stephen. "Daha sonra Rufus seni sorgularsa, biz kadının kimliğini öğrenmeden buradan ayrıldığını söyleyerek kendini savunursun."

Brand yüzü asılsa da başıyla onayladı. "Konudan uzak kalmak benim için en iyisi olur. O halde Prenses'le ilgili haberi vermesi için babamıza Geoffrey'yi mi gönderiyorsun?"

"Evet. O da seninle gelecek." Stephen başını ellerinin arasına gömdü. Bugün fiziksel olarak yorgundu ve bu sık sık ruhunda hissettiği yorgunluktan çok farklıydı. Ancak o yorgunluk da bir gecede artmış gibiydi.

İç geçirdi. "Dikkatli ol," dedi kardeşine. Brand, Kral'ın maiyetindeki şövalyelerden biri olduğundan, Kral'ına sadık kalması onun için önemliydi; Northumberland'ın çıkarlarını tehlikeye atmadan elbette. Bütün sadık adamlar gibi o da bıçak sırtında yürüyordu. Dolayısıyla

Stephen, son birkaç günde olanlarla ilgili Brand'in bir şeyden haberi yokmuş gibi davranmasını istiyordu. Geoffrey babalarına Mary'nin yakalanışını haber verecekti ve Rolfe, en iyi olduğunu düşündüğü şekilde hareket edecekti.

"Endişelenme," dedi Brand, alaycılığını bir kenara bırakarak. "Babam hiç şüphesiz senin Prenses'le evlenmenin, Essex vârisiyle evlenmenden daha iyi olacağına karar verecektir. Ve Kral'ı ikna edebilecek biri varsa, o da babamızdır."

"O açıdan pek endişeli değilim fakat Rufus zorluk çıkarabilir," diye karşılık verdi Stephen, Kral'ı düşünürken dudaklarını birbirine bastırarak.

Brand, sakince, mavi gözlerinde ciddi bir ifadeyle, "Sorun ne, Stephen?" diye sordu.

Stephen kardeşinin gözlerine baktı. "Bu kız beni delirtecek," dedi aynı yumuşaklıkla.

"Tahmin etmiştim." Brand gülümseyerek ağabeyinin koluna vurdu. "Korkma. Göz açıp kapayana kadar onu yatağına alacaksın; hem de istediğin kadar."

"Sadece o değil ki," diye mırıldandı Stephen. "Benden ne kadar nefret ettiğini görmedin mi?"

"Ama yataktayken senden nefret etmiyor."

"Nedense bu beni pek rahatlatmıyor."

"Seni zihniyle de kabullenmeyi öğrenecektir. Başka seçeneği yok."

"Fakat bir erkeğin onur anlayışına sahip! Hayatımda hiçbir kadının onun gibi konuştuğunu duymadım; Kral'ını hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor!"

"Duydum," diye itiraf etti Brand. "Çok sıradışı olduğunu kabul etmeliyim."

Stephen'in yüzü asıldı. "Gizli savaşlar sürdürmekten yoruldum, kardeşim. Entrikalardan bıkıp usandım. Dün gece bir şeyi anladım; bir eşle değil, nefret dolu bir düşmanla evlenmeyi seçiyorum."

"Yeminini ettiğinde bu durum değişecektir."

"Öyle mi?" diye sordu Stephen. "Yoksa sonsuza dek koynumuzda bir çıngıraklıyılan mı besleyeceğiz?"

"Öyle olsa bile fikrini değiştirir miydin?" diye sordu Brand sakince.

Stephen başını sert bir ses eşliğinde arkaya attı. "Ah, hayır! Bir gün yaratacağı barış ortamı, benim için Adele Beaufort'un çeyizinden çok daha değerli. Ama Tanrı aşkına, Brand, çok yoruldum."

Brand anlayışla baktı. "Sen babamızın vârisisin," dedi sonunda. "Yapman gerekenleri yapmak senin görevin ve İskoç Prensesi'yle evlenmek, Northumberland için kazanabileceğin en muhteşem ittifak." Asıl söylenmesi gerekeni söylememişti; yorgunluğun veya kalp kırıklığının görevle hiçbir ilgisi olmadığını.

"Haklı olduğunu biliyorum," dedi Stephen sonunda. Ancak gülümsemesi zayıftı. En büyük korkularını dile getirmemişti. Mary görev duygusuna tutunursa, sonsuza dek Stephen'm isteksiz karısı olacaktı. Güçlü adamların ve kötü şartların merhametine kalmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu; çaresiz ve esir olmanın ne demek olduğunu hâlâ çok iyi hatırlıyordu.

Mary şafaktan sonra uyandı. Isobel gitmiş, hiç şüphesiz şato halkının geri kalanıyla birlikte aile kilisesindeki sabah ayinine katılmak için erkenden kalkmıştı. Mary suçluluk duyuyordu. Tanrı'nm yardımına ihtiyacı vardı ve daha fazla ayin kaçırmak onun için hiç iyi olmazdı.

Odada bir dakika daha duramazdı. Önceki gece zihnini meşgul eden türden düşüncelerle daha fazla yalnız kalamazdı. Mary üzerini değiştirmeden uyumuştu. Odaya onun için bırakılmış bir testi suyu kullanarak mümkün olduğunca hızla elini yüzünü yıkadı ve saçlarını fırçaladı. Alt kata inmeye hazırlanırken aşağıdan gelen sesleri duydu; aile ve maiyeti kahvaltı etmek için salona giriyorlardı.

Mary parıldayan gözlerle çenesini dimdik kaldırdı. Biraz uyku ona çok iyi gelmişti. Kendisini esir tutan adamla karşılaşmak, hatta ona meydan okunmak da iyi gelecekti. Odada tek başına oturup ka-

ranlık ve ürkütücü bir geleceği veya yazgısını belirleyecek kanlı bir savaşı düşünmekten daha iyiydi.

Mary odadan çıkarak aşağı indi. Stephen henüz masada değildi ama maiyetinin birçoğu toplanmıştı. Norman ise çenesine kadar yükselen devasa şöminenin önünde, ayakta duruyordu. Mary'nin geldiğini duyunca aniden döndü ve koyu renk gözleriyle onu duvara mıhladı. Mary olduğu yerde donup kalırken bakışlarını onun gözlerinden alamadı. Yine bütün vücudu gerilmişti.

Stephen ona doğru yürüdü. Üzerine sıkıca oturan siyah bir pantolon; dizlerine kadar çıkan, mahmuzlu çizmeler; koyu kahverengi bir tünik ve üzerine siyah bir cüppe giymişti. İki tüniğin de kenarları, yakası ve kol ağızları siyah-altın sarısı şeritlerle süslenmişti. Giysileri kaliteli ve pahalı yünden yapılmış olmasına rağmen son derece sadeydi. Kemeri kalın, ağır, siyah deridendi ve Norman'ın tek süsü, birkaç değerli taşla işlenmiş altın kemer tokasıydı. Görünüşüne pek önem vermediğini Mary daha önce fark etmişti. Ancak giysileri hiç önemli değildi çünkü bakan giysileri değil, sadece içindeki erkeği görüyordu.

Stephen onun önünde durdu. "Günaydın, matmazel. Kahvaltı için bize katılmaya karar vermene sevindim."

"Hapsedilmekten hoşlanmam," dedi Mary tersçe.

"Kimse hapsedilmekten hoşlanmaz." Stephen onun koluna girdi. Mary onunla temastan kaçınarak geri çekilmesine rağmen yanında masaya doğru yürüdü. "Hapiste değilsin. Neden dün gece akşam yemeği için aşağı inmek istemedin?"

Mary gerildi. Stephen keyifsizdi fakat bunu görgülü davranışlar altında gizliyordu. "Acıkmamıştım, Norman. Bunun için beni suçlayabilir misin?"

Stephen ona ifadesizce baktı ve bir an konuşmadı. "Anladığım kadarıyla gece dinlenmek ruh halini değiştirmemiş."

"Tek bir gecede fikrimi değiştireceğimi mi sandın?"

"Birleşmemizin kaçınılmazlığını anlayacağını sanmıştım."

"Kaçınılmaz bir tarafı yok!" diye çıkıştı Mary.

Stephen duraksadı. "Emin misin?"

Mary yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Stephen bakışlarını ona çevirirken onu gözleriyle soyuyordu. Genç kadının kolunu tuttu ve sıcak, iri eli bileğini sardı. Aralarındaki hava alevlendi.

"Erkek ya da kadın, hiç kimse yazgıya karşı gelemez," dedi Stephen, yumuşak bir sesle.

Mary kendini kurtarmak için kolunu sertçe çekti ama başaramadı. "Sen benim yazgım değilsin. Yazgım olduğunu düşünecek kadar kibirli olduğuna inanamıyorum!"

Stephen gizemli ve karanlık bir ifadeyle ona baktı. Genç kadın kıpkırmızı kesilerek bakışlarını kaçırdı. "Yatakta sana teslimiyetimin yazgının bir işareti olduğunu sanıyorsan," dedi Mary kısık sesle, nihayet konuşabildiğinde, "delirmiş olmalısın!"

Stephen, sakince, "Belki de benim altımda yatmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşsundur," dedi ve Mary'nin yüzünü inceledi.

Genç kadın dehşete kapılmıştı. Stephen'ın yatakta ne kadar iyi olduğunu hâlâ gayet iyi hatırlıyordu; tabii kendi davranışlarını da. Bu kez kolunu sertçe çekip onun elinden kurtulmayı başardı. "Benimle bu şekilde konuşabilmen bile..."

"Sadece doğruları söylüyorum. Ben de senin vücudunu unutmadım, Mary... tadını da," dedi Stephen, kısık ve mahrem bir sesle.

Mary kıpırdayamıyordu. Uyluklarında, kadınlığının çok yakınında gezinen o ağzı çok iyi hatırlıyordu.

Stephen gülümsedi. "Yakında sana yazgını kelimelerden çok daha fazlasıyla hatırlatacağım," diye söz verdi.

Mary nefes almayı unutmuştu. Zorlukla yutkundu. Dün gece Norman'ın onu yatağına almasını engelleyen şeyin ne olduğunu merak etti. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"Gel," dedi Stephen, baştan çıkarıcı bir sesle. "Bu kadar didişmek yeter." Mary kendini zorlayarak sersemliğini üzerinden atmaya çalıştı. Bu kez Stephen'ın kendisini masaya sürüklemesine izin verdi ve onun onur konuğu olarak platformdaki masaya oturtuldu.

Mary onu kızdırmak için nafile bir çabayla, "Esirlerin aşağıda yemesi gerekmez mi?" dedi.

"Sadece bir kral soyundan gelmekle kalmıyorsun, aynı zamanda yakında gelinim de olacaksın ve buna uygun muamele görmen gerekir," dedi Stephen sakince. Ilık bir somun beyaz ekmeği ve önceki geceden kalmış soğuk et tepsisini önlerine çekti.

Mary ne yiyeceklerle ne de onun ne yaptığıyla ilgileniyordu. Geoffrey onun diğer tarafına oturmuştu, böylece etrafı Normanlarla sarılmıştı. Fiziksel olarak Stephen'a dokunmamasına rağmen, dar pantolonlu bacağının sıcaklığını hissedebiliyordu. "Sana söyledim; babam beni sana asla vermez," dedi boğuk bir sesle. "Beni sana feda etmeyecek kadar çok seviyor."

Stephen ona uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Öyle mi?"

Mary gerildi. Ses tonuna bakılırsa Stephen ona inanmıyordu. Genç kadın kızgındı. "Elbette seviyor! Bu yüzden sözlerime iyi kulak ver ki daha sonra kimin haklı, kimin haksız olduğunu unutmayasın."

Stephen'ın gözleri parladı. Mary kızgınlıkla farkında olmadan ona doğru eğildiğini anladı ve hemen geri çekildi. Genç kadın onun gözlerindeki parıltıları artık tanıyordu. Öfkeyle ilgisi yoktu; şehvetle ilgisi vardı. *Neden önceki gece Mary'nin yanına gelmemişti ki?*

"Hâlâ beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?" Stephen'ın elinde yemek için yapılmamış uzun ve ölümcül görünüşlü bir hançer vardı. Mary'nin takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle ekmeği kesti ve bir an sonra hançeri ekmek dilimine saplayarak genç kadına uzattı.

"Keşke bu mümkün olsaydı," dedi Mary, bakışlarını hançerden Stephen'ın yüzüne kaydırarak. Böyle iri bir adam nasıl böyle zarif hareket edebilirdi? Onunla savaşmayı düşünmekle delilik eden kendisi miydi?

"Beni yenemezsin, matmazel. Sadece ikimizi de gereksiz yere yıpratırsın. Haydi, sunduğum şeyi kabul et."

Mary bakışlarını onun hafifçe büzülmüş, biçimli dudaklarından bıçağın ucunda asılı duran ekmek dilimine kaydırdı. Ekmeği kabul

etmek istemiyordu. Onu kabul etmek istemediği gibi... Ancak Tanrı biliyordu ya, bu adam onun ödünü patlatıyordu çünkü o kadar güçlüydü ki kafasına koyduğu bir şeyi yapamayacağını hayal etmek zordu. Ve şimdi de kendisiyle evlenmeye karar vermişti.

Ne var ki Malcolm da güçlüydü. Mary ikisinin arasında yakında gerçekleşecek karşılaşmayı düşününce ürperdi; her an şiddete dökülebilecek düşmanca bir karşılaşma olacaktı. Sonrasında ona ne olacaktı?

"Ben yine de seninle evleneceğim, chère," demişti.

Mary aniden umutsuzluğa kapıldı. Kendini, "Sadece bir fidyeyle yetinemez misin?" diye yalvarırken buldu.

Stephen hemen cevap vermedi. Bıçağı yine Mary'ye çevirmiş, bu kez de soğuk sülün eti sunuyordu. Genç kadının bakışları Stephen'ın gözlerine kaydı. Norman ona; nişanlısına, gelinine ya da karısına davranacağı gibi davranıyordu. Bu huzursuz edici centilmenlikten daha kötüsü, arkasında hissedilen yoğunluktu. Aynı yoğunluk gözlerine de yansıyordu. Stephen onun aklını bu kadar kolayca başından alabilirken Mary onu nasıl yenebilirdi ki?

Stephen iç çekerek sülünü bir kenara attı. "Hayır. Yetinmeyeceğim. Yetinemem."

Mary ona baktı. Norman'ın sözleri aralarında asılı kaldı. Genç kadın bu sözlerin öneminin farkındaydı fakat anlamaya korkuyordu. Stephen ona gerçekten az da olsa değer veriyor olamazdı, değil mi? Mary bir an uygunsuz hayallere dalmaya cüret etti.

Ancak kendini silkeleyerek bu düşünceleri kafasından attı. "Bir savaş başlatacaksın."

Stephen bıçağı onun dudaklarına kaydırdı ve Mary'nin sesi kesildi. Bıçağın ucu uzun ve sivriydi. Stephen'ın nasıl yaptığını anlayamadan sülün etini ağzında buldu ve çiğnemeye başladı. Bu sırada hiçbir yeri kesilmemişti. Stephen bu kez de soğuk kuzu etinden bir parça kesti. "Savaş başlatmaya niyetim yok," diye mırıldandı. "Ben bu barış için çok çabaladım."

Mary hayretle aksırdı.

Stephen'ın yüzü asıldı. "Bu kadar komik olan ne, matmazel?"

"Sanki bilmiyorsun!" Mary neredeyse karga gibi gaklamıştı. "Sen... bir de Warenne... barışla ilgileniyorsun, öyle mi? Beni gerçekten aptal sanıyor olmalısın."

Stephen ona baktı. "Sen beni ilgilendirenin ne olduğunu sanıyorsun? Güzel vücudun dışında?"

Mary kızardı. Stephen tehlikeli ölçüde sinirlenmişti. "Bütün dünyanın bildiğini bana niye soruyorsun ki?"

"Söyle." Stephen sevimsiz bir tavırla gülümsedi. Kuzu etini köpeklere atarken bıçağı parıldadı. Köpekler hırlayarak küçük et parçasının üzerine atıldılar. "Bütün dünya Stephen de Warenne'la ilgili ne biliyormuş? Sen ne biliyorsun?"

Mary titredi. "Hırsını biliyorum," dedi sonunda, dürtüsüne karşı koyamayarak.

Stephen'ın bakışları kararadı. "Ah, evet, korkunç hırsım."

"Ama gerçekten korkunç! Yaptığın her şeyde kendini hissettiriyor. Barışın düşündüğün en son şey olduğunu ve yapabilsen babamın tahtına kendi oğlunu oturtmak isteyeceğini biliyorum!"

Stephen hançeri masaya saplayıp ayağa fırladı. Hançer saplandığı yerde titrerken bütün salon sessizliğe gömüldü. Mary sarardı ama geri adım atmadı. Malcolm yıllar boyunca, Northumberland'ın elinden gelse İskoçya'dan daha fazla toprak çalacağını söyleyip durmuştu. Genç kadın sadece gerçekleri söylüyordu.

"*Bizim* oğlumuz," dedi Stephen gözleri parlayarak. "Benim oğlum olmayacak; bizim oğlumuz olacak."

Mary kurumuş dudaklarını ıslattı.

"Sandığın kadar akıllı değilsin, matmazel," dedi Stephen, ona tepeden bakarak. "Birbiriyle savaşan onlarca klanın doldurduğu iğrenç topraklarınızı istemiyorum. Ben sadece barış istiyorum."

Mary akıllıca bir kararla, dalga geçmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ancak senin ne düşündüğün umurumda değil; ne şimdi ne de daha sonra, karım olduğunda."

Genç kadın onun öfkeli bakışlarının altında sinmemeye çalıştı. Stephen platformdan inerken kâhyasına seslendi ve Mary adamın koşarak geldiğini gördü. Norman bir an sonra salondan çıkmıştı.

Mary titredi ve Stephen gittiği için rahatlayarak oturduğu yerde çöktü. Hangi akla hizmet onu böyle suçlamıştı ki? Norman'ın hırsından şüphesi yoktu fakat bu şekilde yüzüne çarpmak, felakete davetiye çıkarmak demekti.

"Güzel bir gülümsemeyle pek çok şey başarabilirsin, Prenses. Onu böylesine kızdırmak ise akıllıca değil."

Mary dönüp Geoffrey'nin yüzüne baktı.

"Onun sabrını neden zorluyorsun?" diye sordu başdiyakoz. Gülümsemiyordu; yüzü son derece ciddiydi fakat tavrı kaba değildi.

Mary ona boş boş baktı. "Aslında... bilmiyorum."

"Stephen'ın kafasına koyduğunu daima yaptığını anlasan iyi olur. Onun karısı olacaksın çünkü onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Sen aptal değilsin, Prenses, dolayısıyla neden bunu kabul edip huzursuzluk tohumları ekmekten vazgeçmiyorsun?"

Mary, Stephen'ın hançerine baktı; neredeyse kabzasına kadar masaya saplandığı yerde hâlâ dimdik duruyordu. Çoğu kadın meydan okumanın anlamsızlığını, bu evliliğin kaçınılmazlığını anlar ve buna göre davranırdı. Oysa Mary çoğu kadın gibi değildi. "Nasıl yapabilirim?" diye fısıldadı, nihayet dönüp Geoffrey'nin mavi gözlerine tekrar bakarak. "Babamın... Kral'ımm benden sadakat istediğini bilirken?"

Geoffrey'nin dudakları çizgi halini aldı.

Bir alarm sesi sohbetlerini böldü.

Mary irkildi. Geoffrey, Brand ve salondaki diğerleri hemen harekete geçti. Mary borunun uyarı ve tehlike anlamına geldiğini anlamıştı. Ardından kilisenin çanı da çılgınca çalmaya başladı. Brand, adamlara, "Surlara!" diye bağırdı.

Adamlar koşarak salondan dışarı yöneldiler. Mary kıpırdamadı. Isobel, iki kadın ve dadısının eşliğinde kadın kanadına götürülüyordu; hiç şüphesiz kadınların yapması gerektiği gibi kriz geçene kadar orada bekleyeceklerdi. Isobel ise itiraz ediyordu. "Ben ağabeylerimle gitmek istiyorum!" diye bağırdı. "Yeterince büyüdüm; neler olduğunu öğrenmek istiyorum!"

"Hemen benimle birlikte geleceksin, genç hanım," diye bağırdı dadısı Edith.

Mary o anda bir karar verdi. Arkasındaki kadınların bağırışlarına aldırmadan koşarak adamların peşinden gitti.

Eteklerini dizlerine kadar çekmiş halde, ceylan hızıyla avluyu geçti. Stephen ve kardeşleri merdivenlerden gözcü kulesine çıkarken Mary avlunun duvarlarına ulaştı ve hemen peşlerinden fırladı.

Müthiş bir kargaşa koptuğu için onu fark etmeleri zordu fakat Stephen onun varlığını hissetmiş gibi dik basamakların tepesinde aniden döndü. Genç kadını gördüğünde gözleri dehşetle iri iri açıldı.

Mary hızını kesmedi.

"Tanrım! Gerard, Prenses'i hemen kaleye götür ve orada kalmasını sağla!" diye bağırdı Stephen. Ve gözden kayboldu.

Güçlü eller Mary'yi arkadan yakalayarak ayaklarını yerden kesti. Genç kadın çılgınca ve çığlık çığlığa çırpındıysa da avlu boyunca taşınarak salona geri götürüldü ve oradan da kadınların toplandığı kanada çıkarıldı. Sonra aniden yine yere bırakıldı.

Mary öfkeli bir tavırla sendeledi. Şövalyenin asık yüzüne bakınca davasında yenildiğini anladı. Nefes nefese dönüp kadınlara baktı. Hepsi, hatta Isobel bile şaşkınlıkla ona bakıyorlardı.

"Malcolm!" diye bağırdı Mary. "İskoçya Kralı Malcolm Canmore nihayet beni almaya geldi!"

8. BÖLÜM

Malcolm Canmore beyaz bayrak açmış olmasaydı, Stephen asla şövalyeleriyle birlikte Alnwick'in aşılmaz güvenliğinden ayrılmazdı; adama o kadar az güveniyordu. Kendi adamlarının önünde ve tepelerinde yükselen güllü sancakla gözcü kulesinden çıkarken heyecanlanmıştı. Mary'yle ilgili gerçeği öğrendiğinden ve onunla evlenmeye karar verdiğinden beri bu anı bekliyordu.

Dikkatli ilerlemesi gerekiyordu. Risk çok büyüktü. Malcolm'ı kızını vermeye ikna etmeliydi. Sonunda barış, şimdiye kadar kan kırmızısına boyanmış ufuk çizgisinin üzerinde uzak bir parıltı gibi belirmişti ve ona ulaşmasını hiçbir şeyin engellemesine izin vermemeliydi.

Malcolm'ın ortaya çıkması şaşırtıcı değildi. Stephen, İskoç Kralı'nı bekliyordu ve adamları en kötüsüne hazırlanmıştı. Stephen'ın en iyi şövalyelerinden iki düzinesi baştan aşağı silahlı ve zırhlı bir halde Norman'ın arkasından geliyordu ve onların arkasındaki Alnwick'in surlarında, herhangi bir tuzak durumunda İskoç ordusunun üzerine ölüm yağdıracak arbaletli sayısız adam bekliyordu. Geoffrey ve Brand ise ağabeylerinin yanında at sürüyordu.

Malcolm Canmore onu hendeğin diğer tarafında, en azından yüzlerce kişilik koca bir ordunun başında bekliyordu. Adamlarının sadece üçte biri atlıydı; geri kalanı piyadeydi fakat hepsi kılıçları, baltaları ve oklarıyla savaşa hazırdı. Stephen peşinde kendi adamla-

rıyla köprüden geçerken Malcolm ve üç adamı ordudan ayrılıp yavaş yavaş ona yaklaştılar.

Malcolm iki yıl önce William Rufus'a bağlılık yemini ettiğinde Stephen, Abernathy'deydi. Malcolm yıllar önce Rufus'un babası Fatih'e de bağlılık yemini etmiş ama yeminini keyfine göre tekrar tekrar bozmuştu. Zaten Rufus'a da sadece ağır bir yenilgiye uğradıktan ve güney sınırlarını genişletme girişiminde bir kez daha başarısız olduktan sonra bağlılık yemini etmişti. Kurnaz ve hain bir adamdı; ona güvenilmezdi.

Stephen, Malcolm'la yapacağı bu görüşmeye nasıl yaklaşacağını uzun uzun düşünmüştü. Prenses'le evlenmeye kararlı olmasına rağmen, Malcolm'ın onayından fazlasına ihtiyacı vardı; babasının ve kendi Kral'ının onayını da almalıydı ki bu da Geoffrey'nin Londra'ya gidip Rolfe'la konuşmasından ve Rolfe'un da konuyu Kral'la görüşmesinden önce gerçekleşmeyecekti. Dolayısıyla Stephen hassas bir konumdaydı. Evliliğini görüşme konusunda muazzam bir otorite sergiliyordu fakat amacına ulaşmak ve Mary'yi eş olarak almak istiyorsa başka seçeneği yoktu.

Malcolm'a elinden gelen her şeyi önermeye hazırdı ve kendi babasının kararı için de endişelenmiyordu; olayların böyle aniden yön değiştirmesinin Kont'u fazlasıyla memnun edeceğinden emindi. Ancak Kral William Rufus bambaşka bir konuydu.

Rolfe, Kral'ı gerçekten ikna edebilir miydi? Rufus'u düşünmek Stephen'ın yüzünün gerilmesine ve kaşlarının çatılmasına neden oldu. Görevlerine bağlı, sadık bir vasaldı fakat bu, yıllar önceki ihanetini asla bağışlamadığı Kral'ını sevdiği anlamına gelmiyordu. O küçük, yalnız çocuk, her nasılsa ruhunun derinliklerinde yaşamaya devam etmişti. Stephen'ın babasının sürekli desteğini sağlamak için bir rehine olarak saraya götürülmesinin ardından geçen on yedi yılda Rufus hiç değişmemişti. Hain, kurnaz ve dengesizdi. Sık sık aklına estiği gibi davranır, sadece kendi zevkinin ve tatmininin peşinde koşardı. Stephen, William Rufus'un bu evliliği onaylayacağından emin olamı-

yordu. De Warenne'ları engellemekten, Stephen'ın önünü kesmekten sapıkça bir zevk alabilirdi ki ikincisi daha büyük olasılıktı. Ya da Northumberland'ı kuzeydeki en ölümcül düşmanıyla birleştirmek konusunda haklı bir tereddüde düşebilirdi.

İki grup birbirlerine bakarak durdular. Brand ve Geoffrey, Stephen'ın iki yanında duruyorlardı. Geoffrey boynundaki haç ve üzerindeki siyah cüppesiyle savaş alanında tuhaf görünüyordu. Malcolm kestane rengi, muhteşem bir aygırın sırtında oturuyordu ve etrafında Stephen'ın, onun oğulları olduğunu anladığı üç adam vardı.

Malcolm atını ileri sürdü; Stephen da aynı şeyi yaptı. İskoç Kralı'nın yüzü granitten oyulmuş gibi hareketsizdi. Mavi gözleri alev alev yanıyordu. "Ne istiyorsun, domuzların domuzu?"

"Usullere ne kadar da bağlısın," dedi Stephen.

"Alaycılığı kes! Sen kızımı kaçırırken usullere aldırdın mı, piç?"

Stephen yüzünü dahi buruşturmadı. Düşmanlarının ona hâlâ piç diye seslenmesi beklenecek bir şeydi; doğumuyla ilgili gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi. Hoş bir durum değildi fakat henüz bir çocukken böyle aşağılamalara aldırmamayı öğrenmişti. "Kızınla karşılaştığımda üzerinde hırpani giysiler vardı ve bana kuzeydeki önemsiz bir derebeyinin piç kızı olduğunu söylemeyi tercih etti."

Bu bir an Malcolm'ın dengesini bozdu ama hemen toparlandı. "Tanrı aşkına! Her zaman tuhaf bir kız oldu zaten! Benden ne istiyorsun, de Warenne?"

"Bir gelin."

Etraflarındaki bütün adamlar afallayarak kaskatı kesildi; gözleri parıldayan Malcolm dışında. Sonra biri kılıcına uzanıp çekti. O daha hareketini tamamlayamadan Brand kılıcını çekerken Geoffrey de aniden bir gürz çıkardı. Herkes silahlarına o kadar hızlı davranmıştı ki sanki ani bir metal fırtınası gelip geçmişti. "Şişleyin şunu!" diye bağırdı Edgar, iki ordu da kılıçlarını çekerken. Yüzlerce kılıç yüzlerce kından aynı anda çekilirken düzlükte güçlü bir metalik ses yankılandı.

Silahlarına sarılmayanlar sadece Malcolm ve Stephen'dı ama iki adamın da elleri silahlarının kabzasını sımsıkı kavramıştı.

Stephen'ın alnında ter damlaları birikmişti. Malcolm'ın yüzünde de benzer bir parıltı vardı. İki ordu arasında belirgin bir gerginlik hissediliyordu. Kimse kıpırdamıyor, kimse nefes bile almıyordu ve Stephen, en küçük bir harekette iki ordunun da aynı anda birbirinin üzerine atılacağını biliyordu.

"Barış," dedi Stephen, kararlı bir tavırla. "Sen barış içinde geldin ve ben de barış içinde konuşmak istiyorum." Elbette kimse kılıcını kınına sokmadı fakat silahlı adamların birçoğunun gerginliği hafiflemiş gibiydi.

"Kızımı alıp götürmen hiç de barışçıl bir davranış değildi," diye alay etti Malcolm. "Şimdi barıştan söz etmek kolay, değil mi?"

"Dediğim gibi, köylü gibi giyinmişti. Tavırlarını ve konuşmasını bile değiştirmişti. Sonra da bana adının Sinclair olduğunu söylemeye cüret etti."

"Belki de seni hemen öldürmeliyim, fahişenin oğlu!" diye tısladı Malcolm. Gözleri parıldadı.

Malcolm'ın, kızından söz etmek yerine savaşmaya daha yatkın olduğunu anlayan Stephen devam etti: "Belki bu durumdan ikimiz de kârlı çıkabiliriz."

"Kazanmak istediğim tek şey senin elinde," dedi Malcolm, soğuk bir tavırla gülümseyerek. "Hayatın ve mal varlığın."

Stephen dizginleri sımsıkı kavradı. Fark edilmez bir mesajı algılayan aygır, dans edercesine hareket ederek kendini hazırladı. Yine de Stephen gerçekten savaştan kaçınmayı istiyordu. Amacı değişmemişti; Malcolm'dan kızını istiyordu ve bu amaca ulaşmak için yapması gerekeni yapacak, söylemesi gerekeni söyleyecekti. "Bu savaşa son verelim. Geleceği düşünelim. Ailelerimizi birleştirelim. Onu eş olarak almama izin ver. Ve bir gün, onun oğlu Northumberland'ı yönetsin."

Malcolm korkunç bir savaş çığlığı atarak kılıcını kaldırdı ve ileri atılarak Stephen'a acımasız bir darbe indirdi. Toplamı iki tonluk ay-

gırlar birbirine çarptı. İki elle kullanılan ağır ve geniş kılıç, Stephen'ın çabucak kaldırdığı ağır kalkana çarptı ve tok bir ses yankılandı. Malcolm kılıcını tekrar savurdu ve Stephen kendi silahını çekmeden, kalkanıyla hamleyi bir kez daha savuşturdu. Metalin metale çarpmasıyla doğan ses kırlarda bir kez daha yankılandı. Savaşın iki tarafındaki adamlar gergin ve hazır şekilde bekliyordu. Malcolm kılıcını acımasızca tekrar tekrar savurarak Stephen'ı geri sürdü. Norman bilinen en güçlü savaşçılardan biri olmasa, biraz daha zayıf olsa, bu acımasız ve güçlü darbelere dayanamazdı. Bu hamlelerden biri hedefini bulsa, onu hemen ikiye bölerdi; Malcolm onu öldürmek istiyordu. Söz konusu Stephen'ın kendi kızı olsa, o da kesinlikle aynı şekilde davranırdı. Ancak Malcolm'ın sadece kendisinden nefret ettiği için öldürmek istediğini biliyordu.

Tuttuğu kılıç giderek ağırlaşıyormuş gibi Malcolm'ın darbeleri yavaşlamaya başladı. Stephen'ın kolları, omuzları ve sırtı darbelerin bütün etkisini karşılamaktan dolayı ağrıyordu; hatta kalkanı sımsıkı tutan elleri bile ağrımaya başlamıştı. Gözlerine ter damlaları süzülüyordu, yüzü öfkeden ve gayretten neredeyse morarmış olan Malcolm'ı bulanık şekilde görüyordu. Sonunda İskoç Kralı kılıcını tekrar kaldırmayı denediğinde yapamadı ve aniden kılıcını indirdi. "Dövüşsene, lanet olasıca!"

"Dövüşmeyeceğim. Düşün, Malcolm Canmore, *düşün*! Hırsının, bilgeliğini gölgelemesine izin verme. İki tarafın da yararı için ailelerimizi birleştirebiliriz!"

Malcolm nefes nefeseydi.

Kolları acıdan kavrulan Stephen omuzları yerlerinden çıkmış gibi hissederek kalkanını omzuna kaydırırken yüzünü bir an bile acıyla buruşturmadı. Alnından ve şakaklarından süzülen ter damlalarını silmedi. Soluklanmaya da çalışmadı.

"Şu halde," dedi Stephen, "onur, kızınla evlenmemi gerektiriyor."

Malcolm bu itiraf karşısında şaşırmamıştı; Stephen da onun şaşırmasını beklememişti zaten. Malcolm'ın böyle bir durumu tahmin ettiği açıktı. Kral sonunda, hâlâ nefes nefese bir halde, "O nişanlı," dedi.

Stephen benliğini saran vahşi zafer duygusunu hissetti. Malcolm'ın artık bu konu hakkında konuşmaya başlaması bir zaferdi; yeni bir zafer daha. "Nişanlar bozulabilir," dedi Stephen.

"Baba," diye bağırdı Malcolm'ın en büyük oğlu Edward, öfkeden kızarmış bir yüzle atını mahmuzlarken, "bu iş daha fazla ilerlemeden, kardeşimin yaşadığından ve zarar görmediğinden emin olmak için Mary'yi görelim!"

Stephen, genç adamın kız kardeşi için duyduğu endişeyi içinden takdir etti. "Kızını görmek istiyor musun?" diye sordu Malcolm'a.

Malcolm sertçe başıyla onayladı. "Onu buraya getirt."

Stephen'ın tek kelime etmesine gerek yoktu; sadece omzunun üzerinden baktı. Geoffrey çoktan atını çevirmiş ve asma köprüye doğru sürmeye başlamıştı; asma köprü de onun geçişi için indiriliyordu.

Yoğunlaşıp uzayan sessizliğin sonu gelmeyecek gibiydi. Atlar huzursuzca ayaklarını yere vurup kişniyordu. Eyer derileri gıcırdıyordu. Başlarının üzerinde bir esinti fısıldıyordu. Stephen, Malcolm'ın gözlerine bakmaya devam ederken onun kendisinden ne kadar nefret ettiğinin farkındaydı; kendisinin bu karşılaşmadan ne kadar büyük zevk aldığının da.

Stephen önce Brand'e bir bakış attı, sonra omzunun üzerinden baktı. Geoffrey ve Mary'den iz yoktu. Neredeydiler? Sabırsızlığı korkuya dönüştü. Yoksa kurnaz kadın bu kargaşadan yararlanarak kaçmaya mı karar vermişti?

"Belki de ölmüştür!"

Stephen, konuşan gence döndü. Mary'den çok büyük olmayan, yüzü gerginlik ve huzursuzlukla sararmış, ince yapılı bir çocuktu. "Kardeşiniz ölmedi."

Çocuk ona öfke saçan gözlerle baktı. "Seni piç, seni kendi ellerimle öldürürüm!"

En büyük ağabey, çocuğun koluna elini koyarak onu sakinleştirdi.

"İşte geliyorlar!" diye bağırdı Brand, rahatladığı belli bir şekilde.

Stephen eyerin üzerinde gerildi. Geoffrey atını dörtnala sürerek yanlarına geliyordu ve uzun sarı saçları bir sancak gibi uçuşan Mary onun terkisindeydi. Geoffrey dizginleri aniden çekince atı şaha kalktı. Geoffrey, korkudan yüzü sararmış ve gözleri iri iri açılmış Mary'yi sımsıkı tutuyordu. Stephen, genç kadının korkusunun dörtnala at sürmekten kaynaklanmadığını biliyordu.

"Özür dilerim," dedi Geoffrey. "Onu bulmakta biraz zorlandım; kadın kanadında değil, surlardaydı."

Stephen bakışlarını Mary'ye dikti ama genç kadın sadece babasına bakıyordu. "Baba!" diye haykırdı. Sonra sersemlemiş bir halde Norman'a baktı. "Onu öldürmemişsin," diye fısıldadı.

Stephen cevap vermeye yeltenmezken Malcolm'ın sesini duydu: "Kızım, yaralı gibi görünmüyorsun. Hâlâ bakire misin?"

Mümkünmüş gibi görünmese de, zaten bembeyaz olan Mary daha da soldu.

"Kızım?" Malcolm'ın bakışları sertti.

Stephen öfkeye kapıldı. "Onu buraya iyi olup olmadığını görmek için mi çağırttın, yoksa aşağılamak için mi?"

Malcolm atını Mary'ye yaklaştırdı. "Ee?"

"Hayır," dedi Mary, zorlukla duyulan bir sesle. Gözpınarları yaşlarla doldu.

Malcolm sert ve tehlikeli bir tavırla gülümseyerek Stephen'a döndü. "Mackinnon bana büyük bir destek sağlayacak. Sen ne sunuyorsun?"

Stephen bir an o kadar afalladı ki konuşamadı. Sonra sert bir sesle karşılık verdi: "Kızının karnında benim çocuğum olabilir." Kendini tutamayarak Malcolm'a değil, Mary'ye baktı.

Genç kadın, Geoffrey'nin arkasında hiç kıpırdamadan, yüzünde bir dehşet ve şaşkınlık ifadesiyle oturuyordu.

Malcolm soğuktu. "Olmadı, manastıra kapatılabilir."

"Baba?" diye fısıldadı Mary hayretle.

"Yeter!" diye tersledi Stephen öfkeyle. Geoffrey'ye sert bir işaret verdi. "Onu geri götür. Onu hemen geri götür!"

"Hayır!" diye bağırdı Mary fakat çok geçti. Geoffrey atını mahmuzlamış, dörtnala sürmeye başlamıştı bile.

Stephen sarsılmıştı. Kendi esaretiyle ilgili anılar zihninde canlanmıştı. Hepsini kararlılıkla bastırdı. Şimdi acı geçmişi düşünmenin sırası değildi. Malcolm'la kızı için bir akıl savaşındayken bunu yapamazdı. "Nefretinin seni yönlendirmesine izin verme, Canmore. Kazanılabilecek çok şey var ve bunu sen de biliyorsun. Ailelerimiz arasında bir ittifak, barış anlamına gelebilir."

"Bana barış öneriyorsun. Hah! Hakım olanı geri alana kadar barış falan olmayacak!"

Stephen onun, kızından değil, Northumberland'dan söz ettiğini biliyordu. "Otuz yıldır bu toprakları; başka bir Fatih tarafından aileme verilmiş, tartışmasız bir şekilde bize ait bu toprakları fethetmek için uğraşıyorsun. Northumberland'ı bizden asla alamazsın ve bu gerçeği kabul etmek zorundasın. Yaşlandın. Oğulların genç ama senin başaramadığın şeyi onların başarabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Malcolm neredeyse gülümsedi. "Ne kadar parlak bir dilin var."

"Ölmeden önce umabileceğinin en iyisi, kuşaklar önce kadim İskoç kralları tarafından yönetilmiş bu toprakları bir gün senin soyundan birinin yöneteceğini bilmek olur. Senin için en değerli şeyi ve Northumberland'ın gücünü de düşün."

Malcolm hiç tereddüt etmedi ki bu da Stephen'a kurnaz Kral'ın onun nereye varmaya çalıştığını çoktan anladığını gösterdi. "Ne öneriyorsun?" diye sordu Malcolm. "Barış ve mal varlığını torunuma bırakmak dışında?"

Bazıları bu kadarıyla yetinirdi ama Stephen'ın bildiği gibi, Malcolm için yeterli değildi. Artık elini gösterme ve bunun kendisini sokacağı tehlikeli yola girme zamanıydı. "Sana Northumberland'ın gücünü vaat ediyorum." Stephen gülümsedi. "En büyük oğlun için.

Kararın ne olursa olsun, sen öldüğünde onun İskoç Kralı olmasını sağlayacağıma yemin ederim."

Asma köprüden geçip avluya girerken Stephen'ın zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Kadim ve kutsal bir emanet üzerine; Malcolm'ın kılıç kabzasının içinde taşıdığı, kutsal haçın gerçek parçalarını barındıran küçük keseye el basarak Malcolm'ın en büyük oğlunu yani muhtemelen Edward'ı İskoç Kralı yapacağına dair yemin etmişti. Malcolm'ın üç oğlu ve kendi kardeşleri buna tanıklık etmiş, sonrasında da hepsi gizlilik andı içmişti.

Stephen babasının aynı yemini edeceğinden emin olamıyordu. Rolfe'un ölümünü düşünmekten hiç hoşlanmasa da, Stephen kendisinin bir gün kaçınılmaz şekilde Northumberland'ın efendisi olacağını biliyordu. Dolayısıyla, gelecekteki o günler için uygun gördüğü her türlü politikayı seçme hakkına sahipti. Ve Malcolm genç olmamasına rağmen –altmış yaşındaydı– formunun zirvesindeki bir adamın kalbine ve ruhuna sahipti. Stephen, talihsiz bir kaza olmadığı takdirde İskoç Kralı'nın daha uzun yıllar yaşayacağını düşünüyordu. Dolayısıyla kendi yeminini yerine getirmek için acele etmesine gerek yoktu.

Norman atından inerken düşünceleri tekrar Mary'ye döndü. Edward'ı İskoçya'nın gelecekteki kralı yapmak konusunda verdiği sözden çok, genç kadını düşünüyordu.

Baskıladığı öfkeyle titriyordu. Malcolm nasıl olur da kızının iyiliğine dair en ufak bir endişe sergilemezdi? Mary'nin bembeyaz, şaşkın yüzünü unutamıyordu.

Stephen kaleye girerken adamlarından bazıları hemen önündeydi. Başarısından dolayı sadık şövalyeleri sevinçle gülümsüyordu. Yemini sır olmasına rağmen, yaklaşan evlilik sır değildi. Onları duyunca kadınlar önlerinde Isobel'le kadın kanadından koşarak geldiler. "Mary nerede?" diye sordu Stephen.

"Kadın kanadında; dışarı çıkmak istemedi," diye bağırdı Isobel. "Steph, ne oldu? Neden o kadar sersemlemiş halde?"

Stephen onu neredeyse duymadan yanından geçti. Odanın kapısında duraksadı ve Mary'ye baktı. Genç kadın yüzünü pencereye dönmüş, gergin bir vücutla hiç kıpırdamadan duruyordu. Stephen'ın içi burkuldu. Kadının hissettiği ihanete uğramışlık ve şaşkınlık duygularını çok iyi anlıyordu.

"Mary?" dedi kısık sesle.

Mary irkildi. Yavaşça başını çevirirken gözleri, dökmeyi reddettiği yaşlarla doluydu ve titriyordu. "Ne-ne oldu?"

Stephen tereddüt etti. Yazgısını kendisine açıkladığında inatçı, küçük gelini ne yapacaktı? Norman kendini kandırmak istemiyordu; bu kadının, kollarında eriyeceğini sanmıyordu. "Evleneceğiz," dedi Stephen nazikçe. "Sen ve ben. Dört hafta içinde."

Mary, "Ulu Tanrım," diyerek yere yığıldı

Stephen onu yakalayarak kollarına aldı. Genç kadının acısını ve şaşkınlığını açıkça görebiliyordu. Onu bu kadar iyi anlarken kızamıyordu. Ancak hali yüreğine dokunmuştu.

Stephen'ın kollarındaki genç kadının göğüsleri adamın göğsü, kasıkları ise sert kasıklarına yapışmıştı. Kederli uysallığından sıyrılıp inkâr duygusuyla kaskatı kesildi. Kıvrılan parmakları Stephen'ın zincir zırhına gömüldü ve başını kaldırıp ona baktı. "Buna inanmıyorum!"

"Babanla anlaştık," dedi Stephen, kelimeleri dikkatle seçerek.

"Sana inanmıyorum!" Mary onu itince Stephen karşı koymadı. Genç kadın zorlukla nefes alarak ona dehşetle baktı. "Bu bir hile!"

"Sen de oradaydın." Stephen'ın içi sızlıyordu.

"Bu bir hile!" diye bağırdı Mary tekrar. "Malcolm, senden ve ailenden, iğrenç Kralımızdan nefret ettiği kadar nefret eder! Kendimi bildim bileli Northumberland'la hep savaş halindedir! Beni sana asla vermez, *asla!*"

Stephen kızamıyordu. Mary'nin, babasını taparcasına sevdiğini görebiliyordu. Onu bir pislik gibi değil, bir ilah gibi sevmişti. Babasının onların evliliğine izin verdiğine gerçekten inanmıyordu. Ancak adam sadece izin vermekle kalmamış, bunu kendi amaçları doğrultusunda,

kendi hedeflerine ulaşmak için yapmıştı; kızının iyi olup olmadığını bir kez bile sormamıştı. Stephen gerçekleri sakınan bir adam değildi fakat bu kez Mary'yi gerçeklerden korumak istiyordu.

Mary hayretler içinde başını iki yana sallıyordu. "Hile değil mi?" diye sordu yalvarırcasına.

Stephen tıpkı Isobel'e yapacağı gibi onu kollarına alıp sarılmak istiyordu. Kendini tutamayarak genç kadının yanağına dokundu. "Seni kandırmıyorum, Mary."

Mary geri çekilmedi. Gözleri iri iri açılmıştı.

Stephen, Mary'nin babasının gerçek kişiliğini genç kadından gizleyecekti. Nazikçe gülümsedi. "Malcolm yaptıklarımdan dolayı beni öldürmek istedi ama bekâretini kaybettiğini öğrenince kabul etmekten başka seçeneği kalmadı."

"Gerçekten... mi?" Mary'nin sesinde umut vardı.

"Bütün detayları öğrenmene gerek yok fakat bu ittifakın iki taraf için de çok iyi olacağını bil. Bu evlilik o kadar tahammül edilmez olmayacak, Mary; açıkçası, beni kabullenebilirsen, ikimiz için de işkenceden çok uzak olur."

Mary hareketsizdi. Stephen yine nazikçe gülümseyerek ona doğru eğildi. Genç kadının çenesini eliyle nazikçe tutarak eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Sadece tatlı bir öpücüktü ama yine de Norman tahrik olmuştu. Geri çekilip Mary'ye bakarken bakışları şehvetle karardı ve tüm nezaket düşünceleri zihninden silindi.

Genç kadının çenesi hâlâ parmaklarının ucundaydı. Öpüşmeleri Mary'yi de heyecanlandırmıştı. Ancak sonra Stephen'ın eline vurarak uzaklaştırdı ve geri çekildi. "Senin acımana ihtiyacım yok, Norman!"

"Sana acıdığım söylenemez, matmazel."

"Nezaketine de ihtiyacım yok!" Mary'nin gözleri doldu. Stephen'ın kabarmış kasıklarına bir bakış attı. "Zaten aklında nasıl bir nezaket olduğunu görebiliyorum!"

"Mary." Stephen yine ona dokunmaya çalıştı.

Mary gözyaşlarına boğularak onu itti. "Sana bekâretimi vererek babamı bir fidyeden kurtarmayı düşünmüştüm ama anlaşılan onun yerine sana en büyük arzunu hediye etmişim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez! Bu evlilik senin işine yarayacak... benim değil!" Bunları söyledikten sonra döndü ve koşarak kaçtı.

Stephen onun peşinden gitmemek için kendini zor tuttu. Nezaketin kendilerini nereye götüreceğini o da biliyordu. Bu kadın Stephen'ın şefkatini söndürüp öfkesini canlandırmakta ne kadar da başarılıydı. Yine de, yüreğinde kendini hissettiren şefkatin farkındaydı. On yedi uzun yıl boyunca kendini böyle bir yumuşaklığa teslim etmemek için çok çabalamıştı.

İKİNCİ KISIM

PRENSES GELİN

9. BÖLÜM

Adele Beaufort onu salona girdiği anda gördü ve hemen bakışlarını kaçırdı. Canterbury başdiyakozu kalabalığı yararak ilerliyordu.

Adele on altı yaşını doldurduğundan beri aylardır saraydaydı ve burayı, üvey ağabeyinin Kent'in merkezindeki evinde veya Essex'teki kendi evlerinden birinde sürdüğü rutin yaşama tercih ediyordu. Şu anda maiyet, Londra'daki Kule'deydi. Burada sıkıcı bir anları bile olmuyordu. Sürekli yeni birileri geliyordu; bazıları Kral'a özel mesajlar getiriyor, ricacılar huzura çıkıyor ve kimileri de hükümdarlarıyla ilişkilerini güçlendirmeye çalışıyordu. Burada, eğlence ve görkemin, entrika ve skandalların, maiyet üyelerinin ve mücevherlerle süslü hanımlarının, savaş lordlarının ve saray cariyelerinin ortasında, Adele kendini evinde gibi hissediyordu. Stephen de Warenne'la evlendikten sonra zamanının çoğunu sarayda geçirmek niyetindeydi.

Her zamanki gibi yine etrafı hayranlarla sarılmıştı. Kimi genç, kimi yaşlı, kimi güçlü, kimi zayıf bir düzine erkek onun ilgisini çekmeye çalışıyordu. Onların eğlenceli hikâyelerinden, iltifatlarından ve cüretkâr flört girişimlerinden nadiren sıkılıyordu. Canı istediğinde, beğendiği adamları gülümsemesiyle ve baştan çıkarıcı bakışıyla ödüllendiriyordu. Ancak Adele erkeklerin ilgisini çekmek için cilve yapmak zorunda değildi; onu gören hiçbir erkek, esmer ve şehveni

güzelliğinden etkilenmekten kendini alamazdı. Genç kadın bunun gayet farkındaydı; hem de on iki yaşından beri.

Ancak bazen nişanlısının onu çekici bulmadığını düşünüyordu. Tam olarak üç kez sohbet etmişlerdi fakat Stephen de Warenne ne flört etmiş ne de bir iltifatta bulunmuştu ve bir kez –ilk karşılaşmalarında– dolgun göğüslerini ve uzun bacaklarını hayranlıkla izlediğini görmüş olmasa, kendisinden hoşlanmadığını düşünebilirdi. O tek sefer, Adele'e güvence vermişti. Yine de, çekiciliğinden bu kadar emin olmasa, Stephen de Warenne'ın onu arzulamadığını düşünürdü ki bu imkânsızdı.

Sadece koyu renk iri gözlerini açıkta bırakacak şekilde, bizzat Kral'ın hediyesi olan yelpazesini kaldırıp Canterbury başdiyakozuna kaçamak bir bakış daha attı.

Bakakalmıştı. Nabzı boğazında, göğüslerinin arasında, hatta bacaklarının arasında güçlü bir şekilde atıyordu. Yüzünün ısındığını hissederek yelpazesini daha hızlı salladı. Adele haddinden fazla erkekle tanışmıştı ancak başdiyakoz, hayatında gördüğü en etkileyici adamdı. Çok güzeldi. Mükemmel oranda oyulmuş bir heykelinki gibi oval bir yüzü, dik ve zarif bir burnu, delici bakışlı mavi gözleri vardı. Çenesi güçlü, elmacıkkemikleri çıkıktı. Biraz bronzlaşmış olduğu için saçları sarı olmasına rağmen teni bembeyaz değil, altın sarısı gibi görünüyordu. Adam içeri girdiğinde salondaki herkes hemen onu fark etmişti; hatta erkekler bile.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve atletik vücutluydu. Adele, onun uzun cüppesinin altında gizlenen vücudunu merak etti.

Ve her yanından güç akıyordu. Şımarık, yumuşak ve rahatına düşkün bir piskopos değildi. Herkes tarafından bilinen geçmişi, kararlılığını, zekâsını ve hırsını açıkça anlatıyordu. Adele onun, Roger Montgomery'nin Shrewsbury Kontu olmasından uzun zaman önce onun yanında eğitim almak üzere sert Gal bataklıklarına gönderildiğini biliyordu. Montgomery, Kral I. William'ın en becerikli ve en güçlü

komutanlarından biriydi; tıpkı Rolfe de Warenne gibi. O yıllarda iki adam rakip değil, dosttu.

Rolfe, ikinci oğlunu Galler'e göndermeyi seçerken aslında henüz fethedilmemiş, isyan ve çatışmalarla parçalanmış bir bölgeyi seçtiği belliydi. Geoffrey ise korkmamıştı. Mahmuzlarını on üç yaşındayken kazandığını herkes biliyordu; aynı yıl onları bir kenara atarak manastıra girmişti.

Adele bunu düşününce ürperdi. Hangi genç böyle bir tercih yapardı ki?

Geoffrey'nin, Fatih'in atadığı ve genç adamın babasının başka bir dostu Canterbury Başpiskoposu'nun himayesinde yükselişi baş döndürücüydü. Ancak kendi çalışmalarının etkisi olmasa asla o kadar hızlı yükselemezdi. Üç yıl içinde Lanfranc'ın kadrosundaki başyardımcılarından biri ve Başpiskopos'un ölümüne kadar onun en becerikli kişisel yaveri olmuştu. Ustasının ölümüne haftalar kala başdiyakoz olarak atanmıştı.

Adele yutkundu ve kurumuş dudaklarını ıslattı. Ağırlığını huzursuz bir şekilde diğer tarafa aktardı. Başdiyakozlar genellikle yeminli rahipler olurdu fakat Geoffrey de Warenne onlardan biri değildi. Bu aslında çok garipsenen bir durum değildi. Son Carlisle Piskoposu da Latince bir yana, hiçbir dilde okuyup yazamıyordu ve öldüğünde kutsanmayı reddetmişti. Kilise mensuplarının birçoğu dehşete kapılmıştı. Aynı din adamlarından bazıları, gayet eğitimli ve adanmış olmasına rağmen Geoffrey de Warenne'ı da onaylamıyordu.

Adele, onun manastıra katıldığında geleneksel olarak iffet yemini ettiğinden emindi. Ama gerçekten bakir miydi? Pek öyle görünmüyordu çünkü her yanından eril güç akıyordu.

Genç kadın kızardı. Orada onu hayranlıkla izleyen çok sayıdaki kadından sadece biri olduğunu biliyordu. Diğerleri umurunda değildi; ne sarayda ne de başka bir yerde rakibi yoktu. Ne var ki başdiyakoz onu arzuladığını belli eden hiçbir işaret de vermemişti. Adele bir kez

daha Kral gibi Geoffrey'nin eril gücünün de sadece oğlanlara yönelik olup olmadığını merak etti.

İç geçirdi. Bunu asla öğrenemeyecekti. Sonuçta adamın ağabeyi Stephen de Warenne'la, bölgenin en gözde vârislerinden biriyle nişanlıydı ve yaklaşan evliliğini asla tehlikeye atmazdı.

Adele o kadar düşüncelere dalmıştı ki başdiyakoza gözlerini dikip baktığını fark etmedi; başdiyakoz aniden başını çevirip bakışları buluşana kadar. Bir an göz göze kaldılar. De Warenne'ın yüzünde anlık bir his –belki de rahatsızlık– belirdi ve hemen arkasını döndü.

Adele afallamış ve nefesi kesilmişti. Gözleri o kadar kısa süreliğine buluşmuş ve o kadar çabuk ayrılmıştı ki neredeyse bunu hayal ettiğini sanacaktı. Genç adamın sırtı artık Adele'e tamamen dönüktü.

Genç kadın kalbinin deli gibi attığını hissederek yutkundu. Hemen yelpazesini kaldırarak kendini toparlamaya çalıştı.

Tutberry Lordu Henry Ferrars gözlerini kısarak, "İyi misiniz, Leydim?" diye sordu.

Adele ergen bir kız gibi davrandığı için kendini tekmelemek istiyordu. Bir karşılık verebildi fakat aklı Ferrars'ta ya da etrafındaki hayranlarından herhangi birinde değildi.

Geoffrey de Warenne şimdiye dek onunla tek kelime bile konuşmamıştı; hatta kibarca selamlamamıştı bile. Üstelik aylar önce Londra'ya geldiğinden beri en azından beş-altı kez karşılaşmışlardı çünkü onun ağabeyiyle nişanlıydı. Adele onun kendisinden bilerek uzak duruyor olabileceğini düşündü; belki o da diğerleri gibi onu arzuluyordu.

Adele ne kadar esmerse o kadar sarışın olan üvey ağabeyi Roger onun etrafındaki kalabalığı yararak gelip genç kadını kenara çekti. "Düşüncelerini çok belli ediyorsun."

Adele onu silkeleyerek kendini kurtardı. Kanını serinletmek için yelpazesini salladı. "Merhaba, Lordum. Her zamanki gibi sevimlisiniz."

Roger onu bakışlarıyla olduğu yere mıhladı.

Adele yelpazesini daha hızlı salladı.

Roger, Geoffrey'ye bakarak, "Burada ne işi var?" diye sordu. "Çağrıldığını duydum. Kardeşi de onunla birlikte gelmiş."

Adele'in gözleri iri iri açılırken olduğu yerde donup kaldı.

"Sevgilin değil, sakinleşebilirsin. Brand'le gelmiş."

Adele rahatlayarak yelpazesini sallamaya devam etti. Stephen'ın burada, sarayda olmamasını tercih ederdi. Bakışlarını yine başdiyakoza çevirdi ama adamın yüz ifadesini görünce yelpazesini sallamayı bıraktı.

"Bir terslik var," dedi Roger. Yüzü gergindi. "Tanrı aşkına! Kral artık bana hiçbir şey söylemiyor! Yeniden gözüne girmem gerek!"

"O halde kendini bunu yapmaya adamalısın, değil mi, Roger?"

"Peki, ben arkamı döndüğümde sen kendini neye adayacaksın, sevgili kardeşim?"

Adele üvey ağabeyine aldırmadan gülümsedi. "Yakında Rolfe de Warenne'm gücü veya oğulları konusunda endişelenmene gerek kalmayacak." Sesi boğuktu. "Yakında oğlunun karısı olacağım ve her hamlesini öğrenebileceğim."

Ağabeyi çatık kaşlarla ona baktı. Sonra aniden elini uzatıp Adele'in dirseğini yakalayarak tamamen kendine çekti. Salon o kadar kalabalık, hareketli ve gürültülüydü ki kimse fark etmedi; fark eden olduysa bile, Kent Kontu Roger Beaufort umursamazdı. "Peki, sana güvenebilir miyim, hayatım?"

Adele öfkelendi. Gözleri parıldayarak kolunu çekip ağabeyinin elinden kurtardı. "Bunu zaman gösterecek, değil mi?"

Roger'ın yüzünde çirkin bir ifade belirdi. "Zamanımız yok, Adele. Bütün içgüdülerim bana bir terslik olduğunu söylüyor. Bu rahibin burada ne işi var? Neden Kral'la özel bir görüşmeye çağrıldı? Neden diğer kardeşleri Kuzey'e gönderildi? Ufukta başka bir savaş var da ben dışında mı bırakılıyorum?"

Adele bir kez daha donup kaldı.

Roger'ın yüzü asıktı. "Ona kapılmış gibisin." Kardeşinin gözlerine baktı. Adele onun, nişanlısından söz etmediğini biliyordu. "Kapıldın mı?"

Adele'in nabzı çok hızlanmıştı. "Bu salondaki her kadın başdiyakoza hayran."

"Ama her kadın senin gibi değil," dedi Roger.

Adele yelpazesini kaldırarak yüz ifadesini gizledi. Sadece parlak gözleri görünüyordu. "Neler olduğunu öğreneceğim, sevgili ağabeyciğim."

"Dikkatli ol," diye uyardı Roger kısık sesle. "Hiçbir şey belli etme."

Adele başını arkaya attı ve uzun, güzel boynunu gözler önüne sererken güldü. "Ben asla dikkatsiz değilimdir, canım. Bunu herkesten iyi *senin* bilmen gerekir."

Geoffrey, Kral'ın hizmetkârlarına geldiğini haber verdi; gerçi Rufus şimdiye kadar bunu hiç şüphesiz öğrenmiş olmalıydı çünkü Kral'ın herkesten daha çok casusu vardı. Genç adam çağrılmayı beklemek üzere salondaki masada kendine bir yer aradı ancak boş yer yoktu. Geoffrey uzun, zorlu at yolculuğundan yorulmuştu ve meraklılar bir yana, kimseyle havadan sudan sohbet edecek halde olmadığı için tek başına bir köşeye çekildi. Saraya gelişi çoktan söylentilere neden olmuştu; onun buraya ancak özellikle çağrıldığında ve onda da niyetinin Taht'a karşı çıkmak olduğunu neredeyse herkes bilirdi. Yorgun bir halde, önünde uzanan geceyi düşündü. Rolfe'un Essex'te birkaç küçük malikânesi vardı ve biri Thames'in karşı tarafındaydı. Geoffrey doğruca Canterbury'ye dönmek yerine geceyi orada geçirmek niyetindeydi.

Londra'da olmasının ikinci ama daha önemli nedeni, babasıyla konuşmak ve Alnwick'te olup bitenleri ona anlatmaktı. Stephen, Prenses Mary'yle evlenmeye hazırlandığı için babalarının bunu hemen bilmesi gerekiyordu. Geoffrey, Rolfe'la o akşam Essex'e çekilmeden önce konuşmak niyetindeydi. Kont'a özel bir mesaj göndermişti bile.

Sıcak ve yumuşak bir yatağın hayalini kuruyordu. Biraz sonra bir kadın geri geri ona çarptı.

Kadın sendeledi ve Geoffrey refleksle kadını yakaladı. Daha kadını kaldırırken, yumuşak bedeni kendi sert vücuduna bir an için yaslandığında bile onun kim olduğunu anlamıştı. Bunun için yüzünü görmesine gerek yoktu. Onu hissetmiş, kokusunu almış ve kardeşleri kadar güçlü bir eril enerjiyle, tepki vermişti. Kadın kollarında ona döndü ve yüzünü görünce hafif bir şaşkınlık çığlığı attı ama Geoffrey bu gösteriye bir an bile inanmadı.

Genç adam onu bir an daha tuttu. Yakından daha çekici görünüyordu. Akdenizli atalarından miras, esmer bir teni vardı ve kaşları badem biçimli gözlerinin üzerinde kalın, siyah kanatlar gibi duruyordu. Ağzı geniş, dudakları dolgundu ve sağ üst köşesinde bir ben vardı. O kadar uzun boyluydu ki neredeyse göz göze bakabiliyorlardı ve iri göğüsleri, üzerine sımsıkı oturan ince ipek elbisesinin altından kendini belli ediyordu. Geoffrey, ağabeyinin hâlâ resmi olarak nişanlısı olan Adele Beaufort'u bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedi kadın, gırtlaktan bir sesle. Kokusu hem güçlü hem de mis gibiydi. İnsana ateşli geceleri, terli vücutları ve seksi çağrıştırıyordu. "Beni burkulmuş bir bilekten kurtardınız."

Geoffrey onun gülümsemesine karşılık vermedi. "Öyle mi?"

Genç adamın şüpheci ses tonu, kadının kızarmasına neden oldu. "Zemin çok sert, Lordum. Beni tutmasaydınız eminim bir yerim incinirdi."

Geoffrey kollarını kavuşturarak kadına bakarken sırtını arkasındaki duvara yasladı. Bu kadar yakından, Adele'in iri göğüs uçlarının kırmızı ipekli elbisenin altından belli olduğunu görebiliyordu. Genç adam bedeninin tepkilerini hiçbir zaman kontrol edemeyecek miydi? Ancak hangi erkek Adele Beaufort'a karşı koyabilirdi ki? Baştan aşağı dişiliğiyle Havva'nın yeniden vücut bulmuş hali gibiydi; tepeden tırnağa, o tatlı ilk günaha bir davet. Geoffrey ilkel düşüncelere dalmış halde sustu.

Adele gülümseyerek onun koluna çok hafifçe dokundu. "Sizi burada görmek sürpriz oldu, Lordum."

Geoffrey bir kaşını kaldırdı.

Genç kadın son derece baştan çıkarıcı gülümsemesiyle hafifçe salınarak ona biraz daha yaklaştı. "Kilise'nin bir işi için mi buradasınız, Lordum?" Yine ona dokundu.

"Tanrı'nın meseleleri sizi ilgilendiriyor mu, Leydi Beaufort?"

Adele kirpiklerini kırpıştırdı. "Beni her şey ilgilendirir, Lordum."

Genç adam derin bir nefes aldı. Bu kadının ilgilendiği şeyleri tahmin etmek ne kadar da kolaydı. Stephen'ın bu kadınla evlenmeyecek olması kesinlikle çok iyiydi. Ve lanet olasıca ihtiyaçları, bedeninin kontrolünü ele geçirmeden kendisi de ondan uzaklaşmaya kararlıydı. "İzninizle." Geoffrey aniden döndü. Eril enerjisiyle asla bitmeyen bir savaş sürdürmesine rağmen, sonuçta her zaman yeniliyordu. Canterbury'ye ne kadar çabuk dönerse o kadar iyi olacaktı. Çok şehvetli bir dulun olgun bedeniyle geçireceği tek bir gece onu kendine getirirdi. Tam; açık, dürüst ve nazik bir kadındı. Baştan çıkarıcı bir sürtük değildi, numaralar yapmazdı ve taleplerde bulunmazdı.

Fakat Adele Beaufort, tırnaklarını neredeyse etine gömerek genç adamın bileğini yakaladı. "Durun!"

Geoffrey dişlerini sıkarak ona döndü.

"Stephen'dan haber mi getirdiniz?"

"Stephen'dan nasıl haber getirmiş olabilirim, hanımefendi?"

"Kuzeyde değil miydiniz?"

Geoffrey soğuk bir tavırla gülümsedi. "Çok bilgili görünüyorsunuz, Leydim."

Kadın kızardı. "Brand'in kuzeyde olduğu ve ikinizin birlikte geldiği sır değil... Ben de düşündüm ki..."

Geoffrey yine kaşını kaldırdı.

"Açıkçası..." Adele'in sesi titrerken göğüsleri hızla kalkıp indi. Geoffrey bakışlarını kaçıramadığı için kendine küfretti. "Belki de sizinle biraz yalnız konuşabilirsek... Siz... Biz... Günah çıkarmalıyım."

Geoffrey'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Kadının hangi günahlardan söz ettiğini daha açıklanmadan biliyordu. Cüppesinin

altında kasıkları gerildi. Adele tam da günahkâr düşünceler uyandıracak türden bir kadındı. "Hiç de tövbekâr gibi görünmüyorsunuz, Leydi Beaufort. Kurtarılmaya çok ihtiyacınız var gibi." Ve kendisi de öyleydi.

"Beni... beni kurtarmak ister misiniz?"

"Leydi Beaufort, birbirimizi anladığımızı sanmıyorum."

"O halde daha açık iletişim kurmalıyız," diye fısıldadı Adele ve elini Geoffrey'nin dirseğinden bileğine kadar kaydırdı.

Geoffrey şehvetten iyice sertleşmiş, her an patlayacak halde donup kaldı. Kadının ne demek istediği gayet açıktı. Bütün kadınlar ona yasaktı ama bu, ne yaptığını bilen ve onun sonunu getirmek isteyen cazibe, diğer hepsinden çok daha kötü ve baştan çıkarıcıydı. Bu muhteşem vücudun üzerinde kan ter içinde kalmanın nasıl bir şey olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Sonunda kendini biraz toparlayabildiğinde çarpık bir gülümsemeyle Adele'e baktı. "Kilisenin yerini biliyorsunuz ve gerçekten günahlarınızdan arınmak istiyorsanız, Papaz Gerard'ın size yardımcı olmaktan mutluluk duyacağına eminim."

Adele onun gözlerine baktı ve dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Bu, gerginlik belirtisi değildi ve Geoffrey gayet farkındaydı. "Çok istiyorum. *Size* günah çıkarabilir miyim?"

Geoffrey'nin gülümsemesi silindi. Kadının itiraflarının ne olacağını tahmin edebiliyordu. Neredeyse onun numaralarına kanmak üzereydi. "Ben kimsenin günahlarını dinlemiyorum, Leydi Beaufort," dedi sertçe. Kızgındı; Adele'e ve her zaman olduğu gibi kendine.

Adele onun öfkesini fark etti ve gözleri vahşice parıldadı. Geoffrey gidemeden genç kadın daha da yaklaşarak onun önünü kesti. Göğüslerinin sert uçları Geoffrey'nin göğsüne değdi. "Ben sadece beni düşmekten kurtardığınız için teşekkür etmeye çalışıyordum, Lordum."

Geoffrey ona dönerek katı bir ifadeyle güldü. Geri çekilmedi; yapamadı. Aralarında müthiş bir sıcaklık vardı ve Adele hâlâ onun kolunu tutuyordu. "Benim sizi kurtarmadığımı ikimiz de biliyoruz,

hanımefendi. Ancak yapabilseydim yapardım. Ve pek de teşekkür etme niyetinde olmadığınızı ikimiz de biliyoruz. Beni baştan çıkaramazsınız, hanımefendi."

Adele'in kara gözleri parıldadı. "Beni yanlış anladınız."

"Sizi yanlış anlamadım, Leydi Beaufort. Bu imkânsız olurdu."

Genç kadın az önceki baştan çıkarıcılığıyla aynı ölçüde bir öfkeye kapılmıştı. "Anlaşılan ben sizi yanlış değerlendirmişim!"

Geoffrey karşılık vermedi çünkü kadının sözleri baştan aşağı yalandı; kadın onu hemen anlamış, içindeki yanlış şehveti hissetmiş ve bir açıdan aynı olduklarını fark etmişti.

"Cüppenize rağmen sizi erkek sandım ama erkek değilsiniz, değil mi? Siz tam bir erkek değilsiniz, şu oğlan sevicilerdensiniz!" Adele'in bu sözleri Geoffrey'nin aklını tamamen başından aldı.

Genç adam başkalarının yanında olduklarını unuttu. Kadının bileklerini yakaladığı gibi kendine çekti. Geoffrey'nin sertleşip kabarmış erkekliğini hissedince Adele'in koyu renk gözleri iri iri açıldı ve bir an sonra o gözlerde baygın bakışlar belirdi.

Geoffrey'nin o gözlerde gördüğü açık davet aklını başına getirdi. Kadını bırakarak geri çekildi. Çarpık ve sert bir ifadeyle gülümsedi. "Bir daha erkekliğimden asla şüphe duymayın."

"Açıkçası," diye fısıldadı Adele, "zaten hiç duymamıştım!"

Ancak Geoffrey çoktan onun yanından geçip gitmişti. Arkasından Adele'in kendisine seslendiğini duydu. Kararlılığı güçlenirken adımlarını hızlandırdı ama sarsılmıştı.

Yaklaşık bir saat sonra Northumberland Kontu, oğlu Geoffrey'yle özel bir görüşme yaptıktan sonra Kral'ın süitine alındı. Geoffrey ve Brand'in yaşlıca bir kopyası gibiydi; bronz tenli, sarı saçlıydı ve masmavi gözlüydü. Bütün oğulları gibi tartışılmaz bir erkeksiliği vardı ve kadınlar onu yataklarına çekme umuduyla peşinden koşuyorlardı ancak Rolfe onlara aldırmıyordu; karısına hâlâ deli gibi âşıktı.

Güçlü havası son derece belirgindi. Bu bir Kral-yaratıcısının gücüydü; gerçekten de gerek dostları, gerekse düşmanları arkasından böyle söylüyordu. Bu takma adı komik buluyordu fakat gizliden gizliye hoşuna da gidiyordu. Bir zamanlar paralı askerden başka bir şey değildi ve o zamanları asla unutamazdı.

Kral'ın yatak odası, Kule'deki en geniş süitlerden biriydi ve dışarıdaki salonun yarısı kadardı; üzeri kürk ve kadifelerle dolu, oymalarla süslü, cibinlikli devasa bir yatak odaya hâkimdi. Kral'ın en değerli eşyalarıyla dolu sandıklar ve kutular her yerdeydi.

Rolfe yaklaşarak Rufus'un önünde diz çöktü. Kral iriyarı bir adamdı. Bir zamanlar vücudu şişkin kaslarla doluydu ve kızıl saçları sayılmazsa, neredeyse yakışıklıydı; şimdiyse kendini kaptırdığı aşırılıklar yüzünden görünüşü değişmiş, iriyarı vücuduna kalın bir yağ tabakası eklenmişti. Cüssesine ve ağırlığına uygun devasa koltuğunda küstahça serilmeyi sürdürdü ve Fransa'dan getirilmiş pahalı kırmızı şarabından bir yudum daha aldı. Yüzü alkolden kızarmıştı ve vasalını karşılamak için hiç acele etmiyordu. "Kalk, sevgili Rolfe, kalk," dedi sonunda.

Rolfe, Kral'ın yanında açık bir ilgiyle oturan Duncan'a aldırmadan ayağa kalktı. Duncan, sarayda Rufus'la birlikte büyümüştü. Yanlarında maiyetten başkaları da vardı fakat odanın diğer tarafında sohbete dalmışlardı. Rolfe, Roger Beaufort'un orada olmadığını fark etti; anlaşılan henüz Kral'ın gözündeki kıymetini geri kazanmayı başaramamıştı.

"Oğlun nasıl?" diye sordu Rufus, rahat bir tavırla. Kurnaz bakışları sesini yalanlıyordu. Rolfe, Kral'ın meraktan öldüğünün farkındaydı.

"Geoffrey her zamanki gibi, iyi."

"Benimle görüşmeyi bekliyor," dedi Rufus, şarabından bir yudum daha alırken.

Rolfe bunun ve nedeninin farkındaydı. "Oğlum size hesaplarını göstermek istiyor," diye mırıldandı Rolfe. Geoffrey'yle bu konuyu konuşmamışlardı fakat Rolfe aksini söyleyemezdi.

"Defterlerini bana açmaya hevesliyse, gerçekten de henüz tanımadığım bir adama dönüşmüş demektir," dedi William Rufus keyifsizce.

Rolfe gülümsedi. Başdiyakoz sizin sadık vasalınızdır, efendim."

"Sadece beni yenemediği için sadık," dedi Rufus.

Rolfe karşılık vermemeyi seçti.

William Rufus'u çocukluğundan beri tanıyordu. Kendisi Hastings'te Fatih William'ın yanında savaşırken Rufus daha on yaşındaydı ve babasının burnundan düşmüş olduğu o zamandan belliydi. Kişiliğinin de babası gibi olacağı düşünülüyordu ama Rufus'un asla babası gibi güçlü bir adam olmayacağı artık anlaşılmıştı. Evet, aynı ölçüde acımasız ve korkunç bir savaşçıydı, politikada da kurnazdı fakat diğer birçok açıdan babasını aratıyordu.

Zorba çocuk, zorba Kral olmuştu. Soyluları da sıradan halkı da sıkıştırıyordu. Sert ve mantıksız kanunları ve adalet anlayışı, huzursuzluklara ve itirazlara yol açıyordu. Bütün savaşlarını –ki sayıca çok fazlaydı– desteklemek için keyfine göre belirlediği vergiler zengin ya da yoksul, herkesi eziyordu. Rufus tahta çıktıktan kısa süre sonra, 1088 yılında İngiltere'nin doğusunda önemli bir isyan çıkmıştı. Kral zalimce bir askeri güçle, iyi bir yönetim, ağır vergilerin ve sert orman kanunlarının kaldırılması vaatleriyle isyanı bastırmıştı. Hızlı bir zafer kazanmış, asi liderleri sonsuza dek ülkeden sürmüş ve topraklarına el koymuştu. Asilerden biri ilk Kent Kontu'ydu ve topraklarının büyük bölümü, unvanıyla birlikte Roger Beaufort'a verilmişti çünkü isyanın bastırılmasında önemli rol oynamıştı; tıpkı Northumberland gibi. Ancak çok geçmeden Rufus'un vaatlerinin yalan olduğu anlaşılmış ve bütün ülkede kötü şartlar devam etmişti.

Rolfe asilere sempati duyuyordu fakat her zaman Kral'ın hizmetinde olmuştu. Önce Rufus'un babası I. William ve şimdi de Rufus... ömrü yeterse, Rufus'un oğluna da hizmetlerini sunacaktı. Ne var ki bu sadakat katı onur anlayışından ve görev duygusundan çok daha büyük nedenlerden doğmuştu.

William Rufus, Rolfe'un samimi rehberliğine ihtiyaç duyuyordu. Rolfe, halkın ve ülkenin daha adil, daha mantıklı şekilde yönetilmesini sağlamak için Kral'ı doğru yola yönlendirmeye çalışmaktan asla vazgeçmemişti. İyi yürekli Başpiskopos Lanfranc'ın ölümünden beri geçen dört yılda, Rufus'un zevk düşkünlüğü ve yozlaşmışlığı daha da kötüye gitmişti. Lanfranc hayattayken, tıpkı Kont gibi, Kral'a ahlaki rehber olmaya çalışmıştı. Rolfe, Kral'ın yanından ayrıldığı takdirde Rufus'un sadece onun gibi, hatta daha ihmalkâr dalkavukların etkisinde kalacağını biliyordu.

Elbette, Rolfe her zamanki gibi ailesinin ve Northumberland'ın çıkarlarını koruyordu.

Şimdi o çıkarları daha önce hiç olmadığı kadar savunmak niyetindeydi.

Rufus diğer birkaç kişiyle birlikte Duncan'ı da gönderdi. Hepsi sırayla dışarı çıkarken, aralarından hiçbiri merakını gizleyemiyordu; her biri, Kral ve Rolfe de Warenne'ın yalnız görüşmek isteyecekleri kadar önemli meselenin ne olabileceğini en çabuk şekilde öğrenmek niyetindeydi.

Duncan dışarı çıkarken Rolfe'a delici bir bakış attı. Kont, Mary'nin üvey ağabeyi olan bu gencin, Mary'nin Alnwick'te rehine olduğunu bilse ne düşüneceğini merak etti.

Onlar gittikten sonra kapı arkalarından sıkıca kapandığında Rufus güldü. "Kıskanç akbabalar, değil mi? Hepsi getirdiğin haberi öğrenmek istiyor; senin bana daha yakın olmandan ve karşılığında cömertçe ödüllendirilmenden hepsi korkuyor. Ve zavallı, sevgili Duncan da neredeyse deliriyor çünkü hepsinin arasında doğuştan hakkı olan topraklarla ilgili meseleleri öğrenmeyi en çok o istiyor." Rufus'un bakışları sertleşti. "Eh, söyle bakalım, Rolfe, neden yalnız kaldık? Neler oluyor?"

"Stephen, Malcolm Canmore'un kızını rehin almış, efendim."

Rufus'un az önce yudumladığı şarabı boğazına kaçtı. "Tanrı aşkına!"

Rolfe, onun bu muazzam haberi sindirmesini bekledi.

Kral bir an sonra gülümsemeye başladı. Açgözlü bir tavırla ellerini ovuşturdu. Yüzü öncekinden daha da kızarmıştı ve turuncuya çalan saçlarıyla komik görünüyordu. "Şansa bak! Ahh, Stephen, aferin sana! Ne isteyeceğiz? Ah, işte, Malcolm şimdi bedelini ödeyecek!" Güldü. "Oğlunu ödüllendirmenin de bir yolunu bulmalıyım."

Rolfe bir şey söylemedi.

"Eh, ne isteyeceğiz?"

"Bir çeyiz."

Rufus afallayarak bakakaldı. "Şanslı damat kim peki?"

Rolfe ifadesizce bakarak karşılık verdi: "Stephen, Canmore'un kızıyla evlenirse, gerçek ve kalıcı bir barış mümkün olabilir. Oğlumu ödüllendirmek için bundan daha iyi bir yol da düşünemiyorum. Ve kuzeyde barış olursa, siz de kendinizi tamamen Normandiya'ya adayabilirsiniz."

Rufus keyifsizce gülümsedi. "Barış mı istiyorsun, Rolfe, yoksa güç mü? Kontluk sana yetmedi mi?"

"Size hiç ihanet ettim mi? En çok ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda daima sizi desteklemedim mi?"

"Ben de karşılığında sana herkese verdiğimden fazlasını vermedim mi?"

"Ben sadece İngiltere'yi ve sizi korumak istiyorum, efendim."

Rufus'un gülümsemesi acı ve alaycıydı. "Seni iyi tanırım, Rolfe. Birçoklarının aksine, beni asla yanlış yönlendirmedin. Kimseye sana güvendiğim kadar güvenmem. Saray dediğimiz bu hırs ve açgözlülük yuvasında sen sadece *babamın* mirasını korumaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Ben İngiltere'yi ve sizi korumaya çalışıyorum, efendim, bundan asla şüpheniz olmasın," diye tekrarladı Rolfe, kararlı bir tavırla.

"Lanet olsun," dedi Rufus öfkeyle. "Herifin yüzünü çamura sokmayı tercih ederdim!"

"Yüzü çamurda zaten, efendim. Olayların bu şekilde gelişmesinden mutlu olduğunu sanmıyorum."

"Stephen, Beaufort'un kız kardeşiyle nişanlı," dedi Rufus.

"Nişanlar bozulabilir," dedi Rolfe sakince.

"Peki, ya Malcolm öldüğünde?"

"Malcolm öldüğünde, Northumberland her zamanki gibi İngiltere'yi destekleyecek."

"Ya sen öldüğünde?"

"Benim sadakatim, Stephen'ın sadakatidir."

"Yani yine Stephen'a geri döndük," diye mırıldandı Rufus. "Bildiğin gibi, onunla birlikte büyüdük ama aramızda pek güçlü bir sevgi yoktur," dedi asık yüzle.

"Sevgi hiçbir şeydir; onur her şeydir. Oğlumun onurundan şüpheniz mi var?"

"Hayır!" Rufus kendini zorlayarak ayağa kalktı. "Hayır, yok. Kimse Stephen'ın onurunu sorgulayacak kadar aptal olamaz. Yeryüzünde daha onurlu bir adam olduğundan şüpheliyim."

Rolfe onu izledi, sonra yumuşak ve hipnotize edici bir ses tonuyla, "Ben daima size sadık oldum, Majesteleri, tıpkı babanıza sadık olduğum gibi. Evet, sınırda kalıcı bir barış istediğimi itiraf ediyorum. Bu prensesin en büyük oğlumun karısı olmasını istediğimi itiraf ediyorum. Ancak siz... siz de Normandiya'yı almalısınız," dedi.

William Rufus sessiz ve hareketsizdi.

"Beş yıl önce olanlar tekrar olacak," diye devam etti Rolfe, aynı kışkırtıcı sesle. "Normandiya'da çıkarı olan çok fazla vasalınız var; sadece size değil, aynı zamanda ağabeyiniz Robert'a ait olan vasallar. Odo Bayeux ve Robert Mortain gibileri sürekli iki tarafın arasında kalıyorlar. Bu tahammül edilemez bir durum. Bu vasallar tek bir hükümdar istiyorlar, iki değil. Bir hükümdarları olmalı ve o kişi de siz olmalısınız."

Rufus'un gözleri alev alev yanıyordu. "Sözünü ettiğin şeyin farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Şimdi bile bir kısmı Robert'ı tahtına çıkarmak için entrikalar çeviriyor."

"Ama bir kısmı da onun İngiltere Kralı olamayacak kadar zayıf olduğunu biliyor. Robert, İngiltere'yi kardeş ülkesiyle asla birleştiremez."

Dakikalar boyunca birbirlerine baktılar. Rufus sonunda koltuğuna oturarak arkasına yaslandı. Yüzü sert ve asıktı. Önerilen ittifakın Northumberland'a nasıl bir güç kazandıracağı veya de Warenne'lar İskoçya'yla fazla dostça ilişkilere girerse bunun felaket getirebileceği inkâr edilemezdi. Ayrıca Rolfe'un gerçekleri söylediği de şüphesizdi. Rufus, Normandiya'yı geri almak için kendini tamamen o davaya adamalıydı; tabii İngiltere Kralı olarak kalmak istiyorsa.

"Söylesene," dedi Rufus aniden, "kız güzel mi?"

Rolfe afalladı. "Prenses mi?" Kral'ın sorusu çok tuhaftı.

"Evet, Canmore'un kızı. Güzel mi?"

"Bilmiyorum," dedi Rolfe yavaşça, Rufus'un neyin peşinde olduğunu merak ederek.

Rufus aniden omuz silkti. "Bence Adele Beaufort'tan daha güzel bir kadın olamaz. Ama Stephen ondan bile etkilenmemişti."

Rolfe bir şey söylemedi; söylenecek bir şey yoktu. Stephen'ın, evleneceği kadını güzel bulup bulmadığı konuyla alakasızdı.

Rufus alaycı bir tavırla gülümsedi. "Yeter. Bu fikir ilginç; dolayısıyla üzerinde düşüneceğim."

Rolfe başıyla onayladı ve hafifçe eğildi. "Bundan fazlasını isteyemezdim, efendim." Ancak dışarı çıkarken gülümsüyordu. Bir süre sonra kuzeye bir haberci gönderdi; haberci dörtnala Malcolm Canmore'a gidiyordu.

10. BÖLÜM

Hepsi bir numaraydı.

Mary numara olduğunu biliyordu. Nihayet sakinleştiğinde, durumunu çok dikkatle değerlendirmişti. Malcolm onu seviyordu ve kızının bir piç doğurarak lekelenmesine asla izin vermezdi ayrıca hamile olup olmadığını bile bilmeden Mary'yi bir düşmanla da kesinlikle evlendirmezdi. Normanlara karşı nefreti çok büyüktü.

Duyduğu sözler, yapılan pazarlık, İskoç Kralı'nın çok akıllıca numarasının bir parçasıydı.

Mary kollarını vücuduna sardı. Gece serindi fakat aynı zamanda kalbinde de korkunç bir soğukluk vardı. Emin olmasına rağmen...

Bembeyaz dolunay yükselmişti. Onun ışıltılı gri gökyüzünü delercesine yükselişini izlemişti. Ona eşlik etmek için bin tane yıldız ortaya çıkmıştı ve gümüşi ay ışığı odanın içine süzülüyordu. Mary pencerenin dibinde duruyor, görmeyen gözlerle geceye bakıyordu. Isobel, arkasındaki ortak yataklarında derin, huzurlu bir uykudaydı. Yıldızlar bulanıklaşmış, parlaklıklarını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Babasıyla yalnız konuşma fırsatı bulabilseydi keşke. Babası onu bir kenara çekip teselli etse, sevgisini dile getirip kurduğu tezgâhı açıklasaydı!

Ama bunu yapmamıştı. Tıpkı Mary'nin onun sonuçta Normanlardan daha akıllı çıkacağına güvendiği gibi, o da kızının sadık ve

akıllı olacağını bilerek genç kadına güvenmişti. Kimse Normanları kandırmak konusunda babasından daha iyi olamazdı. Neredeyse yirmi yıldır onlarla savaşıyor, hayatta kalmak ve İskoçya'yı korumak için yapması gerektiği gibi onları kandırıyordu. Şimdi Stephen de Warenne'i kandırdığı gibi.

Norman'm, evliliklerinin bir tür siyasi ittifaka dayanacağına gerçekten inanmasının tek açıklaması buydu; kandırılmıştı.

Mary kendini toparlayarak yanağındaki gözyaşı damlasını koluyla sildi. Gözyaşlarının mantıklı bir nedeni yoktu. Güçlü olmalı, her gün hayatta kalmak için elinden geleni yapmalı, gururunu ve gücünü korumalı ve asla Stephen'ın çocuğuna hamile kalmamalıydı.

Saat geçti ama zorba hâlâ alt kattaydı. O akşam salon Mary'yi dehşete düşüren bir şekilde eğlence doluydu. Adamlar Lordlarının muhteşem başarısını kutluyorlardı. Saatler geçtikçe konuşmalar, içkinin etkisiyle gevelemeye dönüşmüştü. Şimdiyse alt kattaki salon sessizdi çünkü herkes yatmaya gitmişti.

Stephen dışında. Mary onu sarhoş hayal edemiyordu fakat Norman bu gece devirdiği kadehleri sayamamış olmalıydı. Elinde altın bir fırsat vardı. Stephen'ın zihni her zamanki kadar keskin olamazdı. Onunla yüzleşmek için bundan daha iyi bir zaman olabilir miydi? Babasıyla arasında geçen her şeyi açıkça öğrenmeyi talep etmek için? Gerçeği öğrenmek için?

Mary tereddüt etmedi. Ancak odadan çıkarken yüreği ağzındaydı. Stephen onu arzuluyordu. Ozanlar şarkılarında çekici ve tehlikeli kadınlar yüzünden akıllarını kaybeden adamların hikâyelerini anlatmaz mıydı? Delifişeklik etmek yerine onu baştan çıkarmak daha iyi olmaz mıydı? Böyle bir role bürünmeye cesaret edebilir miydi?

Mary yanaklarındaki sıcaklığa ve deli gibi atan kalbine aldırmamaya çalışarak salona girdi. Eşikte duraksarken tehlikeli bir oyun oynadığını düşündü. Sonunda kendini, eteği başına kadar kalkmış halde sırtüstü yatarken bulabilirdi.

Titreyerek etrafına bakındı. Şöminede sönmekte olan ateş hâlâ parıldıyordu ve salondaki herkes derin uykudaydı. Arada birileri horluyor veya inleyerek homurdanıyordu.

Bakışları platforma döndü; Stephen'ı orada görmeyi bekliyordu. Ama üzerinde kimse yoktu. Genç kadın hayrete kapılırken huzursuzluk duydu. Şöminenin önünde duran taht büyüklüğündeki iki koltuktan birinde oturduğunu düşünerek koltuklara arkadan yaklaştı ama ikisi de boştu. Mary ellerini ovuşturdu.

Stephen üst kattaki yatağında değildi ve salonda âlem de yapmıyordu. Mary onun neler çevirdiğini gayet iyi biliyordu. Gecenin bu saatinde bütün erkekler aynı şeyin peşinde olurdu. Genç kadın ani bir öfkeye kapılarak donakaldı.

Hızlıca arkasını döndü. Öfkelenmesi yersizdi. Alçağın ne yaptığı umurunda bile değildi; hiçbir kadın kocasından sadakat bekleyemezdi ve Stephen zaten onun lordu değildi, asla da olmayacaktı.

Genç kadın merdivenden üst kata yöneldi.

Stephen'ın sarhoşlukla uzaktan yakından ilgisi yoktu çünkü asla kendini içkiye kaptırmazdı. Mumluğu dikkatlice kenara koydu. Kendi ahırını yakmaya niyeti yoktu.

"Lordum?" diye sordu kız, nefes nefese bir halde ve kıpırdamadan.

Stephen pek memnun olmamıştı. Kız zevkine uygun değildi. Göğüsleri çok iriydi, kalçaları fazla genişti. Yumuşaklığı bir zamanlar onu memnun edebilirdi. En azından saçlarını sevmişti. Açık sarıydı.

Şehveti çok güçlüydü. Bu gece –önceki gece gibi– erkekliği kabarmış, onu uyutmamıştı. Yapmak istememesine rağmen, ergen bir çocuk gibi geliniyle ilgili hayaller kurmaktan kendini alamamıştı. İştahı kabardığında tatmin etmeye alışkın bir adamdı. Çocukken bile asla hayallerle avunmamıştı. Ve bir geceyi daha, önceki gibi geçiremeyeceğini biliyordu.

Artık Mary'yi yatağa sürüklemek gibi bir seçeneği yoktu. Resmen nişanlanmamışlarsa da artık her amacı doğrultusunda kendini nişanlı

görüyordu. Onu böyle duygusuzca kullanmak, saygısızlığın daniskası olurdu. Genç kadın bir derebeyinin piçi veya bir köylü değildi. Asil kan taşıyordu, üstelik karısı olacaktı. Ona metresiymiş gibi davranamazdı; artık bunu yapamazdı. Hiçbir kalede olmadığı gibi Alnwick'te de pek mahremiyet yoktu. Gecenin karanlığında onu ahıra sürüklemediği sürece, aralarında olup biteni herkes öğrenirdi. İlk seçenek olasılık dışıydı; ikincisi ise genç kadına yaşatmak istemeyeceği türden bir tacizdi. Sonuçta bir gün kontesi olacaktı; onu aşağılarsa başkalarına kötü bir örnek teşkil ederdi.

Karşısında nefesini tutmuş halde duran kıza baktı. Arzuladığı kadına kıyasla kötü bir avuntuydu. Ancak fark etmezdi çünkü Mary'yle evlenene kadar bir ay boyunca böyle devam etmek saçmalık olurdu. Stephen'ın canı yanıyordu; esas önemli olan da buydu. Karşısındaki kız kısa süre önce büyük salonda kucağına oturduğunda, erkekliği gökyüzüne yükselen bir sütun gibi kızın kalçasına doğru kalkmıştı.

Stephen ona işaret etti. Bir an sonra kız dizlerinin üzerindeydi ve efendisinin büyük acısını dindiriyordu.

Mary şafak sökmesine rağmen hâlâ uyuyamamıştı. En önemli piyonu olduğu savaş ve ihanet oyununu daha fazla düşünemiyordu. Kızgındı ve kırgındı ama bu iki duyguya da hakkı yoktu. Stephen'ı isimsiz bir hizmetkârla birlikte hayal etmekten kendini alamıyordu. Onun ne yaptığını ve kiminle olduğunu umursamaması gerekirdi ama Tanrı yardımcısı olsun, umursuyordu işte.

Hava aydınlanırken ve Isobel hâlâ mutlu bir şekilde uyurken Mary kendini acımasız gerçeklerle yüz yüze bulmuştu. İlk kez Abernathy'de gördüğünden beri bu adamı sayısız kez düşünmüştü. Onu hatırlamamak imkânsızdı çünkü hem erkeksiliği hem de gücü genç kadını çok etkilemişti. Düşmanı olmasına rağmen, ona duyduğu çekim en başından beri kendini hissettirmişti.

Mary bunun önemli olmadığına karar verdi. Abernathy uzak geçmişte kalmıştı. Bu gece Stephen kendisine duyduğu tutkunun

derinliğini kanıtlamıştı. Aşkı sadece siyasi nedenlere dayanıyordu. Mary bunu asla unutmayacağına dair kendi kendine yemin etti.

Genç kadın yataktan dışarı süzüldü. Stephen onun vücuduna tam olarak sahip olsa bile, iradesine asla sahip olamamalıydı. Onun, zihnini köleleştirmesine asla izin vermemeliydi. Vücudu artık önemsizdi. Sonuçta annesinin her zaman dediği gibi, sadece etten ve kemikten ibaretti. Asıl önemli olan ise ruhuydu.

Hem acı hem de yakıcı öfkesi geçmiyordu. Mary karşılık vermek istiyordu. Mevcut şartları kendi yararına kullanmasının tek bir yolu vardı. Bir defasında Stephen onu casuslukla suçlamamış mıydı? Şimdi o role bürünme zamanı gelmişti.

Genç kadın kararlı bir şekilde güne hazırlanmaya başlarken Malcolm'ın ne kadar gurur duyacağını düşünüyordu. Suyla işini bitirdikten sonra odadan çıkarken, dadı Isobel'i uyandırıyordu. Henüz erkendi; Mary dışarı çıkarken küçük kız o sabah ayine gitmek istemediğini söyleyerek itiraz ediyordu.

Salona girdiği anda onu gördü. Önceki gece başka bir kadınla gücünü tüketmemiş gibi gözleri parıldıyordu. Mary'nin öfkesi yine kabardı; beraberinde hiç istemediği kırgınlığı da.

Mary zor olsa da ona aldırmamayı başardı. Sabah soğuk olduğundan ateşin başına giderken, Norman orada değilmiş gibi selam bile vermedi. Hangi kadınla yattığını merak ediyordu. Casusluk yapma fırsatını ne zaman bulabileceğini merak ediyordu.

"Ellerini biraz daha yaklaştırırsan yanarsın," dedi Stephen yumuşak bir sesle. Gelip tam arkasında durmuştu.

Mary gerildi. Bütün bakireler gibi saçlarını açık bırakmıştı; Stephen ağır bukleleri kaldırarak ellerini aralarında dolaştırdı. "Saçların çok güzel, matmazel," diye mırıldandı. Sesi büyüleyici ölçüde yumuşaktı.

Genç kadın bütün duyularıyla onun bedeninin sıcaklığının ve gücünün farkındaydı ama yine de kıpırdamadı. Önceki geceki hainliğini hatırlıyordu.

Stephen'ın parmakları genç kadının ensesine değdi. "İyi uyudun mu, matmazel?"

Mary aniden çekilerek ona döndü. "Bana dokunma. Ve evet, gerçekten de iyi uyudum," diye yalan söyledi. Neredeyse hiç uyumamıştı.

Stephen onu inceledi. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"Kızgın mı? Ben mi?"

"İstemeden seni gücendirdim mi?"

Mary kendi yakıcı sorusuyla karşılık verdi. "*Siz* dün gece iyi uyudunuz mu, Lordum?"

Stephen onun gözlerine baktı. "Açıkçası, hayır. Ve nedenini tahmin edebileceğinden eminim."

"Ah, nedenini biliyorum!" Stephen güçlü işaretparmağıyla genç kadının yanağını okşarken Mary onun eline vurdu.

Stephen'ın gözlerinde baştan çıkarıcı pırıltılar belirdi. "O zaman iyi uyumamı sağlayacak tek yolu da biliyorsundur, matmazel; ancak sen yatağımda, yanımda olursan ve ikimiz de gücümüzü tamamen tüketirsek..."

Bu kadar açık konuşması karşısında Mary'nin nutku tutulmuştu.

"Çok kızgınsın, Mary. Neden? Dün gece gerçekte istediğim şeyi yapmadığım için mi?"

"Ama istediğin şeyi yaptın, değil mi?" dedi Mary, suçlayan bir tavırla.

Stephen biraz şaşırmıştı. "Kesinlikle yapmadım. Yapsaydım sen bu saatte uyanmış olamazdın, matmazel çünkü yatağımızdan çıkamazdın."

Mary kıpkırmızı oldu. Bir an Stephen'ın ona bütün gün yatakta dinlenmek zorunda kalacağı kadar layıkıyla, tamamen sahip olduğunu hayal etti. Sonra bugün Alnwick'te bir yerlerde tam da bu durumda olan bir kadın olduğunu kendine hatırlattı. O kadar kızgındı ki ne diyeceğini bilemedi.

"Yakında," dedi Stephen, yumuşak bir sesle, "evlendikten sonra, ikimiz de bir daha geceleri uykusuz kalmayacağız."

"Sen ikiyüzlünün tekisin," diye bağırdı Mary, kendini daha fazla tutamayıp bütün temkini bir kenara atarak.

Yüz ifadesi biraz sertleşti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten!" Mary onun giderek kızdığını görebiliyordu ama umursamadı. "Dün gece, ayinden hemen önce aşağı indim." Sustu. Stephen'ın öfkesi silinmişti; şimdi memnuniyetle gülümsüyordu.

"Yani beni aramaya geldin," dedi, Mary'nin ellerini tutarak.

Genç kadın ellerini çekip kurtarmaya çalıştı ama yapamadı. "Sandığın nedenden dolayı değil!"

Stephen keyiflenmişti ve şüpheciydi. "Haydi, *chère*, gecenin bir saati beni sohbet etmek için aradığını söylemeyeceksin herhalde?"

Bu kulağa komik geliyordu. Mary yine kızardı. "Elbette onun içindi!"

Aniden Stephen'ın gülümsemesi silindi. "Ahh, ne demeye çalıştığını şimdi anlamaya başlıyorum."

Genç kadın yine ellerini çekmeye çalıştı fakat umutsuzdu.

"Bu sabah gerçekten de kızgınsın, Mary," dedi Stephen, neredeyse fısıldayarak. "Beni aramaya geldin ama ben ortalıkta yoktum."

Mary daha fazla mücadele etmedi. Küçük göğsü yükseldi. "Nedenini ikimiz de biliyoruz, inkâr etmeye kalkma!"

Stephen ona baktı. "İnkâr etmiyorum. Ama ne yapabilirdim ki? Her yanımı ateş basmıştı, bedenim kabarmıştı; senin yüzünden."

"Lütfen!" Mary yine kendini kurtarmaya çalıştı; yine nafileydi. Stephen'ın sözleriyle zihninde Norman'ın sertleşmiş bedeni canlandı ama genç kadın bunları düşünmek istemiyordu. "Çekici bir dostunla kendini tatmin ederken beni aklına bile getirmediğinden eminim!"

"Pek çekici olduğu söylenemezdi ve eğer bilmen gerekiyorsa, senden başka bir şey düşünemedim; kendimi onunla tatmin ederken bile."

Mary donup kaldı. Bu adam bir büyücü olmalıydı; genç kadın ne kadar öfkeli, kırgın ve kıskanç olsa da, vücudunu sinir bozucu bir ateş basmıştı. Bu şartlar altında bile Stephen bunu ona nasıl yapa-

biliyordu? "Yukarıdaydım," dedi sonunda ve sesinin ne kadar kırgın çıktığını fark etti.

Stephen'ın gözleri iri iri açıldı. "Matmazel, sen karım olacaksın. Seni metresimmişsin gibi kullanmam söz konusu bile olamaz."

Mary'nin ağzı açık kaldı.

Stephen konuşurken sesi kısık ve kararlıydı. "Aklımdan geçmediğini mi sanıyorsun? Şişko bir köylünün senin gibi bir kadının yerini tutabileceğini mi sanıyorsun? Kendimi tutamayarak neredeyse o merdiveni çıkmanın eşiğine kaç kez geldiğimi biliyor musun? Fakat iradem güçlüdür." Aniden genç kadının ellerini bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Mary kıpırdayamadı bile. "Gizlilik içinde hareket ettim. Bu salondaki herkes uyuyordu. Senin bilmeni de istemiyordum. Ama kıskanmana sevindim."

Mary bunu inkâr etmek için ağzını açtı fakat tek ses bile çıkaramadı.

Stephen'ın yüz ifadesi sertti. "İmkânsız olanı istiyorsun, matmazel. Ama istediğini yapacağım."

Mary gözlerini kırpıştırdı. Her yanını ateş basmış, zihni bulanmıştı. "Ne-neymiş o?" Fısıltısı boğulur gibi çıkmıştı.

"Seni bu kadar üzüyorsa, düğün günümüze kadar bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

Mary olduğu yerde sendeledi. Stephen genç kadını yakalayarak kollarına aldı. "Az önce dediğimi anladın mı?" diye sordu Stephen aniden. Mary onun da arzuyla yandığını fark edince şaşırmadı. Ellerini Stephen'ın göğsüne koyarken amacı itmek miydi, yoksa tutunmak mıydı, bilmiyordu. Sonunda tutunduğunu ayrımsadı. "E-evet. A-an-ladım."

Stephen'ın yüzünde neredeyse vahşi bir ifade vardı. "Memnun oldun mu?"

Konuşmalarının hızına ve inanılmaz sonucuna hayret eden Mary bakakaldı ve başıyla onayladı.

"Güzel! Benden memnun olmanı istiyorum; daima." Stephen aniden başını eğerek genç kadının dudaklarına yapıştı.

Mary'nin zihninde inanılmaz bir nakarat dönüyordu. Bu adam az önce düğünlerine kadar kimseyle ilişkiye girmeyeceğine söz vermişti. Hatta sadakat sözü vermişti. Stephen onun dudaklarını aralayarak dilini onunkiyle buluştururken Mary'nin zihninde hâlâ bu kelimeler dönüyordu. Sonunda Stephen nefes nefese geri çekildi. "Ama yanıma yaklaştığın her seferinde aklımın başımdan gideceğine emin olabilirsin," diye uyardı ve gözleri parıldayarak gülümsedi.

Mary aniden başka bir çağda böyle bir evliliğin başarılı olabileceğini düşündü. Hatta farklı şartlar altında bu çağda bile... Ama olamazdı. Çünkü evlilik falan olmayacaktı; nişan sadece bir numaraydı. Ancak... Stephen çok emin görünüyordu ve kolay kandırılabilecek bir adam değildi. "Bu evliliğin şartları neydi?" diye sordu Mary, kısık, gergin bir sesle.

Stephen şaşırdı ve gülümsemesi silindi. "Babanla ailelerimizi birleştirmek için mantıklı nedenler bulmuş olmamız senin için yeterli değil mi?"

"Hayır. Şartları bilmeliyim."

Stephen ona baktı. "Bunu dün konuştuğumuzu hatırlamıyor musun?" diye sordu dikkatle.

Mary doğru kelimeleri seçmeye ve sesinin titremesini bastırmaya çalışarak, "Lütfen, Lordum, beni size vererek babamın ne kazandığını bilmek istiyorum... yani," zorlukla yutkundu, "çocuğumuz dışında," dedi.

Stephen sessizdi. Birbirlerinin gözlerine bakarken Norman'ın ifadesi ciddi, Mary'nin gözleriyle dökülmeyen gözyaşları yüzünden parlaktı. "Matmazel, siyasi konuları sorguluyorsun," dedi Stephen sonunda.

"Bu benim için çok önemli."

"Biliyorum, Mary. Sandığından çok daha iyi biliyorum. Güven bana. Yakında kocan olacağım; bugünden itibaren seninle ben ilgileneceğim, başka kimse değil. Malcolm ittifakı kabul etti; bence daha fazlasını kurcalama."

"Yapamam," diye fısıldadı Mary. "Tam olarak ne söylendiğini bilmeliyim."

Stephen ona baktı. Çok sakince, "Benim sadık eşim olacak mısın, Mary?" diye sordu.

Genç kadın donup kaldı. Ona tek kelime söylemesi, sadece evet demesi gerektiğini biliyordu. Kalbi korkutucu bir hızla atıyordu. Asla yalancı biri olmamıştı ve şimdi de yalan söyleyemediğini fark ediyordu. Bu konuda ve bu adamı kandıramazdı.

Bir şey söylemedi.

Stephen'ın yüzü asık, sözleri acıydı: "Az önce sana sadakat sözü verdim. Seninle ilgileneceğime söz verdim. Ama sen görev duygundan vazgeçmiyorsun. Benimle uzlaşmıyorsun."

Mary arada kalmıştı. Stephen'ın tavırlarında, gözlerinde, genç kadını onun istediği bütün sözleri vermeye zorlayan bir şey vardı ama bu kesinlikle delilikti. Hiç şüphesiz, Norman onun zihnini etkisi altına alıyordu ve Mary buna izin vermeyeceğine yemin etmişti. Çünkü sonuçta bir evlilik olmayacaktı; bundan emindi.

Stephen onun çenesini tutarak yüzünü kendisininkine kaldırdı. "Benimle evlenecek, yatağımı ısıtacak, oğullarımı doğuracak, evimi yönetecek ve hastalandıklarında halkıma bakacak mısın? Beni rahatlatıp yardımıma koşacak mısın? *Bana sadık olacak mısın?*"

Mary inledi. Şimdi böyle karşısında dururken, genç kadın aniden kendi cevabından emin olamadı. Ama bu nasıl olabilirdi ki? İskoçlara sadık olduğu açıktı; bu konudaki düşünceleri değişmemişti.

Stephen'ın gözleri parıldadı. "*Bunu bilmeliyim!*"

Mary gözlerinin yanmaya başladığını hissederken başını iki yana salladı.

"Senin için değerli olan şeyler üzerine, babanın hayatı üzerine yemin et; bana karşı saydığım görevlerini yerine getireceksin," diye emretti Stephen. "Hemen yemin et!"

Mary nefes aldı. "Ya-yapamam."

Stephen onu bıraktı. Genç kadın titrediğini fark etti. "Bana söz veremez misin, vermeyecek misin?"

"Hayır," dedi Mary. "Veremem."

"Buna rağmen bana siyasi sırları soruyorsun, öyle mi?" dedi Stephen, soğuk bir sesle. "Tek bir şansın var, matmazel." Şakağında bir damar kabardı. "*Her şeyden önce, herkesten öte bana sadık kalacak mısın?*"

Mary cevap vermeye cesaret edemese de "Hayır," dedi.

Stephen'ın gözleri iri iri açıldı.

"Ben İskoçya'ya sadığım," diye fısıldadı Mary ve ağladığını o zaman fark etti. Babasının nefret dolu yüzü zihninde canlandı. Kızıyla nasıl da gurur duyacaktı. Oysa Mary kendinden tiksiniyordu.

"Evlendikten sonra bile mi?"

Mary evlenmemeleri için dua ediyordu. "Evet, evlendikten sonra bile."

O gün daha sonra Northumberland Kontu ve Kontesi geldiler.

Mary onların geldiğini fark ettiğinde kadın kanadındaydı. Kadınlar başlarında Isobel'le Alnwick'in hanımını karşılamak için sevinçle koştular. Mary onların peşinden gitmek için herhangi bir hamle yapmadı ama yokluğunu da kimse fark etmedi. Odada tek başına kalırken içinde büyüyen umutsuzluğu hissetti. Stephen'ın ailesiyle tanışmak istemiyordu; ne şimdi ne de başka zaman. Özellikle de Malcolm'ın son derece kişisel bir düşmanı olan Kont'la karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Ancak bu konuda pek seçeneği yoktu. Bir süre sonra, koridordaki cehennem kargaşası dindiğinde, kapıda bir kadın göründü. Mary onun Kontes olduğundan şüphe duymadı ve içgüdüsel olarak ayağa kalktı.

Stephen'ın annesi yaşını göstermeyen, uzun boylu bir kadındı ve hâlâ güzel bir vücudu, güzel bir yüzü vardı. Sarı kadife cüppesi muhteşemdi; kol ağızları ve kenarları rengârenk ipliklerle işlenmiş, ince beline altın sarısı, mücevherlerle süslü bir kuşak bağlanmıştı. Başındaki örtü en kaliteli ipektendi ve kırmızı-altın sarısı tonlardaydı.

Kırmızı yakutlar dizili, altın bir taçla başına sabitlenmişti ve alnındaki taşlar parıldıyordu. Mary'nin hayatı boyunca gördüğü en etkileyici kadınlardan biriydi fakat nedeni elbisesi değildi. Kadının görünüşünde güç vardı ve gözleri jilet keskinliğinde bir zekânın pırıltılarını yansıtıyordu. Mary'ye dikkatle baktı.

Genç kadın onun kendisinden nefret edip etmediğini ve ittifak fikrinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. "Hanımefendi," diye mırıldandı.

Kontes bir kaşını kaldırdı. Mary altın sarısı saçlarının tepesinden ayaklarındaki mavi terliklerin uçlarına kadar incelendiğinin farkındaydı. Leydi Ceidre'nın arkasında, maiyetindeki yarım düzine kadın da ona açıkça merak ve heyecanla bakıyordu. "Yaklaş, Prenses," dedi Kontes. Bu yumuşak ama ürpertici bir şekilde verilmiş bir emirdi.

Mary söyleneni yaptı.

"Sana ailemize hoş geldin demek istiyorum," dedi Kontes, Mary'nin ellerini tutarken sesini yumuşatarak.

Mary kadının kendisini onayladığını anladı. "Teşekkür ederim." Vücudu kaskatıydı.

"Oğlumun müstakbel eşiyle yalnız kalmak istiyorum," dedi Kontes. Kadınlar gülümseyerek ve aralarında fısıldaşarak ortadan kayboldular.

"Gel, oturup birbirimizi tanıyalım," dedi Leydi Ceidre. Mary'nin koluna girerek onu koltuklara yönlendirdi. "Benden korkmana gerek yok."

Otururlarken Mary, "Korkmuyorum," diye karşılık verdi. Aslında huzursuz olmuştu ancak nedeni Kontes'in ihtişamı değil, kadınla gerçekten kayınvalide ve gelin ilişkisi kurmak istemesiydi.

"Umarım Stephen sana iyi davranıyordur."

Genç kadın, Kontes'in kendisine dikkatle baktığını hissederek bakışlarını indirdi.

"O ve kardeşleri babalarına çok benzerler. İlk tanıştığınızda kendini şehvete kaptırdığı için senden özür dilerim." Mary'nin yüzü kızardı.

"Yine de bir hanımefendiye nasıl davranmaları gerektiğini hepsi bilir. Umarım o günden beri centilmence davranmıştır."

Mary, Stephen'ın verdiği beklenmedik sözü düşündü. İçinde bir şey burkuldu. "Ben... Evet, davrandı."

Kontes bundan memnunluk duyarak gülümsedi. "Elbette," diye devam etti, "oldukça yozlaşmış bir sarayda büyüdü; açgözlülüğün, entrikaların ve arzuların hâkim olduğu bir ortamda. Hâlâ öyle. Henüz gençken sertleşmek zorunda kaldı." Kontes'in ses tonu değişmişti ve şimdi hüznü açıkça belli oluyordu. "Ama bu seni yanıltmasın. Kalbi yumuşacıktır ve senin gibi bir kadının onu ortaya çıkarabileceğinden şüphem yok."

Mary, Stephen'ın o sabahki yumuşaklığını ve baştan çıkarıcı sözlerini hatırladı. Huzursuzca kıpırdandı. "Bana bunları neden anlatıyorsunuz?"

"Oğlumu, kocan olacak adamı anlayabilmen için. O kendini kaybettiğinde onu bağışlayabilmen için."

Mary karşılık vermedi. Bu kadınla yakınlaşmak, ondan hoşlanmak çok kolay olurdu. Ancak ondan hoşlanmak istemiyordu. Durumu yeterince zordu.

"Hamile olup olmadığını ne zaman öğreneceksin?"

Mary'nin gözleri iri iri açıldı. Yüzünü ateş bastı. "Aybaşlarım pek düzenli değildir."

"Bu çok kötü. Oğlumun çocuğunu taşıyorsan bunu bana hemen söylemelisin."

Mary dudaklarını birbirine bastırdı.

Kontes onu inceledi. "Bence birbirimizle rahatça konuşabilmeliyiz, değil mi?" Gülümsedi. "Bu ittifak beni çok mutlu etti, Prenses. Kocamı ve oğlumu da." Leydi Ceidre, Mary'nin elini tuttu. "Ama sen memnun değilsin. Perişan görünüyorsun."

Genç kadın gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve kadının yumuşak ses tonu onu daha da çok etkilemişti. Derin bir nefes aldı. "Ben... Ço-çok mu belli?"

"Çok belli. Konu Stephen mı? Ondan hoşlanmadın mı?"

Mary gözlerini kapadı. Böyle bir soruyu düşünmemeliydi bile. "O benim düşmanım," dedi çok kısık bir sesle.

Kontes ona baktı.

"Hepiniz benim düşmanımsınız, hanımefendi," dedi Mary aynı ses tonuyla.

"Bir ittifak kuruldu. Babana, Kral'ına karşı mı geleceksin?"

Mary cevap veremedi çünkü hâlâ Malcolm'a sadıkken ortada bir oyun döndüğünü itiraf edemezdi. Ne var ki Kontes de ittifaktan oğlu kadar emin görünüyordu ve ikisi de aptal değildi; aksine, ikisi de sıradışı ölçüde akıllı insanlardı. Peki, ikisi de haklıysa ve kendisi yanılıyorsa, o zaman ne olacaktı?

Konu evliliğe gelirse, bu gerçekten olursa, o zaman ne yapacaktı?

Northumberland Kontu, en büyük oğlunu sabırsızlıkla bekliyordu. Kont geldiğinde Stephen kalede değildi. Babası, oğlunun alışkanlıklarını biliyordu: Öğle yemeğine kadar kâhyasıyla oturur ve yönetim konularıyla ilgilenirdi. Sonrasında kişisel işlerini halleder; belki bir derebeyinin mülklerini denetler ya da şövalyelerin eğitimiyle ilgilenirdi. Rolfe sabırsızdı çünkü Stephen'ı çok az görüyordu. Açıkçası, yıllar önce onu bir rehine olarak I. William'ın sarayına gönderdiğinden beri yolları birleşmek yerine sanki birbirinden daha da uzaklaşmıştı. Stephen saraydayken, Rolfe kuzeyde kalmak, savaşmak ve sınırları korumak zorunda kalmıştı. Stephen eve döndüğünde ise Rolfe saraya bizzat gitmek ve düşmanlarına karşı çıkarlarını korumak için özgür kalıyordu.

İç geçirdi. Çok az pişmanlığı vardı ve büyük oğluyla yeterince zaman geçirmemiş olmak da onlardan biriydi.

Stephen salona girdi.

Rolfe gülümseyerek ayağa fırladı ve "Bir prensesle evliliğinin arifesinde bir araya geleceğimizi hiç düşünmemiştim," diyerek onu karşıladı.

Stephen'ın ciddi yüz ifadesi silindi. "Rufus kabul etti mi?"

"Kral kabul etti."

Stephen gülümsedi. "Sana çok büyük bir teşekkür borçluyum, baba."

Rolfe da aynı ölçüde muzaffer hissediyordu. "Sonuçta Rufus'un pek seçeneği yoktu. Normandiya'yı geri alması gerektiğini biliyor. Kararında başka önemsiz etkenler de vardır elbette; örneğin, Roger Beaufort'tan bu aralar pek memnun olmaması gibi. Bu arada Beaufort deliye döndü."

"Eminim dönmüştür." Stephen eliyle işaret etti ve babası tekrar yerine oturdu. Genç adam da yanına yerleşti. "Bu ittifaka herkesin çok şaşırdığından eminim; benim küçük gelinim dahil." Yüzünü hafifçe buruşturdu.

"İsteksiz bir gelin mi?"

"'İsteksiz' hafif kaçıyor."

"Malcolm'ı nasıl ikna ettin?"

Stephen babasının gözlerine baktı. "Ona en çok istediği şeyi verince reddedemedi. En büyük oğlunun tahta çıkmasını sağlayacağıma yemin ettim."

Rolfe, Stephen'a baktı. "Peki, ben öldükten sonra, Rufus senden, kendi seçimi olan Duncan'ı tahta çıkarman için desteğini isterse ne yapacaksın?"

"Ben daima onun sadık vasalıyım," dedi Stephen soğuk bir tavırla. "Ondan ne kadar nefret etsem de."

Stephen ilk kez Kral'a karşı düşmanca duygularını ifade ediyordu ve Rolfe şaşırmıştı. Oğlunun bu duygularının derinliğinden yıllardır şüpheleniyordu ve böyle bir düşmanlığa neyin yol açtığını merak ediyordu.

"Zor bir oyun oynayacaksın," diye uyardı oğlunu.

"Bunun farkındayım. Ancak üzerinde uzun uzun düşünmediğim bir teklif yapmadım. Duncan, İskoç Kralı olarak kalamayacak kadar

zayıf ve Edward da henüz küçük. Onun zamanı da gelecektir. Ben yapmam gerekeni yaptım."

"Seni eleştirmiyorum ya da azarlamıyorum," dedi Rolfe ve gülümsedi. "İyi iş çıkardın, Stephen."

Stephen, bu övgüden memnun olarak gülümsedi. "Teşekkür ederim, baba."

Rolfe devam etti: "Bazı küçük şartlar var. Rufus, düğünün sarayda yapılmasına karar verdi."

Stephen gerildi. "Bu da ne demek?"

"Düğünü orada yaparak Malcolm'ı aşağılamak istediği belli. Ancak nişan yarın burada gerçekleşebilir."

Stephen başıyla onayladı; bir an gözleri memnuniyetle parıldadı. "Rufus'un, dizlerinin üzerinde bağlılık yemini ettiğini Malcolm'a hatırlatarak adamı kışkırtmaya kalkışacağına şüphe yok. Ve Malcolm asabi bir adam."

"Endişelenme. Malcolm ve William Rufus'un yumruklaşmasına engel oluruz; hiçbir şey bu birleşmenin önüne geçemez. Rufus, Mary'nin düğüne kadar sarayda konuğu olacağını da söyledi."

"Neden?" diye sordu Stephen sertçe. "Ne kazanmaya, neyi kanıtlamaya çalışıyor? Evlenene kadar onu esir olarak tutmayı mı planlıyor?" Stephen ayağa fırlamıştı ve ifadesi vahşileşmişti.

"Telaşlanma," dedi Rolfe, Stephen volta atmaya başladığında.

"Yoksa bir hainlik peşinde mi?" diye sordu Stephen. "Benimle ve sevdiklerimle bu kez nasıl bir oyun oynuyor?"

Rolfe tereddüt etti. Soru zihnini kemiriyordu; son on yıldır sormak istediği, cevabından korktuğu için sormaya cüret edemediği soru.

Ancak Stephen evlenmek üzereydi. Aralarındaki özel zamanlar çok enderdi ve buna bir daha fırsatı olmayabilirdi. "Stephen... Yıllar boyunca Rufus'tan neden bu kadar nefret ettiğini hep merak ettim."

Stephen ona bakarken düşüncelerini belli etmiyordu; kısa vahşilik anı dizginlenmişti.

"Bilmem gereken bir şey... babasının sarayında yaşadığın dönemde aranızda geçen bir olay mı var?"

"Hayır, baba, bilmen gereken bir şey yok."

Stephen'ın sesi sakin ama kararlıydı; yine de Rolfe suratına güçlü bir tokat yemiş gibi hissetti. Hemen geri adım attı çünkü Stephen bir yetişkindi ve mahremiyeti onu ilgilendirirdi. Ancak Rolfe geçmiş farklı olsaydı, daha fazla zamanları olsaydı, Stephen'ın ona açıklayıp açıklamayacağını merak ediyordu.

"Orada tek başına kalmasına asla izin vermem," dedi Stephen kararlılıkla. "Ben de sarayda onunla kalacağım."

Rolfe, Stephen'ın saraydan nefret ettiğini biliyordu. Onu suçlayamazdı; insan ancak belli bir süre sürekli tetikte yaşayabilirdi. "Ona eşlik etmek istemene sevindim. Yarınki nişandan sonra Mary'yle birlikte hemen yola çıkabilirsiniz. Evliliğin detaylarını Malcolm'la görüşür görüşmez ben de size katılacağım."

"Merak etme, baba. Biz evlenene kadar gözümü açık tutmak niyetindeyim. Bu ittifakı bozmaya kalkışacak çok kişi olacak."

Rolfe elini Stephen'ın koluna koydu. "Sorun çıkarsa diye kızı en kısa sürede hamile bırakman iyi bir hamle olur."

Stephen ona baktı. Sonra kararlı bir sesle, "Sorunlarla ortaya çıktıkları zaman ilgilenirim ancak evlenene kadar Mary yatağımı paylaşmayacak," dedi.

Rolfe şaşırdı. Sonra akıllıca davranarak karşılık vermemeyi tercih etti. Anlaşılan bu meselede ilk bakışta görünenden fazlası vardı. Oğlunu kadına âşık bulacağını hiç düşünmemişti. Memnuniyetini gizlemek için arkasını döndü.

11. BÖLÜM

"Kardeşiniz, Prens Henry, sizinle görüşmek istiyor efendim," dedi çavuş.

Rufus kaşlarını çattı. Özel odasında silahtarıyla birlikte yalnızdı ve öğleden sonra çıkacakları kraliyet avı için kıyafet değiştiriyordu. "Oyala onu. Şimdi kardeşimle görüşecek havada değilim."

Kraliyet süitinin kapısı aniden açıldı. Prens Henry öfkeli bir yüzle ve alev saçan gözlerle eşikte durdu. Arkasındaki diğer iki çavuş, Majesteleri bu şekilde rahatsız edildiği için kül gibi yüzlerle bakıyorlardı.

Rufus öfkeyle kardeşine döndü. "Ne oluyor böyle? Uygun değilim, sevgili kardeşim."

"O zaman uygun olun, efendim," diye hırladı Henry, odaya girerken. Babaları gibi uzun boylu ve kaslıydı; ağabeyinden en az yirmi santim uzundu. Kenarlarına kakım kürkü dikilmiş parlak kırmızı bir ceket ve aynı renkte kısa botlar giyen ağabeyinin aksine solgun gri ve mavi tonlarında giyinmişti. Tüniği ve pelerini uzun at yolculuğundan çamur lekeleriyle doluydu. "Mümkün olamayacak bir söylenti duydum."

Rufus iç çekti ve parmaklarını şaklattı. Aynı anda üç çavuş kapıyı arkalarından kapayarak gözden kayboldular. Rufus uşağına döndü. "Bana kırmızı pelerinimi ve kırmızı altın şapkamı getir."

Genç, güzel yüzlü uşak hemen koşturdu.

"Bana doğru olmadığını söyle," dedi Henry, yakışıklı yüzü öfkeyle buruşurken. "Stephen de Warenne ve Malcolm Canmore'un kızının nişanına izin vermediğini söyle!"

Rufus gülümsedi. "Kıskandın mı?"

Henry nefes alarak yumruklarını sıktı. "Aptal mısın sen? Aklını mı kaçırdın? Northumberland'a böylesine bir güç verilir mi?"

"Tartışmasız şekilde bana ait olan güç," diye karşılık verdi Rufus, gülümsemesi silinirken. Kardeşinin gözlerine baktı. "De Warenne bana artık her zamankinden daha borçlu olacak."

"Rolfe, evet. Ama ya oğlu? Seni ne kadar sevdiğini hepimiz biliyoruz, ağabey." Ağabeyinin en karanlık sırlarını bilen Henry, onunla alay ediyordu.

Rufus'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Stephen de Warenne'a karşı yumuşayacağımı sanma. Bir hain olduğunu kanıtlarsa, herkes gibi o da sonuçlarına katlanır. Ve senin gibi, hiçbir şeyi olmayan birinin aksine, onun kaybedecek çok şeyi var."

Babaları Fatih William gibi ani öfke patlamalarıyla tanınan Henry kendini kontrol edebilmek için çabalıyordu. "Sen benim ne demek istediğimi anlamadın," dedi sonunda. "İhanetten söz eden oldu mu?" Omuz silkti.

Rufus bu savaşı kazandığına memnun olarak gülümsedi.

"Efendim," diye devam etti Henry, soğuk bir tavırla, "yapacağınız şeyi iyi düşünmelisiniz. Northumberland'a böylesine bir güç bahşetmek büyük bir risk. Özellikle de söz konusu toprakların hepsinin kuzeyde olduğu düşünülürse. Stephen yakında babasının yerine geçecek. Ya size karşı İskoçlarla birleşirse?"

Rufus'un yüzü yine kıpkırmızı kesildi. "Ah? Demek şimdi de çıkarlarımı korumak istiyorsun?" Ancak bir hata yapıp yapmadığım düşünmeye başlamıştı.

"İstiyorum."

"Hah!" Rufus keyiflenmişti çünkü Henry'nin güçlü bir şövalye ve kumandan olduğunu ikisi de bilmesine rağmen, sadakati tartışılırdı.

Birkaç kez William Rufus'a karşı en büyük ağabeyleri, Normandiya Dükü Robert'la birlik olmuştu. Kardeşi kardeşe kırdırarak Domfront kale kasabasında bir üs bölgesi kazanmayı başarmıştı ve Cotentin'de konttu. Giderek büyüyen gücü Rufus için hem bir destek hem de engeldi çünkü Henry yeterince büyük bir bedel ödendiğinde sadakatini değiştirebilirdi fakat diğer yandan, aynı yöntemle aksine de ikna edilebilirdi. Rufus aptal değildi. Kardeşinin hedeflerini gayet iyi anlıyordu ve konu para değildi.

Rufus uşağının getirdiği pelerini aldı ve çocuk onun giyinmesine yardım etti. "Bana yakut broşu getir," diye emretti ve kardeşine döndü. "Senin sadakatine değer veriyorum," dedi sonunda.

Henry sessizdi.

Rufus gülümsedi. "Açıkçası, kızla kendim evlenmeyi de düşünmedim değil; sonuçta er ya da geç evlenmek zorundayım. Ancak," abartılı bir tavırla iç çekti, "anlaşılan Stephen kendini tutamamış. Kız onun çocuğunu taşıyor olabilir."

Henry'nin yüzü asıldı.

"Elbette ki bu gerçek onunla evlenmeyi düşünmemi bile engelliyor çünkü vârisim benim olmalı." Rufus kardeşini inceledi. "Haydi, dürüst ol, Henry. Seni asıl huzursuz eden doğmamış vârisim mi, yoksa arkadaşının nişanı mı? Buraya prensesi *sana* vermem için yalvarmaya gelmedin mi?"

Henry bir şey söylemedi.

"Bu benim de aklıma geldi," dedi Rufus. "Sonuçta sen kardeşimsin. Bir prens ve bir prenses mükemmel bir çift olur, değil mi? Yine de, Northumberland'ı tercih ediyorum çünkü onu tanıyorum."

"Ama ben senin kardeşinim," dedi Henry. "Bana güvenebilirsin."

Rufus bir kaşını kaldırdı ve bir darbe daha indirmekten kendini alamadı: "Belki de sana FitzAlbert'ın kızını veririm."

Henry'nin yüzü daha da asıldı. "O bir baron kızı; bir iki önemsiz malikâneden başka bir şeyi yok."

Rufus hafifçe güldü. "Senin de bir iki önemsiz mülkten başka bir şeyin olmadığına göre, siz de birbirine denk, mükemmel bir çift olmaz mısınız?"

Henry kendini daha fazla tutamadı. "Buna pişman olacaksın, ağabey."

Rufus korkuya kapılmaktan kendini alamadı çünkü Henry'ye bir an bile güvenmiyordu. Babalarına çok fazla benziyordu. Onu sakinleştirme zamanı gelmişti. "Aslında manastırda kirlenmemiş bir kız kardeşi daha var ve henüz evlenecek yaşta değilmiş."

Henry hemen ilgilendi. "Malcolm asla iki kızını birden Normanlarla evlendirmez."

"Ancak Malcolm sonsuza dek yaşamayacak ve o gittikten sonra ülkesi paylaşılabilir; kızı Maude'u da sen alabilirsin."

Henry gülmeksizin ağabeyine baktı. Rufus bir an, kardeşine böyle büyük bir şey sunduğu için çok pişman oldu çünkü Henry bazen en büyük müttefiki olsa da daima en ölümcül düşmanıydı.

Kent Kontu'nun Londra'nın güneyinde, Thames'in kıyısında bir malikânesi vardı. Yapı, Kent'in zenginliğini yansıtıyordu. Yeni kireç badanası yapılmış binanın büyük maun kapısında ailenin arması bulunuyordu. Bir değil, iki büyük salonu; çok sayıda odası, lüks bir kilisesi; mutfaklar, kiler ve birahane için ayrı binaları vardı. Alt kattaki masa ve sıralar en kaliteli ahşaptan yapılmış, oymalarla süslenmişti ve sadece Kont'a ait olan tahtımsı koltuk, kırmızı kadifeyle döşeliydi. Üst kattaki özel odalarda egzotik desenli Pers halıları zeminlere serilmişti ve duvarlardan parlak renkli duvar halıları sarkıyordu.

Roger Beaufort kendi yatak odasında tahtımsı başka bir koltukta oturuyor, Normandiya'dan gelmiş kaliteli şarabını yudumluyordu. Adele Beaufort onun önünde volta atıyor, kırmızı halının üzerinde ileri geri yürüyordu. Şöminedeki alevler, genç kadının odaya düşen gölgesini uzatıp çarpıtıyordu. Adele'in hareketlerinde huzursuzluk yoktu; daha çok dengesiz bir öfkeyi ifade ediyorlardı.

Aniden durarak ellerini beline koydu. Güzel göğüsleri hızla kalkıp iniyordu. "Söyleyecek bir şeyin yok mu? Herhangi bir şey?"

"Kulağımın dibinde bağırma," dedi Beaufort. Genç kadının talihsizliğinin –ve tabii ki kendisininkinin– Kral'ın kendisine karşı hoşnutsuzluğundan kaynaklandığına inanmasına rağmen, Adele'in öfkesinden zevk duyuyordu. Genç kadının hakkından gelebilen birileri nadiren çıkıyordu.

"Tanrım, senden nefret ediyorum! Değersiz bir metres gibi kenara atıldım ve sen hiçbir şey yapmıyorsun!"

Roger bıçağı biraz daha derine sokmaya karar verdi. "Bir hafta önce nişan atıldığından beri sana yarım düzine teklif geldi. Aralarında en ısrarcı olanı da Henry Ferrars. Evde kalmayacaksın, hayatım."

"Dalga geçiyorsun! O adam bir hiç!"

"Dalga geçmiyorum."

"Kimle," diye tersledi Adele, "kimle evlenmek isteyebilir? Benden daha fazla kimi arzulayabilir? *Kim o kadın?*" diye haykırdı.

Roger üvey kardeşine ilgiyle bakarken tembelce gülümsedi. "Burada olmamalısın, Adele. Ve şimdi de bağrışlarınla bütün evi aşağıya toplayacaksın."

Adele öfkeden nefes nefese bir halde Roger'a bakarken açık duran uzun siyah saçlarını arkaya attı. "Sen biliyorsun! Kim olduğunu biliyorsun! Öğrendin, değil mi?"

Roger tekrar gülümsedi ve şarabından bir yudum daha aldı.

"Seni alçak!" diye bağırdı Adele ve Kont'un elindeki kadehe vurdu.

Şarap Roger'ın kırmızı pantolonuna ve kadife tüniğinin süslü kenarına sıçradı. Roger ayağa fırlayarak kardeşinin bileğini yakaladı, sertçe kendine çekti ve yüzüne sert bir tokat attı.

Genç kadın öfkeyle çığlık atarak kendini kurtarmaya çalıştı. Roger ona haddini bildirmek için bir tokat daha attı ve bıraktı. Adele öfkeye kapılmış halde geri çekilirken göğsü hızla kalkıp iniyordu. Roger onun göğüs uçlarının sertleştiğini fark etmişti. Kendisi de sertleşmişti.

"Kim o?!" diye sordu Adele, tokatlar nedeniyle kızarmış yüzüyle.

"Malcolm Canmore'un kızı," dedi Roger, gerçekten memnun bir tavırla.

Adele afallayarak inledi. "Bir kralın kızıyla mı evleniyor?"

"Bir prensesle evleniyor," dedi Roger sırıtarak.

Adele boğuk bir ses çıkardı ve titreyerek yüzünü ateşe döndü. Roger arkasından yaklaşarak omuzlarına dokundu. O kadar yakındı ki kasıkları Adele'in kalçasına sürtünüyordu. "Sen bile bir prensesle boy ölçüşemezsin, hayatım. Üstelik çok güzel bir kız olduğunu söylüyorlar."

Adele onun elinden sıyrıldı. Bir şey söylemedi; söylenecek bir şey yoktu.

Mary, zarif görünümlü, beyaz bir binek atının üzerinde; kahverengi, devasa savaş atına binen Stephen'ın yanındaydı. İki düzine şövalye arkalarından geliyordu ve onların hemen arkasında da biri Northumberland sancağını taşıyordu. Siyah, beyaz ve altın sarısı zemin üzerine işlenmiş kırmızı gül amblemi tepelerinde dalgalanıyor, Londra'ya gelişlerini haber veriyordu.

Onları karşılamak için asma köprü indirilirken kraliyet kilisesinin çanları çaldı. Başka zaman olsa, Mary bu sarayın görüntüsüyle ilgilenebilirdi. Fatih zamanında inşaatı başlayan sarayın –eski bir Roma yapısının üzerine kurulmuştu ve surların bir kısmı antik Roma surlarıydı– dört kat yüksekliğinde kireç badanalı bir kulesi, mazgallı duvarları ve perdeli duvarlarla çevrili büyük bir avlusu vardı. Kulelerde nöbetçiler dolaşıyor, okçular surları bekliyordu. İskele sessizdi; çok sayıda mavna ve küçük tekne sakince demirlenmişti ve aralarında egzotik kökenli olanlar da göze çarpıyordu.

Mary, surlar ve Kule'den başka bir şey göremiyordu. Çok huzursuzdu. Önceki gün Alnwick'teki kilisede dizlerinin üzerine çöküp resmi olarak nişanlandığından beri böyleydi.

Nişan resmiydi. Gerçekti. Hile falan değildi. Ve şimdi de Kule'ye girmek üzereydi. Bu devasa kaleyi görünce, o aşılmaz duvarların içine girdiğinde Malcolm'ın onu kurtarmasının mümkün olmayacağını anladı.

Titremeye başladı.

Nişan resmiydi. Alnwick'ten kurtarılmamıştı ve oradan ayrıldıklarından beri de bir girişim olmamıştı; gelecekte de olmayacaktı. Aksini düşünmek delilikti. Tezgâh falan kurulmamıştı.

Tezgâh yoktu. Babası veda bile etmeye gerek duymadan onu Stephen de Warenne'a vermişti. Siyasi bir fedakârlıktan başka bir şey değildi.

Acısı içinde yükselmeye başlayınca düşüncelerini susturmak zorunda kaldı. Aksi takdirde Kral'ın sarayına hıçkırıklar ve gözyaşları arasında girebilirdi.

Asma köprüden ve kale kapısının siyah dişlerinin altından geçerek avluya girdiler. O anda Kral'ın renklerini taşıyan silahlı şövalyeler tehditkâr bir şekilde etraflarını sardılar. Mary kıpırdayamıyordu. Stephen atından aşağı atladı. Güçlü elleri onun belini yakalarken genç kadının gözlerine baktı. "Korkma," dedi kısık sesle. "Bu sadece bir gösteriden ibaret."

Mary'yi atından indirerek kollarına aldı. Genç kadın nefes nefeseydi ve titriyordu. Stephen'ın kollarında –Stephen de Warenne'ın; gerçekten evleneceği, babasının soğuk bir şekilde kendisini verdiği adamın kollarında– olduğunu anladığı anda aniden kendini kurtardı. Kraliyet şövalyelerinden birçoğu etraflarını sararak onları Stephen'ın adamlarından ayırdı. "Kral'ın adamları neden etrafımızı sardı?"

Paniğin kıyısında, kendisini Stephen'dan alacaklarından, onun karısı olmak yerine Kral'ın esiri olacağından korktu. Northumberland'ın gelini olmaktan nefret etmekle birlikte, Norman'dan koparılıp Kule'nin zindanlarına atılmayı kesinlikle tercih etmezdi.

Stephen rahatlatıcı bir tavırla kolunu ona sardı fakat yüzü gergin, bakışları soğuk ve tehlikeliydi. "Sadece bir gösteri, Mary, bana ve düşmanlarıma yönelik bir gösteri. Sen karım olacaksın. Rufus sözünden dönmemesi gerektiğini biliyor. Ailemi asla böyle bir şey yaparak öfkelendiremez çünkü bize fazla ihtiyacı var."

Mary sakinleşmemişti. Nasıl sakinleşebilirdi ki? Düşman etraflarını sarmıştı, *Stephen* düşmandı ve ne söylerse söylesin, kendisine el konacağı açıktı. Ayrıca, Norman'ın da kendi sözlerine inandığını sanmıyordu çünkü o da gerginlik ve öfkeyle kaskatı kesilmişti. Genç kadın çok bunalmıştı. Kontrol edip baskılamakta kararlı olduğu yoğun duygular şimdi kontrolü ele geçirmek üzereydi. Stephen de Warenne'la gerçekten nişanlıydı; haftalar içinde onun karısı olacaktı, biraz sonra Kral'ın "konuğu" olarak Kule'ye girecekti ve Tanrı aşkına, babası onu en büyük düşmanına vermeden önce hamile olup olmadığını görmeyi bile beklememişti!

Mary gözlerini kapayarak derin bir nefes alırken bayılacağını sandı. Stephen'm elini sımsıkı kavramış olduğunu o zaman anladı.

İhanetine rağmen, onun bu fırtınalı denizde çapası olduğunu düşündü. Kendine, ona, herkese ve her şeye kızarak elini aniden çekip kurtardı.

Bir adam etraflarını sarmış bir düzine şövalyenin arasından çıkıp yanlarına geldi; çekici yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. "Ağabeyim, Kral adına seni karşılamaya geldim, Stephen."

Stephen kolunu Mary'nin gergin omuzlarına atarak Prens Henry'ye döndü. "Onur duydum, Henry."

Prens ona sırıttıktan sonra genç kadına döndü. Mary ona iki başı varmış gibi bakıyordu.

Abernathy'de Prens'i de görmüştü ve –sadece işine geldiğinde– kraliyet ailesinden olduğundan Mary onu tanıyordu. Bir kadın avcısı olarak büyük bir ünü vardı. Şimdiden yarım düzineden fazla piçi olduğu söyleniyordu fakat Mary'ye bakışlarında şehvetten çok dikkat vardı. Mary nedenini çözemeyecek kadar şaşkındı ama yine de siniri bozuldu ve yüzü kızardı.

"Kule'ye hoş geldiniz, Prenses," dedi dostça bir tavırla.

Mary görgü kurallarını bilirdi ve hoşlanmamasına rağmen reverans yaptı. Stephen kolunu onun omuzlarından indirmek zorunda kaldı.

Henry genç kadının ellerini tutarak onu ayağa kaldırdı ve ellerini geri çekmekte acele etmedi. "Gerçek bir güzellik; Adele Beaufort'tan bile güzel." Mary nedenini anlayamasa da Prens keyiflenmişti.

Mary o iğrenç adı unutmamıştı. Prens'e gerçekten inanmıyordu ve Essex vârisinin de sarayda olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Stephen bir şey söylemeden sahiplenici bir tavırla Mary'nin koluna girdi ve Prens'e sertçe baktı.

Henry bir kaşını kaldırarak güldü. "Benden korkma. Uzun zamandır dost değil miyiz? Sınırımı aşmam, sevgili Stephen."

Stephen'ın gülümsemesi buz gibiydi. "O halde son karşılaştığımızdan beri değişmişsin, *mon ami* çünkü seni tanıdığımdan beri hep başka erkeklerin sınırlarını ihlal edersin."

Henry omuz silkti. "Ama davetsiz değil," dedi. "Asla davetsiz değil."

"Burada davet falan olmayacak," dedi Stephen keyifle. Yalnızca bir gerçeği vurgularcasına konuşmuştu.

"Yumuşadın mı sen yoksa?" Henry yine keyiflenmiş ve hayrete kapılmış gibiydi. Stephen sadece gülümseyince Prens omuz silkti. "Haydi," dedi, koluyla işaret ederek, "hava soğuk ve matmazel titriyor. Soğuktan olduğuna eminim."

"Elbette," dedi Stephen, Mary'nin kolunu kendi vücuduna yapıştırarak.

Genç kadın zor nefes alıyordu. İki adamın sıkı dost olduğunu anlamıştı fakat aynı zamanda aralarında tuhaf bir rekabet de hissetmişti. Onun uğruna tartışıyor olamazlardı! Şakakları şiddetle zonklamaya başladığında neredeyse yüksek sesle inledi. Bir an önce yatağa girmek ve örtüleri başının üzerine çekmek istiyordu.

Şatonun ahşap ön basamaklarını tırmandılar ve ikinci kattaki salona girdiler. Burası resmi olarak Kule'nin nizam amirine aitti ve en kaliteli elbiselere bürünmüş, mücevherler takınmış leydiler; parlak renkli tünikler ve pantolonlarla dolaşan lordlar ve günlerdir at sürmüş gibi üzerlerinde toz toprak olan adamlarla ağzına kadar doluydu. Dört

duvar arası çok kalabalık olduğundan, içerisi sıcak ve boğucuydu. Burada akşam havası veya sonbaharın etkileri hissedilmiyordu. Ve o gürültü! Mary konuşmak istese –ki istemiyordu– Stephen'a sesini duyurabilmek için bağırmak zorunda kalırdı. Bu arada Norman insanları kabaca iterek kalabalığın arasında yol açıp onu salondan geçirdi ve merdivene yöneldi. Şaşırtıcı bir şekilde, Henry yine tuhaf bir bakış atıp nazikçe eğilerek selam verdi ve yanlarından ayrıldı.

Üst kat daha sakindi. Bir an gürültüden ve kalabalıktan kurtuldukları için rahatlayan Mary'nin kalp atışları yavaşlamaya başladı. Zonklayan şakaklarına masaj yaptı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kral'ı görmeye, elbette."

Yine kalbi duracak gibi oldu. Midesi ağzına geldi.

Merdiven sahanlığında, aşağı inen bir grup soylu kadınla karşılaştılar; hepsi ipekler, parlak brokarlar kuşanmış, pudralanmış ve parfüm sürünmüşlerdi. Stephen, Mary'nin dirseğini bırakmadan kibarca kenara çekildi. Kadınlar Stephen'a cilveli bakışlar atarak ve genç kadına iri iri açılmış gözlerle bakarak yanlarından geçtiler. Biri duraksadı ve onlara dönünce Mary'nin içindeki huzursuzluk daha da arttı. Kadın ona aldırmadan şehvetli bakışlarını sadece Stephen'a dikti. Yerlere kadar eğilerek reverans yaparken kısık ve şehveni bir sesle, "Lordum," dedi.

"Buna hiç gerek yok, Leydim," dedi Stephen.

Kadın doğrulurken Mary'yi neredeyse fark etmedi bile. Dikkat çekici güzellikte, uzun boylu ve çok seksi bir kadındı; saçları geceden daha siyah, koyu gözleri şuh bakışlıydı. Mary'nin bu kadının Norman'ın metreslerinden biri olduğuna şüphesi yoktu.

"Sadece sizi kutlamak istedim, Lordum," dedi kadın.

"Çok cömertsiniz."

Uzun ve siyah kirpiklerini hafifçe indirip Stephen'a, Mary'yi dehşete ve utanca boğan bir bakış attı. "Umarım hâlâ arkadaş olabiliriz." Ses tonu daha da davetkârdı ve Mary, Norman'ın bu kadınla yakınlığından emin oldu.

Stephen'ın dudakları sahte bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nasıl isterseniz, Leydim," dedi, aniden eğilerek. Sonra kadını orada tek başına bırakıp Mary'yi sürükleyerek uzaklaştı.

Mary diğer kadından nefret etmişti. Nefret benliğini öyle bir güçle sarmıştı ki kalbi deli gibi atıyordu ve nefesi kesilmişti. Aralarında geçen kelime oyunlarını çok iyi anlamıştı! Kadın, Stephen Mary'yle evlenecek olmasına rağmen Norman'la ilişkisine devam etmek istiyordu.

"Yine titremeye başladın," dedi Stephen ona bakarak.

"Bana söz verdin..." Mary devam edemedi. Konuşurken bile, umursamaması gerektiğini biliyordu ama umursuyordu işte. *Tanrı yardımcım olsun.*

Stephen Mary'nin gözlerine dikkatle baktı. "Sadakat mi? Evet, söz verdim, Mary, emin olabilirsin."

Mary'nin öfkesi –ve inanılmaz kıskançlığı– biraz yatıştı. Hain bir Norman olabilirdi fakat genç kadın onun sözüne sadık olduğuna inanıyordu. Stephen'la o kadın arasında her ne yaşandıysa, artık bitmişti.

"Bana güvenmelisin, Mary," diye mırıldandı Stephen.

Sadece genç kadını rahatlatmayı amaçlayan nazik sözler, Mary'nin içinde güçlü bir ağlama dürtüsü yarattı. Gerçekten çok fazla heyecanlanmıştı.

Başka bir salona girdiler. Bu, aşağıdakinden daha görkemli, yüksek tavanlı ve geniş bir salondu; kraliyet süitinin bir parçası olduğu hemen anlaşılıyordu. Burada sadece iki düzine kadar adam ve kadın vardı. Aşağıdakine oranla çok daha sakin sohbetlere dalmış halde bekliyorlardı. Mary'nin kalbi deli gibi atıyordu. Korkması için gerçek bir neden olmadığına kendini inandırmaya çalıştı.

"Kral'ın odası şurada." Stephen başıyla salonun karşı tarafında, iki muhafızın önünde durduğu devasa boyutlardaki, çift kanatlı, kapalı meşe kapıyı işaret etti.

Mary korkaklığı için kendinden nefret ederek Stephen'ın peşinden giderken onun kolunu tuttuğu için memnundu. Stephen muhafızlarla

kısaca konuştu ve biri içeride gözden kayboldu. Bir an sonra adam geri döndü ve içeri girebilmeleri için kenara çekildi.

Kral odanın ortasında ayakta duruyordu ve bir kâtip parşömenlerden bir şey okuyordu; Mary'ye mülk dökümü gibi geldi. Kral ise dinlemiyor, büyük bir beklentiyle onlara bakıyordu.

Rufus o kadar renkli ve göz alıcıydı ki Mary bir an odada başka kimseyi göremedi.

Uzun iç tüniği dikkat çekici bir gümüş grisiydi ve ceketi Mary'nin hayatı boyunca gördüğü en parlak mor kumaştan yapılmıştı. İkisi de gümüş ve altın ipliklerle süslenmişti. Yakutlarla, safirlerle süslenmiş altın sarısı kuşağı çok genişti ve parlaklığıyla göz alıyordu. Ayakkabıları yaldızlıydı ve sivri uçlarından mücevherlerle süslenmiş püsküller sarkıyordu. Birkaç kalın kolyesi, çok sayıda büyük yüzüğü ve elbette ki başında İngiltere tacı vardı.

Kral'ın arkasındaki koltuklarda üç saray mensubu oturmuş, kâtibi dinliyorlardı. Stephen odaya girdiği anda bütün dikkatler hemen üzerlerinde toplanmıştı. Kâtip nihayet kimsenin kendisiyle ilgilenmediğini fark edince sustu. Stephen, Mary'yi sessiz ortamda Kral'a doğru ilerletti.

William Rufus gülümsedi. Mary'yi şaşırtan bir şekilde, ona değil, Stephen'a bakıyordu. Mary bu durumu anlayamadı. Norman'a baktı ve yüz ifadesinin taştan oyulmuş gibi donuk olduğunu gördü. Tekrar Kral'a döndüğünde, Rufus nihayet soğuk gözlerle onu süzüyordu ve nedense memnun olmamış gibiydi.

Mary ona bakmaması gerektiğini biliyordu ama kendini tutamıyordu çünkü doğduğundan beri nefret etmesi gerektiğini öğrendiği bu adamı ilk kez görüyordu.

Bir oğlancı olmasının yanı sıra süsüne çok düşkün olduğunu ve gardırobuna inanılmaz miktarda gümüş harcadığını duymuştu; yine de görünüşü genç kadını şaşırtmıştı. Yaydığı güç, komik görünmesini engelliyordu. Orta boylu, kırmızı yüzlü ve biraz kiloluydu. Bir zamanlar çekici bir adam olabilirdi fakat artık öyle değildi. Gözleri

biraz küçüktü ama kesinlikle kurnaz bakıyordu ve nihayet samimi bir sıcaklıkla gülümsediğinde, Mary adamın bir dişinin eksik olduğunu fark etti. Kral sadece Stephen'a gülümsüyordu.

"Hoş geldin, Stephen, hoş geldin. Seni değil, sadece gelinini bekliyorduk."

"Öyle mi?" dedi Stephen, yumuşacık bir sesle. Mary onun konuştuğunu duyduğu anda Norman'ın bu adamdan hiç hoşlanmadığını hemen anladı. Gözleri karanlık, dudakları gergindi ve sesinde belli belirsiz bir alaycılık vardı. "Gelinimi size tek başına göndereceğimi mi sandınız?"

Rufus omuz silkti. "Yine de geldiğine sevindik. Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Konuşacak çok şeyimiz var." Rufus elini uzattı. "Bu gece bizimle birlikte yiyeceksiniz."

Stephen bir dizinin üzerine çöktü ve Kral'ın elini tutarak üzerindeki havayı öptü. Hareketi zarifti ama eksikti çünkü omuzlarıyla başının duruşunda sevimsiz bir şey vardı. Rufus, Stephen'ın yanında duran Mary'ye baktı. Genç kadın öne gelerek yerlere kadar eğilip reverans yaptı ve kendisine kalkması söylenene kadar bekledi.

"Demek Malcolm'ın kızı sensin," dedi Rufus. "Seni evlendirmek için neden bu kadar uzun süre beklemiş ki? Kaç yaşındasın? Bir kadından çok, çocuğa benziyorsun."

Mary öfkelendi. Kral'ın sözlerini umursamamalıydı. Bakışlarını kaldırırken odadaki bütün erkeklerin dikkatinin üzerinde olduğunu fark etti. İngiltere Kralı olan bu adama meydan okumamalıydı ama ona cevap vermeye isteksizdi. Sonunda gönülsüzce sorularından birini cevapladı: "On altı yaşındayım."

Rufus'un bakışları uzun süre önce. Mary'nin yanında hiç kıpırdamadan duran Norman'a dönmüştü. "Seni memnun ediyor mu, Stephen?"

Mary afalladı. Bu nasıl bir soruydu böyle?

Kral, Mary yanlarında değilmiş gibi kayıtsızca devam etti: "Adele'e hiç benzemiyor; çok beyaz ve ufak tefek. Saçları olmasa onu erkek sanacaktım."

Mary öfkeden deliye dönmüştü. Kral'ın kendisini böyle aşağılayabildiğine inanamıyordu. Bir savunma yapmasını bekleyerek Stephen'a döndü.

Norman sadece omuz silkti. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Benim oğlanlardan hoşlanmadığımı bilirsiniz."

Rufus gülümsemeye başladı. "Evet, senin kadınların daima etine dolgundur."

Stephen, Kral'ınki kadar kayıtsız bir sesle onayladı.

"Eee, seni memnun ediyor mu?" Rufus'un gözleri parlıyordu.

"Malcolm'm kızı. Ve *bu* beni memnun ediyor, efendim."

Mary'nin midesi bulanmıştı. Bu, son ve ölümcül darbe olmuştu. Tırnaklarını avuçlarına batırarak yumruklarını sıkarken neredeyse etini kanatacaktı. Şimdi burada, herkesin önünde öğle yemeğini çıkarmayacağına kendine söz verdi.

Ardından gelen kısa sessizlikte, Stephen onun kolunu tutarak dengesini sağladı çünkü yine titremeye başlamıştı. Genç kadın öfkeyle kolunu çekip kurtarmaya çalıştı ancak Norman o kadar sıkı tutuyordu ki kıpırdayamadı ve çabucak vazgeçti. Gözlerinin yanmaya başladığını hissedince dehşete kapıldı.

O sırada Rufus konuyu değiştirdi. Stephen'a Northumberland'da l'da her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Mary dinlemiyordu; konuşulanları anlamayacak kadar harap olmuştu. Sadece oradan en çabuk şekilde çıkmak, korkunç Kral'dan, Stephen'dan, zihninde beliren kavrayışlardan uzaklaşmak istiyordu.

Rufus aniden ona döndü: "Baban nasıl?"

Mary, Malcolm'ı düşünmemek için bütün irade gücünü zorladığından, Stephen onu dürttüğü halde cevap veremedi. Ağlamamaya çalışarak Kral'a bakarken gözlerini kırpıştırdı. Burada, bu insanların yanında ağlayamazdı.

"Baban, Prenses," diye tekrarladı Rufus, bir aptalla konuşur gibi. "Baban nasıl? Fransızca biliyor musun?"

Mary konuşmaya çalıştı. Ancak ağzını açarsa ya hıçkıracak ya da çığlık atacaktı.

Rufus, Stephen'a döndü. "Bu kız aptal mı? Aklı başında mı? Seni, aptallar doğuracak bir kadınla evlendirmek istemem."

"Gayet aklı başında, efendim. Sadece çok yorgun ve sanırım bir hayli de gergin."

Mary bakışlarını yerden kaldırmaya cesaret edemiyordu. Sonunda yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü.

"O halde senin yargına güveneceğim; nihayetinde her zaman sağlam kararlar verirsin. Kurtul ondan. Buradaki diğer hanımlarla paylaşacağı odaya gönder. Konuşmamız gerek. Bu kadar yıldan sonra konuşacak çok şeyimiz var."

Stephen, Mary'nin kolunu sımsıkı tutmaya devam ederek eğildi. "Efendim."

Geri çekilirlerken genç kadın odadan çıkarıldığını belli belirsiz fark etti. Gerçekten de aptalın teki gibi davranıyordu. Dışarı çıktıklarında soluklanmaya çalıştı.

Stephen askerlerle sakince konuştu. Mary'nin görüşü keskinleşti. Göğsü her zamankinden daha hızlı kalkıp iniyordu. Stephen onun elini tuttuğunda itiraz etmedi ve askerin peşinden üst kata çıkarlarken kendisine soran gözlerle bakmasına aldırmadı. "Matmazel?"

Mary dişlerini sıktı; konuşamıyordu. Artık nefes alamıyordu.

Norman da sessizleşmişti. Muhafız onlara odaya geldiklerini neşeyle söyleyerek bir kapıyı açtı. Mary, Stephen'dan kendini kurtararak içeri girdi. Tahmin ettiği gibi Stephen da peşinden girdi ve muhafız ortadan kayboldu.

Nihayet yalnız kalmışlardı. "Mary," diye başladı Stephen.

Genç kadın çığlık attı. Kendini tutamayarak peş peşe çığlıklar atarken, öfke ve acıyla bağırırken kolunu kaldırdı ve bütün gücüyle Stephen'ın yüzüne bir tokat patlattı. Ses odada gerçek bir yankı buldu. "Git buradan!" diye bağırdı Mary. "Hemen uzaklaş benden!"

12. BÖLÜM

Stephen bir an donup kaldı.

Mary de kalakalmıştı.

Ve sanki tokadın sesi odada hâlâ yankılanıyordu.

Stephen'ın hayreti öfkeye dönüştü. "Mary," dedi asık yüzle. Genç kadına doğru bir adım attı.

"Hayır!" diye bağırdı Mary, onu uzaklaştırmak ister gibi ellerini kaldırarak. Ve inkârın gücüyle sertçe hıçkırdı.

Stephen duraksadı. Kral'ın avlusuna girerken Mary'nin gerginliğini hissetmiş ve o zamandan beri de arttığını görmüştü. Kral'ın önündeki davranışlarından dolayı gerçekten pişmandı fakat Rufus'u tanıdığı için başka seçeneği olmadığını biliyordu. Genç kadını da kendisini tokatladığı için suçlamıyordu. "Mary, Kral'm yanındaki davranışımı sana açıklamalıyım."

"Hayır!" Geri çekilerek Stephen'dan uzaklaşırken Mary'nin bacakları odadaki üç yataktan birine dayandı. Hemen kenara sıçradı ve duvara doğru geriledi; Norman'dan ancak bu kadar uzaklaşabilirdi.

Stephen, kendini sakin kalmaya zorlayarak ve hasta, dengesiz biriyle konuşur gibi, "Mary," dedi, "yaklaşan evliliğimizle ilgili ne kadar mutlu olduğumu Kral'a belli edemezdim. Bana güvenmelisin. Evliliğimizi kabullendiğinde ve bana sadık olduğunda daha etraflıca açıklayacağım."

"Asla kabullenmeyeceğim; asla sana sadık olmayacağım!"

Stephen yüzünü buruşturdu.

"Senden nasıl da nefret ediyorum!" diye bağırdı Mary, yine hıçkırıklarını engellemeye çalışarak. "Ulu Tanrım, gerçekten evleneceğiz!"

Stephen irkildi ve onun delirmekte olup olmadığını merak etti. "Elbette ki gerçekten evleneceğiz. Buna günler önce karar verildi."

Mary inledi.

Genç adam olanları hiçbir şekilde anlayamadığından kendini çaresiz hissetti. "Çok gerginsin. Sakinleştiğinde..."

Mary'nin gözyaşlarıyla boğulan vahşi kahkahası onun sözünü kesti. "Elbette ki gerginim! Beni suçlayabilir misin, Norman Lordu? Burada esir olmak senin hoşuna gider miydi?!"

Stephen sadece dişlerini sıkarak, ifadesiz bir şekilde hiç kıpırdamadan durdu. Uzunca bir sessizlik çökerken genç adam konuşmuyor, kara gözlerle sadece bakıyordu. Mary ise neredeyse sessizce ağlıyordu. "Sen bir esir değilsin, matmazel," dedi Stephen sonunda, sertçe. "Benim gelinimsin ve yakında karım olacaksın."

O konuşur konuşmaz Mary yüzünü ellerine gömdü ve sarsıla sarsıla hıçkırıklara boğuldu. Bu kez hıçkırıkları açıkça duyuluyordu.

Anlaşılan onu bu isteriye sürükleyen şey evlilik fikriydi. Stephen onun bu krizi neden daha önce değil de şimdi geçirdiğini anlamıyordu ve olayı, onu Kral'ın yanında aşağılamasının tetiklediğini tahmin ediyordu. Stephen suçluluk duygusuyla parçalanmış halde, kıpırdayamıyordu. Suçluluk duygusunun tek nedeni tetiklediği bu kriz değildi; aynı zamanda onu isteği dışında bu evliliğe zorladığı için de kötü hissediyordu. Bu gerçeğe daha fazla aldırmazlık edemezdi. Kendisi William Rufus'tan farklı mıydı ki?

Hayatında hiç bu kadar dehşete kapılmamıştı. Ancak Rufus ona saygınlık, güç veya evlilik teklif etmemişti. Rufus onu kullanmak, taciz etmek istemişti. Yine de, benzerlikler gerçekten onu korkutmuştu.

Ancak kendisi de tutkularının ve hırsının esiriydi. Mary'yi özgür bırakamazdı, bırakmayacaktı.

"Sen esir değilsin," diye tekrarladı fakat bunu genç kadını mı, yoksa kendini mi ikna etmek için yaptığını bilmiyordu. "Karım olacaksın! Benim olan her şey senin olacak."

Mary ellerini indirdi. Yüzü yaşlarla sırılsıklamdı ve gözleri öfkeden deli gibi bakıyordu. "Sende istediğim hiçbir şey yok!"

Genç kadın onu ancak bir kadının bir erkeği kışkırtabileceği şekilde kışkırtmıştı. "Beni az önce söylediklerinin yanlışlığını kanıtlamak zorunda bırakma!" Norman kendini tutamayarak ona doğru eğildi. "Yataktayken hiç de isteksiz değildin!"

Mary hıçkırdı. "Yatakta değil... hayır... çünkü beni baştan çıkaran bir iblissin... ama onun dışında kesinlikle isteksizim... ve bunu unutmana asla izin vermeyeceğim!"

Stephen bunu yapmayı çok istemesine rağmen ondan uzaklaşamıyordu çünkü Mary'nin nefreti onu sersemletmiş ve büyülemişti. "İsteksiz, sadakatsiz; fark etmez," dedi kararlılıkla. Geri dönüşü olmayacaktı. "Babanın ve benim planladığımız gibi evleneceğiz."

"Bana Malcolm'dan söz etme!" diye bağırdı Mary.

Stephen onu böylesine bir öfkeye sürükleyen şeyin ne olduğunu o anda anladı ve dehşete kapıldı. "Mary, sen Malcolm'a mı kızgınsın?"

"Senden *nefret* ediyorum!" diye bağırdı genç kadın. Aniden duvardan ayrılarak Stephen'ın üzerine atıldı. Norman afallayarak onu tutarken arkaya doğru sendeledi. Mary yumruklarını peş peşe indiriyordu. Genç adam yatağa devrildi ve kendisine vurmasına rağmen Mary'ye sarılmaya çalıştı. Onun canını yakamadığı için daha da öfkelenen genç kadın, bu kez parmaklarını pençeye çevirdi. Tırnakları yanağında derin bir çizik açarken Stephen yüzünü buruşturdu. O anda Mary'yi yatağın üzerine devirmekten başka seçeneği kalmadı. Ayağa kalkınca yanan sıyrığa dokundu ve kanın nemini hissetti.

Mary ikiye katlanıp kollarını karnına dolayarak inledi.

Stephen küçük yarasını unuttu. Genç kadın ona karşı ne hissederse hissetsin, onu nasıl bu halde bırakabilirdi ki? Onun yanına oturdu, kollarına aldı ve Mary yüzünü Norman'ın göğsüne gömüp

hıçkırıklarını serbest bırakırken Stephen onun saçlarını okşadı. Onu nasıl yatıştıracaktı? *Malcolm Canmore'un Tanrı belasını versin,* diye düşündü. Gerçi kendisinin belasını da verebilirdi!

Stephen'ın kendisine sarıldığını fark edince Mary kaskatı oldu ve aniden çekilip kendini kurtardı. Delirmişçesine yataktan fırladı. "Hepsi senin suçun!"

Norman, hafifçe titremeye başlaması dışında hiç kıpırdamıyordu. Kendini savunmak için ağzını açarken Mary'yi kaçırdığını ve baştan çıkardığını hatırlayınca dudaklarını hemen tekrar kapadı. Kendini savunmaya cüret ederse sadece Mary'nin babasını daha fazla suçlamış olacaktı ve bunu yapmak istemiyordu.

Genç kadın bütün vücudu titrerken işaretparmağını ona doğru uzattı. "Bunları sen yaptın! Aramıza sen girdin! Malcolm'ı benden uzaklaştırdın! *Hepsi senin suçun!*"

Benden nasıl da nefret ediyor. İçten içe, teslimiyet ya da düşmanlıktan çok daha fazlasını barındıran bir evliliği hayal ettiğini anladı. Sıcaklık, tatlı bir destek, nazik kahkahalar ve samimi bir sadakat hayal etmişti. Kalbinin parçalandığını hissetti; hem gelini hem de kendisi için.

Yavaşça ayağa kalkarken yumruklarını sıkmıştı. Kendini zorlayarak ellerini gevşetti. "Bu durumun bütün suçunu bana yıktığın için üzgünüm," dedi gergince. "Ama belki de haklısın. Çünkü seninle evlenmek istiyorum... ve benden ne kadar nefret etsen de bunu yapacağım."

Mary umutsuzlukla hıçkırdı.

Stephen dişlerini sıkmıştı. Göğsü sızlıyordu. Arkasına bakmadan kapıyı açarak koridorda gözden kayboldu.

O gider gitmez Mary yatağa çöktü. Artık ağlayamadığını fark etti. Acı içinde zonkluyordu. Yatağı yumruklamak, çarşafları tırmalamak, kendini parçalamak istiyordu. Bütün olanların adaletsizliğine isyan etmek istiyordu. O anda kendini gerçekliğe meydan okuyan bir çılgınlığın dehşetine kapılmış deli bir kadın gibi hissediyordu.

Dakikalar geçerken sakinleşip aklını başına topladı ve giderek uyuştu. Yavaş yavaş bir huzursuzluk duygusu benliğini sardı ve üzerinde soğuk, nefret dolu, dikkatli bakışlar hissetti. İzlendiğini o zaman anladı.

İrkilerek sıçradı çünkü açık kapının gölgelerinin arasında duran, acısını gerçek bir zevkle izleyen kadın, Mary'nin görmek istediği en son kişiydi. Bu, daha bir saat önce Stephen'a yaklaşan o siyah saçlı güzel kadındı; Norman metresi.

Birbirlerine baktılar.

Diğer kadın gayet açık bir küçümsemeyle Mary'yi baştan aşağı süzdü. "Bana bu odada kalacağını söyleme sakın!"

Mary yerinde doğrularak çenesini kaldırdı. Bu kadın tarafından yakalandığının, savunmasızlığının farkındaydı; Stephen'ın güzel, şehvet dolu eski metresi, onu son derece zayıf olduğu bir anda yakalamıştı. Dehşetini belli etmemeye çalışarak, sakince, "Evet, burada kalacağım," dedi.

Kadın salınarak içeri girdi ve odada, Mary'nin etrafında dolaştı. "Eh, demek seni Stephen'la evlenmeye zorladılar."

"Kim olduğumu bildiğin belli," dedi Mary, sertçe ve gülümsemeden. Ayağa kalktı. "Ama daha kendini tanıtmadın."

Kadın sevimsizce gülümsedi. "Adım Leydi Beaufort," dedi. "Adele Beaufort. Stephen'ın evlenmek üzere olduğu kadın."

Mary şaşkınlığını gizleyemedi. Bu kadının Stephen'ın metresi olduğunu sanmakla çok yanılmıştı. Bu kadın onun metresi değil, İngiltere'nin en zengin vârislerinden biriydi. Mary'nin dehşeti daha da büyüdü. Davranışları –ve Stephen'ınkiler– birbirlerini çok yakından tanıdıklarını hissettirdiği için Adele'in onun metresi olduğunu sanmıştı. Bunu bilmek ve şimdi Adele'in zengin bir soylu olduğunu öğrenmek, Mary'nin gücünü tüketmişti. Bunun bir önemi olmadığını, sonuçta kendisinin ondan daha yüksekte olduğunu ve rakip olmadıklarını kendine hatırlatmaya çalıştı. Yine de genç kadın rakip olduklarını hissediyordu; hem de can düşmanı gibi.

"Seninle sadece ittifak kurmak için evleniyor," dedi Adele gözlerini kısarak. Kapıyı kapamıştı. Eliyle baş döndürücü turkuvaz elbisesinin belinde gezdirerek kırışıklıklarını düzeltti. Duruşu kışkırtıcıydı ve Mary, kendi ince, çocuksu vücuduna karşı, bu kadının, dolgun kıvrımlarını özellikle göstermeye çalıştığını biliyordu.

"Seninle servetin için evlenmeye niyetli olduğu gibi," diye karşılık verdi Mary. Ama sesi zayıftı. Bu kadın bütün erkekleri kolayca kazanabilirdi ve Mary, Stephen'm daha birkaç dakika önce Kral'a söylediklerini çok iyi hatırlıyordu. Belki de Kral, Stephen'a etine dolgun kadınları sevdiğini söylerken Adele Beaufort'u kastetmişti. Genç kadın elbette ki bunu umursamıyordu. Bütün yaptıkları için Stephen'dan nefret ediyordu.

"Servetim için, evet, ama beraberinde çok daha fazlası için de," dedi Adele, şuh bir sesle.

Mary onları ihtirasla birbirlerine sarılmış halde hayal etti ve bu kadından bir kez daha nefret etti. Nasıl etmeyecekti ki? Adele'in dediği gibi, Stephen'la evlenmeye zorlanmıştı ve Norman onu sadece aşağılamakla kalmamış, aynı zamanda herkesin içinde savunmayı da ihmal etmişti. Daha kötüsü, çok daha kötüsü, babasıyla ilişkisini, hayatını mahvettiği için Stephen'dan tiksiniyordu.

Bütün bunlara rağmen, Mary onunla paylaştığı mahrem anları, kontrolsüz tutkuyu da hatırlıyordu. Adele'e de kendisine dokunduğu gibi dokunmuş muydu?

Kadın yaklaşarak onun tam önünde durdu. Mary onun yanında cüce gibi kalıyordu ama kadının dev cüssesinden korkmayacaktı. "Sana yardım edebilirim."

Mary afalladı.

Adele aniden dönüp kapıya giderek açtı ve koridora baktı. Onları dinleyen kimse yoktu. Kapıyı kapayıp sırtını yasladı. Gözleri güneş ışığında parlayan oniks taşları gibiydi. Ters bir tavırla ve kısık sesle, "Sana yardım edebilirim," diye tekrarladı.

"Anlamıyorum," dedi Mary yavaşça. Ancak zihni çok hızlı çalışmış ve inanılmaz bir şekilde, Adele Beaufort'un konuyu nereye getirdiğini anlamaya başlamıştı. Yine de... onun peşinden gitmeye cüret edemezdi ya!

"Onunla evlenmek istemiyorsun."

Mary kadının gözlerine bakarak başıyla onayladı.

Adele yavaşça ve baştan çıkarıcı bir ifadeyle gülümsedi. "Kaçmak ister misin?"

Mary tereddüt etti. Aynı anda zihninde iki görüntü belirdi: Babasının nefret dolu yüzü ve Stephen'ın baştan çıkarıcı çehresi. Başını sertçe iki yana sallayarak sersemliğini üzerinden attı. "Evet."

"O halde planlamayı bana bırak."

Stephen, Mary'yi diğer kadınlarla paylaşacağı odada bırakıp aşağı indi. Herhangi bir sohbete çekilmek istemediği için kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Gerçekten temiz havaya ihtiyacı vardı. Düşünmeye ihtiyacı vardı.

"Stephen!"

Kardeşinin sesi onu durdurdu. Stephen döndü ve Geoffrey'nin büyük salondan kendisine doğru geldiğini gördü; Kral'ın odasından yeni çıkmış olmalıydı. Kardeşi yaklaşırken, Stephen onun dişlerini çok sıktığını ve dudaklarının seğirdiğini gördü.

Geoffrey onun yanına gelince, "Prenses'le birlikte geldiğini duydum," dedi.

Stephen şimdi Mary'den söz etmek istemiyordu; özellikle de genç kadın onunla ilgili duygularını açıkça dile getirmişken. "Evet."

"Nereye gidiyorsun?"

"Buradan başka herhangi bir yere. Belki ata binerim. Bana katılmak ister misin?"

Geoffrey'nin kahkahası kısa, sert ve öfkeliydi. "Senin gibi ben de burada çok fazla oyalanmak istemiyorum!" Ancak Stephen gitmek için

hamle yaptığında kardeşi uzanıp onun kolunu yakalayarak durdurdu. "Onun yanına birilerini bıraktın mı?"

Kimden söz ettiği şüphesizdi. Stephen kızardı. Bu kadar düşüncesizce davranmak ona yakışmıyordu. "Hayır."

Geoffrey telaşlı bir fısıltıyla, "Evliliğin bütün Kule'de konuşuluyor. Çoğu hoşnutsuz. Bir kısmı korkuyor. Özellikle Beaufort, Montgomery ve Duncan. Onu burada tek başına ve savunmasız halde bırakamazsın. Taraflardan birinin bu ittifakı sona erdirmek isteyeceğinden hiç şüphem yok; bunun için Mary'ye zarar vermekten daha kolay bir yol olabilir mi?" dedi.

Stephen kendine çok kızmıştı. "Ya da onu öldürmekten," dedi asık yüzle. "Tanrı aşkına, beni o kadar üzdü ki onun sıhhatini düşünmeden çıkıp gidiyordum. Neden söz ettiğinin de gayet farkındayım. Onunla birlikte saraya, keyfimden gelmedim, Geoff."

"Gel." Geoffrey ağabeyinin kolunu yakaladı. "İçeri girerken merdivende Brand'i gördüm; sen başka birini gönderene kadar nöbeti o alabilir."

Dar merdivenden aşağı indiler ve Brand'i aşağıdaki salonda diğer şövalyelerle birlikte beklerken buldular. Kırsal alanda isyanları bastırmakla ve Kral'ı için savaşmakla uğraşmadığında burada zaman öldürmek için her zaman yaptığı şeylerle meşguldü. Onları görünce yüzü aydınlandı ama Stephen ricasını belirttiğinde ciddileşti.

"Hiç merak etme," dedi Brand, en büyük ağabeyine. "Sen geri dönene kadar kapısının önünde kendim duracağım. Açıkçası, sarayda olmaktan ben de nefret ediyorum; savaşta olmayı kesinlikle tercih ederim."

Stephen ve Geoffrey kaleden ayrılırken Stephen, "Daha genç," dedi. "Birkaç yıl sonra savaşlardan bıkacak."

Geoffrey'nin yüzü kardı. "Görünüşe bakılırsa benim savaşlarım daha yeni başladı."

Kalenin önündeki açık alanda yanlarından gelip geçen hizmetkârlara, şövalyelere ve saray mensuplarına aldırmadan durdular. "Ne oldu ki?"

"Bildiğin gibi, buraya gelmemi Rufus istedi; geldiğimde de beni üç gün boyunca bekletti." Geoffrey'nin mavi gözleri sert safirler gibi parıldadı. "Tebaasıyla oynamayı, gücünü kötüye kullanmayı seviyor!"

"Sonunda onunla görüşebildin mi?"

"Yanından az önce çıktım." Geoffrey, dikkatle Stephen'a döndü. "Yarım saat boyunca bana Başpiskopos Anselm konusunda nutuk çekti. Anlaşılan Rufus ölüm döşeğinden sıyrılınca aniden araları bozulmuş. Anselm'in bir yobaz olduğundan şüpheleniyordum ve bu haftaki davranışları şüphelerimi haklı çıkardı."

"Ne konuda çatıştıklarını sorabilir miyim?"

Geoffrey keyifsizce bir kahkaha patlattı. "Atama törenine dair küçük bir detayı. Kral kendi hakkı olmasını isterken Kilise de aksini iddia ediyor."

"Anselm'le ilgili nutkunu bitirdikten sonra ne yaptı?"

"Tahmin ettiğim gibi, başpiskoposluğun tahta tam olarak kaç şövalye borçlu olduğunu öğrenmek istedi."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır ama vasallarını yakın zamanda isteyeceğini ima etti." Geoffrey yüzünü buruşturdu. "Anselm şövalyeleri göndermezse bunu benim yapmamı bekliyormuş."

Stephen, kardeşine bakıp onun ne kadar zor durumda olduğunu kavradı. "Söylesene, Geoff," dedi sonunda, "kime meydan okurdun? Başpiskoposuna mı, Kral'ına mı?"

Geoffrey, Tanrı'dan bir cevap bekliyormuş gibi alev alev yanan mavi gözlerini uzaktaki ufuk çizgisine çevirdi. "Bilmiyorum."

Stephen sessizdi ve kendisininkiler kadar büyük, sonu gelmez savaşlar veren kardeşinin kederini paylaşıyordu.

Geoffrey tereddütle, "Stephen, şimdi Normandiya'ya gitmeyi düşünüyor olamaz," dedi.

Stephen irkildi. Çok yabancı bir dehşet hissi benliğini sararken onu iliklerine kadar ürpertti.

"Kardeşi Robert'la ilişkileri şu anda barışçıl. Bana kalırsa, ağabey, senin İskoç Prensesi'yle evlenecek olmana rağmen, Rufus ihanet peşinde. Bence hâlâ Carlisle'ı işgal edebilir." Geoffrey elini ağabeyinin omzuna vurdu. "Bunun Mary ve senin için kolay olmayacağını biliyorum," dedi, anlayışlı bir tavırla.

Stephen konuşamıyordu. Kardeşinin sözleri kesinlikle çok hafif kalırdı. Rufus vasallarını Carlisle'ı işgale çağırırsa, Stephen da çağrılırdı. Mary ondan zaten nefret ediyordu. Daha şimdiden evliliği düşmanlıkla kaynayan bir ateşkesten ibaretti. İngiltere, Carlisle'ı işgal ederse, ilk kılıç darbesinde, mutlu bir evlilik umudu da tuzla buz olurdu.

Mary korkaklık etmemesi gerektiğini biliyordu. Rufus'un açık küstahlığı onu hazırlıksız yakalamıştı. Artık onun kendisiyle ilgili düşüncelerini biliyordu ve üzerinde düşünecek zaman bulabilmişti. Bunun, Kral'ın, babasına duyduğu hoşnutsuzlukla ve oğlanları tercih etmesiyle ilgisi olduğunu tahmin ediyordu. Artık hazırlıklıydı ve bu kez onun karşısında aptal gibi görünmeyecekti.

Stephen onu geç saatteki akşam yemeğine götürmek için geldiğinde neredeyse hiç konuşmadılar. Daha alt kata ulaşamadan Mary'nin cesareti kısmen buharlaştı. Güçlü ve sarhoş erkek seslerini, kaba kahkahaları duyabiliyordu ve Rufus'un sarayının yozlaşmışlığıyla ilgili duyduğu bütün hikâyeleri anımsadı. Ortama alkol ve sefahat hâkimdi. Mary kendini korkunç ölçüde yalnız hissediyordu.

Duraksadığını fark etmemişti. Stephen elini onun beline koyunca hafifçe sıçradı. Kısa bir an onun sorgulayan gözlerine baktıktan sonra hemen başını çevirdi. Adele Beaufort'un yardımıyla kaçma planını bilse Norman'ın ne yapacağını merak ediyordu.

Masanın etrafında yüze yakın lord ve leydi oturmuş, Kral'la birlikte yemek yiyordu. Masanın üzeri yemek ve içkilerle doluydu. Oturanların arkasında bir ozan şarkılar söylüyor, palyaçolar gösteri

yapıyordu. Stephen onu masanın alçak tarafından geçirdi ve Kral Rufus'un oturduğu platforma doğru yönlendirdi.

Rufus gülüyordu ancak onları görünce gülümsemesi silindi ve gözlerini dikti. Mary'ye değil, Stephen'a bakıyordu. Mary kendini tutamayarak Norman'ın yüzüne baktı ama genç adam ifadesizdi ve ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

"Gelin, gelin, benimle oturun!" diye bağırdı Rufus gülümseyerek. "Daha konuşmamızı bitiremedik, sevgili Stephen!"

Onur konukları olarak kürsüdeki yerlerine oturdular. Kral, Mary'nin solundaydı. Genç kadın ondan o kadar nefret ediyordu ki kaskatı kesilmişti ama duygularını gizlemesi gerektiğini biliyordu. İngiltere Kralı'nın sarayında bir esirken ihtiyacı olan en son şey, onu öfkelendirmekti.

Stephen genç kadının diğer tarafına oturdu. Yemeğe inmek için onu odadan aldığından beri tek kelime konuşmamışlardı ve Norman şimdi de Kral'ın dostça sorularına cevap vermeye başlamıştı. Rahatsız edici ölçüde yakın oturuyorlar, bacakları kalçadan dize kadar birbirine dayanıyordu. Mary onunla hiçbir şekilde temas etmek istemiyordu fakat masa çok kalabalıktı ve yemek sona erene kadar Stephen'ın yakınlığından kurtulamayacaktı.

Mary kendisine yönelen coşkulu ve meraklı bakışların farkındaydı. Çok kişi onu izliyordu.

Yanakları alev alev yanıyordu. Onur konuğu falan değildi ve bunu herkes biliyordu. Bir esir ve nefret edilen bir İskoç'tu. Norman lordlar ve leydiler ona derisi pulluymuş ve ateş püskürüyormuş gibi bakıyordu.

Genç kadın o sırada Adele Beaufort'u fark etti. Mary'ye aldırmadan platformun hemen altında oturuyordu fakat sık sık Stephen'a şuh bakışlar atıyordu. Mary henüz detayları kesinleşmemiş planlarını hatırlayarak huzursuz oldu çünkü her şey yolunda giderse, Adele bir gün Stephen'ın karısı olacaktı.

Essex'li vâris, Mary'nin önceki günden hatırladığı iki adamın arasında oturuyordu. Kral'ın odasına girdiklerinde ve o aşağılayıcı görüşme sırasında onlar da oradaydı. Adamlardan biri uzun boylu, kumral saçlıydı ve nedense Mary'ye tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu fakat daha önce hiç karşılaşmadıklarından emindi.

Stephen hâlâ onunla konuşmuyordu. Kral, Kent'te karşılaştığı bazı zorluklardan dert yanıyordu. Mary dinlemiyordu. Umursamıyordu da. Norman bir yandan Rufus'u dikkatle dinlerken bir yandan da Mary'ye kendi şarabını sunuyordu.

Mary içemezdi. Yemeğin bir an önce bitmesini ve buradan başka herhangi bir yerde olmayı diliyordu.

"Ağabeyimin sarayı sizi memnun etmedi mi, Prenses?"

Mary'nin dikkati Rufus'un diğer tarafında oturan Prens Henry'ye kaydı. Henry ona gülümsüyordu. Çaresiz kurbanının üzerine atılmaya hazırlanan bir kurda benziyordu. "Elbette ki memnun ediyor, Prens'im," dedi Mary gülümsemeyi başararak. "Nasıl gitmesin ki? Yani, *sevdiğim* adamın yanındayım ve onun *yüce* Kral'ının onur konuklarıyız. Aslını isterseniz mutluluktan başım dönüyor." Sesi neredeyse masumdu ama gözleri parıldıyordu.

Henry ona bakarken artık gülümsemiyordu. Genç kadının alaycılığını hissetmişti ve Mary'nin istediği de tam olarak buydu. Ne yazık ki Stephen, Kral'la sohbetine genç kadının sandığı kadar kendini kaptırmamıştı ve söylediklerini o da duymuş, Mary'nin alaycılığını açıkça fark etmişti. Onu uyarırcasına elini genç kadınınkinin üzerine koydu. Mary buna karşılık olarak ona cilveli gözlerle ve hafifçe gülümseyerek baktı.

"Londra hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Henry, hafifçe öne doğru eğilerek. Ama bakışları hâlâ keskindi.

"Çok büyük bir şehir, insan nasıl etkilenmez? Aslını isterseniz, siz Normanlar çok etkileyicisiniz. *Tüm* başarılarınız hayranlık uyandırıyor." Mary kendine hâkim olamıyordu. "Sonuçta, siz Norman-

ların esir bir İskoç kadını mihraba zorla götürmeniz büyük cesaret gerektirir, değil mi?"

Stephen da, Henry de donup kaldılar. Mary titriyordu çünkü Norman'ı öfkelendirmeyi başarmıştı ama Henry sadece eğleniyordu.

"Bana kalırsa cesaretin bununla pek ilgisi yok." Henry gözlerini yavaşça kapadı. Tekrar açtığında yine gülümsüyordu ve Mary gerildiğini fark etti. "Sevgili ağabeyinizle görüşmek istemez misiniz, Prenses?" diye sordu.

"Ağabeyim mi?" Henry bir anda Mary'nin bütün dengesini altüst etmişti.

Henry gülerek, "Bağışlayın, ağzımdan kaçtı! Üvey ağabeyiniz; *benim* ağabeyimin sevgili dostu, Duncan," dedi ve masada Adele'in yanında oturan, Mary'ye nedense tanıdık gelen kumral saçlı adamı işaret etti.

Mary afalladı. Duncan elbette ki buradaydı çünkü neredeyse yirmi yıl önce, küçük bir çocukken rehine olarak getirilmişti! Babalarının ilk evliliğinden en büyük oğluydu. Aslında yaşı Rufus'unkine yakındı ve hiç şüphesiz onunla birlikte büyümüştü ki bu da neden yakın arkadaş olduklarını açıklıyordu. O kadar yakın arkadaşlarsa, o gün öğleden sonra Kral'ın odasında, rahat bir tavırla oturan üç saray mensubundan biri olması da normaldi. Mary heyecanlandı. Artık yalnız değildi.

Duncan yavaşça ayağa kalkarak hafifçe eğildi. "Nihayet karşılaştık," dedi. "Ne kadar sevindiğimi anlatamam, kardeşim."

Mary onu şimdi tanımıştı. Babalarına çok benziyordu; gözlerine kadar. Sözleri ve tavrı alaycı olmasına rağmen gülümsemesi sıcaktı. Mary de ona gülümsedi. Burada, sarayda, düşmanların arasında gerçek bir dostu vardı; varlığını neredeyse unuttuğu üvey ağabeyi.

"Gel, kardeşim," dedi Duncan, ellerini uzatıp platforma doğru yürürken. "Uzun zaman önce birbirimizi kaybetmişken öpüşüp kavuşalım."

* * *

Onu izliyordu.

Mary'ye Kral'ın hemen yanındaki onur konuğu koltuğu verilmişti ve Stephen de Warenne da onun diğer tarafında oturuyordu. O gün öğleden sonra gördüklerinin aksine –uzun bir yolculuktan sonra perişan görünüyordu– şimdi üzerinde kraliyete ve zenginliğe yakışır bir kalite vardı. Altın sarısı mantosu ve kol ağızları ile kenarlarındaki deniz mavisi işlemeler, ten rengini baş döndürücü bir şekilde vurguluyordu ve ağır mücevherlerle süslü altın kuşağı ile safirlerle süslenmiş tacı, statüsünü ve zenginliğini gösteriyordu. Tırnağına kadar bir prenses olduğu belli oluyordu.

Onu izliyordu. Evleneceği adamdan ve burada, Kule'de olmaktan nefret ettiği açıktı. Memnuniyetsizliğini gizleyemiyordu ve Stephen de Warenne da pek memnun görünmüyordu. Kızın zekâsı ve gözü kara cesareti belliydi. Bu açıdan Malcolm'ın kızıydı ama görünüş açısından Kraliçe Margaret'ın burnundan düşmüştü.

Rufus onu bir erkek çocuğuna benzetmişti. Ufak tefekti ama hiç de erkeksi değildi; böylesine güzel bir kadın asla oğlanlara benzetilemezdi. Stephen de Warenne'ın onu öyle gördüğünü de hiç sanmıyordu.

Dönüp Stephen'a baktı. De Warenne bütün gece Kral'ı dinlemiş, ancak mecbur olduğunda konuşmuştu. Bir kez bile gülümsememişti. Oysa Rufus'un umurunda bile değildi. Hiç olmadığı kadar heyecanlı görünüyordu; bundan daha neşeli olamazdı. Üstelik henüz sarhoş bile değildi.

Stephen de Warenne'la göz göze geldiler. Duncan biraz ürkerek bakışlarını kaçırdı. De Warenne'dan asla hoşlanmamıştı. Uzun yıllar önce tanışmışlardı ve aralarında on yaş fark olmasına rağmen birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Duncan, de Warenne'in erkekliğini daima kıskanmıştı. Şimdi platformda genellikle kendisinin oturduğu yerde oturan bu adamı izlerken hissettiği şey kıskançlıktan fazlasıydı. Kendini tehdit edilmiş hissediyordu. Stephen de Warenne'ın sarayda fazla kalmayacağını biliyordu ama bu içini rahatlatmaya yetmiyordu.

Düğüne üç hafta vardı ve üç hafta tehlikeli ölçüde uzun bir süreydi.

Duncan başka bir açıdan daha rahatsızdı. De Warenne, onu hor gördüğünü asla gizlememişti. Duncan bugüne kadar bu küçümsemenin Rufus'la aynı cinsel tercihleri paylaşmasından mı yoksa siyasi nedenlerden mi kaynaklandığını bilememişti. De Warenne'ın onunla ilgili gerçeği bildiğinden daima şüphelenmişti; yüksek ideallerine ulaşmak için yapması gereken her şeyi yaptığını...

Şimdi de Warenne'ın, içinde uyandırdığı korku huzurunu daha da çok kaçırıyordu. Duncan ondan nefret ediyordu; fakat de Warenne'ın gelininden nefret ettiği kadar değil çünkü Mary kendi kanındandı.

Duncan bakışlarını tekrar Mary'ye çevirmekten kendini alamadı. Mary, ailelerinin bağrında büyümüştü; kendisinin de bunu yapabilmesi gerekirdi. Ona bakarken herkesten daha çok nefret ettiği babasını düşünmekten kendini alamıyordu. Görkemli, haşmetli Malcolm Canmore. Kahraman İskoç Kralı. Uslu duracağının garantisi olarak en büyük oğlunu Fatih William'a rehine olarak veren baba. Üstelik sonrasında oğlunu nasıl tehlikeye attığını umursamadan yeminini tekrar tekrar bozmuştu. Duncan daha çocukken bile ancak kendi kurnazlığı sayesinde hayatta kalabilmişti.

Malcolm'ın görkemli günleri sayılıydı. Yaşlanmıştı ve yakında bir gün düşmanlarından birini küçümseme hatasına düşerek ölümcül bir darbe alacaktı. O zaman İskoç tahtı ele geçirilmeye açık olacaktı ve Duncan onu kapmaya kararlıydı.

Duncan kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti; özellikle de kız kardeşinin ve kocasının. Northumberland her zaman Kral'a sadık kalmış, daima isyanların bastırılmasında önemli rol oynamış olsa da daha önce düşman İskoçlarla müttefik olmamıştı. Duncan kendi amaçlarını tehdit eden olasılıkları şimdiden görecek kadar kurnazdı. Northumberland, William Rufus'u –ve dolayısıyla kendisini– sadık bir şekilde desteklemeye devam edebilirdi ama ya bunu yapmazsa ne olacaktı? De Warenne ailesinin korkutucu hırsı iyi bilinirdi. Malcolm'ın kendi seçtiği veliahdı, yani Edward'ı desteklemeyi seçer veya tahta kendilerinden birini çıkarmaya kalkışırlarsa ne olacaktı? Mary'nin

doğmamış oğlunun da İskoç tahtı üzerinde kendileri kadar hakkı olacaktı.

Bu evliliğin üç hafta içinde gerçekleşeceği şüphesizdi. Elbette bir kaza olmadığı takdirde...

13. BÖLÜM

Stephen, Cheapside'daki tezgâhların ve seyyar satıcıların arasında dolaşıyordu. Tüccarlar sürekli yolunu kesiyor, hepsi zengin bir lordu ve olası bir müşteriyi gördüğünde hemen tanıyordu.

Mary'yle birlikte saraya geldiklerinden beri birkaç gün geçmişti ama değişen pek bir şey olmamıştı. Genç kadın ona, evliliklerine ve Kral'a olan düşmanlığını gizlemiyordu. Stephen'm onun durumuna gösterdiği anlayış çoktan tükenmişti; artık huzursuzluğu tam anlamıyla öfkeye dönüşmek üzereydi. Ne türde bir kadın, yazgısına teslim olmaktan kaçardı ki? Sadece Mary bu kadar cüretkâr ve kararlı olabilirdi.

Kule'de hâlâ onların evliliği konuşuluyordu. Artık dedikodular başını alıp gitmişti. Stephen, saraydaki lordların ve leydilerin onun, isyankârlığı cezalandırmak için Mary'yi ciddi şekilde dövmesi gerekse bile genç kadını bir an evvel dize getirmesini beklediklerini biliyordu. Geliniyle süren sorunlu ilişkisine artık kıs kıs gülmeye başlamışlardı.

Stephen'm onu dövmeye niyeti yoktu. Mary onu ne kadar endişelendirse de, güçlü onur anlayışını takdir ediyordu. Stephen onun sadakatini kazanabilirse, gerçekten de çok şanslı bir adam olurdu.

Ancak boş umutlarla kendini kandırmak da istemiyordu; o günü görebileceğini hiç sanmıyordu.

Bir an öfkeye kapıldı. Mary gibi bir kadın, hayatını çok kolaylaştırabilirdi. Onun Alnwick'te kollarını uzatmış, yüzünde bir gülümsemeyle kendisini karşıladığı hayaller neden sürekli zihnini meşgul ediyordu?

Yumuşak ve zayıf bir aptala dönüştüğünü düşündü. Savaşlarda sertleşmiş bir şövalyeydi; bir gün çağının en önemli kontlarından biri olacaktı. Altı yaşından beri sadece kendine güveniyordu; altmış yaşına kadar daha kendine güvenebilirdi. Karısı ona yardım etmek istemiyorsa, bunun eksikliğini düşünmemeliydi bile.

Kalbinin yumuşamasını istemiyordu. Bu dünyada sadece güçlüler hayatta kalabiliyordu. Mary'ye bu şekilde açlık duyması hiçbir işe yaramazdı. Nişanlandıklarında Adele Beaufort'u aptal gibi düşünüp durmamıştı. Hatta onu hiç aklına getirmemiş, sadece çeyizini düşünmüştü.

Adele Beaufort onun içinde güçlü bir şehvet de uyandırmamıştı. Mary'nin sadece varlığı bile bacaklarının arasının zonklamasına neden oluyordu. Bununla baş etmek kolay değildi. Ancak bu gece, yarın ve ilerleyen günlerde, hatta şimdi bile, bu dürtüsüne de aldırmamaya devam edecekti.

Sadece bir şeyi sabırsızlıkla bekleyebilirdi. Evlendiğinde karısı yatağın dışında onu pek rahatlatmayabilirdi fakat yataktayken Stephen'ın en vahşi beklentilerinin bile ötesine geçiyordu.

Hayır, onu dövmeyecekti. Vahşi bir şahini ehlileştirir gibi, Mary'yi de nazikçe sakinleştirecekti. Bugün ona bir hediye alacak ve barış teklif edecekti. Bu çatışma yeterince uzun sürmüştü.

Tüccarların arasında dolaşırken gelini için almayı düşündüğü birkaç şey oldu: ancak seyirlik bir şey olarak kullanılabilecek kadar küçük, güzel oymalarla süslü bir ahşap kutu; kalp biçiminde bir lal taşıyla süslü bir broş ve Flandre topraklarından getirilmiş, bir metrelik, kaliteli, parlak kırmızı yün. Hayatını işlevsellik üzerine kurduğundan yünü seçti ve Mary'nin onu giydiğini hayal etti.

Ne var ki gitme zamanı geldiğinde, atma binmek yerine geri döndü ve kutu ile broşu da aldı.

Stephen nihayet Kule'ye döndüğünde saat bir hayli geçti; tüccarların arasında bir karar vermeye çalışırken saatler geçirmişti. Mary'nin diğer birkaç kadınla paylaştığı odaya gitmek için merdivenden çıkarken hediyelerini verdiğinde göreceği şaşkınlığı –ve sevinci– sabırsızlıkla bekliyordu.

Rufus'un askerlerinden birinin yanı sıra Stephen'ın da bir adamı Mary'yi gece gündüz izliyordu. İkisine de başıyla selam verdikten sonra kapıyı sertçe vurdu. Kapıyı Mary açtı. Stephen onu odadaki üç yataktan birinde oturan Adele Beaufort'la birlikte bulunca şaşırdı. Genç kadın, Stephen'ı görünce suçluluk duygusuyla kızardı. Bu sefer neler peşindeydi? Yoksa yeşil gözlerinde gördüğü şey huzursuzluk muydu?

"Beni gördüğüne rahatsız olmuş gibisin, matmazel."

"Elbette rahatsız oldum," dedi Mary, bugünlerde sık sık yaptığı gibi onu sinirlendirmeye çalışarak. "Gölgemden kurtulmanın tadını çıkarıyordum."

Saraya geldiklerinden beri Stephen onu gözünün önünden neredeyse hiç ayırmamıştı, hatta gece koridorda Mary'nin kapısından biraz ötedeki bir saman döşekte uyuyordu. "Eh, mutluluğunu tahmin edebiliyorum." Mary'nin koluna girdi. Genç kadın gerilerek nefes aldı. Temas Stephen'ın da irkilmesine neden olmuştu; düğün gecelerine kadar dizginlemek zorunda olduğu şehvet bütün vücudunu sarmıştı. "Ne gizliyorsun, Mary?"

Genç kadın ona bakmayı reddetti. "Hiç. Ben... yorgunum. Lütfen..."

Adele kalçasını davetkâr bir şekilde sallayarak yaklaştı ve şuh bir sesle, "İyi günler, Lordum," diye mırıldandı.

Stephen onun gülümsemesine karşılık vermedi. Tanrı aşkına, bu ikisinin kendisine karşı komplo kuruyor olması mümkün müydü? Bütün sezgileri öyle olduğunu söylüyordu.

Adele cüretkâr bir tavırla onun koluna dokundu ve elini çekmedi. "Gelininize tören düzenini anlatıyordum. Norman geleneklerine alışkın değil."

Stephen, kendisini baştan çıkarıcı bakışlarla süzen Adele'e döndü. "Ne kadar cömertsiniz, Leydi Beaufort, bir kez daha müteşekkirim."

Adele omuz silkerek elini nihayet indirdi ve Mary'ye döndü. "Lord Stephen'ın sizinle yalnız kalmak istediğini görebiliyorum, Prenses. Belki sohbetimize başka zaman devam ederiz."

Mary bakışlarını Stephen'dan Adele'e çevirdi, sonra yine Stephen'a döndü. "Evet, teşekkür ederim."

Adele, Stephen'a sürtünerek yanından geçip odadan çıktı. Stephen dönüp Mary'ye baktığında onun gerçekten de çok mutsuz olduğunu gördü, hatta sinirliydi. "Bu kadar çabuk arkadaş olmanız ne kadar ilginç."

Mary sarardı. "Ama senin onunla olduğun gibi arkadaş olduğumuz söylenemez!"

Stephen genç kadının elini istediğinden daha sert tuttu. "Kıskandın mı, *chère*?"

"Elbette hayır!" Mary elini çekip kurtarmaya çalıştı ama başaramadı.

Stephen öfkesinin boyutlarını göstermek için onu kendine çekme dürtüsüne zor direniyordu. Ancak Mary'nin bakışları tüniğinin gizleyemediği kasıklarındaki şişkinliğe kayınca Stephen daha da tahrik oldu ve genç kadını bıraktı. Üç hafta daha elde edemeyeceği bir şeyle kendine işkence etmeye niyeti yoktu.

"Benden ne gizliyorsun, matmazel?"

Mary'nin yüzü daha da soldu. "Senden hiçbir şey gizlemiyorum! Adele gerçeği söyledi! Nezaket göstererek düğüne hazırlanmama yardım etmeyi önerdi!" Gözlerinde yaşlar birikmişti.

"On yıl Kral'm sarayında yaşadım," dedi Stephen. "Entrikayı kilometrelerce öteden tanırım. Adele Beaufort buradaki leydilerin çoğu gibi, inanılmayacak kadar kibirli, bencil ve açgözlüdür. İkiniz neyin peşindesiniz, Mary?"

Mary dudaklarını birbirine bastırarak sessiz kaldı. Stephen onun hızla bir şeyler düşündüğünü görebiliyordu. "Yaklaşık bir haftadır

bu havasız mezarda hapis halindeyim! Yüz Norman arasında tek bir İskoç kadın. Ve sen tek arkadaşımı da bana çok görüyorsun. Aramıza girmeye hakkın yok!" dediğinde genç kadının yalan söylediğini de anlayabiliyordu ve bunu beklemesine rağmen, hayal kırıklığı ağzında acı bir tat bıraktı.

"O kadın cömert biri değildir, matmazel. Kendi çıkarına olmadığı sürece kimseyle arkadaşlık etmez. Uyarıma kulak ver, Mary. Onun arkadaşın olduğuna inanıyorsan yanılıyorsun. Hatta böyle bir hayatta arkadaş diye bir şey yoktur."

Mary meydan okuyan ama korku dolu gözlerle ona bakarken titriyordu.

"Her ne planlıyorsan," dedi Stephen aniden, "sana hemen vazgeçmeni öneririm."

"Hayal gücünün sınırları yok," dedi Mary, kaskatı bir halde. "Plan falan söz konusu değil."

"Bunu yakında göreceğiz," dedi Stephen. "Öğle yemeğinde bana katılmak ister misin?"

"Hayır," dedi Mary. "Hayır, gelemem, başım çok ağrıyor."

Stephen'ın onun sözlerini kabul edişinde zarafet filan yoktu; öfke yüz hatlarını germişti. Mary başını eğerek Norman'ın yanından ayrılmak için döndü. Stephen genç kadının omzunu tutarak onu durdurdu. "Bekle." Kendisiyle birlikte yukarı çıkmış olan adamına işaret etti; adam ucuz, renksiz bir kumaşa dikkatle sarılmış Flandre yünüyle öne çıktı. Stephen'ın yüzü asıktı; şu halde hediye vermenin hiçbir zevki yoktu. Hiç.

Mary, gözlerini iri iri açarak, "Bu da ne?" diye fısıldadı.

"Senin için, matmazel," dedi Stephen ters bir şekilde. Çıkmak üzere arkasını dönerken başıyla selam verdi. "Umarım migrenin yakında geçer." Diğer hediyeleri vermek içinden gelmedi. Anlaşılan savaşları daha bitmemişti.

* * *

Geoffrey büyük salonda yürüyordu. Yüzü ne pahasına olursa olsun gizlemesi gereken bir öfkeyle kızarmıştı. Haftalardır Kral onu üçüncü kez çağırtmıştı. Ancak bu kez bekletilmemişti. Bu kez çağrı Kral'ın kendi adamları tarafından bildirilmişti ve onu hemen Londra'ya getirmişlerdi; şimdi de aynı adamlar onu Kral'a götürüyordu.

Kral'ın odasının önünde duran askerler gerilerek kenara çekildi. Geoffrey hemen içeri sokuldu ve iki şövalye ancak ondan sonra yanından ayrıldı.

Geoffrey, dışarıdaki salonda duran tahtın tam bir kopyası olan tahtında oturan Rufus'a yaklaşırken neredeyse duraksıyordu çünkü Kral'ın yanında üç adam daha vardı: Duncan, Montgomery ve babası Rolfe de Warenne.

Northumberland Kontu oğluna dönüp bakışlarıyla uyardı.

"Bize bu kadar çabuk katılmana ne kadar sevindik, sevgili Geoffrey," dedi Rufus.

Geoffrey'nin zihninden hızla düşünceler geçti. Bu çağrının, aklına gelen tek sebebi sınama olmasıydı; Kral hakkı olan şövalyeleri isteyecekti.

Geoffrey bir dizinin üzerine çöktü ve Kral'ın emriyle kalktı. "Efendim?"

"Artık tercihini yapma zamanın geldi," dedi Rufus, Geoffrey'ye sadece havanın nasıl olduğunu sormuş gibi gülümseyerek.

Bir an Geoffrey'nin yüreği ağzına geldi ama sonra nabzı yine normale döndü.

"Kral'ına bağlılık yemini ediyor musun, Başdiyakoz? Bu üç adamın ve Tanrı'nın tanıklığında?"

Geoffrey sarardı. Yanılmıştı. Kral sadece hizmet istemiyordu.

Çok daha fazlasını istiyordu: Geoffrey'nin tanıkların yanında kendisine sadakat yemini etmesini. Son zamanlarda kilise üyeleri hiçbir din adamının Kral'a bağlılık yemini etmemesi gerektiğini çünkü tek gerçek bağlılıklarının Tanrı'ya ve dolayısıyla da Papa'ya olduğunu söylüyordu. Bu reformcular atamalardan dolayı böyle yeminleri

reddediyordu ve bu tavırları Roma tarafından teşvik ediliyordu. Bu kişiler aynı zamanda Kral'ın din adamlarını atama yetkisine de karşı çıkıyordu. Rufus şimdiye kadar babasının izinden gitmiş, gerektiğinde Kilise üzerinde yetkilerini ve haklarını kullanmıştı; Anselm'i Canterbury Başpiskoposu olarak atamasında olduğu gibi. Şimdi aynı hakları Geoffrey'den talep ediyordu.

"Bu ne zaman olacak?" diye sordu Geoffrey. Ağzı kurumuştu; dudaklarını ıslattı. Terliyordu.

"Bugün. Burada. Şimdi."

Geoffrey afallamış zihnini düşünmeye zorladı. Bu yeni ikilemden sıyrılmak için manevra yapacak zamanı yoktu. Kral bağlılık yeminini hemen istiyordu. Normalde başdiyakoz önemli bir din adamı sayılmazdı. Hatta Lanfranc'ın ölümünden beri Canterbury'yi yönetmekle, Geoffrey daha önce benzeri olmayan bir güç ve öneme yükselmişti. Son dört yıldır bir başpiskoposun yokluğunda Canterbury'yi yönetirken, Taht'la acımasızca mücadele etmişti. Rufus süren savaşlarını şimdi sona zorluyordu. Geoffrey'nin iki seçeneği vardı ve reddettiği takdirde hemen aşağıdaki zindanlara gönderileceğinden şüphesi yoktu. Kral, ona meydan okuyanlara bundan çok daha kötüsünü de yapmıştı.

"Tereddüt ediyorsun," dedi Rufus. Gülümsemesi artık sıcak değildi. "Bir yobaz mısın yoksa?"

Geoffrey dişlerini sıkmıştı, yüz kasları seğirdi. "Yobaz değilim." Kendini gülümsemeye zorladı. "Nasıl isterseniz, Majesteleri." Ve dizlerinin üzerine çöktü.

Biri hayretle inledi; Montgomery olabilirdi.

Geoffrey yobaz değildi ama Kilise'nin davasını benimsemişti. Önerilen reformların çoğunu, Kilise'nin Kral'a karşı hak iddialarını destekliyordu ve bunu yapmaya da devam edecekti. Ancak son dört yıl, Kral'ı açık savaşta yenemeyeceğini göstermişti. Bütün çabaları ne sonuç getirmişti ki? Kral'ın son hesap görüşmeleri sonucunda birkaç bin sterlin daha saray hazinesine kaydırılmıştı.

Artık taktik değiştirme zamanı gelmişti. Kral'ın müttefiki olsa bile Kilise ve Tanrı'nın çıkarlarını korumaya devam edemez miydi?

"Çok akıllıca bir seçim yaptın," diye mırıldandı Rufus. Sonra sesi sertleşti. "O halde bitirelim şu işi!"

Orada toplanmış tanıkların önünde, Geoffrey, İngiltere Kralı William'a daima ve her şekilde bağlı kalacağına yemin etti. Rufus buna karşılık güneyde küçük ama son derece lüks bir malikâne hediye ederek onu şaşırttı. Genç adam, Kral'ın dizini öptükten sonra kalkmasına izin verildi.

Göz göze geldiler. Rufus'un tatmin olduğu açıktı. "Güvenime layık olduğunu kanıtlarsan, çok daha ilerilere gidersin," dedi.

Geoffrey onun ne demek istediğini anlamıştı. Smav henüz bitmemişti ve Kral'ın iradesine boyun eğmeye devam ederse, başka kişisel kazançları da olacaktı. Sadece bir başdiyakoz olduğundan, Rufus'un daha önemli bir atamayı kastettiği belliydi. Geoffrey pek sevindiğini söyleyemezdi; içi sızlıyordu ve çaresizlik hissediyordu.

Kral doğruyu söylüyorsa, az önce yaptığı tercih, yakında yapmak zorunda kalacağı tercihin yanında hiçbir şeydi.

Rolfe yaklaşıp onun kolunu tutarken gülümsemesi pek parlak olmasa da güven vericiydi. Gitmeye hazırlanırken Kral'ın sesi yine duyuldu: "Dur, sevgili başdiyakoz, bekle."

Geoffrey yavaşça ona döndü.

Rufus gülümsedi. "Korkarım işin daha yeni başlıyor. Bak, bu sabah Anselm beni reddetti. Bana hakkım olan şövalyeleri vermeyecekmiş. Benim lanet olasıca kanlı hırslarımı desteklemek için Canterbury'nin gücünü kullandırmayı reddediyormuş." Rufus ona baktı. Bundan sonra söyledikleri soru gibiydi: "Sen elbette ki bana hakkım olan vasalları getireceksindir."

Bu ilk sınavdı. Sonrasında gelebilecek şey ne olursa olsun Geoffrey duraksamadı. "Ne zaman... ve nerede?"

"İki hafta sonra Carlisle'a ilerliyoruz."

Geoffrey afalladı. Yanında duran babası, Kral'a şaşkınlıkla bakakaldı. Birbirlerinin tıpatıp kopyası olan baba ve oğul birbirlerine bakarken ikisinin de gözlerinde tedirginlik vardı.

Rufus gülümsedi ve neşeyle ellerini ovaladı. "Malcolm planlarımızdan asla şüphelenmez; özellikle sevgili kızıyla bizim sevgili Stephen'ımızın düğünü yaklaşırken." Sırıttı. "Başarısız olmamız mümkün değil! Nihayet lanet İskoç'un sonu geldi!"

Mary uyuyamıyordu. Adele akşam yemeğinde anlaştıkları gibi "tamam" işaretini vermişti. Çok umutsuzdu. Düşüncelerini daha dikkatle değerlendirme cesareti bulursa, aslında nişanlısından kaçmayı gerçekten istemediğini fark edebilirdi.

Oysa kaçmalıydı. Bu nefret verici evlilikten kaçmalıydı. Bütün olanlardan sonra onunla nasıl evlenebilirdi ki?

Stephen onun hayatını mahvetmemiş miydi?

Mary yana döndü. Çan çalıyordu ve yakında gökyüzü aydınlanmaya başlayacaktı, kısa süre içinde kaçma girişimine başlaması gerekiyordu. Nedense içinde yükselen hıçkırığı hissediyordu. Yutkunarak bastırmaya çalıştı. Stephen'ın ona hediye olarak getirdiği muhteşem kırmızı yünün görüntüsü yine zihninde belirdi.

Stephen'ın uşağı, Lord'unun hediyeyi bizzat seçmek için Cheapside'a kadar gittiğini söylemişti.

Mary ne yapacağını bilemez halde yüzükoyun döndü. Bütün nefretini Norman'ın yüzüne kustuktan sonra Stephen'ın neden kendisine hediye aldığını anlayamıyordu. Bu Mary'ye kendini berbat hissettiriyordu çünkü bu gece de karşılığını ihanetle verecekti.

Stephen'ın yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Adele'e karşı dikkatli olması, sarayda arkadaşlıkların var olmadığı konusunda söyledikleri de kulaklarında çınlıyordu. Norman yalnız bir adamdı. Mary bunu artık açıkça görebiliyordu. Bir dosta, bir yardımcıya, bir eşe ihtiyacı vardı.

Ancak bu kendisi olamazdı. Norman onun hayatını mahvetmişti ve Mary bunun için Stephen'ı asla bağışlayamayacağını biliyordu.

Saraya geldiklerinden ve babasının bir hile peşinde olmadığını, sadece gerçek bir ittifak istediğini öğrendiğinden beri sık sık olduğu gibi bu gece de şakakları zonkluyordu. Mary gözlerini kapadı ama yine de gözyaşları süzüldü. Kaçmaya niyetli olmasına rağmen, evine ulaştığında ne olacaktı? Malcolm ona kucak mı açacaktı, yoksa geri mi gönderecekti?

Babası Mary'nin sandığı gibi bir adamsa, onu sıcacık bir kucaklamayla karşılardı ve düşman Norman'ı kandırdığı için kızıyla gurur duyardı. Genç kadın babasının ondan vazgeçmek zorunda bırakıldığına emindi. Mary çok uzun süre düşünmüştü ama evliliğinin İskoçlara barış dışında kazandıracağı hiçbir fayda görememişti. Üstelik Malcolm, eski sınırlarına kavuşana kadar savaşmaya kararlı olduğundan barışa dudak bükerdi.

Mary bunu yapabileceğinden emin değildi. Malcolm'ın o gün Alnwick'te söyledikleri zihninden silinmiyordu. "Mackinnon bana büyük destek sağlayacak. Sen ne sunuyorsun?" Ve Stephen'ı hep öğleden sonra gördüğü gibi, hediyesi karşılığında teşekkür etmediği için hayal kırıklığına uğramış, asık yüzüyle hatırlıyordu.

"Mary," diye fısıldadı Adele, genç kadının kulağına eğilerek. "Zamanı geldi. Artık gitmelisin!"

Şimdi tereddüde kapılmanın sırası değildi. Titreyerek yataktan kalktı ve Adele'in gözlerine baktı. Vârisin gözlerinde zafer pırıltıları vardı. Yakında Stephen ona kalacaktı; planladığı gibi.

Stephen de Warenne, Adele'in planı için en büyük tehditti. Norman, bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar kurnazdı. Mary o gece yemekte Adele'in önerisine uyarak Stephen'ın şarabına birkaç damla afyon ruhu katmıştı. Stephen ilaçlı şaraptan birkaç kadeh içmişti ve Mary geçen her dakika onun biraz daha uykulu hale gelişini izlemişti. Mary onunla kapısının önünde ayrıldığında, Stephen bulanık gözlerini

kırpıştırıp duruyordu. Şu anda onun derin bir uykuda olduğundan ve saatler boyunca uyumaya devam edeceğinden şüphesi yoktu.

Adele, Mary'yi itti. Genç kadın daha fazla oyalanamazdı. Dar pencerenin pahalı ve renkli camının dışında gece artık mürekkep siyahı değildi. Mary kolayca ulaşabileceği bir yere bıraktığı giysileri hemen üzerine geçirdi. Adele yatağına geri dönerken onu bir kedi gibi izliyordu. Odadaki diğer kadınlardan hiçbiri kıpırdamıyordu ve ortam o kadar sessizdi ki Mary kendi düzensiz nefesini duyabiliyordu. Çabucak terliklerini giydi ve kendini bir hırsız gibi hissetmesine rağmen diğer kadınların pelerinlerinden birini çaldı.

Adele elini sallayarak ona acele etmesini işaret etti.

Mary odadan çıkarken pencereden şafağın ilk ışıkları süzülmeye başlamıştı. Muhafızlar onu sorgulayınca, pelerinini haklı göstermek için soğuktan titrer rolü yaparak tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Bakışları Stephen'a döndü. Norman'ın döşeğinin bulunduğu köşe çok karanlıktı ve onu açıkça görmek imkânsızdı ama adam horlamıyordu bile. En azından Mary'nin onun için endişelenmesi gerekmeyecekti; hâlâ afyonun etkisi altında olduğundan emindi. Genç kadın gergin bir tavırla muhafızın peşinden karanlık ve boş koridorda yürüdü.

Kötü kokulara aldırmadan tuvalete girerek bekledi. O anda Stephen'ı bir daha asla göremeyeceğini fark etti; tabii Malcolm onu geri göndermediği sürece. *Tanrım, ben ne yapıyorum böyle?*

Mary güçlü bir patırtıyla irkilerek yerinde sıçradı. Ardından dışarı bakmaya cesaret etti. Dışarıdaki muhafız ölmüş gibi yere serilmişti ve yüzü maskeli bir adam tepesinde dikiliyordu. Adam sinirli bir tavırla genç kadına işaret etti ve arka merdivenden kaçtı.

Mary ne duraksamaya ne de düşünmeye cesaret edebildi; sadece muhafızın onun yüzünden öldürülmemiş olmasını diledi. Adele'in kiraladığı adamın peşinden arka merdivenden aşağı koşarken ortalıkta başka kimseyi görmedi.

Açık avludan ahıra koşarken onu gören olduysa bile, kimse alarm vermedi. Böyle bir şeyi beklemiyordu da zaten; pelerinini başının üzerine

çekmişken onu herhangi bir kadın sanmaları doğaldı ve muhafızların zaman zaman avludan böyle kaçamak şekilde geçen kadınları sık sık gördüklerinden emindi. Mary ahırın etrafından dolaşarak kalın dış duvardaki bir kapıdan aceleyle geçti, dik taş basamaklardan indi, dar bir koridoru aştı ve başka bir kapıdan dışarı fırladı. Artık şato duvarlarının dışında, iskeledeydi. Başarmıştı.

Peki, neden muzaffer hissetmiyordu?

Hava aydınlanıyordu. Yükselen güneş sisli ufuk çizgisinin üzerinde bulanık bir kayısı gibi görünüyordu. Hava çok soğuktu ve Mary orada durup kayıkçıya bakınırken bir an gelmediğini düşünerek tuhaf bir şekilde sevindi. O sırada küçük bir kayığın iskeleye doğru kürek çektiğini görünce kalp atışları hızlandı. Geliyordu. Mary gitmek istiyorsa bunu şimdi yapmak zorundaydı.

İskelenin kenarında dururken vermesi gereken kararın büyüklüğüyle titriyordu; kesin olarak verdiğini sandığı bir kararın. Ama bu kadar tereddüt ettiği ve isteksiz olduğu düşünülürse, demek ki o kararı aslında vermemişti. Yumruklarını sıkarak iskelenin kenarına yaklaşırken bir kılavuz için dua ediyordu. Stephen'ın yüzü gözünün önünden gitmiyordu.

Aniden, gitme fikrinden nefret etti. İki haftalık bir süreçte, Stephen onun hayatının merkezi haline gelmişti.

Kayık yavaş yavaş yaklaşıyordu. Mary ağlamaya başladı. Önce farkında değildi fakat sonra yanaklarındaki ıslaklığı hissetti. Bütün olanların suçlusu gerçekten Stephen mıydı?

Herhangi bir ses çıkarıp gözcü kulesindeki muhafızların dikkatini çekmemek için yumruğunu ağzına bastırdı. Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen Doug'la buluşmak için kimseye görünmeden Liddel'dan çıkan kendisiydi. Kimliğini Stephen'a açıklamayı reddeden, bunun yerine bekâretini vermeyi tercih eden de kendisiydi. Ve Tanrı aşkına, onu tek bir teselli sözcüğü söylemeden, gerçekten hamile olup olmadığını görmeyi bile beklemeden Stephen'a veren ise Malcolm'dı.

Stephen onun suçlamalarını hak etmiyordu. Sadece kendini veya daha da kötüsü Malcolm'ı suçlamaktansa Norman'ı suçlamak genç kadın için daha kolay olmuştu.

Mary yüzünü ellerine gömdü. Düşünceleri dehşet verici, korkunçtu. *Bir siyasi fedakârlıktan başka bir şey değildi.* Kaçabileceğini ama evine dönemeyeceğini sarsıcı bir açıklıkla kavramıştı. Bir daha asla evine dönemeyecekti. Evi yoktu ki...

Acıyla kasılmış halde olduğundan, arkasından yaklaşan adamı duymadı. Ve güneş ufuk çizgisi üzerinde parlak bir şekilde yükselirken birinin elini omzunda hissetti.

Bir an onun Stephen olduğunu, afyonun etkisinde olmadığını, kaleden çıkarken onu takip ettiğini ve şimdi de kaçmasını engellemek istediğini düşündü. Masum olduğunu haykırmak için değil, açık kollarla, rahatlayarak ona döndü.

Maskeli bir adam aynı anda onu şiddetle geri itti.

Mary çığlık atarak düştü. Sanki zaman durmuştu ve kendisi havada asılı kalmıştı. O sonu gelmek bilmeyen anda Thames'e itilmiş olduğunu ve muhtemelen boğulacağını anladı.

Şiddetli bir şekilde suya çarparak dibe savruldu. Başlangıçta hareket edemedi. Su buz gibiydi ve onu sersemletmişti. Güçlü bir hayatta kalma dürtüsü onu sersemliğinden sıyırdı ama peleriniyle eteği kollarına, bacaklarına dolanmıştı ve şimdi kıpırdamasına izin vermeden onu karanlık dibe çekiyorlardı. Nefesini tutmanın etkilerini hissetmeye başladığında paniğe kapılıp çırpınmaya başladı fakat çırpındıkça giysilerine daha çok dolandı ve daha da dibe battı.

Ulu Tanrım, öleceğim!

Sevdiklerini bir daha göremeden, veda bile edemeden ölecekti. Sevdiği yüzler gözünün önünden geçiyordu; annesi, ağabeyleri, kardeşi Maude, Malcolm... İçi pişmanlıkla doldu. Ve Stephen, böylesine ağır şekilde ihanet ettiği Stephen.

Mary ölmek istemiyordu. Ölmek için henüz çok gençti. Daha yaşamamıştı ki. Stephen'ın karısı olarak yepyeni bir hayatın eşiğinde

olduğunu anladı ve aniden sadece bunun için bile yaşamak zorunda olduğuna karar verdi.

Ama giderek dibe iniyordu. Öksürmeye başladı. Ciğerlerine su doluyordu ve boğulmaya başlamıştı. Nehrin basıncı yüzünden vücudu acıyla zonkluyor, ciğerleri patlamanın eşiğine geliyordu.

Beynine ışık huzmeleri süzüldü ve karanlığa gömülmeden önce Mary her şey için artık çok geç olduğunu anladı.

14. BÖLÜM

Stephen, maskeli adamın Mary'yi Thames Nehri'ne ittiğini görmüştü.

İlaçlı şarabı hiç içmemişti. Müstakbel karısının planlarından zaten şüphelenirken o akşam şarabının içine bir şişeden bir şeyler boşalttığını da görmüştü. Birkaç kadeh şarabı içer gibi yapmıştı; oysa daha ilk yudumunda kokusundan hangi ilaç olduğunu hemen anlamıştı. Mary'nin onu öldürmeyi değil, sadece uyutmayı planladığını anladığında öfkesi biraz yatışmıştı.

Uyuşturucunun etkisindeymiş gibi davranmış, Mary'nin hamlesini beklemişti. Çok geçmeden kaçmayı düşündüğünü anlamıştı. Genç kadın Kule'den çıktıktan sonra Stephen onu izlemiş, sonunda kalenin dış duvarının kapısındaki gölgelerin arasına gizlenmişti. Mary'nin isyankârlığının bu boyutlara ulaştığına inanmakta zorlanıyordu.

Şimdiyse bütün öfkesi dinmişti. Simsiyah nehir Mary'yi dibe çekerken, Stephen kükreyerek kapıdan fırladı.

İskelede duraksayarak kılıç kemerini çıkarırken, suyun bulanık yüzeyini taradı ve genç kadının bir kez daha yüzeye çıkmasını umdu. Çılgınca bir telaşla önce tüniğini, sonra da çizmelerini çıkardı. Mary'den iz yoktu. Suya düştüğü yerde yüzey pürüzsüzleşmişti bile.

Stephen kalbinin deli gibi attığını hissederek Mary'nin peşinden suya daldı.

Su yüzeyinin altında gözden kaybolduğundan beri yarım dakika bile geçmemişti. Ancak koyu derinliklere doğru kulaç atarken, gözünü kör eden karanlık yüzünden onu bulamadı.

Dalışının ivmesi sona ermişti. Stephen şimdi öfkeli ve kararlı kulaçlarla dibe yüzmeye çalışıyordu. Kollarını çılgınca sallayarak suyun içinde çırpınıyordu. Ciğerleri acımaya, yanmaya başlamıştı. Neredeydi bu kadın?

Vazgeçmeyi reddediyordu. Vazgeçemezdi. Vazgeçerse, Mary ölürdü.

Acı dikkatini dağıtıyor, onu ezmeye başlıyordu. Zihnini odaklamaya çalıştı; amacını kaybetmemeli, ne pahasına olursa olsun Mary'yi bulmalıydı! Beyninde patlayan kıvılcımlara aldırmadan vücudunu daha da dibe inmeye zorlayarak bir daire çizdi. Paniğe kapılmaya başlıyordu; hiç mantığı olmayan hayvani bir paniğe... Hayatta kalma dürtüsü ona bu deliliğe son verip yüzeye çıkması için haykırıyordu: *Hemen!* Ancak kararlılığı içgüdülerine karşı koyuyordu. Onu bulmak zorundaydı. *Onsuz hayatta kalamazdı. Onu bulmalıydı. Hepsi bu kadar açıktı.*

Artık nefes alamıyordu.

Anlaşılan bugün Mary'yle birlikte o da ölecekti.

Parlak beyaz ışık beynini sarıyor, acıyı da beraberinde getiriyordu. Parmakları bir kumaşa süründü.

Stephen boğulmaya başlamıştı. Ancak ipek kumaşın bir ucunu yakalamayı başarmıştı. Bir an sonra Mary'yi bir koluna aldı. Bacaklarını bütün gücüyle çırparak boştaki koluyla kulaç attı ve yoğun, ağır, akıntılı suyun içinde ikisini birden yukarı, daha da yukarı taşıdı. Başaracaklarına yemin etti.

Önce başı yüzeye fırladı. Yanan ciğerlerine hava çekerken iskeleden bağıran adamların belli belirsiz farkındaydı. Mary kollarında gevşek bir halde yüzüyordu. Stephen'ın görüşü keskinleşti ve dehşete kapıldı. Mary'nin yüzü morarmaya başlamıştı.

"Stephen!" diye bağırdı biri. Brand'di. Bir an sonra kardeşi de suda yanındaydı ve Mary'yi ondan alarak kıyıya doğru yüzmeye baş-

lanmıştı. Stephen kardeşinin peşinden gitti. Kollar uzanarak onu ahşap iskeleye çekti.

Stephen adamları silkeledi. Sırtüstü yatırılmış olan genç kadına doğru emekledi. Mary nefes almıyordu.

"Stephen," diye inledi Brand, ağabeyinin kolunu tutarak. Sesinde teselli vardı.

Genç adam onu şiddetle itti. Mary'yi hemen yüzükoyun çevirdi ve sırtına sertçe vurdu. Mary litrelerce su kustu. Stephen tekrar vurdu ve Mary'nin ağzından bir gayzer gibi yine sular boşaldı.

Genç kadını yeniden sırtüstü çevirdi. "Nefes al!" diye bağırdı. "Nefes al, Mary, lütfen!"

Mary hiç kıpırdamıyordu.

Brand ağabeyini arkasından tuttu. "Stephen... o öldü."

"Hayır!" diye bağırdı Stephen. O anda kimsenin, Tanrı'nın bile karısını ondan koparamayacağına karar verdi. Mary'nin havaya ihtiyacı vardı. Stephen ona kendi nefesini verecekti.

Eğilerek dudaklarını genç kadınınkilere bastırdı ve ağzını açılmaya zorladı. Kendi nefesini Mary'nin ağzına üfledi. Tekrar tekrar... Genç kadının zarif bedeninin çok hafifçe titrediğini hissedince içinde vahşi bir umut belirdi.

"Stephen, dur," dedi Brand sonunda, acı dolu bir sesle.

Genç adam onu duymadı bile. Elleri Mary'nin dar göğüs kafesini kavradı. Kendi nefesini yine onun ciğerlerine üflerken göğsüne bastırdı. Kendi nefesine benzer bir ritim yakaladı.

Mary, yanağının altında ısınmaya başlamış gibiydi.

Stephen duraksayarak sevgilisinin yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona baktı. Şimdi morluğu biraz geçmişti ve sanki kıpırdıyor... Ulu Tanrım, nefes alıyordu!

Stephen hıçkırık gibi bir haykırışla onun yanına çöktü.

"Nefes alıyor!" diye bağırdı biri. "De Warenne onu hayata döndürdü!"

Stephen ağladığını kimseye göstermemek için kolunu gözlerinin üzerine kapadı. Gözyaşlarına engel olamıyordu. On yedi yıldır hiç ağlamamıştı. Bu inanılmazdı çünkü nasıl ağlandığını unuttuğunu sanıyordu.

"Hemen bir hekim ve kürk getirin," diye emretti Brand. Stephen bir an sonra kardeşinin, büyük ölçüde çıplak vücuduna bir kürk örttüğünü hissetti. Üzerinde iç donu ve pantolonundan başka bir şey yoktu. Titremeye başladı. Ancak Brand'in itirazlarına aldırmadan tüniği atarak doğruldu. Genç kadının da üzerini örtmüşlerdi. Onu kollarına aldı ve kardeşinin yardımıyla ayağa kalktı. Mary yaşıyordu; ne var ki zor nefes alıp veriyordu ve hayalet kadar solgundu. Stephen, Brand'in gözlerine baktı.

"Bana bir at getirin," dedi. "Hekimi Graystone'a gönderin."

Stephen, Mary'yi kendi yatağına yatırdıktan sonra genç kadının sırılsıklam giysilerini çabucak çıkardı ve üzerine birkaç yünlü battaniye ve kalın bir tilki kürkü örttü. Mary hâlâ ölü gibi bembeyazdı ve zaman zaman titreme krizi geçiriyordu. Baygındı.

Stephen hiç tereddüt etmeden kendi ıslak giysilerini de çıkarıp Mary'nin yanına uzandı. Onu kollarının ve bacaklarının arasına alıp buz gibi ellerine masaj yapmaya başladı.

Acı, öfke ve korku dolu bir ifadeyle bir kez daha genç kadının yüzüne baktı. Mary ondan nasıl bu kadar nefret edebilirdi? Onu tanımasa, bütün bunların kötü bir rüya olduğunu düşünürdü. Bir kadının evlilikten kaçmak için bunları yapabilmesi inanılmazdı. Peki, onu öldürmeye kim cüret etmişti? O maskenin arkasındaki katil kimdi?

"Kaçmaya çalışıyordu," dedi Stephen, bir süre sonra alt kattaki salonda. Bütün de Warenne erkekleri orada toplanmıştı; geceyi geçirdikten sonra o sabah Canterbury'ye dönmeyi planlamış olan Geoffrey bile yanlarındaydı. "Ama ne yazık ki planı sandığı gibi ilerlemedi. Kayığı beklerken arkasından maskeli bir adam gelip onu Thames Nehri'ne itti."

Sözlerinin ardından kasvetli bir sessizlik çöktü. Sonunda konuşan Rolfe oldu: "Yine aptalca bir şeye kalkışmaması için onu çok dikkatli izlememiz gerekecek. Ayrıca cinayet girişimi başarıya ulaşamadığı için katillerin başka bir zaman yine böyle bir hainliğe kalkışmaması için gözümüzü dört açmalıyız elbette."

Stephen yorgun bir tavırla uzun masaya çökerek başını ellerinin arasına aldı. "Bence Adele Beaufort da bu kaçış planına dahildi."

"Adele Beaufort mu?" dedi Geoffrey, kaşlarını kaldırarak. Teni bembeyaz olmuştu. "Gerçekten onun ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Mary'yle nişanımdan mutluluk duyduğunu sanmıyorum," dedi Stephen, başını kaldırarak.

Geoffrey bir şey söylemedi.

Brand öksürdü. "Bunu söylemekten nefret ediyorum fakat bu sabah o da oradaydı."

"Ne?"

"Bir gecelik, şey... spordan sonra Kule'ye dönüyordum. Çığlıkları duyunca neler olduğunu anlamak için geldim. Senin birkaç dakika önce Thames'e daldığını söylediklerinde şoka girdim. Su yüzeyine çıkmanı beklerken göz ucuyla Adele'i gördüm. Sanırım o da herkes kadar şaşkındı. Duvarların gölgesinde gizleniyordu. Beni görünce dönüp kaçtı."

"Onun katil olmadığından eminim," dedi Geoffrey, gergin bir tavırla.

"Bu işte parmağı olabilecek başkaları da var," diye araya girdi Rolfe. "Duncan, Montgomery ve Roger Beaufort, yaklaşan düğünden dolayı rahatsızlar. Varsayımlar bizi hiçbir yere götürmez. Somut veriler bulmalıyız. Kiralık adamlardan birini bulabilirsek, onu konuşturabileceğimizden eminim."

"Kiralık adamlar çoktan Fransa yolunu yarılamıştır," dedi Brand. "Tabii akılları varsa."

"Kiralık adamlar genellikle akılsız olur," dedi Rolfe, alaycı bir tavırla. "Biz elimizdeki işe bakalım. Yakında iğrenç söylentiler yayılacak. Daha büyümeden susturulmaları gerek. Mary'nin kaçırılıp nehre atıldığı haberini yayacağım. Northumberland'ın bu olaydan duyduğu rahatsızlığı belirteceğim. Suikast heveslilerinin tekrar saldırmadan önce iki kez düşüneceklerine söz veriyorum."

"Mary, düğüne kadar Graystone'dan çıkmayacak," dedi Stephen aniden. Ses tonu sert, bakışları buz gibiydi. "Ve Kral onu buradan götürmeye kalkışırsa, onu ve adamlarını kendi kılıcımla karşılarım."

Bir an odadaki herkes genç adama baktı çünkü böyle bir meydan okuma –iş o noktaya gelirse– açıkça ihanet olurdu.

Rolfe en büyük oğluna yaklaşarak kolunu omuzlarına attı. "Perişan haldesin. Kral'ı tatlı dille tarafımıza çekmek, kılıçlardan daha kolay olur. Haydi, Stephen..."

Stephen ayağa kalktı. "Malikâneden ayrılmayacak, baba." Bu bir meydan okumaydı.

Baba ve oğul birbirlerine baktılar. Sonunda konuşan yine Rolfe oldu: "Seninle aynı fikirdeyim, Stephen; biz müttefikiz, düşman değil. Ben de düğün gerçekleşene kadar onun burada kalmasını istiyorum. Kral'la bu konuyu benim konuşmama izin ver. Düğün hazırlıklarını hızlandırmak için de iznini isteyeceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın?" Stephen alaycıydı. "Sonuçta Rufus artık Carlisle'ı işgal etme planını açıkladığına göre, düğünü gerçekleştirmeyi düşündüğünü bile sanmıyorum!"

"Ne yazık ki Rufus'un ne yapacağını kestirmek çok zor. Ancak düşmanlarını aptal yerine koymayı çok sevdiğinden, Carlisle'ın fethinden *önce* evlenirseniz, Malcolm'ın iki kat aptal yerine konmuş olacağına onu ikna edebilirim."

Stephen dişlerini sıktı. "O herif salağın teki! Bu evlilik barış vaat ederken kalkıp, şimdiye kadar başarılan her şeyi çöpe atacak. Ne için? Ne için?! Biraz daha toprak için mi? Birbiriyle savaşan birkaç klana

daha hükmetmek için mi? Malcolm'ı daha da acımasız bir düşmana dönüştürmek için mi?"

Rolfe oğlunun omzuna dokundu. "Korkma. Kulağına fısıldamadığım, onu kanlı planlarından yumuşak bir şekilde uzaklaştırmadığım tek bir gün geçmeyecek." Oğlunun omzunu güven verircesine sıktıktan sonra Brand'e döndü. "Gel, biz saraya dönelim. Rufus'a olanları anlatacağım ve düğünün öne çekilmesi için baskı yapmaya başlayacağım."

Onlar gittikten sonra Stephen salonda sessizce volta atmaya ve dönüp dönüp merdivene bakmaya başladı. "Hekimin işi neden bu kadar uzun sürdü? Yukarı çıkalı neredeyse yarım saat oldu."

Geoffrey ona yaklaştı. "Her şeyin yolunda olduğundan eminim, Stephen."

Stephen kardeşine baktı ve bir an acısını belli etti. "*Neredeyse ölüyordu.*"

"Ama ölmedi. Brand bize olanları anlattı. Ona hayatını geri vermişsin, ağabey." Geoffrey tereddüt etti. "Bir gün buna minnettar olacağından eminim."

"Ben onun minnetini istemiyorum," dedi Stephen hiç düşünmeden. Sonra öfkeyle kızardı. "Nasıl da aptalım! Hiç umut yok! Benden nefret ediyor ve düğünden sonra... tabii bir düğün olursa ülkesiyle ve halkıyla savaştığım için benden daha da çok nefret edecek!"

İfadesi ciddileşen Geoffrey tereddüt etti çünkü vereceği herhangi bir karşılığın yeterli olacağını sanmıyordu. "İkiniz için de dua edeceğim, Stephen. Belki zaman içinde barış olur; hem sınırda hem de karınla senin aranda."

Stephen'ın ifadesinde şüphe vardı.

Hekimin sesini duyunca iki kardeş döndü. Adam salona girerken, "Lordlarım, gerçekten iyi haberlerim var," dedi.

"O iyi mi?"

"Çok zorlanmış fakat aşırı halsizlik dışında hiçbir sorunu yok ki bu da gayet anlaşılır bir şey. Çiğ yumurta ve öküz kanı öneriyorum:

ikisi de sağlığı geri kazandırmakta çok etkilidir. Tavsiyelerime uyarsanız bir-iki güne gücünü geri kazanacağına inanıyorum."

Geoffrey başıyla onayladı. "Şimdi nasıl?" diye sordu Stephen sertçe.

"Uyuyor fakat iyileşecek. Lordum, size de dinlenmenizi önerebilir miyim?"

Stephen başıyla onayladı ve hekime teşekkür etti. Sonunda yorgunluğunu hissetmek için kendine izin vererek döndü ve yavaşça basamakları çıktı. Çenesi gerildi. Mary yaşıyordu, ölmemişti... Tanrı'ya şükür... Ve Rolfe nüfuzunu kullanmayı başarabilirse, üç hafta değil, günler sonra evleneceklerdi.

Peki, sonra ne olacaktı?

Geoffrey bir erkeğin bir kadını, uğrunda canını verebilecek kadar sevmesinin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Bir an kendini serbest bıraktı ve tutkuyu, aşkı, arkadaşlığı ve hayalleri düşündü.

Dörtnala yaklaşan atlıların gürültüsü onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve hareketsiz kalarak sesleri dinledi. Saat daha yedi bile değildi. Rolfe ve Brand yeni yola çıkmışlardı ve Rufus'un Mary'nin yerini bu kadar çabuk öğrenmesinin mümkün olup olmadığını merak etti.

Pencereye yaklaştığında beş atlının avluya girdiğini gördü; üzerlerinde Essex'in mavi ve altın sarısı renkleri vardı. Geoffrey gerildi. Aralarında Adele Beaufort'u da görmüştü.

Kapı vurulunca Geoffrey kadının girmesine izin verdi. Adele kürk astarlı bir pelerine sarınmış, rüzgârdan yanakları kızarmıştı. Bir an Geoffrey'ye baktı; genç adam onu asık yüzle izliyordu. Son karşılaşmalarını çok iyi hatırlıyordu. Aralarındaki sessizlik uzadı.

"Sizi Graystone'a hangi rüzgâr attı, Leydi Beaufort?" diye sordu sonunda. "Sabah sporu olmadığından eminim."

Adele kukuletasını indirdi ve kalçasına kadar inen kuzguni saçlarını saldı. "Ne demek istiyorsunuz acaba, Lord de Warenne?" dedi, soğuk bir tavırla. Sonra Geoffrey'ye aldırmadan yanından geçip salona girdi. Geoffrey kadının bacağını kalçasına bilerek sürttüğünün farkındaydı.

Onun peşinden gitti. Adele'in salonun ortasında duraksadığını ve merdivene baktığını gördü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Adele bakışlarını merdivenden ayırıp ona döndü. "Eee? Stephen burada mı?"

"Uyuyor."

Adele bir an tereddüt ederek genç adamın yüzünü inceledi. "Ya Mary?"

Geoffrey'nin gülümsemesi alaycı ve kısaydı. "Ahh, demek nihayet ziyaretinizin amacına geldik."

Adele kaskatı kesildi. "Prenses'in boğulmaktan son anda kurtulduğunu herkes biliyor. O... yaşıyor mu?"

"Elbette, hem de gayet sağlıklı."

Adele döndü ama keyfinin kaçtığını Geoffrey'den gizleyememişti.

Genç adam aralarındaki kısa mesafeyi kapayarak onu kolundan yakaladı ve kendine çevirdi. Adele bir çığlık attı. Geoffrey daha önce hiçbir kadına böyle sert davranmamıştı ve içten içe utanmıştı fakat o herhangi bir kadın değildi. "Ne kadar da perişan görünüyorsunuz, Leydi Beaufort!"

Adele ona öfkeli gözlerle baktı ama çırpınmayı bıraktı. İri göğüsleri sert ve hızlı bir şekilde kalkıp iniyordu.

"Katili siz mi kiraladınız?" diye sordu Geoffrey, onu kabaca sarsarak. "Siz mi yaptınız?"

"Hayır!"

"Erkekleri baştan çıkarmakta usta olduğunuz gibi suikastta da mı ustasınız?" diye sordu Geoffrey, onu tekrar sarsarak.

"Hayır!"

Geoffrey ona inandı ve rahatlayarak bıraktı.

Adele kollarını ovalayarak ona öfkeli gözlerle baktı. "Mary'nin gitmesini dilediğimi itiraf ediyorum. Ancak planı kaçmaktı, boğulmak değil!"

"Siz de kaçış planına yardımcı mı oldunuz?"

Adele'in tereddüdü çok belirgindi. "Benden yardım istedi. Kabul ettiğim için beni suçlayabilir misiniz?" diye karşılık verdi. "Beni suçlayabilir misiniz?"

Geoffrey ona baktı.

Genç kadının gözleri doldu. "Stephen iki yıldır benimdi; iki yıldır bütün dünya Northumberland'a ait olduğumu biliyordu! Ya şimdi? Şimdi ne olacak?! Herkes bana gülüyor!"

Geoffrey yumuşadı. "Talibinizin eksik olacağını sanmıyorum, Leydi Beaufort."

"Ama hiçbiri Northumberland Kontu'nun vârisi Stephen de Warenne değil!"

Geoffrey onun hırsını çok iyi anlıyordu; kendisininki gibiydi. "İyi bir evlilik yapacağınızdan eminim."

"İyi, evet," Adele öfkeliydi, "ama harika olacak mı? Hayır."

Geoffrey ona yaklaştığını fark etmemişti. "Sizi ağlamanın eşiğine getiren, Northumberland'ı mı, yoksa ağabeyimi kaybetmiş olmanız mı?"

Adele gözlerini kırpıştırdı. "Bunu neden soruyorsunuz?"

Geoffrey dişlerini sıkmıştı. Kasıkları da dahil olmak üzere vücudunun geri kalanı da gergindi. "Bilmem gerek."

Adele onun gözlerine baktı. "Beni istiyorsunuz, değil mi?"

Geoffrey yutkundu. Ah, gerçekten istiyordu! "Arzunun düşüncesi bile yanlıştır."

"Hayır," dedi Adele, ona yaklaşarak. "Yanlış değil; bizim için gayet doğru!"

Geoffrey aniden kendini tutamadı ve genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Stephen'a da bana olduğu gibi şehvet duydunuz mu?"

"Hayır! Asla!" diye haykırdı Adele. "Keşke en büyük kardeş siz olsaydınız! O zaman Mary'den kurtulmanın bir yolunu bulurdum çünkü ne olursa olsun sizi ona kaptırmazdım! Ve evleneceğim kişi siz olurdunuz, siz! Emin olun ki hiç pişman olmazdınız!"

"Çok ileri gidiyorsunuz." Ancak Geoffrey ellerinin arasındaki güzel yüzü bırakmamıştı. Bu kadının cinayet potansiyeli taşıyabi-

leceği aklına geldi. Fakat anlık bir düşünceydi çünkü karanlık, ilkel bir korku benliğini sarmıştı.

Adele, dul Tam gibi değildi. Cazibesi çok daha güçlü, çok daha tehlikeliydi. Ve bu çekim Geoffrey'nin hissettiği ama henüz anlayamadığı karmaşıklıklar doğururdu.

"Beni arzuladığınızı itiraf edin," diye fısıldadı Adele.

Geoffrey iri ellerinin arasındaki yüze baktı. Başparmakları hafifçe çenesinde dolaşarak ipek gibi tenini okşadı. Bu kadın şeytaniydi. Kendisi de onunla birlikte şeytani olmak istiyordu. "Sizi arzuluyorum."

"Ben de sizi arzuluyorum, ulu Tanrım, hem de çok! O kadar ki geceleri..." Sesi kısıldı, dolgun dudakları aralandı ve bir öpücüğün arzusuyla titredi.

Geoffrey büyülenmişti. "Anlat bana," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Adele onun bir elini tutup sıktı ve aralarından aşağı kaydırdı. Geoffrey donup kalmıştı. Genç kadın onun avcunu daha da aşağı, kadınlığının üzerine bastırdı. Geoffrey elinin altında atan nabzı hissedebiliyordu. "Geceleri seni hayal ederek kendimi okşuyorum. Haykırdığımda senin adını söylüyorum!"

Geoffrey inledi. Adele'in üzerindeki ipek kumaşa aldırmadan, eli kendiliğinden genç kadının merkezini kavradı. Adele'in kendi bedenine yaptıklarını, kendisinin ona yapabileceklerini hayal etti. Kendi şehvetinin derinliğiyle ilk kez yüzleşiyordu. Onunla mantıktan yoksun, hayvanca bir çılgınlıkta erimek, çürümek, kendini kaybetmek istiyordu. Kendi şehvetinin gücü onu şaşırtmıştı. Bir kez olsun bütün düşünceleri bir kenara atmak ve vücudunun dilediğini yapmasına izin vermek istiyordu. Yalnızca bir kez.

Sadece bir erkekti ve zayıftı. Sahip olduğu ilk kadın olmazdı fakat kesinlikle sonuncusu olabilirdi çünkü Kral'ın ima ettiği türden bir atama alırsa, son yeminini etmesi, kendini tamamen Tanrı'ya adaması gerekirdi. Yeminler bozulamazdı.

Geoffrey genç kadının elini kavradı. Adele'in gözleri iri iri açıldı. Geoffrey'nin dudaklarında sert bir gülümseme belirdi. "Haydi, birlikte günah işleyelim, Adele. Bugün. Hemen."

Genç kadın şaşkınlıkla inledi. Geoffrey onu beraberinde sürükleyerek salondan dışarı götürüyordu. Avluyu ve ahırı geçerken Adele'in ona yetişebilmek için koşturması gerekti. Geoffrey'nin farkında olduğu tek şey yanındaki kadın ve kafasındaki şeytani amaçtı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye haykırdı Adele.

"Ormana," dedi Geoffrey, nefes nefese. Nefesinin düzensizleşip hızlanmasının yürüyüşleriyle ilgisi yoktu.

Sonunda kalın ağaçların ortasında gözden uzaklaşmayı başardılar. Geoffrey örgü kemerini çekiştirerek Adele'e döndü. Kemer yere düştü ve üzerinden sarkan altın haç, kızıl sonbahar yapraklarının arasında güneş ışığını yansıttı. Geoffrey gözlerini genç kadının yüzünden ayırmıyordu. Adele büyülenmiş gibiydi. Geoffrey cüppesini çıkardı. Genç kadın onun iyice sertleşip irileşmiş erkekliğini görünce inledi.

"Adele?" dedi Geoffrey, sabırsızlığını insanüstü bir gayretle dizginleyerek. "Giysilerin... Seni çıplak istiyorum."

Adele aniden kendine geldi ve pelerini ile ceketini çıkarırken kahkahaları ağaçların arasında yankılandı. Geoffrey onun iç tüniği giymediğini görünce şaşırdı. Adele geniş omuzları, dolgun göğüsleri, rüzgârda salınan siyah saçlarıyla kendini gururla sergilerken yine güldü. Hiç utanmıyordu.

Kollarını Geoffrey'ye uzattı. "Gel," diye fısıldadı. "Daha yeni başladık; sen ve ben. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Çok sertsin, canın yanıyor. Bana gel, Lordum. Acını hafifleteyim."

Geoffrey genç kadını kendine çekti. Dudakları vahşice birleşti. Adele geri çekildi. Genç adamın itiraz etmesine fırsat bırakmadan aşağı kaydı ve dizlerinin üzerine çökerek Geoffrey'nin karnını öperken göğüslerini onun erkekliğine sürttü. Sonra başını eğdi ve yavaş, kendinden emin hamlelerle Geoffrey'yi yalamaya başladı. Sonunda erkekliğini tamamen ağzına aldı.

Geoffrey artık hiçbir şey düşünmüyordu. Saf bir zevkle inleyerek Adele'i sırtüstü yatırdı. Gırtlaktan bir sesle gülerek, "Sıra bende," diye hırıldadı.

Adele'in bacaklarını iki yana iyice açarak sıcak, ıslak dudaklarını gözlerinin önüne serdi. Onun kendisine yaptığı gibi, Geoffrey de karşısındaki zonklayan eti yaladı. Adele bir çığlık atarak onun saçlarını avuçladı. Genç adam hiç acımadan her yerini, en derin kuytuları bile yalıyor, emiyor, ısırıyordu. Artık tek bir amacı vardı ve o da kendi hayvani arzularına esir olmaktı; Adele'i de beraberinde sürükleyerek.

Geoffrey onun üzerinde doğrulduğunda Adele hıçkırıklara boğulmuştu. Geoffrey vahşi bir haykırışla aniden genç kadının içine girdi. Adele yine çığlık atarken tırnaklarını onun sırtına gömdü.

Uzun bir süre sonra ikisi de rahatlamıştı. Güneş gökyüzünde iyice yükselmiş, hatta alçalmaya başlamıştı. Toprağın ve yaprakların arasında yorgun bir halde, hiç kıpırdamadan yatıyorlardı.

Adele sonunda kıpırdanarak bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve Geoffrey'nin mükemmel vücudunu baştan aşağı iştahla inceledi. Geoffrey bir kolunu gözlerinin üzerine atmış olduğundan, Adele onun dinlendiğini mi, yoksa uyuduğunu mu anlayamıyordu. İç geçirdi. Daha önce hiçbir erkek onu böylesine zevkin doruklarına taşımamıştı.

Gülümsemeye başladı. Bu daha başlangıçtı. Hayatında hiçbir şeyden olmadığı kadar emindi. Bu, ikisi için de sadece başlangıçtı. Geoffrey'nin Kilise'de olmasına sevinebilirdi çünkü Adele bir gün yapması gerektiği gibi evlendiğinde bile, Geoffrey asla başka bir kadına ait olmayacaktı. Sadece ona ait olacaktı. Bu, Adele'in ikisine de verdiği bir sözdü.

15. BÖLÜM

Duncan son derece keyifsizdi. Mary'ye karşı darbe indirmekte ondan önce davranan ama feci şekilde çuvallayan kimdi?

Saraydaki lordlar ve leydiler arasında dedikodular gün doğumundan beri hızla yayılmıştı. Bazıları Prenses'in Kule'den kaçmaya çalıştığını, diğerleri kaçırıldığını söylüyordu ama surların dışına çıkma nedeni her ne olursa olsun, birileri tarafından güçlü şekilde itilmeden kimsenin Thames Nehri'ne düşmeyeceği konusunda herkes hemfikirdi.

Ancak anlaşılan olayı kimse görmemişti. Duncan gözcüleri gizlice sorguya çekmişti fakat onlar da sadece Stephen'ın Prenses'i nehrin bulanık derinliklerinden kararlı bir şekilde kurtarışını ve inanılmaz bir şekilde hayata geri döndürüşünü izlemişlerdi.

Duncan çok öfkeliydi. De Warenne her seferinde doğru zamanda doğru yerde olmak zorunda mıydı? Piç vâris şafak vakti iskelede olmasaydı, Mary şimdi ölmüş ve kendisi de elini kirletmeden ondan kurtulmuş olacaktı.

Duncan da diğer herkes gibi bu olayın arkasında İskoçya ve Northumberland'ın birleşmesinden en çok zararı görecek kişilerden birinin olduğunu düşünüyordu. İkinci soru, diğer taraf –ya da taraflar– tekrar deneyecek ve bu kez başarabilecek miydi?

Genç adam bundan şüpheliydi. De Warenne'lar artık tetikteydi. Bundan sonra hiçbir katile Mary'yi öbür tarafta postalaması için şans

verilmezdi. Duncan haklı şekilde öfkeliydi çünkü kendisi de bir şans bulamayacaktı. Bu şartlar altında Mary'yi öldürmeye kalkışacak kadar aptal değildi.

Planını ertelemeliydi; en azından düğüne kadar. Belki yöntemini bile değiştirmesi gerekebilirdi. Ancak sonuç değişmeyecekti. Kız kardeşi ve Stephen de Warenne'ın birleşmesine izin veremezdi.

Mary önce sesleri fark etti; neredeyse duyulmayacak kadar yumuşak mırıltılar. Rüya gördüğünü sandı. Ancak sonra ciğerlerindeki acıyı hissedince rüya olmadığım anladı. Sesler giderek belirginleşiyor, birbirinden ayrılıyordu. Genç kadın aniden Northumberland Kontesi'nin sesini ve Isobel'in tiz, çocuksu sesini ayrımsayarak tamamen uyandı. Ve durumu anladı.

Neredeyse boğuluyordu. Tepesinde duran insanları sadece göz ucuyla görürken gerildi. Islak, simsiyah karanlığa gömülüşünü, içini dolduran paniği, ciğerlerinin yandığını hatırlıyordu... Ah, Tanrı aşkına, kaçmaya çalışmıştı ama onun yerine Thames'e itilmişti ve neredeyse ölüyordu.

Biri onu öldürmeye kalkışmıştı.

"Anne, anne, Mary uyandı!" diye bağırdı Isobel heyecanla.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu Kontes, yumuşak bir sesle.

Ama nasıl olup da ölmemişti? Mary bilincini kaybetmesinden önceki son düşüncelerini korkutucu bir kesinlikle hatırladı.

Stephen onu nehrin içinde kollarında tutuyor, kendisi bir ceset gibi suyun üzerinde süzülüyordu. Sonra Brand onu kıyıya götürüyordu. Mary'nin gözleri iri iri açıldı. Bunu nasıl hatırlıyor olabilirdi ki? Bakış açısı tamamen yanlıştı; sanki yerden çok yukarıdan, aşağıdaki tuhaf bir tiyatronun oyuncularını izlemişti.

Oysa tiyatro filan değildi. Mary bunların gerçekten olduğunu gördüğünden emindi çünkü şimdi, kumpanya oyuncuları tarafından canlandırılıyormuş gibi, bütün olay korkutucu bir hız ve keskinlikle zihninde tekrarlanıyordu. Brand onu iskeleye yatırıyordu. Stephen

sudan çıkarılıyordu. Sonra onun üzerine eğilip sırtına vuruyordu. Sırtüstü çevirip nefes alması için yalvarıyor, kendi ciğerlerindeki havayı onunkilere üflüyordu. Anılar bulanıklaşıyordu. Mary, Brand'in Stephen'a kendisinin öldüğünü söylediğini duyuyordu. Sonra başka bir şey duyamadı ve anılar kararak hiçliğe gömüldü.

Kontes gülümsedi. "Merhaba, Prenses. Yakında uyanmanı umuyorduk."

Mary titreyerek gözlerini kırpıştırdı. Kendini gerçekten ölümün eşiğinde mi görmüştü? Ruhu cennete doğru yükselmeye başlamıştı da Stephen bir şekilde onu geri getirmeyi mi başarmıştı?

"Neredeyse ölüyordunuz, Leydi Mary!" diye haykırdı Isobel, genç kadının ellerini tutup açık bir mutlulukla sıkarak.

"Neredeyse ölüyordum," diye tekrarladı Mary.

"Isobel, Prenses'i huzursuz etme," dedi Ceidre katı bir tavırla.

Ama Mary, Isobel'in ellerine tutunarak doğrulup oturdu. "Beni Stephen mı kurtardı? Stephen ağzıma nefesini üfledi mi?"

Hem Kontes hem de Isobel şaşırdılar. "Ama... böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin ki?" diye sordu Ceidre. "Stephen senin baygın olduğunu, nefes almadığını, neredeyse öldüğünü söyledi."

Mary kendini şiltenin üzerine bırakırken kalbi deli gibi atıyordu. Gözlerini sımsıkı yumdu ve kenarlarında sıcak yaşlar toplandı.

Neredeyse ölüyordu. Stephen onu kurtarmıştı. Stephen ona hayatını geri vermişti.

Ve Stephen'ın iskelede ona müdahale edişinin tuhaf anılarını kendisine açıklayamazken onlara da açıklayamazdı. Yine de kesin bir şey vardı. Hâlâ hayatta olması mucizeydi ve Stephen'a kuru bir teşekkürden fazlasını borçluydu.

"Isobel, bana bir iç tüniği ve ceket getir," dedi Kontes. Isobel hemen koştu. "Kollarını kaldır, hayatım; giyinmene yardım edeyim."

Mary itaat etti. Norman'ın annesi onun giyinmesine yardım ederken, Mary, Stephen'ı afyon vererek uyutmaya çalıştığını hatırladı. Genç adam ya insanüstü biriydi ya da planını en başından anlamıştı.

Şimdi onu kandırdığı için kendini kötü hissediyordu çünkü bu resmen ihanetti. Böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti?

"Sen iyi misin, Mary?" diye sordu Kontes, endişeyle.

Genç kadın donup kalırken nutku tutuldu çünkü düşündüğü adam karşısında, kapıda duruyordu.

Pencerelerden süzülen loş ışık, Stephen'ı aydınlatıyordu. Yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Mary'nin kalbi deli gibi atıyordu. İçinden ona minnetle haykırmak geliyordu ve yüreği, tanımlamaya cesaret edemediği bir duyguyla doluydu. Ancak sesini çıkarmadı. Bunun yerine, gözlerini ondan ayırmadan kendini yastıkların üzerine bıraktı.

Oda küçüktü ve Stephen hızlı adımlarla gelip annesinin yanında durdu. Mary'nin gözlerine bakıyordu. "İyi günler, matmazel."

Genç kadın bu adama teşekkür etmesi ve korkunç ihaneti için özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Oysa hâlâ konuşamıyordu. Bakışlarını da kaçıramıyordu; aslında artık Kontes'in veya Isobel'in farkında bile değildi. "Hepimiz uyanmanı bekliyorduk," dedi Stephen sonunda.

Mary kurumuş dudaklarını ıslattı.

"İşte," dedi Isobel, hemen Mary'ye bir bardak su vererek. Çocuk ona gülümsedi. "Bunu için, Leydim."

Kontes doğruldu. "Haydi, Isobel, Stephen nişanlısıyla biraz yalnız kalmak ister."

Mary, Kontes'in sözlerini neredeyse duymadı; onun kızıyla birlikte odadan çıkarak kapıyı arkalarından kapadığını da görmedi. Birbirlerine bakıyorlardı. Stephen'ın yüzü ciddi, Mary endişeli ve sessizdi.

Genç adam bir an sonra yatakta onun yanına oturdu ve Mary kendini onun kollarına attı.

Ona sarılmak o kadar doğal hissettiriyordu ki... Bu adam güç, güvenlik, dürüstlüktü; hayattı. Duygularının yoğunluğu, büyüklüğü Mary'yi delirtiyordu. Kendini ne kadar güvende, nasıl da olması gerektiği yerde hissediyordu. Stephen'ın ince zırhının derisi yanağının altında pürüzsüzdü. Uzunca bir an birbirlerine sarılırken ikisi de ne

konuştu ne de kıpırdadı. Sonunda Stephen Mary'nin kulağına hafifçe, "Uyandığını gördüğüm için mutluluğumu anlatamam," diye mırıldandı.

Mary ona bakabilmek için yavaşça başını çevirdi. Bu gerçek olabilir miydi? Bu adam, birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra gerçekten de Mary'ye karşı bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Genç kadının bütün yaptıklarından sonra? Sonuçta onun için hayatını riske atmamış mıydı?

Stephen'ın umutsuzluğunu, vücuduna nefesini üfleyişini hatırladı.

Ve şimdi genç kadının gözlerine sarsılmaz bir yoğunlukla bakıyor, sanki ruhunu görmeye çabalıyordu.

Mary boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti ve kendisinin de onun bakışlarına açıkça karşılık verdiğini fark etti. Kendini ona tamamen açma isteği duyuyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Stephen'ın sesi, bakışlarındaki ışığın aksine, pek dengeli değildi. Mary o gözlerde sanki bir nem fark ettiğini sandı fakat sadece toz kaçtığını düşündü.

"Hayatta olduğuma seviniyorum, Lordum. Size... te-teşekkür etmeliyim."

Stephen'ın bütün vücudunun gerildiğini hissetti ve dudaklarını daha da yaklaştırdığını gördü. Konuşurken nefesi yüzüne çarpınca bütün vücudu ürperdi. "Senden teşekkürden fazlasını bekliyorum."

Mary'nin sesi boğuktu. "Be-benden ne be-beklerdiniz, Lordum?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Olasılıklar Mary'yi sersemletmişti. Çok güçsüzdü ve aralarında ne olduğundan emin değildi. "Te-teşekkürlerimden fa-fazlasına sahipsiniz," dedi kendini tutamayarak.

Stephen onun gözlerine dikkatle baktı. "Yani nihayet kendini bana açıyor musun, Mary?"

Genç kadın titredi. Aralarında nasıl bir bağ oluşuyordu? Stephen onun vaadini anlıyor muydu; peki, kendisi anlıyor muydu? "Hayatımı kurtardınız, neredeyse ölüyordum. Siz olmasaydınız..." Daha fazla devam edemeyerek ağlamaya başladı.

Stephen ona daha sıkı sarıldı. "Korkmana gerek yok, matmazel," dedi Stephen. "Sana hiçbir zarar gelmeyecek, söz veriyorum."

Mary onun deri zırhına tutundu. Yeni ve derin bir uzlaşmanın eşiğindeydiler; bu genç kadını hem mutlu ediyor hem de korkutuyordu. "Stephen," diye fısıldadı, daha önce ona hiç adıyla seslenmediğini bilerek, "özür dilerim. Sana ihanet ettiğim için özür dilerim. Sana bir daha asla ihanet etmeyeceğim," dedi kararlı bir tavırla. "*Söz veriyorum, Lordum.*"

Stephen bir an hareketsiz kaldı; nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Gözleri iyice kararmış ve vahşileşmişti. "Nihayet gerçeği söylüyorsan, Mary, beni çok mutlu edersin."

"Söylüyorum," diye fısıldadı Mary.

Stephen'ın yüzü değişti ve ilkel bir zafer ifadesine büründü. "Nihayet kendi isteğinle karım olacak mısın?"

Yine birbirlerine baktılar. Mary zayıf düşmüş olmasına rağmen içinde yükselen arzuyu hissetti. "Stephen," diye fısıldadı. Gözünü kararan bir duygu yoğunluğu duydu. Bu adamı sevdiğini anlayınca afalladı ancak bir an sonra, şaşkınlığı kayboldu. "Evet," dedi hafifçe.

Stephen'ın gözleri iri iri açıldı, biraz daha eğildi ve dudakları nazikçe Mary'ninkilere dokundu ancak bir an sonra öpüşmelerinde nazik bir taraf kalmamıştı. Mary umursamıyordu. Bu adamı seviyordu. O da karşılık verdi.

Dilleri hevesle birleşti. Mary, Stephen'ı üzerine çekerken onu hissettiği için sevinçten havalara uçuyordu. Stephen'ın sertleşmiş erkekliği bacağına belirgin bir şekilde değdi. Mary inledi. Ölümden dönmüştü ve şimdi, şimdi onu içine almak, her şeyi unutarak haykırmak, tohumuna hayat vermek istiyordu. Hiçbir şey bu kadar önemli olmamıştı.

Ancak ilk geri çekilen Stephen oldu. Nefes nefese bir halde başını kaldırarak çatık kaşlarla sevgilisine baktı. "Mary? Şimdi durmazsak..."

"Hayır!" diye haykırdı Mary, kıpırdanırken Stephen'ın sertleşmiş ve hassas erkekliğinin bacaklarına değdiğini hissederek. "Hayır, Stephen, hayatımı kurtardın; benim de sana hayat vermeme izin ver!"

Stephen bir an donup kaldı. Sonra ellerini genç kadının karnından aşağı kaydırarak üzerine uzandı ve bacaklarının arasını okşadı. Mary zevkle inledi ve nefes nefese genç adamın altında kıvrandı.

Tüniği aralarına giriyordu. Mary vahşi bir haykırışla eteğini beline çekti ve Stephen'ın elini ıslak sıcaklığına bastırdı. Stephen'ın gözleri şaşkınlıkla parıldadı. "Sizin için, Lordum," diye fısıldadı Mary, o anda şehvetten başka bir şey hissedemeden. "Sadece senin için, Stephen."

Stephen haykırdı. Bir an sonra devasa erkekliğiyle, sahiplenici bir şekilde genç kadının içine girdi.

Mary mutlulukla hıçkırdı ve zevkle kıvrandı. Stephen devasa sertliğiyle onu okşayarak içine girip çıkarken, Mary daha önce tatmadığı bir doruğa doğru yükseldi. Stephen sert bir iniltiyle sonunda genç kadının içinde kasıldı. Kalp atışlarının hızlı sesi sert nefeslerine karışmıştı.

Mary iç geçirdi.

"Gülümsemeni seviyorum, matmazel," diye fısıldadı Stephen.

Mary, onun da kendisi kadar âşık olup olmadığını merak etti.

"Seninle çok iyi bir çift olacağız," dedi Stephen.

Mary gerildi. Sözlerinde bir meydan okuma, belki de bir yemin vardı. Doğrulup otururak onun yakışıklı yüzüne baktı. Stephen şimdi emin olamıyormuş gibi ciddileşmişti.

"Öyle olacak," diye fısıldadı genç kadın fakat sonra aralarında duran geçmişi, kendisini kaçırışından beri geçen iki haftadan çok daha öncesine uzanan tarihi her zamankinden daha fazla fark ederek aniden korkuya kapıldı. Bu, babalarının birbirlerini öldürme niyetiyle kılıçlarını çarpıştırdıkları sayısız savaşla dolu, kendisinin ona defalarca ihanet ettiği bir geçmişti. Mary onun ima ettiği gibi, çoğundan daha başarılı, sorunlardan uzak, dürüst ve gerçek bir ilişkiyi nasıl da isterdi. Geçmişin ve şartların onlara karşı komplo kurmadığı bir ilişki...

Ve böyle bir komplo onlar için iyi olmazdı ama artık çok geçti. Mary kalbini bu adama kaptırdığının ve bir daha asla kendisine ait olmayacağının farkındaydı. Sarsılmıştı. Sadece geçmiş ve gelecek onlara karşı değildi, aynı zamanda çok sayıda hırslı ve acımasız oyuncu da vardı. Stephen ona değer verse ve kendisi de buna gerçekten inanmaya başlasa bile, nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki?

Mary ona uzandı. "*Biri beni öldürmeye kalkıştı.*"

"Biliyorum."

Ancak Stephen daha karşılık veremeden, Mary hayatına kast eden girişimde Adele Beaufort'un parmağı olduğunu düşündü. O gün o saatte iskelede olacağını başka kimse bilmiyordu.

"Ne oldu?"

Mary şoke olmuş bir halde Stephen'ın gözlerine baktı. "Lordum," diye fısıldadı, dehşet içinde, "kaçış planımı bilen sadece bir kişi vardı!"

"Adele Beaufort mu?"

Mary'nin midesi ağzına gelirken uyuşmuş bir halde başıyla onayladı.

"Adele kaçışını ayarlarken başkalarından da yardım aldı. Seni öldürmek isteyen kişinin o olduğundan emin olamayız. Çok fazla düşmanımız var, Mary."

Mary neredeyse ağlayacaktı; şimdiyse donup kalmıştı. "Kim? Birleşmemizi kim istemiyor, Stephen?"

"Bilmek zorunda mısın?"

Mary öfkelendi. "Kimin dostum, kimin düşmanım olduğunu bilmek isterim, evet!"

"Adele'in ağabeyi; kardeşi kenara atıldığı için kızgın. Montgomery, Northumberland'ın gücünün Shrewsbury'ninkini aşacağından korkuyor. Ve Duncan..."

"Duncan mı? O bana asla zarar vermez! O benim ağabeyim!"

"O senin üvey ağabeyin, onunla yeni tanıştın. Ayrıca o sadece kendini ve çıkarlarını sever, Mary."

"Belki hırslıdır ama bu bana zarar vereceği anlamına gelmez!" Bu fikir son derece saçma ve korkutucuydu.

"Onun hedefi İskoçya'yı yönetmek, kral olmak."

"Hayır! Babamı devirmeyi planlıyor olamaz!"

"O kadar aptal değil. Babanın veliahdı olmayı umuyor. Yoksa neden bunca yıl sarayda kalıp Rufus'a köle gibi hizmet etsin ki? Ve Rufus'un seçimi de o."

Mary bakakaldı. Sonunda bu adama, gelecekteki kocasına ne kadar bilgi vermesi gerektiğini bilemeyerek başını iki yana salladı. Şimdi bile, kendi gerçek duygularını –ve belki onunkileri de– keşfettikten bu kadar kısa süre sonra, siyaset onları tehdit ediyordu. "Hayır, İskoçya'nın bir sonraki kralı Edward olacak. Babam kararını verdi ve öyle olmalı."

Stephen ona baktı. "Malcolm hiç yanlış yapamaz mı?"

Mary irkildi. "Şimdi Malcolm'ı tartışmayalım," dedi sonunda kararlılıkla.

"Neden, Mary? Baban her zaman haklı mıdır?" Stephen'ın sesi aniden değişmiş, genç adam aniden öfkelenmişti.

Mary'nin nabzı hızlandı; cevap vermeyi reddederek, cevap veremeyerek başını iki yana salladı.

Stephen aniden ayağa kalktı. "İşimizi daha fazla şansa bırakamayız, Mary. Bu yüzden düğünümüze kadar önümüzdeki birkaç gün güvende olmak için burada, Graystone'da kalacaksın."

"Birkaç gün mü? Ama düğünümüze daha üç hafta var!"

"Hayır," dedi Stephen, ona doğru eğilerek. "Düğün tarihimiz değiştirildi."

"Değiştirildi mi?"

"Kral da kabul etti. Olanlardan sonra düğünü geciktirmek akılhca olmaz. Yeminini edebilecek hale geldiğinde hemen evleneceğiz."

Mary'nin gözleri iri iri açıldı. Yüreği mutlulukla doldu. Gülümsemekten kendini alamıyordu. Birkaç gün içinde evli olacaklardı; birkaç gün içinde Stephen'ın karısı olacaktı!

Stephen gittikten sonra, Mary onun tepkisinin kendisininkinden çok farklı olduğunu fark etti. Beklenmedik haberi verirken Stephen

gülümsemiyordu. Aslında yüzü asıktı ve huzursuzdu; çok yakın gelecekte bir felaket bekliyormuş gibiydi.

"Yeminini edebilecek hale gelir gelmez!"

"Doğru duydun, kardeşim. Prenses Mary mihrapta durup yeminini edebilecek hale geldiğinde hemen evlenecekler." Rufus sevimsizce gülümsedi. "Böyle bir acelenin seni rahatsız etmesi için bir neden var mı, Henry?"

Prens Henry öfkeliydi. "Bu birleşmeye karşı olduğumu biliyorsun; en başından beri bunu söyledim. Mantıklı düşününce evlenmelerini engelleyeceğini umuyorum."

"Bu evliliği neden kabul ettiğimi sanıyorsun?"

"Nedenini hayal bile edemiyorum!"

"Ordularımız Malcolm'ın üzerine çullandığında İskoç ne olduğunu anlayamayacak kadar rahat olsun diye." Rufus sırıttı. "Düğünden *sonra* daha da hazırlıksız olacağını düşündüm."

"Kendini aştın, ağabey," dedi Henry, yumuşak ama öfkeli bir sesle. "Northumberland günün birinde İskoçya'yla birleşip sana karşı dönerse ne yapmayı düşünüyorsun?"

"O gün asla gelmeyecek."

"Sen delirmişsin! Değersiz birkaç tepe için de Warenne'a seni var ya da yok edecek gücü veriyorsun!" Henry, Kral'ın dairesinin içinde volta atıyordu. Böyle zamanlarda İngiltere'nin kralının kendisi olması gerektiğini biliyordu; bundan emindi. Tek bir soyluya asla böyle bir güç vermezdi. Vasallarından birine böyle bir gücü asla emanet etmezdi. Ağabeyinin aptallığı düşünülürse, Mary'nin boğulmadığına üzülmekten kendini alamıyordu. "Onu öldürmeye kalkışan kimmiş?"

"Bilmiyorum. Sen miydin, Henry?" diye sordu Rufus açıkça.

Henry'nin öfkesi bir kat daha artarken yüzü kıpkırmızı oldu. "Cinayet girişiminin arkasında ben olsaydım, emin ol ki o kadın bugün hayatta olamazdı!"

Rufus ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü ve Londra'ya baktı. "Sana inanıyorum."

"Yani bir cinayet girişimi miydi?"

"Yayılan söylentilere rağmen öyleydi."

Henry aniden gülümsedi. "Gerçekten de Warenne'dan kaçıyor muymuş?"

"Bu sana komik mi geldi?"

"Hem de çok." Henry güldü. "Tanrı aşkına, Stephen'ın öfkeden deliye döndüğüne eminim. O küçük hatun ona meydan okumaya cüret ediyor; en azından sohbetlerinden birini duyabilecek kadar onlara yaklaşmayı çok isterdim!"

"Hımm. Bence o küçük hatuna yaklaşmayı tercih ederdin."

Henry ağabeyine baktı. "Böyle bir fırsat yakalasaydım asla kaçırmazdım. Ve de Warenne sana küçücük bir ışık yaksaydı, sen de hemen onun yatağına atlardın, değil mi, Majesteleri?"

Şimdi öfkeye kapılma sırası Rufus'a gelmişti. "Belki çocukken öyleydi ama şimdi dönüştüğü adam pek de çekici değil. Hem de hiç değil," dedi sertçe. Ama sadece kardeşine değil, kendine de yalan söylüyordu. Karşılık bulamayan şehvet tehlikeli bir şeydi; özellikle de yıllar sonra.

"Belki de Stephen o kadar minnettar kalır ki sana hoşuna gidecek şekilde teşekkür eder," dedi Henry, gülerek kapıya doğru yürürken. "Yine de hiç sanmıyorum, Will. Hiç sanmıyorum." Alaycı bir tavırla eğilerek Kral'ı selamladıktan sonra dışarı çıktı.

Rufus yumruklarını sıkarak kardeşinin arkasından baktı. Henry, emrinde büyük bir Norman paralı asker ordusuyla böylesine değerli bir askeri müttefik olmasa, onu zindana attırır ve anahtarı da yok ederdi. Bazen kardeşinden o kadar çok nefret ediyordu ki bunu yapmayı gerçekten istiyordu. Ama bu, davasına yararlı olmazdı. Bu yüzden kardeşini elinden geldiğince kullanıyor, daima ondan tam bir adım önde kalmaya çok dikkat ediyordu çünkü Rufus, Henry'yi onun sandığından çok daha iyi anlıyordu. Henry'nin onu neredeyse

hiç ilgilendirmeyen bir ittifaka bu kadar karşı çıkmasının nedeni, İngiltere tahtına sevdalı olmasıydı. Yine de elbette ki istediğine asla ulaşamayacaktı.

Adele Beaufort yatakta yüzükoyun uzanmış, kollarını bir yastığa sarmıştı; üzerinde sadece kısa, ince, pamuklu iç tüniği vardı. Diğer hanımların hepsi akşam yemeğine indiği için odada yalnızdı. Gözlerini kapamıştı fakat uyumuyordu ve nefesi düzensizdi.

Geoffrey de Warenne'la yaşadıkları, tekrar tekrar zihninde canlanıyordu ve her seferinde kararlılığı biraz daha artıyordu. Ona duyduğu tutku gibisini başka hiç kimse için hissetmemişti. Son birkaç gündür Geoffrey ona aldırmıyor, yokmuş gibi davranıyor, o öğleden sonra hiç yaşanmamış gibi yapıyordu. Oysa yaşanmıştı. Ve Adele yakında ona bir kez daha sahip olacaktı. Olmalıydı.

Yastığı daha sıkı kavrayarak hafifçe inlerken vücudu alev alev yanıyordu. Geoffrey orada, Kule'deydi; tam o anda alt katta diğer herkesle birlikte yemek yiyordu. Adele dizini kendine doğru çekip yatağa bastırınca kalçası açığa çıktı.

O gün Geoffrey'nin kendisine yaptığı her şeyi hatırlıyordu; kendisinin ona yaptıklarını da. Ateş kollarına ve bacaklarına yayılırken yine hafifçe inledi. Öyle bir paylaşımdan sonra, başka bir erkeğin onu bir daha tatmin edebileceğini sanmıyordu.

Ayak seslerini duyunca hareketsiz kaldı. Ağır erkek adımlarıydı ve odanın kapısının önünde durmuştu. Gözlerini açmadı fakat vücudundaki zonklama daha da arttı. Geoffrey'nin içeri girdiğini, ellerini sırtında gezdirdiğini, kocaman erkekliğiyle içine girmek için kalçalarını araladığını hayal etti.

Kapı vurulmadan açıldı. Adele onun kendisine baktığını bilerek yastığı daha da sıktı.

Kapı yavaşça kapandı. "Kim seni bu kadar kızıştırdı, küçük kaltak?"

Adele inledi; acıya daha fazla dayanamadığı için verebildiği tek cevap bu oldu.

Yaklaştı. "Kim?" diye sordu, yatağın ayakucunda durarak. "Seni tek başına yatağında kıvrandıran kim? Bana ihtiyacın var mı ki Adele?"

"Lütfen," diye fısıldadı Adele, kendinden ve ondan nefret ederek.

O soyunurken kumaşın hışırtılarını duydu.

"Lütfen," diye yalvarırcasına tekrar fısıldadı.

Adam güldü. Genç kadının bacaklarının arasına çömeldiğinde yatak onun ağırlığıyla büküldü. Ellerini bacaklarında dolaştırıp genç kadının poposunu kavradığında durdu. Adele inleyerek gerildi.

"Seni kim bu hale getirdi?" Öfkeleniyordu. Kalçasını daha sıkı kavrayarak Adele'e çığlık attırdı. "Kim, lanet olasıca?"

Adele bacaklarını iki yana açtı. "Geoffrey de Warenne," diye inledi.

Adam haykırarak sertçe genç kadının içine girdi. Adele çığlık atmamak için dilini ısırdı ve şiddetli bir şekilde doruğa ulaştı. Kısa süre sonra adam da boşalarak onun üzerine yığıldı.

Adele onu iterek ayağa fırladı. Bir adımda tüniğine ulaşıp üzerine geçirdi ve yatağında yatan adama baktı. "Çık buradan!"

Roger Beaufort küstahça doğrulup oturdu. "Kapıyı kilitledim." Alaycı bir tavırla gülümsedi. "Bana böyle mi teşekkür ediyorsun, sevgilim?"

"Çık dışarı," diye tekrarladı Adele öfkeyle. Ondan nefret ediyordu, her zaman etmişti çünkü Adele'in ahlaksızlığının boyutlarını ikisine de gösteren o olmuştu; uzun zaman önce.

Beaufort kalktı, yavaşça giyindi ve salınarak onun yanından geçerken kulağına eğilerek, "Sen asla değişmeyeceksin," dedi. "O seninle sadece oynuyor çünkü o erdemli biri ve bu senin asla anlayamayacağın bir şey."

"Ya senin?" diye karşılık verdi Adele, aynı alaycılıkla. "Söylesene, Roger, Mary'yi öldürmeye ne zaman karar verdin? Kaçması bizim için yeterli olmaz mıydı?"

Roger sarardı ve yüzünü üvey kardeşininkine yaklaştırdı. "Bana ihanet edersen, sevgili kardeşim, seni de boğazına kadar bu pisliğin içine sokarım. Ben düşersem sen de düşersin."

Adele aniden geri çekilerek ondan uzaklaştı. "Çık dışarı!"

Roger'ın gülümsemesi çirkindi. "Belki sevgili başdiyakozla bile konuşurum. Cinayet işleyebilecek biri olduğuna inanırsa şu vücudunun bile ona çekici geleceğini sanmam."

"Çık dışarı!"

16. BÖLÜM

Mary gergindi. Malcolm ve Margaret önceki gün Londra'ya gelmişti; ertesi gün düğün yapılacaktı. Stephen, Mary'ye onları Kule'de ziyaret etmeyi önermişti ve genç kadın hayır diyemediği için şimdi oraya gidiyorlardı. Aslında Mary neredeyse ciddi ciddi reddedecekti; reddetmek istemişti. Şimdi, düğününden önceki gün Malcolm'la yüz yüze gelmek istemiyordu.

Ölümden dönmesinin üzerinden üç gün gibi çok kısa bir süre geçmişti fakat mutluydu. Stephen zamanının büyük bölümünü sarayda geçirse de her gün onun yanına gelmişti. Birlikteliklerini pekiştirdikleri gün olanlarla ilgili konuşmamışlardı fakat Mary aralarında yeni ve harika bir anlayış oluştuğuna inanıyordu. Stephen'a güveniyordu; nasıl güvenmeyecekti ki? Brand ziyarete gelmişti ve genç adamın onu nehirden çıkarabilmek için kendi hayatını nasıl tehlikeye attığını anlatmıştı. Önce kendi hayatını onun için tehlikeye atmış, sonra da Mary'ye hayatını geri vermişti. Ah, evet, Mary ona kesinlikle güveniyordu.

Genç kadın ona bir daha asla ihanet etmeyeceğine söz verdiğinde dürüsttü. Yemininin Stephen'ı ne kadar etkilediğini hatırlıyordu ve onun da kendisine güvendiğine emindi.

Ailesini kısa süreliğine bile ziyaret etmeye korkuyordu. Olabileceklerden, öğrenebileceklerinden korkuyordu.

Kule'ye –ve ailesine– yaklaşırken, Stephen'ın onu buraya getirmekle kendisine büyük bir iyilik yaptığını sandığını anladı. Mary kendi duygularıyla yüzleşmek istemediğinden, isteksizliğini ona da açıklayamıyordu. Ancak onları Kule'ye biraz daha yaklaştıran her adımda kalp atışları hızlanıyor, midesi düğümleniyordu.

Malcolm'ın Londra kapılarına büyük bir orduyla geldiğini öğrenmişti. Ancak içeriye sadece birkaç düzine adamıyla kabul edilmiş, o adamlar da Kule'nin avlusuna girdiklerinde silahlarını teslim etmişlerdi. En azılı düşmanı söz konusu olduğunda, William Rufus işini şansa bırakmıyordu.

Londra'da yolculuk yaparken Mary endişeliydi. Babasını iyi tanıyordu. Adamlarını ve silahlarını geride bırakmak zorunda bırakıldığı için öfkelendiğinden şüphesi yoktu. Malcolm son anda ittifakı bozar, düğünü iptal eder miydi? Mary korkuyordu. Ne kadar da değişmişti. Düğünlerine hiçbir şeyin engel olmasını istemiyordu; Malcolm'ın bile. Düşmanlarına karşı çok acımasızdı ve Northumberland'dan... ve Stephen'dan hâlâ nefret ettiği kesindi.

Kule göründü. Avlunun duvarlarının üzerinde yükseliyor ve görüntüsü Thames'in pürüzsüz yüzeyinden yansıyordu. Mary tahtırevanın perdelerini açık bırakmıştı ve şimdi titremeye başlamıştı. Stephen kendi kahverengi savaş atının üzerinde önden gidiyor, sancaktarı ve Northumberland'ın kırmızı gülü hemen arkasından geliyordu. Bir grup ağır zırhlı şövalye onlara eşlik ediyordu.

Asma köprüyü geçip avluya girdiklerinde kendilerine silahlı kraliyet refakatçileri verildi. Stephen nişanlısının tahtırevandan inmesine yardım ederken etrafı kendi şövalyeleriyle değil, Kral'ın adamlarıyla sarılıydı. Mary daha önce de aynı durumda kalmıştı ve yine korkuyor, kendini güçsüz hissediyordu. Stephen'ın elini bırakmıyordu; genç adam da güven verici bir tavırla onun elini sıktı. Elbette ki Kral artık evliliği bozmayacaktı; buna cüret edemezdi.

Refakatçileriyle birlikte kalenin kapısına uzanan basamaklardan çıkarken, İngiliz Sarayı'na duyduğu korku ve tiksintinin sürüp

sürmeyeceğini, kendini daima düşmanların arasında bir yabancı gibi hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Düğününün arifesinde gelin heyecanı ve neşeden başka bir şey hissetmek istemezken, bu da içini kasvete boğan başka bir düşünceydi.

Grup büyük salona girdi. Sohbetler hemen azalıp kesildi. Yanlarından geçtikleri bütün lordlar ve leydiler dönüp grubu inceliyor, gözleri dedikodu heyecanıyla parıldıyordu. Mary kaçmaya kalkıştığı için daha da pişman oldu. Stephen onun isyankârlığını herkesin duymasından hoşnut olamazdı. Genç adamın kısa bir an da olsa aşağılanmasına bu kıskanç lordların birçoğunun sevindiğine emindi.

Salondan geçerlerken Mary ona baktı. Bakışlarını ileri dikmiş, başını dik tutuyordu ve yüzü ifadesizdi. Genç kadın birinin kıs kıs gülerek Stephen'dan söz ettiğini duydu fakat bakışlarını kalabalığa çevirdiğinde kim olduğunu anlayamadı.

Zaman içinde onun Stephen'a duyduğu sevgiyi ve sadakati bütün dünya öğrenecekti. Mary hatasını telafi edecekti.

Doğruca Kral'ın üçüncü kattaki özel süitine çıktılar. İçeri girer girmez, Mary annesini, babasını ve ağabeylerini içeride buldu. Ailesi Northumberland Kontu ve Kontesi'yle gergin bir şekilde sohbet ediyor, biraz ötede Rufus tahtında oturuyordu. Genç kadın, Edward ve Edgar'ın arasında duran Doug Mackinnon'ı görünce şaşırdı ve göz göze geldiklerinde hemen gözlerini kaçırdı.

Onun burada olması Mary'yi dehşete sürüklemişti. Onun neden ailesine katıldığını anlayamıyordu. Ayrıca, Stephen tarafından kaçırıldığı günden beri onu neredeyse hiç düşünmediğini fark ederek daha da şaşırdı. Ona âşık olduğunu nasıl düşünebilmişti? Ve şimdi onun yüzüne nasıl bakacaktı?

Mary, Stephen'a baktı fakat genç adamın yüzü yine ifadesizdi. Onun Doug'm kim olduğunu bilmediğini anladı ve ister istemez rahatladı. Artık onu yeterince iyi tanıyordu ki Doug'la tanışmaktan kesinlikle hoşlanmayacağını biliyordu.

Anne ve babası onu fark ettiler. Mary donup kaldı; kıpırdayamıyordu. İlk bakışmaları dışında babasıyla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Bir an sonra gözyaşlarına boğulacak gibi görünen annesine bakarak gülümsedi. Malcolm'a ise aldırmadı. Ona bakamıyordu.

Stephen ve Mary, Kral'ı selamladılar.

"Seni iyi gördüğüme sevindim, Prenses," dedi Rufus, kırmızı yanakları ve üzerinden yayılan şarap kokusuyla. Sinsice bu durumdan zevk alır gibi bir hali vardı. "Neredeyse ölümden dönmüş gibi görünmüyorsun."

"İyileştim, efendim."

"Çok memnun olduk." Ancak Rufus onunla neredeyse hiç ilgilenmiyor, Stephen'a gülümsüyordu.

Stephen gülümsemesine karşılık vermedi. "Efendim," dedi sadece.

Mary önce sevdiği adama, sonra Kral'a baktı. Stephen'ın yüzü ifadesizdi ama Kral'ın yüzünde heyecan vardı ve gözleri parıldıyordu. Mary kıpırdayamıyor, bakışlarını William Rufus'tan ayıramıyordu. Böyle bir ifadeyi artık çok kolay tanıyabiliyordu. *Ulu Tanrım, Kral, Stephen'a âşık!*

Rufus nihayet ona baktı, genç kadının kendisine baktığını fark etti ve gülümsemesi silinirken bakışları buz kesti. "Baban seni bekliyor, Prenses."

Mary hemen başını çevirdi fakat hâlâ keşfettiği gerçeğin şokunu yaşıyordu; bunun doğru olduğuna şüphesi yoktu.

Başka seçeneği olmadığı için başını kaldırıp Malcolm'a baktı. Babası her zamanki gibi ona gülümsüyordu. Genç kadının kalbi acıyla burkuldu. Gözleri doldu. Babasının bakışları sıcak, şefkatliydi. Sanki kırlardaki o korkunç an hiç yaşanmamış, bir sığırmışçasına onun üzerine pazarlık yapılmamıştı. Babası onu gördüğüne memnun olmuş gibiydi. "B-baba," diyebildi sadece.

"Kızım! Her zamanki gibi çok güzelsin! İyi misin?"

Mary titreyerek başıyla onayladı. Babasına bakarken, kendisini kollarına almasını diliyordu. Elbette ki Malcolm asla şefkatini açıkça

gösteren biri olmamıştı ve Mary onun bunu şimdi yapmasını da beklemiyordu.

Ne var ki o anda babasını çok sevdiğini ve daima seveceğini anladı. Onun da kendisini sevdiğini biliyordu. Onu Stephen'a siyasi nedenlerle vermişti fakat her gelinin yazgısı buydu. Aşkla evlenmeyi asla beklememişti ama yazgının inanılmaz bir cilvesiyle, evleniyordu işte. İhanete uğramışlık duygusu sadece Alnwick'te o gün gördüklerinden kaynaklanmıştı. Ancak sadece o kadardı; bir görüntüden ibaretti. Malcolm onu umursamıyor gibi davranmıştı ama şimdi onun sıcak bakışlarını görünce genç kadının herhangi bir açıklamaya ihtiyacı kalmamıştı. Belki de bir düşmanla, üstelik sıradan bir düşmanla değil, kızını kaçırıp bekâretini alan bir düşmanla karşı karşıya olduğu için o kadar sert davranmıştı. Mary bilemezdi. Fark etmezdi de. Babasını seviyordu ve onu bütün kalbiyle bağışlamıştı.

Mary kollarını uzatmış olan annesine döndü, sert bir hıçkırıkla onun sevgi dolu, tanıdık ve rahatlatıcı kollarına koştu. Margaret onu küçük bir kız çocuğuymuş gibi salladı. Kucaklaşmaları sona erdiğinde, Mary gözyaşları arasında annesine gülümsedi ve onun da ağladığını gördü.

"Nihayet evleniyorsun," diye fısıldadı Margaret. "Benim küçük yaramazım nihayet evleniyor."

"Çok mutluyum, anne."

"Ah, Tanrı'ya şükür!"

Yine birbirlerine sarıldılar. Sonra Edgar kardeşini kollarına alarak hatırını sordu. Yaşları çok yakın olduğu için çocukluklarında birbirlerinden hiç ayrılmazlardı ve Mary bütün ağabeyleri arasında en çok onunla samimiydi. Edgar'ın yüzü asıktı, kardeşinin nişanıyla ilgili mutsuzdu ve onun için endişeleniyordu ki bu, Mary'ye siyasi gerçekleri bir kez daha hatırlatmıştı. En büyük ve en gerçekçi ağabeyi Edward'a baktı. Rehberliğe ihtiyacı olduğunda daima ona giderdi. Mary'yi yaramazlıklarının sonuçlarından sık sık kurtaran, üzüldü-

günde teselli eden, suçlandığında savunan oydu. Onun da yüzü asıktı. Edmund'm keyifsiz olduğuysa açıkça belliydi.

Mary çok üzüldü ve aniden arkasındaki gerginliğin farkına vardı. Bakışlarını ağabeylerinden ayırdığında, Stephen ve Malcolm'ın asgari medeniyette bir sertlikle birbirlerine baktıklarını gördü ve morali bozuldu.

Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Babası ve nişanlısı arasında hiç dostluk belirtisi yoktu; sadece soğuk, sert, nefret dolu bir kibarlık vardı; tabii buna kibarlık denebilirse.

Anılar zihninde canlandı. Kış beyazı bir gün, soğuk bir hava, yapraksız kuru ağaçlar, dondurucu bir rüzgâr... Stephen, Abernathy'de Rufus'un arkasında gururlu bir tavırla duruyor, Malcolm dizlerinin üzerinde İngiltere Kralı'na bağlılık yemini ediyordu. Babasının yüzü nefret ve öfke doluydu.

Stephen'ın da Malcolm'dan aynı ölçüde tiksinmesi dışında hiçbir şey değişmemişti.

Mary, bu iki adamı bir araya getirebileceğini düşündü; bunu yapabilirdi. Bir zamanlar böyle bir olasılığı aklından bile geçirmezdi. Şimdiyse düşünmekten fazlasını yapmalı, barışa hayat vermeliydi. Onun ailesiyle Stephen'ınki arasında bir ittifakın ne kadar mantıklı olduğunu herkes görebilirdi. Son iki kuşak boyunca çok fazla kan dökülmüştü; artık kalıcı barışın zamanı gelmemiş miydi?

Mary kararlıydı çünkü herhangi bir savaşın bedelini ödeyecek olanın kendisi olacağını biliyordu; kendisi ve Stephen.

Margaret gülümseyerek kızının yanağına dokundu ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Gel. Yan odaya geçmemize izin verildi."

Mary şaşkınlıkla Stephen'a baktı. Genç adam başıyla onayladı. Annesiyle baş başa kalacağını o zaman anladı; anlaşılan annesi, düğün arifesinde kızma önemli tavsiyeler vermesi gerektiğini düşünmüştü.

Genç kadın, Doug'm yanından geçerken ona bakmamaya özen göstererek annesinin peşinden meşe panelle ayrılmış bölmelerden birinin arkasına geçti. Ancak Doug'm hem kararlı hem de umutsuz

olduğunu hissedince endişeye kapıldı. Başında yeterince dert yok muydu zaten? Daha fazlasını kaldıramazdı; özellikle de bugün!

Margaret zaman kaybetmeden, "Sen iyi misin, hayatım?" diye sordu.

"İyiyim, anne."

"Hamile misin?"

Mary kızarıp utandı. "Henüz bilmiyorum, anne. Beni bağışla."

Margaret'ın gülümsemesi bağışlayıcı ve şefkatliydi ancak "Bunu ben yapamam, hayatım. Seni sadece Tanrı bağışlayabilir; Tanrı ve kendin," dedi.

"Onu seviyorum, anne," dedi Mary, utangaç bir tavırla.

Margaret gözyaşlarına boğularak kızının ellerini tuttu. "Ne kadar mutlu oldum! Ah, evlenirken aşkı bulmak o kadar enderdir ki!"

"Sen babamı seviyorsun."

"Evet, seviyorum." Margaret kızının çenesini tuttu. "Sana görevlerini hatırlatmama gerek var mı? İyi bir Hıristiyan eş olarak?"

"İtaatkâr olacağıma söz veriyorum, anne. Stephen'a ve Tanrı'ya."

"Sana güvenenlere karşı görevlerini unutma, Mary. Vasallar ve köylülerden, Lord'un için çalışan herkesten sorumlu olacağını sakın unutma. Ve sakın yoksulları ve hastaları ihmal etme, hayatım."

"Etmem, anne."

Margaret yumuşadı. "Görebildiğim kadarıyla, Stephen de Warenne iyi bir adam."

Mary rahatladı. "Öyle! Anne... keşke babamı Stephen'ın şeytan olmadığına ve ailelerimizin artık düşman değil, müttefik olduğuna ikna edebilsen!"

"Malcolm'ı devlet meseleleriyle ilgili ikna etmek zordur, tatlım," dedi Margaret nazikçe. "Müdahale etmekten hoşlanmadığımı biliyorsun ama yine de denerim."

"Teşekkür ederim," dedi Mary heyecanla.

Birkaç dakika daha konuştular, sonra birlikte diğer odaya geri döndüler. Mary, Stephen'ın gittiğini anlayınca hayal kırıklığına uğ-

radı. Düğünden sonra ağabeylerini ne sıklıkla görebileceğinden emin olmadığı için onlarla biraz konuşabileceğine sevinerek onlara doğru döndü.

Edmund kardeşinin kulağına eğildi. "Onun piçini taşıyor musun, kardeşim?"

Mary geri çekildi.

"Bu dürüst bir soru, üstelik de önemli," diye devam etti Edmund, bakışlarını Mary'nin gözlerinden ayırmadan.

"Cehennemin dibine kadar yolun var!" diye fısıldadı Mary öfkeyle. Ağabeyine sırtını döndü.

Edward, Edmund'ı yakalayarak kendine çevirdi. "Seni öküz! En azından önce kardeşimizin iyi olup olmadığını sorsaydın!"

"İyi olduğunu görebiliyorum!" diye çıkıştı Edmund.

"Yine başlamayın!" diye fısıldadı Mary kızgınlıkla. Ağabeyleri arasında sık sık arabuluculuk yapmıştı. Onun kararlı bakışları altında nihayet gevşediler.

"Mary?"

Mary arkasından gelen sesi tanıyarak donup kaldı; bu seste telaş duyuluyordu. İsteksizce dönüp Doug'a baktı. Genç adam, yalnızlarmış gibi onun kollarını yakaladı. Mary gerildi. "Doug..."

"Konuşmalıyız!"

Mary afallamıştı. Doug'ın yüzünde gergin bir ifade vardı ve gözlerindeki vahşi, umutsuz pırıltılar son derece belirgindi. "Ne oldu? Sorun ne?" Mary daha bunları sorarken bile Stephen'ın geri gelip Doug'ın kendisine bu şekilde dokunduğunu görmediğinden emin olmak için etrafına bakınıyordu. Rahatlayarak silkelenip Doug'ın ellerinden kurtuldu.

"Buraya gelmeme izin vermesi için babana yalvarmak zorunda kaldım, Mary," dedi Doug kısık sesle.

"Neden geldiğini anlayamadım."

Doug şaşkın gibiydi. "Neden mi geldim? Seni görmek için elbette!"

Mary'nin gözleri iri iri açıldı. Doug'ın hâlâ ona değer veriyor olması mümkün müydü?

"Mary... sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu Doug.

Stephen'ın Mary'yi kullanıp kullanmadığını mı kastediyordu? "Hayır, bana zarar vermedi."

Doug kızardı. Yine Mary'nin kollarını tutarak ona doğru eğildi. Genç kadın gerildi. "Onun çocuğuna hamile misin, Mary?"

Mary dudaklarını ıslattı. "Bilmiyorum." Yüzü kızardı.

Genç adam yüzünü buruşturdu.

Mary onun kendisini bırakmasını bekliyordu ama Doug bırakmadı.

"Umurumda bile değil," dedi Doug sonunda. "Onun çocuğunu taşısan bile umurumda değil."

Mary karşılık veremeyecek kadar şaşırmıştı.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu genç adam.

"Doug!"

"Mary, kaçabiliriz. Bu gece birlikte kaçıp Fransa'ya gidebiliriz. Hâlâ evlenebiliriz ve yemin ederim, çocuğu kendi çocuğum gibi büyütürüm. Çok geç değil."

Genç kadın şaşkın şaşkın ona baktı.

"Sadece evet de," diye yalvardı Doug. "Bu gece sana haber gönderirim. Bir planım var, Mary. Başarabiliriz."

"Doug," diye fısıldadı Mary, dehşete kapılmış bir halde. Namusunu kaybetmiş olmasına rağmen kendisini ve başka bir adamın çocuğunu kabul edecek kadar seviyor olması zaten yeterince eziciydi fakat bu teklif daha da şaşırtıcıydı. "Sen delirdin mi? Seninle kaçamam, yapamam!"

"Mary, düşün bunu."

"Düşüneceğim bir şey yok. Karar verildi, Stephen'la evleneceğim."

Doug'ın yüzü soldu.

Mary durumu anladı ve hızla arkasına döndü.

Stephen ikisine de soğuk bir tavırla gülümsüyordu.

17. BÖLÜM

Doug'a hakkını vermek gerekirdi; Stephen'ın dehşet saçan bakışları karşısında gözünü bile kırpmadı.

"Nişanlımın aklını mı çelmeye çalışıyorsun, Mackinnon?" diye sordu Stephen.

Doug omuzlarını dikleştirdi. "Onu kaçırıp tecavüz etmeseydin senin nişanlın olmayacaktı, de Warenne."

Mary yüzünü buruşturdu ve yüzü Doug'ınki kadar soldu; Stephen'ın ilişkilerinin başlangıcındaki baştan çıkarmada kendi payını açıklamasını bekliyordu.

Stephen yine sevimsizce gülümsedi. "Ama artık hepsi geçmişte kaldı, değil mi? Yarın karım olacak. Bu yüzden yanlış düşüncelere kapılma, Mackinnon. Mary'nin benden başka talibi olmayacak."

Mary, aşağılanmaktan kurtulduğu için çok rahatlamıştı. Yine de araya girmeye cesaret edemiyordu. Ancak bunun bir hata olduğu hemen anlaşıldı.

Doug'ın kehribar rengi gözleri parladı. "Onunla evlenebilirsin, de Warenne. Ancak onunla paylaştığımız şeyleri yok edemezsin."

Stephen hareketsizdi. Gözleri kararmıştı. "Neymiş o, Mackinnon?"

Soğuk, hatta muzaffer davranma sırası ona geldiği için Doug gülümsedi. "Aşk."

Mary gözlerini kapayarak iniltisini boğmaya çalıştı. Doug için içi parçalanıyordu. Genç adam onu hâlâ seviyordu ve Mary'nin de hâlâ kendisini sevdiğini sanıyordu. Mary dehşete kapılmıştı. Kalbinin artık başka birine ait olduğunu ona açıkça söylemesi gerekiyordu. Ancak öfkesini kabartacağını bildiği için Stephen'ın tepkisinden korkuyordu.

Oysa Stephen sadece gülerek omuz silkti. "Aşk senin gibi aptallar içindir, delikanlı, benim gibi erkekler için değil." Soğuk bakışlarla Mary'ye döndü. "Graystone'a dönme zamanımız geldi, matmazel."

Mary onun kendisine kızgın olduğunu biliyordu ama hiçbir haklı nedeni yoktu. Hem uğradığı haksızlık hem de zavallı Doug'ın durumu karşısında gözleri yaşlarla dolarken genç adamın koluna dokundu. "Yarın Stephen ve ben evleniyoruz, Doug. Babalarımız anlaştı. Lütfen, lütfen bize mutluluk dile."

Doug onun gözlerine baktı ve sessizce yalvardı. Mary'nin içi burkuldu. Genç adam hâlâ onu çılgınca kaçış fikrine ikna edebileceğine inanıyordu. "Doug?"

"Benden imkânsızı isteme, Mary," dedi Doug kaskatı kesilerek. Yumruklarını sıkarak dönüp gitti.

Stephen nişanlısının kolunu tuttu. "Artık gerçekten çok yorulmuş olmalısın."

"Stephen..." dedi Mary, afallayarak ona dönerken.

Stephen'ın yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Şimdi beni sakinleştirmek için ne söyleyeceksin, Mary? Onu sevmediğini mi? Kendini kandırma; onu seviyor olabilirsin. Ancak umurumda değil; yaşadığın *benim* kalem, ısıttığın *benim* yatağım, taşıdığın *benim* çocuklarım olduğu sürece umurumda bile değil."

Mary'nin içinden ağlamak geliyordu; Stephen onu hiç anlamıyordu.

Evlenmek için güzel bir gündü.

Bulutsuz gökyüzünde kış güneşi parıldıyordu ve önceki haftanın soğuğu kesilmişti; hava güneşli ve sıcaktı. Ancak Mary farkında bile değildi. Bütün gece olduğu gibi çok gergindi çünkü yakında Stephen

de Warenne'ın yüzüğünü takacak, onun resmen karısı olacaktı. Bunu istiyordu ama korkmaktan da kendini alamıyordu. Bir yabancıyla evlenmek, hayatının geri kalanında ona katılmak üzereydi; hem de ailesinin başdüşmanıyla. Evlendiklerinde birlikteliklerini hiçbir şey bozamazdı; ne olursa olsun, ölüm onları ayırana kadar karıkoca olarak kalacaklardı. Peki, gelecekte savaş olursa, Mary nasıl ayakta kalacaktı?

Dizleri acıyordu. Ayin bitmek bilmemişti fakat Mary ayinlere çok alışkındı. Başpiskopos Anselm'in neredeyse farkında bile olmaksızın sadece Stephen'ın yanında dizlerinin üzerinde durmuştu. Genç adam hâlâ heykel gibiydi; dizlerinin üzerine çöktüğünden beri hiç kıpırdamamıştı. Şimdi Mary onun sert profilini görebilmek için başını hafifçe kaldırırken bile kıpırdamadan duruyordu. Genç kadın, babasının kolunda sıraların arasından yürüyerek geldiğinden beri Stephen ona hiç bakmamıştı.

Genç adam, Doug'la konuştuğu için Mary'ye hâlâ kızgındı fakat hepsini duymuş olsa, İskoç'la kaçmayı reddettiğini de bilirdi. Stephen, onu Kule'den Graystone'a götürdüğünden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Mary çok huzursuzdu. Bu küçük çatışmayı elbette ki atlatacaklardı fakat bir yanda buz gibi bir damat ve bir yanda hiç bitmeyen savaşların tehdidiyle evlilik hayatına başlamak pek keyifli değildi.

Başpiskopos onlara kalkmalarını ve el ele tutuşmalarını söyledi. Mary ana geri döndü. Dizleri tutulmuştu ve kalkmasına yardım eden Stephen'ın gücü onu rahatlattı. Genç adamın gözlerine bakmaya çalıştı ve nihayet ödülünü aldı. Göz göze kaldılar. Stephen yanlış yere kıskançlığa kapılmış olsa da, göz göze geldikleri anda aralarında güçlü kıvılcımlar canlandı.

Mary ona bir sürü şey söylemek; iyi, sadık, sorumluluk sahibi bir eş olacağını, kendisine güvenebileceğini, hayatını kolaylaştırmak için elinden geleni yapacağını açıklamak istiyordu. Stephen onu tartan gözlerle bakıyordu. Mary'nin yüreği ezildi. Stephen'ın kendisine

tamamen güvenmesini ve sarsılmaz bir şekilde sevmesini sağlamak için neler vermezdi!

Yeminler edildi ve Stephen sonunda yüzüğünü Mary'nin yüzükparmağına taktı. Başpiskopos gülümseyerek onları karıkoca ilan etti ve Stephen gelinini öpmek için eğildi.

Mary sersemlemiş bir halde ona doğru uzandı ve dudakları birbirine değdi. Stephen sadece bir tören öpücüğüne niyetlendiği belli bir şekilde geri çekildi. Mary ise ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ona doğru uzandığından boşlukta sendeledi.

Stephen onu tutarak dengesini bulmasını sağladı. Genç kadın kızarmıştı. Stephen'ın gözleri şimdi sıcacık bakıyordu. "Öpücüklerimi bu kadar sevmenize sevindim, madam," diye mırıldandı. "Hayatımız boyunca daha niceleri, çok daha cüretkârları olacak."

Mary onun gözlerine bakarken nabzı hızlanmış, aklı başından gitmişti.

Stephen onu kilisenin uzun koridorundan geçirdi. Hepsi Norman ve İngiliz soylularından oluşan kalabalık çılgınca alkışlıyordu. Kiliseden çıktıklarında üzerlerine çavdar tohumları yağdı. Mary mutlulukla güldü. Hiç beklemediği bir şekilde, çavdar tohumları bir sele dönüşürken Stephen da gülüyordu.

"Bu kadar çok tohumla, birleşmemizin verimli olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum," dedi.

Hâlâ karısının elini tutuyordu. Mary'nin kahkahaları dindi. Stephen'ın içten neşesi asık yüzünü aydınlatmıştı ve genç kadının kalp atışları delicesine hızlanmıştı. "Umarım, Lordum," dedi hevesle.

Stephen'm gülümsemesi silindi.

Mary'nin yüzünde muzipçe bir ifade belirdi. "Sonuçta annem altı oğul ve iki kız doğurmuş. Bu size yeterli olmaz mıydı?"

Stephen ciddiydi. "Bana sadece bir oğul ver, Mary. Sadece bir oğul. Ben de sana en büyük hayalini vereyim."

* * *

Düğün kutlaması, Kule'deki büyük salonda yapılıyordu. Salon soylularla dolu, aşırı kalabalık ve boğucu ölçüde sıcaktı. Mary ve Stephen platformun üzerinde yan yana oturuyorlardı; Kral Rufus ise hemen altlarında, uzun ziyafet masasının başında, Northumberland'ın karşısında oturuyordu. Malcolm, de Warenne'lardan sonra oturtulmuştu ve bu kasıtlı bir aşağılamaydı.

Geoffrey'nin iştahı kaçmıştı. Kral'm, gelinin babasını böylesine kasıtlı bir şekilde aşağılamasına ve Malcolm'ı sürekli kışkırtmasına hayret etmişti. Neyse ki Malcolm'ın silahı yoktu ve öfkeyle saldırmaya cesaret edemezdi; ayrıca birleşmenin bozulması için de artık çok geçti. Yine de ittifak hâlâ sarsılabilirdi çünkü Geoffrey birkaç gün sonra Carlisle'a saldırılacağını biliyordu.

Genç adam, babasının sorgulayıcı bakışlarına aldırmadan aniden yerinden kalktı. Gelin ve damadın birbirlerini doyurmalarını, birbirlerine hülyalı gözlerle bakmalarını daha fazla izlemek istemiyordu. Kıskanmamıştı ama imrenmişti ve böyle duygular hissetmeye hakkı yoktu.

Sonuçta seçimini kendi isteğiyle yapmamış mıydı?

Geoffrey palyaçoların arasından ve dansçı kızların yanından geçerken neredeyse küçük bir gösteri köpeğinin üzerine basıyordu. Her nasılsa insanlardan uzak, boş bir köşe buldu. Omzunu duvara yasladı ve kendini tutamayarak platformdaki yeni evli çifte baktı. Stephen, Mary'nin kulağına bir şeyler fısıldadı ve Mary kızarıp kocasına son derece cüretkâr bir bakış attı.

Geoffrey'nin içi sızladı.

Böyle bir eşe sahip olmak nasıl bir şeydi acaba?

Kendine kızarak bakışlarını kaçırdı ve dansçı kızları izledi. Kızlar izleyenleri kışkırtmak peşindeydi. Her erkek gibi o da onları çekici buluyordu; esmer tenli, egzotik havalı ve yarı çıplaktılar. O sırada Adele Beaufort'un aniden yerinden kalktığını gördü. Dansçı kızlara olan ilgisi dağıldı. Adele kalabalığın arasından geçerken Geoffrey onu bir an gözden kaybetti.

Tek bir öğleden sonra, aylar süren perhizin boşluğunu dolduramazdı. Ancak içindeki acıyı tanımlamaya cüret ederse, randevusunun geride bıraktığı derin yaranın asla cinsellikle iyileşmeyeceğini keşfedebilirdi.

Geoffrey kendinden nefret etmiyordu ama umutsuzdu. Dünyevi eğilimleri hâlâ ilahi olanlardan daha güçlüydü. Her zaman öyle olmamış mıydı?

Daha on üç yaşından itibaren ona çok uzun gelen üç yıl boyunca St. Augustine'deki rahiplerle birlikte manastıra kapanmıştı ve bekâret yemini etmişti. Ancak o zaman gençti, kanı kaynıyordu ve yeminlerine sadık kalamamıştı; kalmayı da istememişti. Neyse ki bir manastırda kadın peşinde koşma fırsatı yoktu fakat geceleri yatağında yalnız kaldığında, bir erkeğin başvurabileceği en yalnız cinsel eylemlere girişmişti. Kilise işleri için manastırdan ayrıldığı birkaç seferinde, her zaman yanında Lanfranc olsa da gece ortadan kaybolmuş ve bulabildiği her eteğin altına girmişti. Suçluluk duygusu tam bir külfete dönüşmüştü ve Geoffrey ustasının onun maceralarından daima haberdar olduğundan emindi. Ancak Lanfranc ona olan inancını asla kaybetmemişti ve Geoffrey de her nasılsa inancını korumuştu.

Artık yetişkin bir erkeğin iradesine sahipti ve bir ergeninkinden çok daha güçlü olduğu şüphesizdi. Çok uzun sürelerle şehvetten uzak durmuştu. Ta ki etinin özlemleri kutsal değerlerini gölgede bırakana kadar... Ancak henüz yemin etmemişti. Çoğu başdiyakoz, yeminli rahipti. Başpiskoposların hepsi öyleydi. Yemin sadece törensel bir gösteri olsa bile.

Böyle bir atama olursa, hayatı boyunca kurduğu bir hayal gerçekleşecekti.

Böyle bir atama olursa, bir daha geri dönüşü olmayacaktı.

Yemin töreninden uzak durmuştu çünkü Tanrı'ya yemin ederse, Tanrı'nın dünyadaki temsilcilerinden biri olursa asla yemininden vazgeçemeyeceğini biliyordu. Ettiği yemini hiç zaman kaybetmeden bozan diğer din adamlarının aksine, kendisi bunu yapamazdı; yapmayacaktı.

Son adımı atmaya, o son adanmışlığa hazır değildi. Belki de asla olmayacaktı. Belki de böyle yeminlerden, sonunda hem Tanrı'yı hem de kendini hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu.

Üstelik Geoffrey, diğer bütün de Warenne'lar gibi, başarısızlığa tahammül edemiyordu. Bu kabul edilemez, imkânsız bir şeydi.

Geoffrey, Adele'in salondan çıkmakta olduğunu fark etti. Kendi kendine masaya dönmeyi emretti. Onun nereye –veya kime– gittiği Geoffrey'yi ilgilendirmezdi.

Ama içinde, göğsünde; kasıklarındakiyle karıştırdığı bir sızı vardı. Adele'in peşinden gitti.

Çok uzaklaşması gerekmedi. Salonun altındaki ara katta onu pencereden dışarı bakarken buldu; sırtı Geoffrey'ye dönüktü ve omuzları titriyordu. Geoffrey onun yanına gitti; neredeyse dokunacaktı. "Leydi Beaufort?"

Adele yerinde sıçradı. Genç adamı görünce gür siyah kirpiklerini hızla kırpıştırdı. Geoffrey genç kadının yüzünü yaşlar içinde görünce şaşırdı. "Beni korkuttunuz!"

"Niyetim bu değildi." Geoffrey neredeyse parmağıyla Adele'in ıslak yanağına dokunacaktı ancak Adele temasa izin vermeden geri çekilerek omuzlarını dikleştirdi. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu Geoffrey. Onu ne kadar da iyi anlıyordu. Adele onun kendisini zayıf bir anında görmesinden hiç hoşlanmamıştı.

"Kral beni Henry Ferrars'a veriyor!" diye haykırdı Adele ve yine ağlamaya başladı.

Geoffrey tereddüt etti ama sonra kadının kederini gerçekten hissederek onu kollarına aldı. Ferrars'ı Stephen'la kıyaslamanın bile mümkün olmadığının farkındaydı. Şövalyeye sadakatinden dolayı Tutberry'de büyük bir bölge verilmişti ve harika bir askerdi ama mütevazı bir aileden geliyordu. "O iyi bir adam, Adele. Sana âşık olduğunu da tahmin edebiliyorum; değilse bile, çok geçmeden olacaktır." Geoffrey genç kadını rahatlatmaya çalıştı ama bu, alışkın olmadığı bir roldü.

Adele geri çekilip şaşkınlıkla ona baktı. Burnundan soluyordu. "Onun ne hissettiği umurumda bile değil! Kral beni aşağıladı; hepsi lanet olasıca ağabeyim Roger yüzünden! Stephen ve Mary, şimdi bile açık açık, aşk ve şehvet gösterileriyle benimle alay ediyorlar!"

"Leydi Beaufort," dedi Geoffrey, vücutları bu kadar birbirine yakınken titrememek için büyük çaba harcayarak, "kimse size gülemez."

Adele kıpırdamadı. O anda dikkati dağıldı; Geoffrey, onun kendisini ve giderek yoğunlaşan şehvetini fark ettiğini anlamıştı. "Sen benden kaçtın," diye fısıldadı Adele, ellerini Geoffrey'nin omuzlarına koyarak.

"Evet, kaçtım."

"Neden?"

"Anlamazsın." Geoffrey ona dokunduğuna pişman oldu çünkü şehvete teslim olmanın eşiğine geldiğini biliyordu. Ancak bir yandan da hiç pişman değildi. Sonsuza dek sürecek bu savaşta; diğer hepsinden daha önemli olan, kendi ruhunu kontrol edebilmek için verdiği savaşta nasıl hayatta kalabilirdi ki? İçinde bir damla kutsallık varsa, şimdi hemen geri çekilirdi. Oysa kıpırdayamıyordu.

Adele onun omuzlarını sımsıkı kavradı. "Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?"

"Üzgündün."

Adele yine dolan gözlerini kırpıştırdı. "Hayatım boyunca hiç kimse bana nazik davranmadı. Bu ilginç değil mi?"

"Abartıyorsunuz Leydi Beaufort."

"Hayır." Adele başını sertçe iki yana salladı. "Çok istedikleri erkek evlat olmadığım için annem ve babam bana karşı kayıtsızdı. Sonra ben daha kundaktayken babam öldü ve annemi William Beaufort'a verdiler. On yaşındayken öksüz kaldım; bunu bilmiyor muydun? Beaufort ve annem, Kuzey'de bir pusuda asiler tarafından öldürüldü. Üvey *ağabeyim*," kelimeyi tükürür gibi söylemişti, "iki uzun yıl boyunca beni görmeye bile gelmedi, hem de benim hamimken. Sonra... sonra sadece tek bir şeyi istedi." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bilmediğin şeyler hakkında konuşma! Abartmıyorum!"

"Özür dilerim," dedi Geoffrey ve genç kadını çekip göğsüne bastırarak bir sevgilinin yapacağı gibi nazikçe öptü.

Öpücük yavaşça başlamıştı ama çabucak değişti. Dilleri birbirine dolanarak sevişmeye başladı. Adele nefes nefese geri çekildi. "Seni sert ve tehlikeli sanıyordum. Nazik olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Şu anda hiç de nazik olduğumu sanmıyorum, Adele." Geoffrey'nin mavi gözleri parıldadı.

Adele onun gözlerine baktı. "Ben de şu anda nezaketini istemiyorum."

"O halde düğünü birlikte kutlayalım," dedi Geoffrey. Ancak Adele'in dudaklarına yapışırken, göğsündeki değil, sadece kasıklarındaki sızıyı dindirebileceğini biliyordu. Sonrasında içindeki boşluğun öncekinden daha büyük ve derin olacağının farkındaydı.

Stephen, Mary'yle sevgilisiymiş gibi ilgileniyordu. Düğün birasını paylaşıyorlardı ve Mary'nin dudaklarından geçen her lokma, kocası tarafından dikkatle seçiliyordu ve Stephen onu elleriyle besliyordu. Şimdi konuşma zamanı değildi; Mary istese bile konuşamazdı. Artık uzun, istekli, kasıtlı bakışların zamanıydı. Mary, Stephen'ın da önlerindeki geceyi düşündüğünü biliyordu.

On iki turda servis edilen yemek bitene kadar saatler geçmiş olmalıydı fakat dakikalar gibi gelmişti. Eğlenceler bütün bu süre boyunca devam etmişti; dansçılar, palyaçolar, hokkabazlar, gösteri köpekleri, ozanlar ve bir maymun terbiyecisi... Kalabalık artık çıldırmış, zevk peşine düşmüş, kendilerini terli vücutlarla dansa, biraya ve şaraba kaptırmıştı. Stephen genç kadına o kadar müstehcen bir bakış attı ki Mary titredi. Artık gitme zamanının geldiği belliydi.

"Kızımla biraz konuşup ona mutluluklar dileyebilir miyim?"

Mary başını kaldırdığında Malcolm'ı platformda yanlarında durmuş, hem kendisine hem de Stephen'a gülümserken buldu. Stephen da istifini bozmadan, hatta gülümseyerek ayağa kalktı. "Elbette." Bakışlarıyla Mary'yi okşadı. "Birkaç dakika sonra dönerim, madam."

Mary'nin göğsü sıkışmış, kalp atışları hızlanmıştı. Stephen eğilip karısının elini öperken, nefesi tenini okşadı.

Genç adam platformdan inerken ve bir anda etrafı iyi dileklerini sunan sarhoş erkeklerle sarılırken, Malcolm onun yerine oturdu ve kolunu Mary'nin omuzlarına attı. Genç kadın uygunsuz düşünceleri zihninden attı. Babasının gelip yanına oturmayı ve ona mutluluk dilemeyi istemesi Mary'yi çok heyecanlandırmıştı.

"Bu evlilikten dolayı çok mutlu görünüyorsun, kızım."

"Ah, baba, mutluyum. Başlangıçta direnmiş ve bu evlilik fikriyle hayal kırıklığına uğramış olsam da, artık Stephen'ı bütün kalbimle kabul ettim."

"Olması gerekeni kabullenmen senin için iyi bir şey, Mary," dedi Malcolm. Artık gülümsemiyordu. Kızını dikkatle inceliyordu.

Mary gerildi ve içinde beliren huzursuzluğu hissetti. Babasının bakışlarındaki ifade umurunda değildi. "Baba? Stephen ve ben evlenmişken, sınırda gerçekten barış olması artık mümkün mü?"

Babasının yüz ifadesi son derece sertti. "Ne çabuk unutuyorsun!"

"Neyi unutuyorum?" diye sordu Mary. "Kanı ve ölümleri mi?"

"Kim olduğunu ne çabuk unutuyorsun, Mary."

"Ben Stephen'ın karısı değil miyim?"

"Sen benim kızımsın. Daima da kızım olacaksın ve bu asla değişmeyecek."

Bu sözler farklı bir bağlamda, farklı bir tavırla söylenmiş olsa, Mary çok mutlu olabilirdi. Oysa gerginlikle midesi kasılmıştı. "Elbette, baba. Bu asla değişmeyecek."

"Sen hâlâ İskoçya'nın kızısın."

Mary nefes almakta zorlandığını hissederek masayı sımsıkı tuttu. "Evet, öyleyim."

Malcolm gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Sana güveniyorum, Mary."

"Bana güvenmek mi?" diye sordu Mary, kalbinde ve ruhunda açılan boşluğu hissederek.

"Sadakatine güveniyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye bağırdı Mary, ayağa fırlayarak.

Malcolm da kalktı. "Demek istiyorum ki sen de Warenne'a ait olmadan önce İskoçya'ya aitsin."

Mary'nin tırnakları ahşap masaya gömüldü. Bu olamazdı, mümkün değildi! Babası böyle bir şey söylüyor olamazdı; böyle bir kibri kesinlikle sürdüremezdi!

"Elbette ki iyi ve sorumluluklarını bilen bir eş olmalısın. Ancak benden vazgeçmemelisin; İskoçya'dan vazgeçmemelisin."

Gözyaşları Mary'nin görüşünü bulandırmıştı. Konuşamıyor, inkâr bile edemiyordu; içi öyle bir dehşet ve umutsuzluk doluydu.

"Benim için casusluk yapmalısın, Mary," dedi Malcolm. Gözleri parıldıyordu.

Mary bayılacağını sandı ve masaya tutundu. "Benden casusluk yapmamı mı istiyorsunuz? Benden kocama ve halkına karşı casusluk yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Yapmalısın! Çünkü hiçbir şey değişmedi. Normanlar benden nefret ediyor, ben onlardan nefret ediyorum. Northumberland hâlâ beni taciz ediyor, Rufus hâlâ İskoç topraklarını istiyor. Kim olduğunu hatırlamalısın. Sen önce bir İskoçya prensesi, sonra de Warenne'ın karısısın. Bundan daha mükemmel bir fırsat olamaz. Onunla evlenmene neden izin verdiğimi sanıyorsun?"

Mary babasına bir an daha bakamadı ama nedeni gözyaşlarının görüşünü bulanıklaştırması değildi. "Bu benim düğünüm," diye fısıldadı.

"Ve çok güzel bir gelinsin," dedi Malcolm, kızının omzunu sıvazlayarak. "Gözyaşlarını sil; kocan geliyor. Unutma, Mary. Kim olduğunu ve sadakatinin kime olduğunu unutma."

ÜÇÜNCÜ KISIM

KARANLIĞIN İÇİNE DOĞRU

18. BÖLÜM

Üç gün sonra Alnwick'e döndüler.

Son birkaç gün çok hızlı bir şekilde, ihtiraslı sevişmeler ve mutlulukla dopdolu geçmişti. Yeni evli çift, odalarından hiç çıkmamıştı. Mary'nin düşünecek zamanı olmamıştı; zaten istemiyordu da. Stephen tatmin olmak bilmeyen bir sevgiliydi fakat asla zalim ya da bencil değildi ve konu tutkuya geldiğinde, Mary de onun dengi olduğunu keşfetti. Stephen'ı hiçbir şeyden mahrum etmiyordu ve ona nasıl zevk vereceğini çabucak öğrenmişti. Daha önce hamile kalmadıysa bile, o iki günden sonra onun çocuğunu taşıdığına emindi.

Alnwick önlerinde belirdi. Gün boyu süren yolculuk soğuk ve korkutucu gerçekliği de beraberinde getirmişti. Stephen bir de Warenne ve kendisi de bir İskoç prensesi olmasa, normal şartlarda yeni evine geldiği ve Stephen'ın karısı olarak yeni hayatına başlayacağı için mutluluktan havalara uçardı. Şartlar farklı olsaydı, heves ve heyecanla dolu olur, gelecek gözüne parlak ve umut dolu görünürdü. Ancak şartlar farklıydı; kocası Northumberland'ın vârisiydi ve kendisi de Malcolm'ın kızıydı. Mary arada kaldığını hissediyor, benliğini derin bir kasvet dalgası kaplıyordu.

Artık kendisine ve Stephen'a ait olan ömre başlamayı ne kadar da istiyordu, diğer yandan geleceğin getirebileceği şeylerden nasıl da korkuyordu. Şimdi, yeni bir günün ışığında, Malcolm'ın sözleri

zihnini meşgul ediyor; evliliklerinin, kimlikleri yüzünden en başından lanetli olduğu gerçeğini hatırlatıyordu.

Babasının düğün ziyafetinde ondan istediği şeyi düşünecek tek bir anı bile olmamıştı. Bugünkü uzun yolculuksa, umutsuzca kaçındığı bir düşünme ve hatırlama fırsatı sunmuştu. Ama artık kaçamazdı. Ne şimdi ne de bundan sonra. *Malcolm ondan kendisi için casusluk yapmasını istemişti. Kocasına karşı.* Mary şoktaydı.

Babasının bu evliliğe izin vermesinin nedeni, onu Northumberland'ın içine bir casus olarak yerleştirmekti.

Mary sadece şoka girmemiş, aynı zamanda da yıkılmış ve çok öfkelenmişti.

Hayatı boyunca sevip taptığı adam bu muydu? Erkek çocuğu gibi davrandığında annesi azarlarken o gülerdi. Büyürken Mary'nin aklıyla ve güzelliğiyle gurur duyardı. Büyük İskoçya Kralı'ydı.

Bunu kızına nasıl yapabilirdi?

Sonuçta Mary'nin kendi ülkesini ve halkını hâlâ sevdiği şüphesizdi; evliliği bu gerçeği değiştirmemişti, değiştiremezdi. İskoçya'nın bütün ve bağımsız kalmasını istediği de şüphesizdi. Northumberland'ın, tehlikeli sınırın daha içlerine ilerlediğini görmek istemezdi, isteyemezdi.

Ancak aynı zamanda babasının talebini reddedeceği de şüphesizdi. Tanrı'nın huzurunda yemin etmişti ve yeminine uymaya kararlıydı. Her şeyden önce ve her şeyin üzerinde kocasına karşı sorumluydu; babasına veya ülkesine olan sorumluluğundan bile önce. Ancak Malcolm'ın niyetini şimdi tamamen anlamışken, bir ittifak kurulmayacağını fark etmişken nasıl hayatta kalacaktı? Evliliğini nasıl koruyacaktı?

Malcolm'ın Northumberland'a, kocasına karşı hainlik niyetinde olduğu belliydi. Dayanıksız barışın bozulması an meselesiydi. Stephen'a bağlılık yemini etmiş olmasına rağmen, o babasıyla savaşmaya gittiğinde neler hissedecekti? Ah, neden barış olamıyordu ki?!

Mary'nin morali çok bozuktu. Ağzında berbat bir tat vardı. Malcolm'ın korkunç taleplerini hâlâ hatırlıyor, hepsi zihninde yankılanı-

yordu. Onu böyle kullanabileceğini nasıl düşünebilirdi? Bunu isteyerek onun mutluluk şansını nasıl böyle yok edebilirdi?

"Yuvamıza geldik, Mary," dedi Stephen sakince, genç kadını düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Mary kendi düşüncelerine fazlasıyla dalmış olmasına rağmen, bütün gün Stephen'ın varlığının da hep farkındaydı. Stephen onun yanında at sürmüştü fakat pek konuşmamıştı. O da kendisi kadar asık yüzlüydü; sanki aklından geçenleri, Malcolm'ın ondan ne istediğini biliyormuş gibiydi.

Ona baktı ve son birkaç günkü muhteşem görkemi hatırlamaya çalıştı. Akıllarına gelen her şekilde sevişmişlerdi ve tekrar tekrar onun kollarında uyumuştu ama Stephen hâlâ bir yabancıydı. Gülümsemeye çalıştı. Huzursuz olduğunu göstermemeliydi; içsel karmaşasını Stephen'm bilmesini istemiyordu. Ve Tanrı korusun, Malcolm'ın ondan istediği şeyi genç adam asla öğrenmemeliydi. "Yuvamız," diye tekrarladı Mary, acısı bütün mutluluğunu gölgelerken. Kocasına dönüp bakarken güçlü duygular benliğini sarmıştı. "Sana iyi bir eş olacağım, Stephen, söz veriyorum." Titriyordu.

Stephen, bu sözlerin altında bir şey araıcasına onu dikkatle inceledi. "Seni rahatsız eden bir şey mi var, Mary?"

Mary başını hayır dercesine iki yana salladı ve daha fazla konuşamadı. Bakışlarını Alnwick'in aşılmaz surlarına çevirdi. Kasvetli, bulutlu bir gündü ve yoğun gölgeler duvarların ve kalenin koyu renk taşlarını neredeyse siyah gibi gösteriyordu. Ancak yeni evine böyle kasvetli bir duygu yansıtan şeyin kendi düşünceleri olduğunu biliyordu. Trajik bir geleceği haber veren bir işaret filan değildi.

Avluya girdikleri anda Stephen'ı Neale Baldwin karşıladı ve hemen Alnwick'in mevcut konularıyla ilgili konuşmaya daldılar. Mary, Stephen'ın Neale'la hastalık yüzünden ölen onlarca koyun hakkında konuşmasına rağmen kendisini izlediğini bilerek izin istedi ve merdivenden yukarı koşup kaleye girdi; hizmetkârlar da hemen peşindeydi. Mary,

Kont ve Kontes Londra'da kalırken kullanacakları odaya girdi. Hemen Stephen'ın eşyalarının boşaltılmasını, bir ateş yakılmasını ve baharatlı şarap getirilmesini emretti. Ayrıca kocası için bir banyo hazırlanmasını istedi, sonra yemek için mutfaktaki hazırlıkları denetlemek üzere alt kata koştu. Elbette ki Stephen'ın böylesine geç saate gelişinden dolayı tam bir kargaşa yaşanıyordu. Mary gergin aşçıbaşını sakinleştirdi ve hemen basit ama lezzetli bir akşam yemeği mönüsü oluşturdular. Mary mutfaktan çıkarken bir hizmetçi kızın kolunu yakaladı ve ona salonun zeminindeki sazlara taze otlar eklemesini emretti. Sonra eteğini toplayarak tekrar üst kata koştu.

Nefes nefese kalmıştı. Büyük bakır küvet, üzerinde buharı tüten ve iki gürbüz çocuk tarafından kova kova taşınan sıcak suyla dolduruluyordu. Mary etrafına bakınınca ateşin güzelce yandığını, şarabın sandığın üzerine konduğunu ve kocası için temiz giysiler çıkarılmış olduğunu gördü. Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. Eş olmak kolay bir iş değildi ve özlemini çektiği ya da gözlemlediği bir rol değildi fakat şimdi annesinin davranışlarını örnek alabildiği için memnundu. Kocasını mutlu etmek için başka ne yapabileceğini düşünürken onun keyifli bir tavırla kapıda durduğunu gördü.

Stephen'ın sıcak bakışları, dudaklarının gülümsercesine hafifçe kıvrılması ve güçlü varlığı Mary'nin kızarmasına neden oldu. Hafifçe reverans yaparak selam verirken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Uzun yolculuktan ve Stephen'ı rahat ettirmek için ortalıkta koşturduktan sonra bir prenses gibi değil, aşağıdaki hizmetçi kadınlardan biri gibi göründüğünü düşündü. Örtüsünden çıkan birkaç tel saçı örtünün altına iterek düzeltti. Stephen kılıç kemerinin tokasını çözerek yaklaştı. Mary kemeri almak için hemen ileri atıldı.

Genç adamın gülümsemesi gözlerine yansıdı. "Bu ufak tefek bedeninle benim kılıcımı kaldıramazsın, madam." Uzun, ağır, çentiklerle dolu silahını yataktan rahatça ulaşabileceği şekilde bir sandığın üzerine koydu.

"Kaldıramaz mıyım, Lordum?"

Stephen'ın bakışları şaşkınlıkla ona döndü.

Mary bunu söylediğine inanamıyordu fakat kocasının gözlerine bakarak şuh bir sesle ekledi: "Hiç *kaldırmadım* mı, Lordum?"

"Evet, haklısın, kaldırdın, hem de büyük bir beceriyle yaptığını itiraf etmeliyim."

Mary'nin nefesi kesildi. "Korkarım bana cüretkârlığı sen öğrettin."

"Cüretkârlığın hoşuma gidiyor, madam, en azından şimdi sözünü ettiğimiz türden olunca." Stephen bakışlarını karısından ayırarak artık soğuk ve karanlık olmayan odada dolaştırdıktan sonra tekrar yavaşça ve sıcak bir tavırla Mary'ye çevirdi. "Belki de seninle daha önce evlenmeliydim."

Mary gerçek bir zevkle gülümsedi. "Siz memnunsanız, ben de memnunum, Lordum."

"Memnun olmaktan öteyim, Mary."

Stephen'ın gözlerindeki pırıltıları artık çok iyi tanıdığından, onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. Kendi sesi de şuhlaşmıştı. "Senin için yapabileceğim başka bir şey yok mu?"

Stephen delici bir ifadeyle baktı. "Soyunmama yardım edebilirsin," dedi, oturup çamurlu çizmelerini çıkarırken.

Mary, genç adamın aklına gelebilecek ve sonra da kendisinin düşünebileceği her şekilde kocasını memnun ederek onunla iki uzun gün ve daha uzun üç gece geçirdiği halde onun soyunmasına ve banyo yapmasına yardım etmek gibi basit eş görevlerinden hem tuhaf bir gerginlik hem de zevk duyuyordu. Elbette ki bu banyonun nasıl sona ereceğini açıkça tahmin edebiliyordu ve beklentiyle nefesi kesiliyordu.

Çabucak kocasının yanına gidip kemerini ve tüniğini çıkarmasına yardım etti. Elleri Stephen'ın üzerinde dolaşırken nabzı hızlandı; onun teninin hissine ve görüntüsüne kayıtsız kalamıyordu. Geniş omuzları, geniş göğsü ve düz karnı şimdi gözlerinin önüne serilmişti; hareket ettiğinde kalın kasları esniyor ve damarları kabarıyordu. "Çok çekicisiniz, Lordum," dedi kendini tutamayarak.

Üzerinde sadece iç donu, çorabı ve askıları kalmış olan Stephen dönüp onun gözlerine baktı. "Böyle düşünmene sevindim."

Mary'nin kalp atışları daha da hızlandı. Kocasının yanına çömeldi ve askılarını çözdü. Kocasının tahrik olmuş halinin farkında olmamak mümkün değildi. İç donu ve çorabı yere kaydı.

Mary dizlerinin üzerinde ona baktı. Stephen ona bakarak elini uzattı. Genç kadın ayağa kalktı ve kendini onun kollarında buldu. "Sen de çok çekicisin, madam, sevgili karıcığım," dedi kısık sesle.

Genç kadın keyifle kızardı. "Banyo yapmak istemiyor musun?" diye sordu, elinden geldiğince sakin bir tonda.

"Banyom ve sen." Stephen iç geçirdi. "Beni sürekli bu kadar heyecanlı tutmayı nasıl başardığını bilmiyorum, madam. Ama başarıyorsun. Benim yaşımda bir adam uzun zaman önce tükenmiş olurdu. Bana bilmediğim bir iksir filan mı verdin?"

"Hayır," dedi Mary gülümseyerek. "Bir aşk iksiri hiç şüphesiz ikimizi de öldürürdü."

Stephen neşeyle sırıttığında etkisi baş döndürücüydü ve genç kadının nefesini kesmişti. Genellikle Stephen'ın yüzünde sert, ciddi bir ifade olurdu fakat gülümsemesi yüzünü yumuşak bir eril güzellikle dolduruyordu.

Genç adam küvete girerek yerleşti. Mary keseyi alarak ona bakarken eli hafifçe titredi. "İstediğim yapabilirsin," diye mırıldandı Stephen.

Mary, sadece kocasını yıkamayı düşünmeye ve bu davetini başka anlamlara çekmemeye çalışarak onun sırtını sabunlamaya başladı. Stephen zevkle iç geçirdi. Genç kadın önündeki kaslı bedeni durulamayı bitirdiğinde, Stephen hafifçe ona döndü ve koyu gözleri parladı. Mary titrememeye çalıştı. Gözünü, Stephen'ın belini ve vücudunun inatçı bir şekilde kendisini çağıran kısmını saran sudan uzak tutmaya çalışıyordu. Stephen dudaklarını birbirine bastırarak arkasına yaslandı. Mary onun yanma çömeldi ve keseyi bırakarak genç adamın göğsünü sabunlamak için ellerini kullanmaya başladı. Avuçları sert kasların ve ipek gibi teninin üzerinde kayıyordu. Kocası gergindi ve

hiç kıpırdamıyordu. Mary'nin eli sertçe aşağı, Stephen'ın dümdüz karnına kaydığında ve dairesel hareketlerle okşamaya başladığında, Stephen gözlerini kapadı. Dişlerini sıkmış, boynundaki damarlar kabarmış ve yüzü gerilmişti. Mary aşağı baktı ve kendini bıraktı. Elini suya soktu ve onun iyice sertleşmiş erkekliğini sabunlamaya başladı.

Stephen inledi.

Mary elini çekmedi. Dudakları Stephen'ın kulağına yakındı. "Benden istediğin başka bir şey var mı?"

Stephen kaba ve boğuk bir sesle güldü. Mary ne olduğunu bile anlamadan kocası suları etrafa saçarak ayağa fırladı. Bir an sonra genç kadın kendini yatakta sırtüstü yatarken buldu. Stephen karısının eteğini beline kadar kaldırarak iyice sertleşip şişmiş erkekliğini genç kadının bacaklarının arasındaki kabarmış, nemli sıcaklığa dayadı. "Şimdi alay eden kim madam?" diye mırıldandı.

Mary ne konuşabiliyor ne de karşılık verebiliyordu. Kocasının omuzlarını tutarak tırnaklarını etine geçirdi; artık sorumluluk sahibi eş tutumunu bırakabilir ve istediği gibi, Stephen'ın ona öğrettiği gibi doymak bilmez, ahlaksız bir kadın olabilirdi. Bacaklarını iki yana açarak Stephen'ın altında umutsuzca inledi. Genç adam erkeksi bir zevkle gülerek onun içine girdiğinde Mary zevkle bağırdı. Çok geçmeden ikisi de kendilerini şehvete kaptırmışlardı.

Mary aşağıya geç inmiş olmasına rağmen akşam yemeği başarılıydı.

Salona girdiği anda Stephen'ın neşeli ve rahat olduğunu fark etti; genç adam onu görünce sıcacık gözlerle baktı. Mary kızardı ve platformun aşağısındaki masanın etrafında oturan adamlara bakınca, hepsinin onlara durumlarını bilen, anlayışlı ve keyifli ifadelerle baktığını gördü. Mary onların şatonun hanımının yemeğe neden geç indiğini anladıklarından emindi. Kendi görünüşünün Stephen'ınkinden daha derli toplu olduğunu umdu.

Yine de, öyle görünmese, ışıltılı aşkı başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar belli olsa bile umurunda değildi. Artık

o kasvetli düşünceleri, Malcolm'ı ve taleplerini kafasından atacaktı. Düşünmenin bir anlamı yoktu. Kararını vermişti ve doğru bir seçim yaptığını düşünüyordu. Stephen'ın yanına oturduğunda, bu konuda bir kanıta ihtiyacı vardıysa bile şimdi masada, tam önünde duruyordu.

Muhteşem bir kırmızı gül...

Genç kadın şaşırarak duraksadı. Sersemlemiş bir halde Stephen'a baktı; genç adam tembelce ona bakıyordu. Bakışlarında sevişmenin ötesinde bir vaat vardı. "Bunu nereden buldun?" Mary aklına ilk gelen sözleri fısıldamıştı.

"Tuhaf bir durum, değil mi? Kış ortasında bir gül. Senin için, madam, benden bir hediye."

Mary'nin içinden ağlamak geliyordu. Yerine otururken güle dokunmadı. Stephen gülün sapını kısa kesmişti ve kalın, mızrak gibi dikenlerine kadar, sancaklarındaki güle benziyordu.

"Aslında annem gül yetiştirir ve sanırım geçen hafta havalar ısınınca çiçekler erken açtı."

Mary bir aptal gibi ağlamak istemiyordu. Bu ne anlama geliyordu? Kararlı bir tavırla Stephen'a döndü. Ondan asla beklemeyeceği bu son derece romantik hareketle ne ima ettiğini kesin olarak anlamak niyetindeydi. "Stephen, sapını kesmişsin. Bu gül... tıpkı sancağındakine benziyor."

Stephen memnuniyetle gülümsedi. "Seninle aynı fikirdeyim, madam. Fark edeceğini ummuştum."

"Armanız ne anlama geliyor?"

Stephen bakışlarıyla karısının yüzünü okşayarak ona doğru eğildi. Derin bir ses tonuyla, "Diğer her şeyin üzerinde yükseldiği siyah alan güçtür, Mary. Ve bizimle savaşmak isteyebilecek olanlara bir uyarıdır," dedi.

Mary ürperdi.

"Üst kısımdaki beyaz alan saflık ve altın sarısı da asalet anlamına gelir."

"Ya gül?"

"Kırmızı gül, tutkunun sembolüdür, madam. Sormana şaşırdım."

Mary kızardı. Kalbi deli gibi atıyordu. Güç, saflık, asalet... Tutku.

"De Warenne ailesi gücüyle, onuruyla, asaletiyle ve kendisi için değerli olan davalara beslediği aşırı tutkuyla tanınır," dedi Stephen kısık sesle. Bakışlarını Mary'nin gözlerinden ayırmıyordu.

Mary büyülenmişti. Stephen'ın söylediklerini doğru anladığını biliyordu; ona bu gülü neden verdiğini de. Kanısına kendisini veriyordu. "Stephen... teşekkür ederim."

Genç adam ona baktı. Mary bir an bakışlarını onun gözlerinden ayıramadı. Sonra güle uzandı. Stephen hemen uzanıp onu durdurdu. "Ama dikenlerinden zarar görmemek için dikkatli olmalısın," diye mırıldandı.

Stephen çoğu sabah salonda yardımcısıyla birlikte yönetim meselelerini konuşuyordu ama bugün bunu yapmamıştı. Ayakta durmuş, boş gözlerle şömineye bakıyordu. Mary, şato sahibesi olarak sorumluluklarıyla meşguldü; Stephen onun kilerde olduğunu biliyordu. Herkes işiyle uğraşıyordu. Stephen ender bir şekilde tamamen yalnız kalmıştı.

Başının arkasında sürekli bir ağrı vardı; artık alışkın olduğu bir zonklama. Yıllardır sıkıntılı dönemlerinde başlayan migren ağrılarını artık tanıyordu.

Dört gündür evliydi. En çılgınca hayallerinin ve beklentilerinin bile ötesine geçen dört mükemmel gün. Kendini tanımasa, yeni eşinden bu kadar memnunken, delicesine âşık, romantik bir aptal olduğunu sanırdı. Kırmızı bir gül bulup ona verdiğine inanmakta zorlanıyordu ama bunu yapmıştı. Ve Mary anlamını mükemmel bir şekilde anlamış, çok sevinmişti; Stephen bunu onun gözlerinde görebilmişti.

Kendisi de çok mutlu olmalıydı. Oysa şimdiye kadarki en kötü migren krizini geçiriyordu.

Korkunç soru hâlâ cevaplanmamıştı. Rolfe, Kral'ı Malcolm'a ihanet edip Carlisle'ı işgal etme düşüncesinden vazgeçirebilmiş miydi?

Yoksa Stephen karısının evine ve ailesine karşı bir savaşa at sürmek üzere miydi?

Malcolm'la savaşmaya giderse Mary nasıl tepki verirdi? Stephen'ın her zamanki gibi Kral'ına karşı görevini yerine getirdiğini anlar mıydı? O da *kendi* görevi gereği Stephen'ı destekler miydi?

Mary onun karısıydı. Boğularak ölmenin eşiğinden döndüğünden beri ilişkilerinin doğası değişmişti. Mary'nin yazgısını kabullendiği, düğün günlerinde kendi isteğiyle karısı olduğu şüphesizdi. Alnwick'teki görevlerini hevesle yerine getiriyordu ve Stephen onun kendisini memnun etmeye çalıştığını açıkça görebiliyordu ve Tanrı biliyordu ki gerçekten memnundu. Ancak her şeyden önemli olan sadakatini kazanmış mıydı?

Genç kadın, Stephen'ın hayatında tanıdığı en onurlu, en kararlı insanlardan biriydi. Birileri onu öldürmeye kalkışana kadar her adımında kendisine meydan okuyan bir kadının sadakati gerçekten bu kadar hızlı bir şekilde ve tamamen değişebilir miydi? Şimdi kendisi onun kocası olduğu gibi, o da kalbinde tamamen Stephen'ın karısı mıydı? Öyle miydi?

Stephen bilmiyordu.

Öğrenmeye korkuyordu.

Ve ilerleyen günlerde olacaklardan da korkuyordu.

Northumberland Kontu ve Kontesi ertesi gün öğleden sonra Alnwick'e geldiler. Isobel ve Geoffrey de yanlarındaydı. Onlar geldiğinde Stephen kalede olmadığından, Mary eşinin ailesini olması gerektiği şekilde karşılamak için avluya indi. Herkes birbirini sıcak ve içten tavırlarla karşıladı. Mary kocasının ailesi tarafından sadece kabullenilmekle kalmadığını, aynı zamanda sevildiğini de anlayınca garip bir şekilde mutlu oldu.

Sonra Stephen'ın ve kendisinin eşyalarının ana odadan alınmasını sağlamak için yukarı koşarken Kont ile Kontes'in gelişlerini önceden haber almış olmayı diledi. Gözcü kulesindeki nöbetçilerin

bağırışları ve arkasından asma köprüdeki süvarilerin davul sesleri, Stephen'm eve döndüğünü bildirdi. Mary sıcak bir gülümsemeyle pencereye koştu ve kocasının, atından inerek dizginleri silahtarına verişini izledi. Dizlerine kadar çamura bulanmıştı; son birkaç gün hiç durmadan yağmur yağmıştı. Stephen'm banyoya ihtiyacı olacaktı fakat genç kadın onun akşam yemeğinden önce banyo yapmayacağından, önce ailesiyle zaman geçirmek isteyeceğinden emindi.

Bir süre sonra, ana odanın temizlenip Kont ve karısı için hazırlandığından emin olunca aşağı indi. Alt kattaki salona yaklaşırken Kont ve oğullarının kısık sesle ama yoğun bir sohbete daldıklarını fark etti. Merdivendeyken tek bir kadın sesi duymamıştı, dolayısıyla davetsizce kulak misafiri olacağından korkarak adımlarını yavaşlattı. Köşeyi dönerken Geoffrey'nin, Carlisle'daki surların onarıma ihtiyaç duyan bir enkaz halinde olduğunu söylediğini duydu.

Mary salona girerken, adamların Carlisle'dan bahsettiğini ancak idrak edebilmişti. Masanın başında oturan üç adam aniden sessizleşti. Mary duraksadı. Sadece kocasına sakladığı gülümsemesi yüzünde dondu ve dilinin ucundaki karşılama sözlerini unuttu. De Warenne kardeşler dönüp ona baktılar. Kimse gülümsemiyordu. Davetsiz geldiği ve konuşmalarını duymasını istemedikleri belliydi.

Genç kadın salonun ortasında donup kaldı. Evlendiğinden beri ilk kez Stephen'ın karısı ve Alnwick'in sahibesi değil de davetsiz bir İskoç gibi hissediyordu. Kocasına bakarak donuk bir şekilde gülümsedi. "İyi günler, Lordum."

Stephen ayağa kalktı. Arkasında kalan babası birasını yudumluyordu ve Geoffrey de parmaklarını sabırsızca masanın üzerine vuruyordu. Stephen karısına yaklaştı ama amacı onu karşılamak değildi. "Annem, Isobel'le birlikte kadın kanadında. Sen de onlara katılsana."

Mary dudaklarını birbirine bastırdı. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Stephen da onun ani gelişini uygunsuz bulmuştu ve Mary'yi başından savıyordu. Kocasının yakışıklı yüzüne bakarken içi sızladı. Stephen ona güvenmiyordu.

Güvenmiyordu ve Carlisle'ın savunmasıyla ilgili konuşuyorlardı. Hayır, bu olamazdı.

Bu özel görüşmenin göründüğü gibi olmadığını gösteren bir işaret bulmayı umarak uzunca bir an kocasına baktı. Oysa Stephen üstü kapalı emrini tekrarladı: "Kadın kanadında anneme katılsanız iyi olur, Leydim."

Şu son birkaç gündür Mary onu memnun edebilmek için saçını süpürge etmiş, bütün isteklerine uymuş, her türlü rahatlığı sunmuş, ona sadık olup itaat edeceğine açıkça yemin etmişti fakat Stephen ona hâlâ güvenmiyordu. Mary'nin midesi bulandı. *Stephen ona güvenmiyordu ve Carlisle'dan söz ediyorlardı!*

Konuşamadan ve benliğini saran korkuyla, sertçe başıyla onaylayarak aniden döndü ve kadın kanadına koştu.

Kontes elindeki nakış işinden başını kaldırarak kendisine bakarken gözlerinde endişe vardı. Isobel, mutlu bir çığlıkla yerinden fırlayıp Mary'nin yanına koştu ve ona Londra Sarayı'yla ilgili en son haberleri anlatmaya başladı. Genç kadın dinliyormuş gibi yaparak başını sallarken kızın söylediği tek kelimeyi bile duymuyordu. Kendisini durumun göründüğü gibi olmadığına, anlamsız çıkarımlarda bulunduğuna ve kocasının, yanındaki adamlarla konuşabilmek için onu göndermesinin diğer erkeklerin davranışından farklı olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Ancak zihnindeki sessiz sözler anlamsız kalıyor ve Mary onlara inanmıyordu.

Carlisle... Ne planlıyorlardı? Savaş planı mı yapıyorlardı? Bu gerçek olabilir miydi?

Mary, içinden, *mümkün değil*, diye haykırdı. Daha o sabah Stephen sevişmelerinden sonra ona nazikçe sarılmıştı ve uykulu gülümsemesinde aşk, sevgi vardı. Daha dün ona gül vermiş, ölümsüz aşkını sunmuştu; en azından kendisi öyle sanmıştı. Stephen onu biraz olsun seviyorsa, Carlisle uğruna ailesine savaş açmazdı.

Planlarını öğrenmeliydi. Ancak Kontes'e belli etmeden konuşmalarını nasıl dinleyebilirdi ki? Mary, Stephen'ın annesine baktı ve

suçluluk duygusuyla kızardı çünkü kadın ona ciddi bir ifadeyle bakıyor, elindeki iğne ve ipliğe dokunmuyor, sanki Mary'nin niyetini anlıyordu. Genç kadın kendini alçak bir hain gibi görüyordu fakat kimseye ihanet etmek üzere olmadığını kendine hatırlattı. Sadece kocasının kendi halkına karşı savaşa niyetli olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Bunu bilmesi gerekiyordu.

Beni biraz olsun seviyor olmalı, diye düşündü umutsuzca. *Sadece biraz.* O zaman savaş olmazdı; Stephen katılmayı reddederdi.

"Bağışlayın, Leydim," dedi Mary, Kontes'e. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Biraz uzanmak için aşağı insem iyi olur." Kayınvalidesine yalan söylemekten nasıl da nefret ediyordu.

"Sana yiyecek gönderteyim mi?" diye sordu Leydi Ceidre, ayağa kalkıp Mary'ye fazla dikkatle, hatta ciddiyetle bakarak.

Mary'nin iştahı yoktu, bu yüzden teklifi geri çevirdi. Sonra gergin bir tavırla odadan çıktı.

Kadın kanadı doğruca salona açıldığından, erkeklerin sohbetini bir kez daha bölmüştü. Onu hemen gördüler ve bütün konuşmalar kesildi. Yüzü, hissettiği aşağılanma yüzünden alev alev yanmasına rağmen Mary onlara aldırmadı. Salondan hızla uzaklaştı. Ancak üst katın yolunu yarıladığında ve konuşmanın kaldığı yerden devam ettiğini duyduğunda titreyerek durdu ve sırtını duvara yasladı.

Bunu yaparken gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Yeni evliydi ve kocasını seviyordu ama şimdi casusluk yapmak üzereydi.

Onları iyi duyamıyordu. Sessizce aşağı kaymaya başladı. İkinci merdiven sahanlığına geldiğinde daha fazla gidemedi çünkü köşeyi dönerse onu görürlerdi. Ancak şimdi söyledikleri her kelimeyi duyabiliyordu ve korktuğu şey hakkında konuşuyorlardı; babasına ihanet edip Carlisle'a saldıracaklardı.

"Toplayabileceğim bütün şövalyeleri istiyor," diyordu Geoffrey.

"Anselm'le aran nasıl?" diye sordu Stephen, tuhaf bir duygusuzlukla.

"Düşmanız. Adam tahmin etmediğim kadar yobaz çıktı," dedi Geoffrey keyifsizce. "Ancak Rufus şimdi Canterbury'ye her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyor. Casuslarım Prens'in düğünden dolayı çok kızgın olduğunu ve bu dava için kendi kaynaklarını kullanmayı reddettiğini söylüyor. Bense adam toplamak için resmen dilenciye döndüm zira Canterbury'nin hazinesi kupkuru."

"Görevin belli. Şimdi yoksul olsan bile, gerçek ödülü almaya ne kadar yakın olduğunu unutma," dedi Rolfe kararlılıkla. "Kral'dan bir atama koparabileceksen hiçbir bedel çok yüksek olamaz."

Geoffrey karşılık vermeyince Rolfe devam etti: "Kendinizi kandırmayın. Henry elini, sadece başka bir gün kana bulayabilmek için temiz tutuyor. Hepimizin birlikte savaşması, zayıflayacaksak da birlikte düşmemiz daha iyi değil mi? Sıradaki adımı atmak için çok akıllı Prens'imizden daha iyisi olabilir mi?"

"Umarım Carlisle kolayca düşer de bizi bir sürü kayıp vermekten, beni de gereksizce para harcamaktan kurtarır," dedi Geoffrey çarpık bir gülümsemeyle. "Ve Henry'yi de herhangi bir suç işlemekten alıkoyar."

Sonunda Stephen yine konuştu. "Yağmur aleyhimize işliyor," dedi. "Büyük ölçüde, atlı şövalyelerimize güveniyoruz ama atlar çamurda zor hareket ediyor."

"Böyle bir harekete girişeceksek bunu bir ay önce yapmamız daha iyi olurdu. Gerçi hiç olmamasını tercih ederdim ama artık pek bir seçim şansımız yok," dedi Rolfe. "Kral çok kararlı. Fikrini değiştirmek imkânsız."

"Evet," dedi Stephen, "Rufus kararını uzun zaman önce verdi ve onu davasından hiçbir şey, hiç kimse geri döndüremez."

"En azından Malcolm'ı hazırlıksız yakaladık," diye hatırlattı Geoffrey. "Sonuçta, kızıyla daha yeni evlendin."

"Evet," dedi Stephen, "Malcolm'ı kesinlikle hazırlıksız yakalayacağız."

Mary boğulacak gibi oldu. Stephen soğukkanlı bir şekilde kardeşinin görüşünü tekrarlamıştı. Onun ülkesine, ırkına, akrabalarına karşı

ihanetten bahsederken nasıl böylesine tarafsız ve duygusuz olabilirdi? Duyduklarının bütün ağırlığı aniden üzerine çöktü. Evliliği sahteydi. Sevilen bir eş değil, sadece bir metres ve hizmetçiydi. Stephen onu zerre kadar umursamıyordu, yoksa babasıyla yaptığı ittifakı bozduğu için en azından küçük bir pişmanlık ifade ederdi! Mary'nin içinden ağlamak, bağırmak ve çığlık atmak geliyordu. Evlilikleri Stephen için siyasi bir araç olmak dışında hiçbir anlam taşımıyordu ve şüphesiz ki Mary'nin değeri daha da azdı. Ağlamamaya çalışarak tırabzana tutunurken nefes nefeseydi ve titriyordu.

Aklı başına gelip de aşağıdaki sessizliğin farkına varınca, daha fazla oyalanmasına gerek olmadığına karar verdi. Öğrenmeye geldiği, öğrenmek istemediği ve öğrenmekten korktuğu şeyi öğrenmişti. Şimdiyse canı yanıyordu. Ağlamamak çok zordu. Adamların her birinin şimdi yaklaşan savaşın beklentisine kapıldığını hayal edebiliyordu. *Hepsinin canı cehenneme! Stephen'a lanet olsun!* Mary yukarı çıkmak için döndü.

O sinirle ayağı kaydı ve birkaç basamak aşağı düşerken bir çığlık attı. Aşağıdaki salonda oturanların hepsinin kendisini duyduğunu bilerek dehşete kapılmış bir halde ellerinin ve dizlerinin üzerinde donup kaldı. Ayağa fırlayıp kaçmak istedi ancak çok geçti. Kocası ondan çok daha hızlıydı.

Mary onun elini ve gücünü hemen tanıdı. Stephen onu elbisesinin yakasından yakalayarak çekip kaldırdı, olduğu yerde döndürdü ve yere bıraktı.

Genç kadın hem ayağa kaldırılışının ivmesiyle hem de kocasının yüzündeki ifadenin etkisiyle sendeledi. Stephen ona hayretle bakıyordu.

O anda Mary'nin umurunda bile değildi; o anda umursamayacak kadar öfkeliydi. "Lanet olsun sana," diye tısladı ama buna hemen pişman oldu. Stephen'ın şaşkınlığı aniden öfkeye dönüştü ve Mary dönüp koşmaya başladı.

* * *

Mary kalkıştığı işin boyutlarını kavradı; kocasını gizlice dinlemiş ve daha da kötüsü, bunu yaparken yakalanıp casus durumuna düşmüştü. Stephen'ın hızla merdivenden çıktığını duyup kendisine yetişeceğini anlayınca feryat etti. Dehşete kapılmış halde, odalarına kaçarken ondan bir-iki adım öndeydi ve içeri girer girmez kapıyı kapamak, onu dışarıda bırakmak için döndü. Ancak çok geçti; kocası eşikteydi ve kolunu uzatarak ağır, üç katmanlı bir meşeden değil de, basit kerestedenmiş gibi kapıyı sertçe arkasındaki duvara çarptı.

Mary geri sıçrayarak ondan uzaklaştı. Yüzü yaşlarla sırılsıklamdı.

Stephen gözlerini iri iri açarak ona yukarıdan bakarken yüzü sertti ve vücudu öfkeyle titriyordu. "*Bana*, kocana karşı casusluk mu yapıyorsun?"

"Ya sen benim halkıma savaş mı açıyorsun?" diye bağırarak karşılık verdi Mary.

Stephen ona ifadesizce baktı.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdı Mary, kalbi deli gibi atarken. "Şu anda onlarla nasıl savaşırsın?"

"Sen *beni* sorguluyor musun?" diye sordu Stephen, kısık sesle ve kendini zor tutarak. Çene kasları gerilmiş, dudaklarını birbirine bastırmıştı. "*Beni* mi suçluyorsun? Ben görevimi yapıyorum, madam, tıpkı senin yaptığın gibi."

Mary karşılık vermedi. Titriyordu.

"Madam," dedi Stephen katı bir tavırla. O da titriyordu. "Savaş seni ilgilendirmez. Seni ilgilendiren tek şey benim rahatımdır."

"Evet, beni ilgilendiren şey senin rahatındır," dedi Mary, titrek bir sesle. "Ancak aileme, evime karşı savaş açtığında, o savaş da beni ilgilendirir! Şimdi hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranmamı isteyemezsin!"

"Senden hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranmanı istemiyorum ama bir sorunun cevabını istiyorum: Bana sadık mısın, Mary?"

Mary karşılık olarak kararlı bir tavırla sordu: "İskoçya'ya savaş açacak mısın, Stephen? Bunu yapacak mısın?"

"Bana cevap vermedin, Mary." Stephen'ın yüz ifadesi, duruşu, ses tonu; tüm varlığı tehlikeli hale gelmişti.

"Sen de bana cevap vermedin," diye fısıldadı Mary, kırgın bir tavırla. Avuçlarını göğsüne, sızlayan kalbinin üzerine bastırdı.

"Bana cevap ver, Mary!" diye üsteledi Stephen.

"Evet," dedi Mary, bir hainin yapacağı gibi cesareti kırılmış bir halde. "Evet."

"Yalan mı söylüyorsun?" Stephen'ın sesi yükselmişti. Bakışları daha vahşiydi. "Casusluk yapmadın mı?"

"Yaptım." Mary bir an gözlerini kapadı.

"Bana karşı casusluk yaparken nasıl sadık karım olabilirsin, madam?"

Mary cevap vermedi.

"Cevap ver!" diye kükredi Stephen. Elini kaldırdı ve Mary yüzünü buruşturarak geri çekildi. Stephen tam vuracakken durdu ve Mary'yi omuzlarından yakalayarak sarstı. Genç kadın onun her an şiddete yönelebileceğini bilerek korkuyordu. "Kendi evimde bana karşı casusluk yapıyorsun! Bu sadakatsizlik değil midir?"

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Mary. Ağladığını o zaman fark etti. Daha saatler önce onun kollarındaydı; daha saatler önce bu adama karşı sevgiyle dolup taşıyordu. Onu neredeyse hiç umursamayan bu adama...

Stephen onu kendine çekerken bir an göz göze geldiler. "Sonunda gerçeğe ulaştık!"

"Gerçek," dedi Mary, "senin babamdan çok da farklı olmadığın, benimle kendi iğrenç ihanetin için evlendiğin."

Stephen onu yatağın üzerine fırlattı. Mary onun tokatlarını bekleyerek sindi ama Stephen vurmadı.

Genç adamın sert ve kaba elleri onu sırtüstü bastırırken, Mary'nin ona bakmaktan başka seçeneği yoktu. Stephen karısının üzerine eğildi. "Benim ihanetim mi? Benim ihanetim mi? Hâlâ beni suçlamaya cü-

ret mi ediyorsun? Senin kendi ihanetini açıklamanı tercih ederim! Hemen açıkla!"

Mary'nin aklına kendini savunmak için tek kelime bile gelmiyordu; açıkçası, ona karşı kendini savunma isteği yoktu, hele de şimdi.

"Şimdi o kurnaz, akıllı kız nerede? En azından suçlamayı inkâr etmeyecek misin?"

Mary elinin tersiyle gözlerini silerken çok öfkeli ama sessizdi.

Stephen onu yatağa bastırdı. "Sen karımsın, madam, *karımsın*! Yeminlerimizi Tanrı'nın huzurunda ettik. *Kendi yeminini de mi unuttun?*"

Mary'nin cevap vermekten başka çaresi yoktu; Stephen çok öfkeliydi. "Gerçeği söylersem bana inanmazsın."

"Ah, öyle mi? Şimdi beni hangi gerçeğe inandırmaya çalışacaksın, Mary?" Stephen doğrularak ona baktı. "Beni sevdiğine mi? Bana asla ihanet etmeyeceğine mi?" Artık bağırıyordu.

Genç kadın titriyordu çünkü daha kısa süre önce bu adama âşık olduğunu düşünebildiğine inanamıyordu. Yattığı yerde doğrulup otururak battaniyeyi elleriyle sımsıkı kavradı.

Stephen dişlerinin arasından, "Neden casusluk yaptın?" diye sordu.

"Senin niyetini öğrenmek için." Mary'nin gözleri yine yaşlarla doldu. "Ve niyetin ne kadar da korkunç, ne kadar da iğrençmiş!"

"Benim niyetimi öğrenmek için ha?" Stephen'ın keyifsiz kahkahası sert ve sinir bozucuydu. "Ve Malcolm'a haber vermek, onu bana karşı uyarmak, bana ihanet etmek için, değil mi?"

"Hayır!"

Stephen bir an hiç konuşmadan sadece karısına baktı. "Bana bir neden ver, Mary. Sana inanmam için bana tek bir neden ver."

Genç kadın nefes nefeseydi. "Son birkaç gündür bana inanman için yeterince neden vermedim mi?"

"Sana güvenmemi bekliyorsun!" Stephen bir an hayrete kapıldı. "Tanıştığımız andan itibaren beni kandırmanın yollarını aradın. Tekrar tekrar. Sana güvenmem için birkaç günlük şehvetten fazlası

gerekir, Mary. Yoksa beni zayıf, aşktan gözü kör olmuş bir sersem mi sanıyorsun?"

Mary yüzünü buruşturdu. Sözleri ne kadar da kırıcıydı. Kendisi bu son birkaç günde şehvetten fazlasını görmüştü; ortak bir hayatın başlangıcında olduklarını düşünmüştü. Gözlerinde daha fazla yaş birikti. Kocası duygusuz bir barbardı; Mary bunun aksini nasıl düşünebilmişti?

Sonunda onun soğuk, kararlı gözlerine baktı ve öfkeli bir sesle, "İhanet etmeyen ihaneti bilemez, değil mi?"

Stephen o kadar hızlı hareket etti ki Mary'nin tepki vermeye fırsatı olmadı. Stephen genç kadını tutup dizlerinin üzerine kaldırarak kendi bedenine bastırdı. "Böyle devam edersen öfkeden kontrolümü kaybedeceğim, Mary. Öyle bir anda yanımda bulunmak istemezsin; öyle bir öfkeyi atlatamazsın."

Mary'nin buna şüphesi yoktu. Stephen'ın öfkeden titrediğini hissedebiliyordu. Neredeyse burun burna ve göz gözeydiler. Genç adamın bakışları karanlıktı ve bu haldeyken kesinlikle çok korkunçtu. Elleri Mary'nin hassas tenini acıtıyordu fakat bir açıdan fiziksel acı hoşuna gitmişti çünkü buna dayanmak daha kolaydı. Kalbindeki acıyla, zorlukla yutkundu. "Bana biraz değer veriyor olsaydın, bunu yapmazdın."

"Sana değer veriyor olsaydım, Mary, benim için değerli olan her şeyi kaybederdim. Bu kadar açık! Ayrıca, sana değer verseydim bile, Kral'ıma karşı görevimden vazgeçmezdim." Dişlerini sıkarak genç kadının gözlerinin içine baktı. "Sadakatsiz bir kadını asla sevemem."

Mary hiç kıpırdamıyordu. Stephen'ın bakışları, ona karşı sadakatsiz olmadığını söylemeyi, ona ihanet etmediği konusunda ısrarcı davranmayı istemesine neden oluyordu. Genç adam neredeyse böyle bir inkârı bekliyor gibiydi ama Mary bu konuda yanıldığından emindi. Ona sadık olduğu takdirde kendisini sevdiğini gösterecek hiçbir işaret yoktu. Önceki gün o kırmızı gülü verdiği zamanki tavırlarını ve

sözlerini hatırladığında Mary'nin bütün vücudu ürperdi ve ağlamaya başladı. "Stephen..."

Genç adamın gülümsemesi çarpıktı ve Mary'nin bile ne olduğunu bilmediği sözlerine başlamasını engellemek için bir elini kaldırdı. "Yeter. Ağlamayı hemen bırak. Davranışlarınla suçluluğunu, sözlerinin veya gözyaşlarının masumiyetini kanıtlayamayacağı kadar iyi kanıtladın."

"Hayır," diye fısıldadı Mary, kalbindeki ezici acıyı hissederek. Bundan sonra kendisini sadece acı ve kederin beklediğini düşündü; daha önce tahmin ettiği gibi. Buna hemen bir son vermedikleri takdirde. *Ama ulu Tanrım, nasıl?*

Stephen aniden ona sırtını döndü. Evlilikleri parçalanmıştı, genç adam Mary'nin aşkını ayaklar altına alarak gidiyordu. Mary ellerinin üzerinde doğrularak onun arkasından baktı. Neredeyse peşinden koşacaktı. Şu anda gitmesine izin vermemeliydi. Ancak Mary onun niyetini düşününce öfkeye kapıldı ve peşinden gidemedi; hatta seslenemedi bile.

Stephen kaskatı sırtını Mary'ye dönük tutarak kapıda aniden duraksadı. Sanki bir şeyi bekliyordu. Mary çok geç olmadan, evlilikleri sonsuza dek yıkılmadan önce konuşması gerektiğini düşündü. Ağzını açtı ama nefes almaktan başka bir şey yapamadı.

Stephen'ın omuzları daha da gerildi. "Ben aptalın tekiyim," dedi sertçe. Ve çekip gitti.

"Hayır!" diye haykırdı Mary. Stephen'ın ihanetine rağmen her şeyin böyle bitemeyeceğine karar verdi. Ayağa fırlayarak peşinden koşup koridora fırladı. "Stephen! Stephen!"

Ama çok geçti. Cevap alamadı; Stephen gitmişti. Mary yere çökerken kalp kırıklığı ve öfke gözyaşları yanaklarından boşanıyordu.

19. BÖLÜM

Mary ihanetinin cezası olarak odasına hapsolmuştu. O zaman önemsememişti fakat kayıtsızlığı çabucak silinmişti. Gözyaşları nihayet dindiğinde, dışarıda havanın kararmakta olduğunu, vücudunun altındaki zeminin son derece soğuk olduğunu ve iliklerine kadar üşüdüğünü fark etti. Titriyordu. Kavga ve beraberinde gelen duygusal çalkantı yüzünden bitkin düşmüş olmasına rağmen ayağa kalktı.

Gecenin karanlığında neredeyse görünmez olan küçük odaya bakındı. Şöminede yanan bir ateş, yakılmış mumlar yoktu ve aç olmamasına rağmen susamıştı ama ortalıkta su testisi de göremiyordu. En önemlisi, kederini bir kadeh baharatlı şarapla boğmayı çok isterdi fakat bu, Stephen'dan kendisine dönmesini, önünde diz çökerek af dilemesini istemesi kadar imkânsızdı.

Mary aniden oda hapsinin ne anlama geldiğini kavrayarak yatağa yaklaştı. Kocası onu soğukla, yiyeceksiz ve susuz bırakarak cezalandırabilirdi ama bu önemli değildi. Ne var ki cezasının onu düşürdüğü durumu kaldırabileceğinden emin değildi. Alnwick'teki herkes çok yakında olanları öğrenirdi. Stephen'ın ailesi ve maiyetindekiler şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Yemek masasındaki yokluğu kesinlikle fark edilirdi ve Mary, Stephen'ın karısının ortalıktan kaybolduğunu açıklamaktan çekinmeyeceğini de biliyordu. Gizlemek için bir ne-

deni yoktu. Mevcut koşullarda böyle bir şey yapacak türde bir adam değildi. Mary'nin yanakları kızardı.

Utandırılan ilk eş değildi ama bunun önemi yoktu. Stephen'la evliliğinin bu noktaya varacağını hiç düşünmemişti! Stephen ertesi gün İskoçya'yla savaşmaya gittiğinde, Alnwick'teki herkes onun yeni metresinin odasında hapsolduğunu bilecekti. Mary kollarını kavuşturarak kendine sarılırken Stephen'ın ailesinin yüzüne bir daha nasıl bakacağını, hatta en düşük seviyedeki hizmetkârla bile nasıl konuşabileceğini merak ediyordu.

Bu haksızlıktı. Casusluk yapmıştı ve belki de yaptığı şey yanlıştı fakat ona ihanet etmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Oysa Stephen ona ihanet etmiş, ailesine karşı savaş açmaya niyetliyken onunla evlenmişti. Yine de Mary yemin etmiş, kocasını onurlandıracağına, ona itaat edeceğine dair Tanrı'ya söz vermişti ve bu yeminlerini tutmaya kararlıydı. Bu korkunç durumu asla atlatamayabilir, aralarındaki kısa süren mutluluğu bir daha asla yakalayamayabilirlerdi ama ne olursa olsun Mary onun karısıydı; ta ki Tanrı onları ayırmaya karar verene kadar.

Yavaşça yatağına yanaştı. Yaşlı bir kadın gibi hareket ediyordu ama nedeni vücudunun ağrıması değil, kalbinin sızlamasıydı.

Neyse ki gecenin soğuğundan korunmak için battaniyesi ve kürkü vardı. Örtülerin altına kıvrıldı. Ancak uyku bir türlü gelmiyordu ama bir gelse, genç kadın her şeyden uzaklaşabilecekti. Acısından kaçmak istiyordu –ah, kaçmayı nasıl da istiyordu– fakat kocasıyla aralarında geçen tartışma zihninde sürekli tekrarlanıyordu. Bu bitkin halinde çok az gücü kalmıştı; sıcaklığını ve öfkesini korumasına yetmezdi. Onun yerine kalbinde sadece umutsuzluk ve keder vardı. Bir de acı.

Kulağına sesler gelmeye, acı verici düşünceleri bölmeye başladı. Alnwick'in maiyeti sıradışı bir gece faaliyetine başlarken dışarıdan boğuk erkek sesleri geliyordu. Mary'nin, ne olabileceğini hayal etmeye bile cesareti yoktu. Çok yorgundu. Ancak kocasının sesini gürültülerin arasında seçmeye çalıştığını fark etti. Muhtemelen seçememesi

daha iyiydi. Daha önce gizlice dinlemesinin nelere yol açtığını görebiliyordu. Yine de ilişkilerinin ölümüyle ilgili Stephen'ın da üzülüp üzülmediğini, acı çekip çekmediğini merak ediyordu.

Mary şafakta uyandı. O kadar derin uyumuştu ki bir an kafası karıştı ve Stephen'ın iri, sıcak vücudunu yanında aradı. Ancak onu uyandıran, aşağıdaki avludan gelen sesleri çabucak algıladı. Tamamen uyanarak doğrulup oturdu. Stephen yanında değildi; önceki gece kendisini ihanetle suçlamıştı ve genç kadın suçlarının cezası olarak odasında hapisti. Stephen'ın öfkesini hatırlayınca Mary'nin midesi büzüldü. Önceki gece Stephen'ın ihanetini de açığa çıkarmıştı. Ve dışarıdan çok sayıda adamın sesleri, atların toynak sesleri ve kişnemeleri, mahmuz ve koşumların şıngırtısı, derilerin gıcırtısı ve metal silahların tangırtısı duyuluyordu.

Savaş... Bugün savaşa mı gidiyorlardı; Mary'nin halkına karşı?

Genç kadın yataktan dışarı süzülürken çıplak ayakları soğuk taş zemine değince ürperdi ve hemen pencereye koşup dışarı bakınca morali bozuldu.

Hepsi baştan aşağı zırhlarını kuşanmış, gürz, kalkan, kılıç ve mızraklarını donanmış elli kadar şövalye atlarına biniyordu. Aralarındaki sancaktar, kan kırmızısı güllü ve üç renkli devasa sancağı sallıyordu. Mary ürperirken vücudunun bu tepkisinin soğukla pek ilgisi yoktu. Aşağıda gördüğü kuvvetlerin, de Warenne'ların savaş alanına götüreceği kuvvetlerle kıyaslanmasının bile mümkün olmadığını biliyordu. Northumberland'ın yüzlerce vasalı vardı. Kont isterse savaş alanına dört yüz adam götürebilirdi; Mary bunu biliyordu çünkü ona Malcolm söylemişti.

Aşağıda toplanan küçük birliğe bakarken içinden ağlamak geldi. Zaten kırık olan kalbi umutsuzlukla kavruldu. Kendi halkına savaş açmak üzere olan bir orduyu izliyordu. Stephen bunu nasıl yapabilirdi?

Bu evliliğin en başından lanetli bir delilik olduğunu düşündü.

Ancak son birkaç günü, Stephen'ın sıcak tavırlarını, hafif gülümsemesini ve arzu dolu gözlerini düşündü. Gülü kendisine verdiği anı hâlâ çok iyi hatırlıyordu.

Mary boğulacak gibi oldu. Bakışlarını aşağıdaki grubun üzerinde dolaştırırken önce farkında olmadan, sonra bilerek kocasını aradı. Onu çabucak buldu çünkü at üstünde olmamasına rağmen uzun boyuyla diğerlerini gölgede bırakıyordu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Stephen onun halkına karşı savaşa gidiyordu; belki kılıcını Mary'nin akrabalarına karşı bile kullanacaktı. Mary acı içinde kollarını vücuduna sardı. Bir gün onu bağışlamasının mümkün olup olmayacağını merak etti.

Yine de gözünü ondan ayıramıyordu. Henüz miğferini giymediği için yüzü açıktaydı ama bu mesafeden Mary genç adamın amansız kararlılığı dışında ifadesini seçemiyordu. Stephen'ın onun kendisini izlediğini hissettiğinden şüphesi yoktu. İzleyeceğini hiç şüphesiz bilirdi. En azından bir kez olsun ona bakamaz mıydı?

Mary, önceki gece aralarında geçen korkunç tartışmaya rağmen hâlâ ona karşı güçlü duygular beslediğini fark ederek irkildi. Bu durumda bunu inkâr edemezdi. Sonuçta Stephen savaşa gidiyordu. Bir ölümsüz gibi görünebilirdi ama değildi. Bir savaşta, hatta sahte bir turnuvada bile ölme olasılığı daima vardı. *Ya bugün yaralanır ya da ölürse?* Bu düşünceyle Mary'nin midesi bulandı, dehşete kapıldı. Mary pencerenin taş kenarını tutarak öne eğildi ve içgüdüsel bir şekilde seslendi: "Stephen! Stephen!"

Silahtarıyla konuşmaya dalmış olan Stephen onu duymayınca Mary dehşete kapıldı. Kalbi deli gibi atıyordu ve nefes nefeseydi; genç adamın böyle gitmesine izin veremezdi. Önceki gece gitmesine izin vermekle ne kadar büyük bir hata yapmıştı! Bu sefer onun dikkatini çekmeye kesinlikle kararlıydı. "Stephen!" diye bağırdı. "Stephen!"

Stephen onu duydu ve donup kaldı. Sonra yavaşça başını çevirip genç kadına baktı.

Aralarındaki mesafeden bakışları birbirine kilitlendi. Mary ne diyeceğini bilemiyordu. Üzgün olduğunu söylemek istiyordu ama ne için olduğundan emin değildi; belki birbirlerine karşı güvensizliklerinin yarattığı durumdan ya da belki de yaşadıkları çağ yüzünden. Yine de kızgındı; Stephen düğünlerinden sadece birkaç gün sonra genç kadının babasına karşı savaşa gitmekten çekinmiyordu ve suçu o kadar büyüktü ki Mary bunu asla unutabileceğini sanmıyordu. Ayrıca eski mutluluklarına geri dönebileceklerinden de şüpheliydi ve onları bekleyen gelecekten korkuyordu. Yine de ne olursa olsun Stephen onun kocasıydı –hatta her gün büyüyen bir olasılıkla, belki de çocuğunun babası olabilirdi– ve Mary onun ölmesini istemiyordu. Ulu Tanrım, istemiyordu! "Tanrı seni korusun," diye fısıldadı sonunda, Stephen'ın onu duyamayacağını, hatta ne söylediğini tahmin etse bile artık onun için pek anlamı olmayabileceğini bilmesine rağmen.

Stephen arkasını döndü. Mary onun yüzünü, gözlerini, ruhunu açıkça görebilmiş olmayı diliyordu. İş işten geçmiş olmasına rağmen hiç kavga etmemiş olmalarını, Stephen'ın öfkesinin yatışmasını, genç adamın haksız suçlamalarını inkâr etmekte daha ısrarcı davranmış olmayı, onu masumiyetine ikna etmiş olmayı diliyordu. Artık çok geçti ama onu ihanetle suçlamış olmamayı da diliyordu. Ve en önemlisi, önceki gecenin tamamen farklı geçmiş olmasını; tek başına, soğukta, duygusal ve fiziksel açıdan hırpalanmış halde değil, daha önce olduğu gibi Stephen'a sarılarak uyumuş olmayı diliyordu.

Stephen'ın miğferini takışını izledi. Burunluklu Norman miğferi onun görünüşünü hemen değiştirip ürkütücü bir hale getirdi. Genç adam savaş atına bindi. Mary soluğunu tuttu. Baştan aşağı zırhlara bürünmüş ve silahlarını kuşanmışken, bir yabancı ve bir düşman olmasının ötesinde Stephen'ı tanıyamıyordu. Mary gözyaşlarına güçlükle hâkim oldu.

Şövalyeler çabucak düzene girmeye başladılar. Kaldırılan kale kapısının sert sesini ve indirilen ahşap asma köprünün gıcırtısını duyabiliyordu. Nefes almakta ve görmekte zorlanıyordu. Aniden gö-

rüşünü bulandıran yaşlar arasından bakarken, Stephen adamlarının önünde çıkışa doğru yöneldi ve şövalyeler hareket etti.

Mary avluyu terk eden kocasını izledi; Stephen kapıdan çabucak geçti ve biraz sonra görünmez oldu. Yine de genç kadın bütün adamlar çıkana, büyük avlu boş ve sessiz kalana, demir kapı inene ve sesin yankısı kaybolana kadar bekledi. Boş avluya baktı ve hizmetkârlar dışarı çıkıp telaşla işlerine koşturmaya başladıklarında kendisi de yatağına döndü.

Soğuktan uyuşmuştu. Daha önce pek fark etmemişti; şimdiyse şiddetle titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Örtülerin altına girerken Stephen'ı son gördüğü gibi hatırlıyordu. Nefretten son derece uzak olan duygularını görmezden gelmesi imkânsızdı. Mary, genç adamın dönüşüne kadar düşünmesi gereken çok şey olduğuna karar verdi.

Üç gün sonra alacakaranlık çökerken Stephen, çamura bulanmış geniş savaş meydanının kenarında babasıyla paylaştığı çadırın girişinde duruyordu. Daha önce burası yemyeşil, verimli ve lekesiz bir araziydi; şimdiyse kırılıp bükülmüş metal parçalarıyla, yırtılmış örgü parçalarıyla dolmuştu; henüz kaldırılmamış halde çürümekte olan birkaç at leşinin başında aç akbabalar toplanmıştı ve çok sayıda insan cesedi de kaldırılmayı bekliyordu. Ölümün kokusu her yere yayılmıştı.

Stephen dışarı çıktı. Derme çatma kampın gürültüleri kulaklarına geliyordu. Çoğu yorgun kahkahalardı ve aralarında kadın sesleri de vardı; bunlar, her savaştan sonra erkeklerin kana susamışlığını gidermek ve bunun karşılığında para kazanmak için kamplara gelen fahişelerdi. Stephen çok yorgundu, baştan aşağı pislik içindeydi ve konuşacak havada olmadığı için yalnız olduğuna seviniyordu.

Savaş başladığından beri ilk kez yalnız kalmıştı. Savaşın enkazından dikkatle geçti ve nihayet kanlı savaş meydanını geride bıraktı. Bir derenin kenarında duraksadı ve sırtını çam ağaçlarına döndü. Deri çizmelerini, sonra da bütün giysilerini çıkardı. Çırılçıplak kaldıktan sonra yürüyerek dondurucu suya girdi ve tamamen daldı.

Titreyerek ve nefes nefese yüzeye çıktığında, bu his bile yeterli gelmemişti. Savaştan sonra vücudunu veya ruhunu temizlemeye hiçbir şeyin yeteceğini sanmıyordu. Tekrar suya daldı.

İki uzun gün, kanlı bir savaşla geçmişti fakat Carlisle kaçınılmaz bir şekilde düşmüştü.

Carlisle, onlarca yıl önce aceleyle inşa edilmiş tek bir kale tarafından korunan büyük bir kasabaydı ve surları hâlâ ilk zamanki gibi ahşaptı. Böyle yapılar savaş sırasında genellikle ateş kullanmayı mantıklı kılardı fakat geçen ay boyunca yağan yağmurlar yüzünden mancınıklar ve koçbaşları daha uygun gelmişti. Yıllar önce yenilenmesi gereken çürümüş duvarlar hemen çökmüştü ve kale bir saat içinde teslim olmuştu.

Asıl savaş, yerel toprak sahipleri savunma için dışarı çıktıktan sonra başlamıştı fakat hava kararana kadar sayıları ciddi şekilde azalmış ve kaçmışlardı. Ertesi sabah şafakta Malcolm'ın ordusu geldiğinde ve Carlisle'ı geri alma umuduyla saldırdığında, Norman kuvvetleri stratejik pozisyonları çoktan ele geçirmişti bile. Malcolm yine de saldırmıştı ve vahşi savaş bir gün daha sürmüştü.

İskoç ordusu –haklı olarak– davayı kaybettiklerini görerek nihayet geri çekildiğinde Stephen, Malcolm'ı çelik üzengilerinin üzerinde ayağa kalkmış halde, yumruğunu kendisine doğru sallarken görmüştü. Canmore'un ona küfürler savurduğu ve intikam yemini ettiği şüphesizdi.

Stephen iç çekti fakat dişleri o kadar titriyordu ki sesi inilti gibi çıktı. Yanında getirdiği temiz giysileri çabucak giydi. Malcolm'ı yenik ve öfkeli halde hatırlamak istemiyordu çünkü bu görüntü ona karısını hatırlatıyordu. *Karısını.* Onu da düşünmek istemiyordu. Aslında, onun odasına hapsedilmesini emrettiğinden beri Mary'yi düşünmekten kaçınmıştı.

Kalbinde yeni bir sertlik vardı. Korkunç hayal kırıklığı yüzünden öfkeliydi ama onun yaşında ve onun deneyimlerine sahip bir adamın

böyle bir hakkı yoktu. Stephen aptalca davrandığını biliyordu ama bunu bilmek onu sakinleştirmiyordu.

Mary düğünlerinden sonraki günlerde onu şaşırtmıştı. Sinsi, siyaseten akıllı, kurnaz kadın bir gecede nazik ve sevgi dolu bir eşe dönüşmüştü. Mükemmel eş rolüne o kadar çabuk bürünmüştü ki sanki bütün hayatı boyunca bunun özlemini çekmiş gibiydi. Stephen bunun doğru olamayacağını biliyordu. Karısı sıradan biri, hatta sıradan bir prenses değildi; özlemini çektiği rol hiç şüphesiz ki ancak bir erkeğe uyardı. Mary örgü örmektense savaş konseyinde yer almayı daha çok isterdi; en azından Stephen böyle düşünüyordu. Ancak Stephen'la evlendiğinde, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş, en büyük hayali genç adammış gibi davranmıştı.

Stephen'ın yüzü asıldı. Göğsünde yine bir sızı vardı ve ihanetin çürümüş acısını duyuyordu. Hepsi bir yanıltmacaydı ve şimdi hepsi paramparça olmuştu.

İşlerin bu noktaya varacağını anlamamış mıydı?

Seçim yapmak zorunda bırakıldığında Mary'nin Malcolm'ı seçeceğini tahmin etmemiş miydi?

Stephen artık suçluluk ya da pişmanlık duymuyordu. Her zaman olması gerektiği gibi görevini yapmıştı. Kendi kişisel duygularını Kral'ına karşı göreviyle karıştırmamalıydı. İşler bu noktaya vardığı için vahşice de olsa seviniyordu. Kral'ın Carlisle'ı işgal etmek konusundaki haince planı, genç adamın Mary'nin gerçek yüzünü görmesini sağlamıştı; yuvasındaki bir hain olduğunu.

Canı çok yanıyordu.

Bir an kendini ona kaptırmış, evliliklerinin bütün beklentilerin ötesinde başarılı olacağını sanmıştı. Nefret dolu kısa geçmişlerini bir an unutmuştu. Son birkaç gündür Mary onu nasıl da mutlu etmişti! Olabilecek her şekilde Stephen'ın hayatına sızmış, yaşamını kolaylaştırmak için küçük ya da büyük her türlü çabaya girişmişti ve Stephen hem çok mutlu olmuş hem de tuhaf bir minnet duymuştu. Mary'nin

onun için yaptıklarından, ona verdiği zevkten mutlu olmuştu. Mary'nin kendisini gerçekten sevdiğine inanmaya başlamıştı.

Genç adam alaycı ve öfkeli bir sesle güldü. Belki de gerçekten Mary'nin düşündüğü gibi aşktan aptallaşmıştı. Karısının onu sevdiği filan yoktu. Her hareketi sadece oyundu; başka bir açıklaması yoktu. Stephen'ın giysilerini onarması, yemeklerini hazırlaması, ruh halini tahmin etmesi, bir metresin tutkusuyla yatağını paylaşması, sonra da savaş toplantısında onu gizlice dinlemesi; bütün bunlar sadece karısı olarak davramşlarının samimiyetsizliğini kanıtlıyordu.

Stephen savaş alanında yürüdü ve eğilerek çadırına girdi. Onu asıl rahatsız eden, kandırmacaydı. Bu buz gibi öfkesinin nedeni, ihanet değil, mükemmel bir eş gibi davranarak onu ve ailesini gizlice dinlemiş olmasıydı.

Bunu tahmin etmeliydi. Mary ilk karşılaştıkları andan itibaren ona sürekli yalan söylemişti ve ilk andan itibaren ailesine ve halkına karşı sadakati asla sarsılmamıştı. Stephen onun değişmeyeceğini, değişemeyeceğini ve o kurnaz yılanın asla sevgi dolu, nazik bir eşe dönüşemeyeceğini bilmeliydi. Bunun beklenemeyecek bir şey olduğunu anlamalıydı. Düğünlerinden sonra Mary ona açıkça meydan okumaya devam etseydi ve ondan sonra casusluk yapsaydı, Stephen onu bağışlayabilirdi çünkü o zaman genç kadını en azından anlayabilirdi, hatta ona saygı bile duyabilirdi. Ancak Stephen'la ve duygularıyla tehlikeli bir oyun oynamıştı ve bunu bağışlaması mümkün değildi.

Elbette ki artık gerçeğin farkına vardığı için daha dikkatli davranacaktı.

Mary bir daha asla casusluk yapma fırsatı bulamayacaktı. Yine de görünüşte ve fiilen karısı olmayı sürdürecekti. Evi o yönetecek ve Stephen'ın ihtiyaçlarını karşılayacaktı. Ona çocuklar doğuracaktı; onları karnında taşıyacak, sonra da büyütecekti. Evet, karısı olacaktı ama onun dışında... kalbinde yeri olmayacaktı. En kötüsü de, onun ihanetini ve yalanlarını keşfetmeden hemen önce Mary'ye âşık olmaya başladığını hissetmesiydi.

Stephen gecenin çoğunu uykusuz geçireceğini biliyordu. Artık savaş kafasını kurcalamadığından, lanet olasıca hain karısını kafasından atması imkânsız olacaktı. Keşke yaptıklarını inkâr etseydi. Keşke...

Ne var ki Stephen gerçeklere bakan bir adamdı, dolayısıyla olamayacaklar için özlem duymamalıydı. Ertesi gün Alnwick'e dönüyordu. Daha önce bu düşünce onu mutlu edip rahatlatırken, artık öyle değildi. Giysilerini çıkarmadan döşeğine uzandı. Ertesi gün kendisini nasıl karşılayacaklarını, yuvasında genç kadının sahip olduğu pozisyon nedeniyle Stephen'ın şimdiye kadar karşılaştığı bütün düşmanlardan daha tehlikeli olan bu kadına döneceğini düşündü. Ah, Stephen çok yorgundu. Politikadan ve entrikalardan bıkıp usanmıştı. Kendisini bekleyen açık kollara ve sevgi dolu bir kucaklamaya dönmeyi nasıl da isterdi. Oysa Alnwick'e, Mary'nin; güzel ve hain karısının onu beklediği yere dönecekti.

Yanağını samanlara bastırdı. Aniden boğazı düğümlendi. Ulu Tanrım, gerçeği söylemesi gerekirse, yine kendini o altı yaşındaki çocuk gibi yalnız ve terk edilmiş hissediyor, o ilk acı ihanetle bir kez daha yüzleşiyordu.

20. BÖLÜM

Mary yatağın kenarına oturup ayaklarını sarkıtmış, omuzları ve sırtı dik, ellerini kucağında kavuşturmuş halde oturuyordu. Saçlarını parmaklarıyla elinden geldiğince tarayıp yeniden örmüş, başlığını düzeltmişti. Ne yazık ki giyebileceği temiz bir elbisesi yoktu fakat her gün kendisine getirilen suyla biraz olsun temizlenebilmişti. İyi göründüğünü umuyor, sakin ve ağırbaşlı görünmeye çalışıyordu. Stephen doğruca yanına gelirse diye...

O ve adamları birkaç dakika önce avluya girmişlerdi. O kadar gürültü yaparak ve heyecanlı sohbetlerle girmişlerdi ki onları duymamak imkânsızdı; borular ötmüş, mutlu çığlıklar duyulmuş, hatta kimileri kahkahalarla gülmüştü. Mary, Stephen'ın dönüşünü beklemişti ve birkaç gün erken gelebileceğinin farkındaydı fakat ilk tepkisi korku olmuştu. Geri dönen şövalyelerin seslerinden olanları anlamak zor değildi; zafer kazanmışlardı. Carlisle düşmüştü.

Üzülmemesi mümkün müydü? Bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordu. Normanlar bölgelerine kattıkları bu topraklarla yetinseler de, bununla kalmayacağını biliyordu. Malcolm zaten barışı sürdürmeye niyetli değildi ve şimdi intikam için geçerli bir nedeni olmuştu. Bu kez hiç şüphesiz iki kat öfkeli olacaktı çünkü ona ihanet edenlerden biri kızının kocasıydı; üstelik sadece damadı değil, aynı zamanda da ezeli düşmanıydı.

Şimdi Carlisle'ı ve politik geleceği düşünmeyecekti. Kocası yeni dönmüşken... merdivenden çıkıp yanına geliyor olabilecekken buna niyeti yoktu. Yavaş ve düzgün şekilde nefes alıp vermek zordu. Sakin kalmak zordu. Tekrar karşılaştıklarında neler olacaktı? Mary titriyordu.

Odasına hapsedildiğinden beri neredeyse bir hafta olmuştu; Stephen'la o şiddetli kavgalarından beri. Mary kocasının iyi olduğunu, savaşta yaralanmadığını biliyordu çünkü kendine engel olamamış, şövalyeler avluya girerken izlemek için pencereye koşmuştu. Kocasını diğerlerinin arasında hemen bulmuştu; kahverengi savaş atının sırtında, çamura bulanmış zırhı ve kolunun altına sıkıştırdığı miğferiyle dimdik oturuyordu. Yaralı olsaydı ata binemezdi. Mary rahatlamıştı.

Saatler boyunca kocasına olan duygularını, onunla geçmiş ilişkisini ve önlerinde uzanan geleceği düşünmüştü. Mary böyle bir adamı sevebileceğini asla tahmin etmemişti fakat ne kadar canı yansa da, seviyordu. Onu sevdiği için memnun değildi; nasıl olabilirdi ki? Stephen, acımasız, açgözlü hırsı uğruna Mary'nin babasına ve ailesine ihanet etmişti. Ayrıca ona ve evliliklerine de ihanet etmişti. Bu bağışlanamazdı. Yine de Mary onu bağışlayacaktı.

Ve bağışlayıcılık aşktan çok gerçekçilikle ilgiliydi. Ondan nefret etse, onu asla bağışlamasa, kendisine tecavüz edene kadar onu reddetse ve dayak yiyene kadar isyan etse bile onun karısı olarak kalacaktı. Ancak onu seviyordu da. Dolayısıyla Mary onu bağışlıyordu ve durumun mantıksızlığına karşı mantıklı tepkisinin, yakın zamanda Stephen'ın sakinleşmesiyle karşılık bulmasını umuyordu.

Daha fazla fikir yürütmeye de hazır değildi. Kendi isteklerini, kendi ihtiyaçlarını ve kendi gizli özlemlerini irdelemeye hazırlıklı değildi. Aralarında kalıcı bir barışın sağlanması yeterli olacaktı. Mary onu rahatlatmak için elinden geleni yapacaktı ve belki bir gün Stephen onun sadakatini anlardı. Belki zamanla Mary'nin casusluk yaptığını unutur, masumiyetine inanırdı. Daha önce hiç çaba harcamamış olsa da, şimdi genç adamı masum olduğuna ikna etmek istiyordu.

Odanın kapısının sürgüsü çekilirken Mary kaskatı kesildi. Ağır kapı açılana kadar geçen süre sonsuzluk gibi geldi. Ancak eşikte kocasını değil, bir hizmetkârı görünce hayal kırıklığına uğradı. Kör edici gözyaşını bastırmak için gözlerini kırpıştırdı ama sonra içeri büyük bir bakır küvetin taşındığını fark etti. Daha önemlisi, üzerinden buhar tüten suyu taşıyan hizmetkârların arkasından Stephen girdi.

Mary donup kaldı. Kararsız bir tavırla Stephen'a baktı. Genç adamı ona bakmadan yorgun, yavaş adımlarla içeri girerken uşağı zırhını çıkarmasına yardım ediyordu. Onun ne kadar yorgun olduğunu anlamak, son zamanlarda ne kadar düşmanca davranmış olsa da, Mary'nin aldırmamayı tercih edeceği bir tepki vermesine neden oldu çünkü ilk güdüsü ona koşmak, yardım etmek, rahatlatmaktı.

Bunu yapmadı. Mary nefes alıp vermediğini, kalbinin çok hızlı attığını anladı ve kendini toparlamak için birkaç kez nefes alıp verdi. Stephen zırhının altına giydiği deri yeleğini çıkarmıştı. Mary onun nihayet kendisine baktığını anladı.

"İyi günler, hanımefendi," dedi Stephen başını yatırarak.

"İyi günler, Lordum," dedi Mary, kısık sesle.

Sessizlik çöktü. Uşak hemen Stephen'ı soydu ama orada olduğu için aslında bu Mary'nin göreviydi. Stephen ona sırtını dönmüştü. Mary onun utanma duygusu olmadığını bildiğinden, sadece kendisini reddettiğinin farkındaydı. Bu küçük hareket çok şey anlatmış ve genç kadını incitmişti. Küvet dolunca hizmetkârlar gitti. Stephen hâlâ sırtı ona dönük halde küvete girdi ki bu da hiçbir şeyin henüz yoluna girmediğini gösteren başka bir işaretti. Stephen, genç uşağına gidebileceğini söyledi. Çocuk itaat etti ve çıkıp onları baş başa bıraktı.

Mary kararsızdı. Stephen açıkça sakin ve mantıklıydı. Yine de Mary onun kendisini bağışladığını ya da olanları unuttuğunu sanmıyordu. Ona sırtını bir kez değil, iki kez dönmesi önemliydi. Belki de bir uyarı, ona uzak durmasını söyleyen bir işaretti.

Genç kadın onun yıkanmasına en son yardım ettiği zamanı hatırladı. Umutsuzca bir şekilde özlem duydu. Aralarında bir daha asla öylesine dizginsiz, açık bir tutku olacağını sanmıyordu.

"Yardım edebilir miyim, Lordum?"

Stephen sabun ve suyla kendini ovalamakla meşguldü. Konuşurken başını çevirmedi bile: "Belki başka zaman." Ancak sesinde yorgunluk açıkça hissediliyordu.

Mary kıpırdayamadı bile. İşaretleri yanlış anlamamıştı. Stephen hiçbir şeyi unutmamış, hiçbir şeyi bağışlamamıştı. Mary neredeyse hıçkıracaktı ama sesini bastırmayı başardı. Bu adam kavgalarından önceki sıcak, ateşli âşıktan çok uzaktı.

Mary kararsızdı. Yapacak başka bir şeyi olmadığı için alevleri canlandırmaya karar verdi. Kuru odunları demir maşayla dürterek öfkesini ve hayal kırıklığını biraz atmaya çalıştı ama kesinlikle yetmemişti. Stephen'ın ondan uzak durmaya kararlı olduğu açıktı. Ancak ne kadar süre? Geleceklerinin söz konusu olduğunu hatırladı; bu durum böyle devam edemezdi. Bu şekilde devam etmesine izin vermemeliydi.

Stephen yıkanmayı bitirdikten sonra ayağa kalktı. Mary titreyerek döndü. Bir an sonra Stephen güçlü, çıplak vücudunu bir battaniyeye sarmıştı ve ona bakmıyordu.

Giyinmeye başladığında hâlâ konuşmuyordu. Mary yardım etmek için ona yaklaşmaya korkuyordu çünkü Stephen'ın onu tekrar reddedeceğinden şüphesi yoktu. Düşüncelerini açıkça belli ediyordu. Mary sessizliğini daha fazla koruyamadı. "Beni hayatımızın geri kalanı boyunca ret mi edeceksiniz, Lordum?"

"Seni reddetmek mi?" Stephen hızla ona döndü. "Seni reddetmek gibi bir niyetim yok. Ama benden sıcak bir tavır bekliyorsan, hata edersin."

Mary başını dimdik kaldırırken burun delikleri hızla açılıp kapandı. "Hâlâ kızgınsın."

Stephen güldü; sevimsiz, sert bir sesti. "Hâlâ kızgınım ama korkma. Kontrolümü yitirmeyeceğim." Stephen'ın bakışları açıktı; o kadar ki soğuk, sert gözlerindeki öfke rahatça okunuyordu.

"Cezamı çektim. Ama özür dilemedim." Masum olduğunu bilmek Mary'nin devam etmesini zorlaştırıyordu. "Özür dilerim."

Stephen ona hayretle baktı. "Ne kadar samimi görünüyorsun!"

"Gerçekten özür dilerim!" diye bağırdı Mary. "Stephen, yemin ederim, babam için sana ihanet etmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim."

Stephen başını yana yatırdı. "Bu açıklamanın biraz geç olduğunu düşünmüyor musun?"

"Geç olabilir ama gerçek bu."

"Senin 'gerçek' kelimesinin anlamını kavradığından bile emin değilim."

Mary nefes aldı. "Çok zalimsin."

"Neden şimdi beni ikna etmeye çalışıyorsun ki? Casusluk yapmıyor muydun?"

"Evet ama..."

"Bana karşı yeni bir komplo mu kuruyorsun yoksa? Bir darbe daha indirebilmek için beni yine yumuşatmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır!"

"Pişmanlığını samimi bulsaydım yeterli olurdu; samimi bir tövbeden daha fazlasını isteyemezdim. Ancak samimi olsun ya da olmasın, hiçbir özür öfkemi ya da pişmanlığını yatıştırmaya yetmez. Ben ihaneti hafife almam; özellikle de karımdan. Karımdan asla!"

"Ama yemin ederim sana doğruyu söylüyorum; ihaneti asla düşünmedim!"

"Tanrı'nın huzurunda beni onurlandırmaya ve bana itaat etmeye yemin ettiğin gibi mi?" Bir elini kaldırdı; uyaran bir tavırla gözleri parıldadı.

Mary geri çekilemezdi. "Ben yeminimi bozmadım."

"Bundan sıkıldım artık!" dedi Stephen, sert bir tavırla.

Karısına bakıyordu. Mary gözyaşlarının arasından ona öfkeli gözlerle baktığını anladı. Kendini toparlamaya çalıştı.

"Eğer bir yararı olacaksa, hapis cezan bitti," dedi Stephen. "Akşam yemeğinde bize katılmanı bekliyorum. Banyom hâlâ sıcak. Faydalanmanı tavsiye ederim."

"Ne kadar cömertsin."

Stephen yumruklarını sıkarken bakışları daha da kararды. "Bir zamanlar sana karşı çok cömerttim, yoksa unuttun mu? Cezanı –ki çok hafifti– sona erdirdiğim ve bir yalancı olsan da hâlâ karım olarak kalmana izin verdiğim için çok ama çok şanslısın."

Mary öfkesini gizleyemeyerek hemen itiraz etti. "Başka seçeneğin yok, bunu sen de biliyorsun. Ölüm bizi ayırana kadar Tanrı'nın huzurunda evliyiz!"

"Bizimki gibi bir evliliği bitirmenin çok çeşitli yolları vardır," dedi Stephen.

Mary korku ve dehşetle sarsıldı. Kesinlikle yanlış anlamış olmalıydı; Stephen onu tehdit ediyor olamazdı. "Ne... ne dedin sen?"

"Benimle iyi geçinmek istiyorsan, sana bundan böyle dikkatli hareket etmeni öneriyorum."

"Evliliğin iptalini mi isteyeceksin?" diye sordu Mary, korkuyla.

"Böyle bir şey dedim mi? Hayır, evliliğin iptalini asla istemem. Daha bana bir vâris vermedin, bunu hatırlatmama gerek var mı?"

Mary onun soğuk gözlerine baktı.

Stephen gülümsedi ama pek güzel bir gülümseme değildi. "Bana bir kez daha ihanet edersen seni sürdürürüm. Cömert davranmak istersem, Tetly'de, sahildeki kişisel malikâneme; istemezsem, Fransa'da bir manastıra."

Mary bembeyaz kesildi. "Ve... ya çocuğuna hamileysem?"

Stephen'ın gülümsemesi soğuktu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez; senin de bildiğin üzere sürgündeki kadınlar da sık sık doğum yapıyor." Stephen arkasını döndü. "Bizi bekletme." Kapıyı ardından kapadı.

Mary bir an hareketsiz kaldı. Sonra yanındaki sandığın üzerinde duran kocasının miğferini aldı ve öfkeyle kapıya fırlattı. Kopan gürültü onu pek de memnun etmedi. Mary giysileri ve zırhı etrafa savurduktan sonra titreyerek sandığın üzerine çöktü.

Ulu Tanrım. Neredeyse ölüm kadar kötü ve belki de aynı ölçüde geri dönüşü olmayan bir yazgıdan kıl payı kurtulmuştu. Sürgün. Stephen artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu ve her an Mary'yi sürgüne gönderebilirdi. Bu da son derece açıktı. Mary'nin içinden ağlamak geliyordu.

Genç kadın ellerini karnına koydu. Stephen hamile olsa bile onu sürgüne göndereceğini söylemişti. Bu sözleri, hâlâ kendisine çocuk vermesini beklediğini gösteriyordu. Mary hiçbir şey söylemediğine seviniyordu. Bu ay kanaması geciktiğine göre hamile olma olasılığı yüksekti. Sakladığı sır elinde kalan tek silah olabilirdi; tabii kullanmaya cesaret edebilirse. İşte bu yüzden Stephen'ı sevindirecek haberi vermemişti. Kendisini tutmasının romantizmle ilgisi yoktu. Artık iş işten geçtikten sonra ilişkilerinin düzeleceği, ilan edilmemiş bir savaş yerine kahkaha ve neşenin, aşkın mutluluğunun olacağı günler yaşayacaklarını düşünecek kadar aptal değildi.

Mary yemekte Carlisle'da olanların detaylarını öğrendi. Kontes hepsini öğrenmek istiyordu ve soruları kesin, hedefe yönelik ve sonsuzdu. Kont düzeni sağlamak için Kuzey'de kalmış; Geoffrey, Canterbury'ye dönmüştü ama adamlarıyla birlikte Londra'ya dönecek olan Brand, geceyi geçirmek için Alnwick'te kalmıştı. Ne var ki annesinin sorularına ilgisiz bir sesle cevap veren Stephen'dı. Mary'nin ülkesine ve halkına karşı kazandığı zaferi ne kadar da rahat anlatıyordu.

Mary sadece dinliyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Saatler önce kocasıyla arasında geçenlerden sonra temkinli ve keyifsizdi; Carlisle'ın nasıl çabucak düştüğünü öğrenmek de ruh halini düzeltmemişti.

Casusluk yaptığı için cezalandırıldığından beri Mary ilk kez Stephen'dan başka birilerini görüyordu. Gizlice dinlediği doğruydu fakat

ihanet etmemişti; yine de Kontes'in gözlerine bakmaya korkuyordu. Kadının ne kadar akıllı olduğunu, kocasını ve bir zamanlar babasına ait bir Sakson bölgesi olan Alnwick'i ne kadar sevdiğini biliyordu. Mary, Leydi Ceidre'nın ona kızgın olduğunu tahmin edebiliyordu; tarifsiz ölçüde hayal kırıklığına uğradığını da.

Dolayısıyla Kontes nazik bir sesle Mary'ye seslenince genç kadın şaşırdı. "Bunun senin için zor olduğuna eminim, Mary."

Mary şaşırarak başını kaldırdı ve o gece ilk kez Kontes'in gözlerine baktı. "Anlayamadım..."

"Ülkene ve ailene karşı savaşan bir Norman'la evli olmak senin için çok zor olmalı."

Mary'nin yüzü soldu. Uzun masanın etrafındaki bütün gözlerin –platformda yanında oturan kocası dahil– kendisine döndüğünü hissetti. Ancak Kontes gerçekten anlayışla bakıyordu. Mary'nin onun içtenliğinden şüphesi yoktu. Ama bu nasıl olabilirdi? "Evet," dedi sonunda, "çok zor, çok üzücü." Yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissedince dehşete kapıldı.

Kontes, Stephen'ın diğer tarafında oturuyordu fakat oğlunun üzerinden uzanarak Mary'nin elini okşadı. "Stephen muhtemelen sana söylememiştir ama bana bütün ailenin iyi olduğunu söyledi, Mary."

Genç kadın derin bir nefes aldı. Ağabeylerinden birinin veya babasının yaralanmış ya da ölmüş olabileceğinden endişelenmişti. Malcolm'ın ne kadar acımasız olduğunu öğrenmiş olsa da, ona karşı duygusuz kalamayacağının farkındaydı; sonuçta daima babası olarak kalacaktı. Sesindeki coşkuyu gizleyemeyerek, aşağı indiğinden beri ilk kez kocasına döndü. "Emin misin?"

Stephen ona baktı. "Olunabileceği kadar. Sanırım Edgar yaralandı fakat sonuna kadar savaştığını gördüm, dolayısıyla yarasının ağır olduğunu sanmıyorum."

"Edgar!" Mary'nin içi burkuldu. "Onun iyi olduğundan emin misin?"

Stephen onu izlemeye devam ederek başıyla onayladı.

Mary titreyerek rahat bir nefes aldı. İçinde bulunduğu durumun çok daha kötü olabileceğini o zaman anladı. Stephen'la araları bozuk olabilirdi ama sevdiği birinin ölümü durumu daha da karmaşıklaştırırdı. Mary bunun asla olmaması için dua ediyordu. Ancak Northumberland'ın kuvvetleri Malcolm'inkilerle çatışmaya devam ederse bu kaçınılmaz olmayacak mıydı? Korkunç bir huzursuzlukla ürperdi.

O sırada Kontes, "Bir zamanlar benim için de hiç kolay değildi," dedi.

Mary tekrar Kontes'e bakarken, asık yüzle şarap kadehine odaklanmış Stephen'a kaçamak bir bakış atmaktan da kendini alamadı. Mary onu yine mi bir şekilde rahatsız etmişti?

Mary samimi bir merakla kayınvalidesine döndü. "Bir Sakson olduğunuz için mi?"

"Sadece bir Sakson değildim, aynı zamanda babamın gayrimeşru çocuğuydum," diye itiraf etti Leydi Ceidre. "Ve Rolfe, muhtemelen duymuşsundur, Fatih'in en güvenilir adamlarından biriydi. Kuzey'e diz çöktüren adam olduğu düşünülürse, aramızdaki uçurum daha geniş olamazdı. Ancak kararları William veriyordu; zalim ve acımasızdı. Kocamla tanıştığımda, Sakson okçularına; adamlarını pusuya düşürmüş okçulara yataklık eden küçük bir köyün yakılması emrini veriyordu. Sadece köyün baştan aşağı kül edilmesini emretmekle kalmadı, aynı zamanda mısırların yakılmasını da emretti ki bu, geride kalanların kışın ortasında sadece donmaları değil, aç kalmaları anlamına da geliyordu. Ona merhamet için yalvardım ama reddetti. Ondan nasıl da nefret etmiştim."

Mary şaşkın gözlerle bakakaldı. "Ama... ondan o kadar nefret ettiyseniz, nasıl şimdi bu kadar sevebiliyorsunuz?" Mary, Kontes'in cevap vermesini beklerken, yanında oturan Stephen'ın daha da farkındaydı. Aralarında sadece birkaç santim vardı, dolayısıyla onun varlığının farkında olmaması ve biraz rahatsızlık duymaması zordu fakat Stephen hiç kıpırdamıyor, hatta sanki nefes bile almıyor, an-

nesi ve karısının sohbetini pürdikkat dinliyordu. En azından öyle görünüyordu.

"Şey..." Leydi Ceidre hafifçe gülümsedi. "Sonuçta hayatında görebileceğin en yakışıklı adamlardan biri, değil mi? Bunu fark etmekten kendimi alamadım. Ve bildiğin gibi, kocam aslında iyi bir adamdır; sadece Kral'ına itaat ediyordu, o kadar. Hepimizin yapması gerektiği gibi. Asi ağabeylerimi gizlice desteklesem de, ona âşık olmuştum. Daha da kötüsü, çok geçmeden babamın yasal kızı olan ablam Alice'le evlendi. En başından beri düşmandık ama birbirimize âşık olmuştuk." Bir an geçmişe dalmış, yüzü aniden gençleşmiş, gözleri ışıldamıştı ve bunların hiçbiri numara olamazdı. Kontes iç çekti. "Kolay değildi. Görevim olduğuna inanarak ona tekrar tekrar ihanet ettim. Çok kızgındı. Ancak... zaman bütün yaraları iyileştirir, Mary. Zaman bizimkini iyileştirdi. Ve yaralar daha az acı verdiğinde, aşk hâlâ oradaydı; öncekinden de güçlü bir şekilde."

Mary, Kont'un ilk karısı Alice'e neler olduğunu merak etti. Görünüşe bakılırsa tam zamanında ölmüş, Kont sevdiği kadınla evlenebilmek için özgür kalmıştı. "Üzücü bir hikâye," dedi Mary, Stephen'ın dikkatle dinlediğini bilerek, "ama güzel, çok güzel."

"Ben çok şanslı bir kadınım," dedi Ceidre. Nazikçe gülümsedi. "Sen de öylesin, hayatım, henüz farkında olmasan bile. Bazen mutluluğa uzanan yol uzun ve zorludur fakat oraya ulaşmak için yaşayacağın zorluklar, ödülü daha da tatlı ve değerli kılar."

Mary, kocasıyla paylaştığı tabağa baktı. Tabağı paylaşmalarına, Stephen yapması gerektiği gibi onun lokmalarını seçiyor olmasına rağmen, davranışlarında hiç sıcaklık ve sevgi yoktu. Sadece nezaket ve görev duygusu vardı, o kadar. Mary kaçınmaya çalıştığı aptalca romantizmin etkisindeydi. Kontes'in kocasında bulduğu aşkı, en kötü zamanlara bile dayanacak kadar güçlü olan aşkı bulmayı nasıl da isterdi.

Salon beklenmedik ölçüde sessizdi. Mary salondaki herkesin Kontes'in her kelimesini dikkatle dinlediğini o zaman anladı; kendisininkileri de. Aniden başını kaldırırken herkesin –Kontes de dahil– ne

düşündüğünün farkındaydı. Hepsi onun suçlu olduğuna inanıyordu. Tıpkı Leydi Ceidre gibi onun da aptalca bir şekilde ama bilerek kocasına ihanet ettiğini düşünüyorlardı. Tok karınla ve kaliteli şarabın etkisi altında anlatılan bir aşk hikâyesi bunu kabul edilebilir, hatta romantik gösterebilirdi ama hiç de öyle değildi. Kontes'in gözlerine baktı. "Ben kocama ihanet etmedim, Leydim," dedi, sadece ona hitap ederek. Ancak sesi kararlıydı ve herkes duymuştu. "Düğün yeminimi asla bozmam."

Stephen gece için odasına çekilmek istemiyordu. Bitkin olmasına rağmen büyük salonda sönmeye yüz tutmuş ateşin başında oturuyordu. Birçokları döşeklerinde uyuyakalmış, annesi ve kız kardeşi –hatta karısı bile– uzun zaman önce yataklarına gitmişti ve kendisi de gözkapaklarının her an biraz daha ağırlaştığını hissediyordu. Ancak yine de korlara bakmaya devam ediyordu. Mary'nin, ihanetini ısrarla inkâr ettiği an zihninde tekrarlanıyordu.

Ön kapının gıcırdayarak açılması ve ardından gürültüyle kapanması onu irkiltti. Brand salona girdi, Stephen'ı görünce şaşırdı, sonra sırıttı. "Ne yani? Daha yatmıyor musun?" Yaklaştı. Brand'i bu saate kadar dışarıda tutanın ne olduğu açıktı. Mahmur bir havası vardı ve ağabeyinin yanındaki koltuğa çöktüğünde, Stephen onun sarı saçlarının dağınıklığını fark etti ve arasında saman telleri olduğunu gördü.

"Öyle bir karım olsa, burada oyalanmazdım," dedi Brand, sırıtarak.

"Belki de sorun budur."

Brand'in gülümsemesi silindi. "Seni rahatsız eden ne, Stephen? Mutsuzluğun yüzünden okunuyor."

"Sormana gerek var mı?" Sesinin ne kadar öfkeli çıktığının farkına vardı ve daha duygusuzca konuşmaya karar verdi.

"İskoçya'yla savaşa gitmekten memnun olmadığını biliyorum," dedi Brand. "Ama seçeneğin yoktu. Onun bunu anladığına eminim."

"O beni anlamıyor; ben de onu anlamıyorum." Stephen ayağa kalkarak kardeşine sırtını döndü. Brand karşılık vermeyince hafifçe geri döndü. "Söylesene, karımla ilgili ne düşünüyorsun?"

Brand tedirgin oldu. "Bu zor bir soru."

"Melek gibi görünmüyor mu? Güzel, mükemmel ve masum?"

"Evet."

Stephen güldü. "Onun mükemmel ya da masum bir tarafı yok."

Brand ayağa kalktı. "Stephen, olanları biliyorum. Geoffrey bana anlattı."

"O halde onun küçük bir yalancı olduğunu da biliyorsundur."

Brand tereddüt etti. "Gerçek eğilimlerini keşfetmiş olman iyi bir şey. Şimdi de bunları unut. Git ve bir vâris yapmaya çalış. Eğer davranışını tekrarlarsa, yapman gerektiği gibi onu sürersin."

"Ne kadar da rahat söylüyorsun." Stephen, alaycı bir gülümsemeyle Brand'e döndü. "Korkarım bunu yapmam gereken zaman gelirse onu sürgüne göndermeye tereddüt edeceğim."

Brand ağabeyine baktı. "Bunu yapmak zorunda kalırsın, Stephen. Bu kez casusluğunun herhangi bir sonucu olmadı fakat ya Malcolm'ı uyarmayı başarsaydı? Böyle bir durumda bugün birçok Norman ölmüş olurdu; hatta sen ve ben de."

Stephen dişlerini sıktı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hem de çok iyi biliyorum!"

"O halde unutmamaya dikkat et," dedi Brand, çok ciddi bir tavırla. Sonra gülümsedi ve ağabeyinin omzunu tuttu. "Geç oldu. Seni rahatsız eden şeyin tedavisini biliyorum. Güzel karına git ve onu hamile bırak. İçini rahatlatacağına yemin ederim." Brand sırıttı.

Stephen kardeşinin salonda kendisi için hazırladığı döşeğe doğru yürümesini izledi. Korktuğu için salonda oyalandığını kardeşine açıklayamazdı. Sadece karısına olan saygısından olsa bile cinsel perhiz söz konusu olamazdı; en azından Mary hamile kalana veya ona bir vâris verene kadar. Dolayısıyla Mary'ye istediği gibi sahip olmaya kesinlikle kararlıydı çünkü bir vârisi olması gerekiyordu. Fakat kendini

nasıl kontrol edecekti? Mary'nin ihanetine rağmen hâlâ ona karşı kontrolsüz bir tutku duymaktan korkuyordu. Öyle bir şey olursa, Mary bunu hemen anlar ve üstün duruma geçerdi.

Büyük bir savaşa girdiği her seferinde olduğu gibi bütün duyuları ve içgüdüleri alarmdaydı. Hiç şüphesiz, onunla yatağa girdiğinde tehlikeli bölgeye adım atacaktı. Mary'ye kendisi üzerinde muazzam bir güç verecekti ve ona öyle bir güç teslim etmeye henüz cesareti yoktu.

Ayrıca onu sürgüne gönderme tehditleri sadece tehdit olarak kalırsa, Mary çok geçmeden bunu da anlardı. Genç kadın fazlasıyla akıllıydı. Tehditlerinin boş olmaması gerekiyordu. Mary bir neden yarattığı takdirde Stephen gerekeni yapmalı, hoşuna gitmese de onu uzaklaştırmalıydı.

Aksi takdirde, Mary onun yıkımını getirirdi.

Stephen çabucak döndü. Asla korkak olmamıştı. Karısından korkmak, korkaklığın son noktasıydı. Yapması gerekeni daima yapmıştı. Mary ona bir neden verirse, Stephen onu hemen sürgüne gönderecekti. Ve tutkusunu anlamaması için yatakta da kendini kontrol edecekti. Uzun zaman önce, henüz küçük bir çocuk olarak sarayda rehinken duygularını gizlemeyi öğrenmemiş miydi? Oradayken konu hayatta kalma meselesiydi. Şimdi de aynı şekilde olabilirdi.

Mary uyuyor numarası yapmıyordu. Battaniye ve kürklerin altında, saçları açık, taranmış ve alevlerin ışığında parıldar halde çırılçıplak yatıyordu. Stephen'ın önerisine uyup yemekten önce yıkanmıştı ama su kirli olduğu için bunu Stephen'ın küvetinde yapmamıştı. Stephen'ın bir zamanlar hayranlık duyduğunu bildiğinden, vücuduyla birlikte saçlarını da yıkamıştı.

Genç kadın bir yastığa sarılmış, endişeyle Stephen'ı düşünüyordu. Bu gece onsuz mu uyuyacaktı? Yoksa onunla sevişmeyi deneyecek miydi? Kendisinden uzak durmaya çalışsa da, Stephen'ın aşağıdaki salonda bir döşekte uyuyacağını sanmıyordu. Yemekte ona karşı rahat davranmıştı ve bu da bu gece birlikte uyuyacaklarını düşündürmüştü.

Ancak Mary onun kendisine dokunup dokunmayacağını düşünmeye cesaret edemiyordu.

Ona hamile olduğunu söylemediği için çok memnundu. Aksi halde Mary'yi reddetmek için her türlü bahanesi olurdu ve muhtemelen şehvetini başka yerde tatmin etmeye çalışırdı. Onun başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek bile Mary'nin kaskatı kesilmesine neden oluyordu. Her şeyi kaldırabilirdi ama bunu, Stephen'ın sadakatsizliğini kaldıramazdı.

Sonra Stephen'ın annesini düşündü ve imrendi. Leydi Ceidre'nın genç bir kızken neler hissettiğini tahmin edebiliyordu; babası ölmüş, ağabeyleri kaçıp saklanarak isyan planları yapmış, bu arada kendisi düşmana, ablasıyla evlenen bir adama âşık olmuştu. Trajik bir hikâyeydi ve çözümü imkânsız gibi görünüyordu. Oysa devamı muhteşem olmuştu. Piç Sakson kızı, Northumberland Kontesi, sevgilisinin karısı, üç güçlü oğul ve güzel bir kız annesi olmuştu; güzel, güçlü, zarif ve sevilen bir kadındı.

Mary böyle bir geleceğin özlemini duymaktan kendini alamıyordu. Oysa aklını kaçırmış olmalıydı. Stephen'la iyi geçinmek bile yeterli olurdu. Onun tarafından asla öyle sevilebileceğine inanmıyordu. Ama çocukları olacaktı. En azından bir tane. Belki de o çocuğa duydukları ortak sevgi onları yakınlaştırabilir, bir gün Stephen'ın onu gerçekten sevmesini sağlayabilirdi. Bu yeterli olur muydu?

Stephen'ın ayak seslerini duyunca Mary gerildi. Geleceklerinin nasıl olabileceği konusundaki bütün umutları o anda silindi. Hiç kıpırdamadan donup kalırken nefes almaya bile çekiniyordu. Kapı açılıp kapanırken hafifçe gıcırdadı. Genç kadının omuzları o kadar katıydı ki acıyorlardı. Stephen'ın soyunuşunu dinledi. Önce kılıç kemeri büyük bir gürültüyle kenara bırakıldı. Diğer kemerler takırtıyla yere düştü. Mary çıkarılan tüniğin yumuşak kumaş hışırtılarını duydu. Onu orada çıplak göğsü, çizmeleri ve pantolonuyla dururken hayal edebiliyordu. Çizmeler yerde ağır bir şekilde takırdadı. Yine kumaş hışırtıları duyuldu.

Ne biçim bir kadınım ben? diye düşündü Mary, Stephen yatakta yanına girerken. Stephen'ın vücudu onunkine değmiyordu fakat Mary gevşeyemiyordu. Kendi vücudu onun varlığının hissiyle zonkluyordu. Stephen onun üzerinde nasıl böyle bir etki bırakabiliyordu? Hayatı darmadağınıktı ve toparlaması gerekiyordu ama neredeyse umursamıyordu bile. Bunun yerine kaskatı bir halde yatıyor, Stephen'ın kendisine dokunmasını umuyordu; dokunmayacağını bilerek.

Ve dokunmadı... Uzun, yavaş, acı verici dakikalar geçti. Mary onun kendisinin uyuduğunu sanıp sanmadığını merak etti. Stephen'ın bunu umursayacağını sanmıyordu; özellikle içinde bulundukları durumda. Mary onun kendisine dokunmaya niyetli olmadığını anlamaya başlıyordu. O gün daha önceki sözlerine rağmen, onu gerçekten reddediyordu. Tanrım, aralarında en azından tutku ve şehvet yoksa hiçbir şeyleri ve umutları kalmamış demekti! Ve ne kadar umutsuzca dilerse dilesin, onun kendisine dönmesini asla sağlayamazdı!

Mary dehşete kapılmıştı. Stephen neredeyse bir gecede ona karşı kayıtsız hale gelmiş olabilir miydi? Algıladığı ihanet, aralarındaki tutku ateşini söndürmüş olabilir miydi?

Genç kadın hızlıca düşündü. Tutku bir kadının en eski silahıydı. Kendileri için yeni bir başlangıç veya en azından tek bir yakınlık şekli olabilirdi. Baştan çıkarma da en eski barışma yöntemlerindendi. Ve Stephen onu reddetmezdi, değil mi? Acaba Mary onu baştan çıkaramaz mıydı?

Hem umutsuzluktan hem de cesaretten doğan bir hareketle, Mary ona döndü. Stephen ona sırtını dönerek yatmıştı. Mary reddedilmekten korkmasına rağmen kocasının omzuna dokundu.

Stephen taş kesilmişti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, soğuk bir sesle.

Verebileceği bir cevap olmadığından, Mary elini onun kalın kolundan aşağı kaydırdı ve vücudunu onunkine, göğüslerini sırtına ve kasıklarını kalçasına dayadı. Sonra dudaklarını ensesindeki, kulağının hemen altındaki o tatlı noktaya bastırdı.

Stephen irkildi. "Kes şunu. Seni uyarıyorum!"

Sesi sertti. Mary donup kaldı. Stephen'ın ses tonunun öfkeden mi yoksa arzudan mı kaynaklandığını merak ediyordu. "Stephen, ben senin karınım."

Stephen bir şey söylemedi. Ancak Mary onun sert, düzensiz nefesini duyabiliyordu.

Mary onu sevdiğini söylemek isteyerek daha da yaklaştı ve elini onun göğsünden aşağı, karnına doğru kaydırdı. Bir anda şaşkınlıkla inledi. Stephen'ın erkekliğinin ucu eline değmişti; kalın, sert ve dimdikti. Mary benliğini saran mutluluğu hissetti. Aralarındaki uçuruma rağmen, Stephen onu hâlâ arzuluyordu.

"Stephen," diye fısıldadı fakat sesi daha çok inilti gibi çıktı. Parmakları kocasının erkekliğini kavradı ve Stephen bir kez derin ve sert bir nefes aldı.

"Sen bir cadısın," dedi, dişlerini sıkarak.

Mary onun kendisine direndiğini fark etti ama nedenini anlayamadı. "Hayır, ben senin karınım," diye karşılık verdi. Kendi acı verici heyecanı onu tarifsiz bir şekilde cesaretlendirmişti. Stephen'ın öğrettiği şekilde onu okşadı. Genç adam boğuk bir zevkle inledi. Mary ise titremeye başlamıştı. "Lütfen, Stephen. Bana gel, ah, sevgilim, lütfen."

"Lanet olsun sana," dedi Stephen. Yine de beklenmedik bir hızla dönerek Mary'yi altına aldı. Genç kadın ona sımsıkı sarılırken bacaklarını iki yana açtı. Stephen'ın erkekliği kasıklarına dayanmıştı ama kocası hiç kıpırdamıyordu.

Göz göze geldiler. Stephen adeta işkence çekiyordu.

"Neden kendinle savaşıyorsun?" diye haykırdı Mary. "Neden benimle savaşıyorsun? Gel, sevgilim, lütfen!"

Stephen kıpırdadı. Tek kelime etmeden karısının içine girdi ve derinliklerine kadar gömüldü. Mary zevkle inledi. Stephen yavaşça geri çekilirken ve kendini kontrol etmeye çalışırken bütün vücudu titriyordu. Sonra yavaşça, çok yavaşça tekrar girdi.

Mary ağlıyordu. Hiç bu kadar zevk aldığını hatırlamıyordu. Yine de kocasının açıklanamaz bir şekilde kendini kontrol etmeye çalıştığını hissediyordu... ama neden?

"Stephen," diye inledi. "Buna... dayanamıyorum."

Stephen inledi ve kontrolünü kaybetti. Hızlı, sert ve çılgınca gidip gelmeye başladığında Mary haykırdı. Başını arkaya atmış, tarifsiz bir zevkle, içgüdüsel bir şekilde hıçkırıklara boğulmuş; ne olduğunu bilmese de kazandığını anlamıştı.

Stephen onu öpmek için duraksadı. Mary ağlıyordu. Stephen onu açık ağızla, iştahla öpüyordu ve yatağın dışında Mary'ye karşı bir şey hissetmiyorsa bile, en azından burada sonuna kadar hissediyordu. Öpücükleri ikisini de şaşırtarak genç kadını yine doruğa taşıdı.

Stephen'ın hırıltısı derinden ve uzundu. Kendini şehvete kaptırmış halde, tüm gücüyle derinlere girip çıkıyordu. Mary yine de çok mutluydu.

Tutkuları kontrolden çıkmıştı. Yatağın üzerinde güreşir gibi sevişirken neredeyse yere yuvarlanacaklardı. Stephen dizlerinin üzerinde doğruldu; Mary de aynı şeyi yaptı. Yine öpüşürken dilleri de az önce vücutlarının yaptığı gibi sevişiyordu. Stephen hızla onu diğer tarafa çevirdi. Mary yatak başlığına tutundu. Stephen'ın eli genç kadının kabarmış, nemli sıcaklığını kavradı. Mary'nin kulağına güzel bir söz ve sonra fazlasıyla açık saçık bir şeyler fısıldadı ve genç kadın daha fazla dayanamadı. Stephen bu kez arkasından girerek rahmini sıcak tohumlarıyla sularken, Mary zevkle ve mutlulukla sarsılıyor, ölüp yeniden doğarken kendi kendine gülümsüyordu. Sonuçta hâlâ umut vardı.

"Lütfen benden uzak durma, Stephen."

Stephen sırtüstü yatmış, örtüleri beline kadar çekmiş. kolunu yüzüne örtmüştü. Bir süre önce aklı başına gelmişti ama kolunu indirip Mary'ye bakmak istemiyordu. Yüz ifadesini Mary'nin göremediğini biliyordu. Zaten yeterince açık vermemiş miydi? Bir sarhoşun ön-

ceki geceki ölçüsüzlüğünden pişman olması gibi, son bir saatin her anından pişmanlık duyuyordu çünkü bunu defalarca tekrarlamaktan kaçınamayacağını biliyordu.

Yavaşça kolunu indirdi. Mary küçük göğüsleri ve soğuktan sertleşmiş göğüs uçlarıyla yanında rahatça oturuyor, saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, alevlerin ışığında altın sarısı renkte parıldıyordu. Az önce koca bir kâse süt içmiş bir kedi yavrusu gibi mutlu görünüyordu. Mary'nin ona seslenirkenki sesi sakindi; gülümsemesi ise değildi. Aynı anda hem davetkâr, hem alaycı hem de memnundu.

Stephen kendine küfrediyordu. Onu ve yüz ifadesini böyle görmek, birbirlerine ne kadar uygun olduklarını bilmek, şimdi bile kasıklarının karıncalanmasına neden oluyordu. Endişelerinde haklı çıkmıştı. Tutkusu sınır tanımıyordu ve Mary bunun farkındaydı; üstelik bundan çok da mutlu olmuştu. Aslında, yanında oturan kadın tekrar tekrar sahip olabileceği kadar güzeldi ama lanet olsun ki onda kendisinin hayranlık duyması gereken hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyordu. "Memnun görünüyorsun," dedi, soğuk bir sesle.

"Memnunum." Mary hâlâ gülümsüyordu. "Beni memnun ettin."

Stephen doğrulup oturdu ve ona yukarıdan baktı. "Niyetim seni memnun etmek değildi."

"Hayır, yüzünü bana dönmektense acı çekmeyi tercih ettin. Neden? Yersiz bir gurur yüzünden mi?"

"Çok fazla soru soruyorsun, kadın. Ben senin efendinim. Tek bir soruna bile cevap vermek zorunda değilim."

Mary incinmişti. "Az önce muhteşem bir tutkuyu paylaştık ama sen hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın, değil mi? Böylece işlemediğime yemin ettiğim ihanetin bedelini ödetmeye devam edeceksin!"

"Karşılıklı şehvetten başka bir şey paylaşmadık," dedi Stephen sertçe. Mary'ye inanmaması gerektiğini kendine bir kez daha hatırlattı; inanmamalıydı. Gerçekler ortadaydı. Bütün gerçeklere rağmen ona inanması için deli olması gerekirdi.

Mary kızmıştı. "Lordum," dedi, fazla tatlı bir sesle, "bilin ki erkek ve kadınların birleştiğine çok kez şahit oldum. Sizi temin ederim ki şehvetleri ve arzuları bizimkine asla ama asla benzemiyordu! Beni aptal mı sanıyorsunuz?"

"Erkek ve kadmların birleştiğine mi şahit oldun?" diye sordu Stephen. Hayreti aniden yatıştırılamaz bir keyfe dönüştü. Elbette şahit olmuştu; merakı sınır tanımıyordu ki. "Yani bana gizlice sevgilileri izlediğini söylüyorsun ve kızarmıyorsun bile, öyle mi?"

"Şey, altı ağabeyim var, Stephen. Ve kendime hâkim olmam imkânsızdı. Neden kadınlara bu kadar meraklı olduklarını çok merak ettim. Açıkçası, gerçeği öğrendiğimde sadece komik olduğunu düşündüm, o kadar."

Stephen kendini tutamayarak güldü; Mary'yi çalıların arasına gizlenmiş halde, sevişen çiftleri izlerken hayal etmek çok kolaydı. Mary de onunla birlikte güldü. Bunu fark edince Stephen hemen ciddileşti. Sonra karısına uzun, cüretkâr bir bakış atıp genç kadını hayal kırıklığına uğrattı. "Gerçekten nefes nefese bir halde birbirlerini mıncıklamalarını komik bulmuştum; sen bana hiç de komik bir tarafı olmadığını öğretene kadar."

Stephen bakışlarını kaçırmaya zorlarken erkekliğinin istemsiz bir şekilde sertleştiğini hissetti. "İstediğine inanabilirsin. Tutkumuzun özel olduğuna inanmak istiyorsan, öyle olsun. Ben bir oğul istiyorum. Senden bir oğul istiyorum; ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Hepsi bu."

Mary gözünü bile kırpmadan ona baktı. Sonra tekrar, bu kez kibirle gülümsemeye cesaret etti. "Öyle diyorsanız öyle olsun, Lordum."

Ertesi sabah Mary onu elleriyle ve ağzıyla uyandırdı. Sonrasında tatlı kahkahalarıyla daha da meydan okudu.

Mary çok şanslı olduğunu biliyordu. Nedeni ne olursa olsun, yazgı ona iyi davranmaya karar vermişti. Stephen'la sağlam bir ateşkes imzaladıklarının farkındaydı.

Stephen geceleri onunla sevişiyor, tutkusu gülünç sözlerini yalanlıyordu. Ellerini Mary'nin vücudundan uzak tutamıyordu; tutkuları inkâr edilemezdi ve kesinlikle sıradan değildi. Geceleri odalarına ve yataklarına girdiklerinde, Mary zevki, mutlak özgüveni ve tatlı umudu yaşıyordu.

Gündüzleriyse Stephen kibardı. Genç kadın da buna karşılık son derece nazikti. Stephen'ın kendisini henüz bağışlamadığını veya olanları unutmadığını bilecek kadar gerçekçiydi; kocası ona henüz güvenmiyordu. Ancak yine de çoğu saygın erkeğin karısına davrandığı gibi davranıyordu ve bu kadarı yeterliydi. Şimdilik. Bu, ihtiyaçları olan başlangıçtı; Mary'nin umut ettiği başlangıç. Zamanla, daha önce yaptığı gibi Stephen'ın ona sıcak ve samimi bakışlar atacağını umuyordu. Zamanla takdirinin kanıtı olarak hediyeler, hatta aşkının tohumları bile olabilirdi. Zamanla bir gül daha gelebilirdi.

Günler geçiyordu. Mary'nin acelesi yoktu. Stephen geceleri tutkusunu ona yağdırmaya devam ettiği sürece, gündüzleri araları iyi olduğu sürece, evlilikleri kesinlikle iyileşme yolunda demekti.

Tek küçük sorun, Mary'nin hamile olduğu gerçeğiydi. Henüz Stephen'a söylememişti. Henüz... Endişelenmekten kendini alamıyordu çünkü dürüst davranmamaktan nefret ediyordu ve Stephen gerçeği kendisi öğrenirse tepkisinin ne olacağını kestiremiyordu. Bu kez onu açıkça yalancılıkla suçlayabilirdi. Elbette ki gerçeği ona yakında söylemesi gerekecekti ama bir ay daha bekleyecekti. Kanamaları her zaman düzensiz olmuştu, dolayısıyla Stephen onu düzenbazlıkla suçlayamazdı. Aslında öyleydi ama Mary'nin başka seçeneği yoktu. Evlilikleri henüz olması gerektiği kadar sağlamlaşmamıştı. Genç kadın tutkularını sürdürmeye kararlıydı çünkü paylaştıkları tek yakınlık biçimi buydu. Stephen onun hamile olduğunu bilirse, onunla sevişmeye hemen son verebilirdi. Mary'nin vücuduna düşkün olsa da, kendi hissettiği mecburiyetten hoşlanmıyordu ve genç kadın bunun farkındaydı. Stephen henüz ona ihtiyacı olduğunu itiraf etmeye hazır

değildi. Mary de yataktan kaçması ve zevki başka yerde araması için ona herhangi bir neden vermek istemiyordu.

Her şey gayet iyi gittiğinden, o gün Stephen sabahın ilerleyen saatlerinde onu bulmak için mutfağa geldiğinde Mary şaşırdı. Bildiği kadarıyla Stephen mutfağa hayatı boyunca hiç girmemişti. Genç kadın onu görünce donup kaldı; bütün aşçılar, hizmetçiler ve çocuklar da. Stephen'm yüzünün asık olduğunu fark edince Mary gerildi. İncelediği etli böreği yanındaki hizmetçinin ellerine tutuşturdu ve hemen kocasına koştu. "Lordum? Sorun nedir?"

Stephen'ın gülümsemesi tam bir neşe taklidiydi; aslında hoşnutsuz olduğunu açıkça gösteriyordu. Mary'nin kolunu tutarak onu dışarı çıkardı. "Bir ziyaretçin var."

"Ziyaretçi mi?" Mary şaşırmıştı. "Kim olabilir?"

Stephen tekrar gülümserken tavrı son derece sevimsizdi. "Ağabeyin Edward."

Mary donup kaldı. Yüzündeki bütün kan çekilmişti. "Edward mı?"

Stephen'ın sırıtışı alaycıydı. "Neden şaşırdın ki hayatım? Böyle bir ziyaret beklemiyor muydun?"

Bütün barışma çabaları ciddi tehlike altındaydı ve Mary bunu biliyordu. Stephen ona iğrenç bir hainmiş gibi baktı. "Hayır!" diye bağırdı Mary, Stephen'ın kollarını tutarak. "Hayır! Hayır! Edward'ı ben çağırmadım! Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum!"

"Onu sen çağırmadıysan ve ne anlama geldiğini bilmiyorsan," dedi Stephen, soğuk bir tavırla, "birazdan anlayacağından eminim. Seni salonda bekliyor, karıcığım."

21. BÖLÜM

Stephen onu mutfaktan çıkarıp arka avludan geçirerek kaleye götürdü. Mary onun uzun, kararlı adımlarına yetişebilmek için koşturmak zorunda kaldı. Stephen onun elini o kadar sıkı tutuyordu ki Mary'nin geride kalması mümkün değildi. Stephen'ın öfkeli olduğu ve en kötüsünü düşündüğü şüphesizdi. "Stephen! Dur! Lütfen!"

Hizmetkârların sıcak yemekleri salona çabucak taşımak için kullandığı arka kapıda yüz yüze duraksadılar. Mary çaresizdi ve talihsizliğine inanamıyordu; Edward'ın zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Neden sonraki aylarda, Stephen onun masumiyetine inandığında ya da en azından gizlice dinleme olayı neredeyse unutulacak kadar geçmişte kaldığı bir zamanda gelmemişti ki? Mary umut etmekte haksız olmadığını, bir-iki ay daha beklese Stephen'ın yumuşayacağım düşünüyordu; sadece ateşli bir tutkudan fazlasını paylaşabileceklerine, bir kez daha birbirlerine güvenebileceklerine inanıyordu.

"Ağabeyini karşılamak istemiyor musun?"

"Hayır!" Kelime, Mary daha düşünmeye fırsat bulamadan, ağzından çıkıvermişti. Ve konuştuğu anda, Edward'ı görmeyi reddedebileceğini ve bunu yaparak Stephen'ın güvenini daha fazla kazanabileceğini anladı. Ağabeyini görmeyi reddetmeliydi. Ailesine sırt çevirirse, özellikle

de şimdi ve hem de böylesine açıkça, Stephen artık onun sadakatini kazandığına inanabilirdi.

Yine de bunu yapamazdı. Genç kadının özü bu düşünceye karşı çıkıyordu. Öncelikle ihanet suçunu işlememişti, kocasına olabileceği en iyi eş olmaya çalışıyordu ve ailesiyle bağlarını koparmak istemiyordu; ne şimdi ne de gelecekte. Bunu yapmayacaktı.

Ayrıca Edward ailesinden haber getirmiş olmalıydı. Carlisle savaşından sonra kendi ailesiyle Stephen'ınki arasındaki düşmanlık yeniden canlanmışken ve orada burada çatışmalar her gün sürerken İskoçya'yla arasında hiç yazışma olamamıştı.

"Edward'la konuşmak istemiyor musun?" diye sordu Stephen, gözlerini kısarak.

Mary'nin gözleri doldu. İçine karanlık bir önsezi doğdu; kısa süre sonra bundan pişmanlık duymaya başlayacağını hissediyordu. "Hayır, onunla konuşmalıyım." Sesi hem öfkeli hem de kırgındı.

Stephen'ın gülümsemesi de hüzünlüydü. "Önden buyur, karıcığım," dedi, yolu işaret ederek.

Ses tonu alaycıydı. Mary onun gözlerinin içine baktı. "En kötüsüne inanma. Lütfen. Stephen, sana ihanet etmeyeceğim."

"Bunu yakında göreceğiz, değil mi?" diye karşılık verdi Stephen, soğuk bir tavırla.

Mary o anda sinirlendi. Stephen ne kadar çabuk önyargıya kapılıyordu! Mary ona aldırmadan salona girdi.

Salon ender bir şekilde bomboştu. Uzun masanın başında, yanında babalarının en yakın adamı Fergus'la birlikte oturan ağabeyi dışında. Yaşadığı zorluğa rağmen Mary'nin içi mutlulukla doldu. Edward'ı çok seviyordu ve görüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kendini kocasının elinden kurtararak en büyük ağabeyinin kollarına koştu.

Edward ona sarılırken Mary hafifçe haykırdı. Ağabeyi onu severdi. Mary yürümeye başladığı andan itibaren, Edward onu yaramazlıklarının sonuçlarından kurtarmak için daima yanında olmuştu ve sonrasında da onun özgür ruhunu daima savunmuştu. Sadece

ağabeyi ve bir anlamda kahramanı değil, aynı zamanda çok özlediği, umutsuzca ihtiyaç duyduğu, çok sevgili bir arkadaştı. Edward sonunda onu bırakınca, bu kez de Fergus devasa kollarıyla Mary'ye sarıldı. İriyarı kızıl saçlı adam onu bıraktığında Mary gözyaşlarını sildi. Aynı anda hem mutlu hem de üzgündü.

"Ne kadar güzel görünüyorsun, kardeşim," dedi Edward, gülümseyerek Mary'yi baştan aşağı süzerken. Gülümsediğinde, Mary'nin tanıdığı en yakışıklı adamlardan biri oluyordu. Dişleri bembeyaz, teni çok esmer, saçları bazen siyah görünecek kadar koyu kumraldı. "Evlilik sana yaramış olmalı."

Mary neredeyse gülecekti. Daha birkaç gün önce bu yorumu çok samimi bir şekilde kabul ederdi. O sırada Stephen'ın arkasında durduğunu, sessizce dinlediğini ve izlediğini fark etti. Kararlı bir tavırla gülümsemesini korudu. "Evlendiğime pişman değilim." Bu gerçekti. Stephen'ın anlamasını umuyordu.

Stephen'ın ona bakışları açıkça düşmancaydı. Mary neredeyse geri çekilecekti. Genç adam ona alaycı bir tavırla gülümsedi. "Size ziyaretçilerinizle keyifli bir sohbet dilerim, madam. Hiç şüphesiz yalnız kalmak istersiniz, ben de gidip kendi işlerimle ilgileneyim."

Stephen gidiyordu. Mary ağabeyini unutarak onun peşinden koştu. "Bir dakika! Lordum!" Mary ona yetişti. "Stephen, ne yapıyorsun? Neden beni Ed'le yalnız bırakıyorsun? Neden sen de bizimle kalmıyorsun?" Kısık, telaşlı bir sesle konuşuyordu.

"Kendine güvenmiyor musun, Mary?"

Mary yüzünü buruşturdu. "Beni sınamak mı istiyorsun?"

"Kendi kendini yargılamanı istiyorum," dedi Stephen ve kararlı adımlarla Mary'nin yanından geçip gitti. Ağır ön kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Mary ürperdi. Stephen'ın ona güvenmemesi bir yana, neden onları yalnız bıraktığını söylemese, Mary kocasının delirdiğini düşünürdü kesinlikle. Oysa deli filan değildi çünkü genç kadına ağabeyiyle ihanet oyunları oynama şansı vermemek için yanlarında kalmak yerine,

istedikleri gibi komplo kurabileceklerini belli etmek için soğuk ve kararlı bir tavırla onları yalnız bırakmıştı.

"Ziyaretimden pek memnun kalmış gibi görünmüyor," dedi Edward, iç çekerek. "Ben sana sarılırken öldürecekmiş gibi bakıyordu. Ne yazık ki nedeninin yersiz bir kıskançlık olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, seni kıskandığı filan yok, Ed," dedi Mary.

"Sen iyi misin, Mary?" diye sordu Edward, Fergus kaşlarını çatarken.

"Elbette ki iyi filan değil," dedi Fergus, koyu İskoç aksanıyla. "Kız Şeytan'ın ta kendisiyle evlendi. Onu alıp eve götürmeliyiz, Ed."

"Hayır!" diye haykırdı Mary, bu fikirden gerçekten şoke olarak. "O kadar kötü değil, Fergus, gerçekten." Sakinleşmek için bir nefes aldı. "Sadece bizi yalnız bıraktığı için şaşırdım." Ancak şaşkınlığı geçiyordu. Acaba Mary'yi gerçek yüzünü göstermesi için kandırmaya mı çalışıyordu? Çünkü onu asla tek başına bırakacağını sanmıyordu; yakında casusları olmalıydı. Kalp atışları hızlandı... Mary'nin niyeti bu olmadığına göre, casuslarının rapor edecek bir şeyi de olmayacaktı.

"Mary?" Edward kardeşinin kolunu tuttu. "Onunla evlendiğin için gerçekten üzgün değil misin?" Sesi o kadar kısıktı ki casuslar onu duyamazdı. Edward da çok kurnaz bir adamdı.

"Hayır, Ed, Stephen'ın karısı olduğum için hiç pişman değilim." Mary normal bir sesle konuşuyordu. *Casuslar beni istedikleri gibi duyabilirler,* diye düşündü, memnun bir tavırla. "Ama kolay olmadı. Kocamın güvenini kazanmak için çok çabalıyorum. Onu gizlice dinlerken yakalayınca beni ihanetle suçladı."

Edward'ın yüzü soldu. "Mary, babamızın sözünü mü dinliyorsun? Kocana karşı casusluk mu yapıyorsun?"

"Hayır! Hayır! Babam benden casusluk yapmamı istediğini sana da mı söyledi? Kocama karşı asla casusluk yapmam! Ama meraklanmıştım ve meraklandığımda nasıl olduğumu bilirsin." Mary gözlerinin sıcak yaşlarla dolduğunu hissetti. "Aptalca davrandığım için nasıl da pişmanım, bilemezsin! Tam evliliğimizin ne kadar güzel olabileceğini

keşfetmeye başlamışken, beni onu dinlerken yakaladı. Ve şimdi bunun etkisini atlatmaya çalışıyoruz; Stephen beni bağışlamaya, belki de masum olduğumu anlamaya çok yaklaşmıştı ama sen çıkageldin. Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim ama şimdi Stephen beni yine bir hain sanıyor çünkü senin benden bilgi almaya veya ona karşı benimle komplo kurmaya geldiğini sanıyor."

Edward iç çekerek kardeşini masaya doğru götürdü. "Çok üzgünüm. Açıkçası, Malcolm beni işgalle ilgili onu neden uyarmadığını öğrenmem için yolladı. Düğün yeminini bozmayacağını ona söylemekten mutluluk duyacağım. Aslını istersen, seni çok iyi tanıdığım için bunu zaten söylemiştim."

Mary ağabeyine sarıldı. "Teşekkür ederim, Ed." Edward'a babalarının kendisinden böyle korkunç bir şeyi nasıl isteyebildiğini soracaktı fakat bunu düşünmek bile çok fazla acı verdiği için vazgeçti.

Bunun yerine kocasını düşündü ve casuslarının ona vereceği raporu hayal etti. Keyfi açıkça yerine geldi. "Şimdi, bu kadar siyaset yeter. Edgar iyi mi? Carlisle'da yaralandığını duydum."

Edward ve Fergus yemeğe kaldılar. Mary çok mutluydu. Sürekli gülüyor ve gülümsüyordu. Evliliği açısından bir felaket darbesi olarak başlayan şey, şimdi harika bir fırsata dönüşmüştü! Stephen'ın casusları, genç kadının ağabeyiyle konuşmasını detaylıca aktaracaktı, böylece Stephen, Mary'nin casusluk yapmadığını ve asla yapmayacağını öğrenecekti.

Görünüşe bakılırsa Stephen henüz casuslarıyla konuşmamıştı çünkü öğle yemeği sırasında halinden memnun görünmüyordu. Mary'ye aldırmıyordu ve genç kadının her kahkahasında, dudaklarını sertçe birbirine bastırıyordu. Mary aldırmıyordu. Yakında, çok yakında Stephen gerçeği öğrenecekti ve o zaman karısına aldırmazlık edemeyecekti.

Başlangıçta Stephen ve konuğu Edward arasında büyük bir gerginlik vardı. İlk defa karşılaşmıyorlardı; Londra'da sarayda hem düğünden önce hem de sonrasında konuşmuşlardı. Mary o zaman

gayet iyi anlaştıklarını hatırlar gibiydi. Şimdi, Carlisle'dan bu kadar kısa süre sonra, Edward asık yüzlü ve sessizken, Stephen da keyifsiz ve dalgındı. Kocası, Mary'nin sohbet girişimlerini her seferinde savuştururken arayı düzeltmek Kontes'e kalmıştı.

Leydi Ceidre sosyal ortamlarda düşman taraflara aracılık etmekte ustaydı. Hem Edward'ı hem de Stephen'ı çabucak keyifli bir sohbete sürükleyiverdi. Gerginlik bir kez hafifleyince çabucak ortadan kalkıverdi. Carlisle savaşına, aralarında uçurum gibi duran savaşlara ve siyasete rağmen Stephen ile Edward'ın birbirinden hoşlandığı çok geçmeden anlaşıldı. Giderek daha dostça sohbet etmeye başladılar. Kontes'in rehberliğiyle (Leydi Ceidre durumdan memnun, başarısını sessizce izliyordu), bütün politik konulardan dikkatle uzak duruyorlardı.

Mary ağabeyi ile kocasını izlerken mutluluğu daha da arttı. Edward'ın bir gün İskoçya Kralı olacağından şüphesi yoktu ve bu Northumberland için harika bir şey olacaktı. Edward babasından daha az şiddet eğilimli olduğundan –daha az cesur olduğundan değil, daha barışçıl bir kişiliği olduğundan– sınırdaki sürekli savaşlar azalabilir, hatta sona erebilirdi. Mary bir gün barışın hâkim olduğunu, kocası ve ağabeyiyle aynı sofrada yemekler yediğini, ikisi arasındaki dostluğun giderek daha da güçlendiğini hayal edebiliyordu.

Edward ve Fergus yemekten sonra ayrıldılar. Alnwick'e büyükçe bir birlikle gelmişlerdi ve bütün bu süre boyunca adamları surların dışında beklemişti. Mary onların gidişini surlardan izlerken hem umutlu hem de üzgündü. Ağabeyini bir daha ne zaman göreceğini ve hayallerinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ediyordu.

Stephen nihayet o gece yanına geldiğinde Mary odada huzursuzca volta atıyor, kocasını bekliyordu. Öğle yemeğinden sonra Stephen ortadan kaybolmuştu ve Mary onu o zamandan beri görmemişti. Bütün öğleden sonra ve akşam boyunca bu anı beklemişti. Stephen şimdiye kadar onun masumiyetini öğrenmiş ve genç kadının affı yaklaşmış olmalıydı.

Stephen onun hâlâ uyanık olduğunu görünce şaşırdı. Sonra soğuk bakışlarını kaçırdı ve soyunmaya başladı.

Mary afallamıştı. Stephen bir şey söylemeyecek miydi? Yoksa hatalı olduğunu itiraf etmeyecek kadar gururlu muydu? Artık umursamıyor muydu? Hayır, bu imkânsızdı! Mary, "Lordum, size yardım edeyim," diyerek ileri atıldı.

Stephen ona bakmadı bile. "Kendim halledebilirim," dedi, karısının ellerini kemerinden çekerek. "Yatağa git."

Mary donup kaldı. Bir terslik vardı. "Stephen?" Avcunu genç adamın sırtına dayadı. Stephen daha iç tüniğini çıkarmamıştı fakat hemen döndü ve Mary'nin eli onun vücudundan kaydı.

"Beni rahatsız etme, Mary."

"Ne... sorun ne?"

"Sorun ne mi?" Stephen sertçe güldü. "Hiç, canım, hiçbir sorun yok."

"Ama casuslarınla konuşmadın mı?" diye sordu Mary, açıkça.

Stephen iç tüniğini yere bırakırken dönüp karısına baktı. Alevlerin ışığı geniş, kaslı, çıplak göğsünde dans ediyordu. "Casuslarım mı?"

Mary'nin keyfi kaçmıştı. "Bugün Edward'la görüşmemi casuslarına dinletmedin mi?"

"Hayır, Mary, dinletmedim."

Genç kadın öyle büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki konuşamıyordu. Gözleri dolmaya başladı.

"Ne kadar da gerginsin." Stephen oturarak çizmelerini çıkardı.

"Neden?" diye fısıldadı, yaşlarıyla bulanıklaşmış görüşünün ardından Stephen'a bakarak. "Neden dinletmedin?"

"Casuslarım olmasını istediğin için." Stephen çırılçıplak ayağa kalktı ve onun yanından geçerek yatağa doğru yürüdü. "Casuslarım değerli bir şey öğrenemezdi çünkü onların duyup bana aktarmalarını istediğin şeyler dışında bir şey söylemeyecektin."

Mary afallamıştı. İçgüdüsel bir şekilde geriledi. Bütün gün çok heyecanlanmış, sonunda masumiyetini kanıtladığını sanmış, hayatına

bir kez daha dönecek olan mutluluğun hayalini kurmuş; Stephen'ın ona sarılacağına, kulağına güzel sözler fısıldayacağına inanmıştı ve şimdi bütün dünyası başına yıkılmıştı. "Hiç öyle düşünmemiştim," diye fısıldadı. Ama bir açıdan da öyle düşünmemiş miydi? Ağzından çıkan her kelimede casusları düşünmemiş miydi?

"Haydi ama Mary, senin gibi akıllı bir kız bunu düşünmüştür. Senin bunu beklediğini gayet iyi bilirken zamanımı seni izleterek geçiremezdim." Stephen'ın bakışları kısa ama yakıcıydı. Genç adam yatağa girdi.

Mary boş gözlerle alevlere baktı. "O kadar akıllı değilim," diye fısıldadı sonunda. Sırtüstü uzanarak gözlerini kapamış kocasına bakmak için kızgınlıkla döndü.

Aniden yatağa, Stephen'ın üzerine fırladı ve yumruklarını peş peşe indirmeye başladı. Stephen hemen karısının bileklerini yakalayarak onu engelledi. "Ne oluyor böyle?"

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdı Mary. O anda bu doğruydu. "O kadar çok çalıştım ki..."

Stephen onu dizlerinin üzerine kaldırdı ve yüz yüze geldiler. "Çok mu çalıştın, Mary? Ne için? Güzel vücudunu kullanarak sana güvenmemi, geçmişi unutmamı sağlamak için mi?"

"Hayır!" Mary kocasının ellerinden kurtulmaya çabaladı ama yapamadı. "Yeminimi asla bozmayacağımı sana kanıtlamak için!"

"Keşke bu doğru olsaydı." Stephen onu bıraktı. "Keşke doğru olsaydı."

"Doğru! Lanet olsun! Bir İskoç olduğum için casusluk yaptım ve senin de İskoçya'ya ihanet etmeyi planladığın açıktı! Bunu itiraf ediyorum! Ancak Malcolm'ı uyarmaya kalkışmadım ve böyle bir niyetim de yoktu!"

"Bir intikam meleği gibi görünüyorsun." Stephen, bir an Mary'nin saçlarına dokundu. "İnsanın senden şüphe etmek için deli olması gerek."

Mary hareketsiz kalarak ona hayretle baktı.

Stephen acı bir ilaç yutmaya zorlanmış gibi gülümsedi. "İnsanın sana inanması için de deli olması gerek."

"Bu haksızlık!"

"Düğün yeminin senin için neden bu kadar anlam taşısın ki, Mary? Bütün hayatını benden, Normanlardan, İngiltere'den nefret ederek geçirmişken?"

Mary cevap vermeden önce bir an dikkatle duraksadı çünkü cevabı acı verici bir kumardı. "Normanlardan nefret ediyordum, evet. Ama senden değil."

Stephen ona baktı.

Genç kadın kızarırken Stephen'ın bu konuda yorum yapmamasını umdu. Keşke gururu daha zayıf olsaydı. Gururu şimdi ona hiçbir yarar getirmezdi. Sesi fısıltı gibiydi. "Senden asla nefret etmedim." Genç adamı ilk gördüğü anı düşündü; ne kadar güçlü ve yenilmez, ne kadar mağrur, soylu ve erkeksi görünmüştü. Onu iki yıl önce Abernathy'de gördüğü an âşık olmuştu.

Stephen sonunda konuşabildiğinde sesi alaycıydı: "Şimdi de sıra o büyük itirafa mı geldi? Beni sevdiğini mi söyleyeceksin yoksa?"

Mary boğulacak gibi oldu. "Her şeyi o kadar zorlaştırıyorsun ki."

Stephen sessizce karısına baktı.

"Benim sevgimi hak etmiyorsun," dedi Mary, uzun bir duraksamadan sonra. Stephen'ın zalimce şüpheleri ve alaycılığı, genç kadının bütün duygularını açıkça söylemesini imkânsız hale getiriyordu. Aşkı öyle yasaktı ki önünde kalan tek seçenek, bir nefret duvarının arkasına gizlenmekti. Bir damla gözyaşını elinin tersiyle sildi.

"Ve o sevgiyi alamadığım da şüphesiz," dedi Stephen, kırıcı bir tavırla.

Mary arkasını döndü.

Genç adam onu yakalayıp sırtüstü savurarak altına aldığında Mary şaşkınlıkla inledi. Stephen'ın gözleri alev alev yanıyordu. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, madam."

Mary sesi soluğu kesilmiş halde başını iki yana salladı. Stephen çok kızgındı ve Mary korkmuştu. Ancak aniden heyecanlanmış, nefesi kesilmişti ve onun altında kaldığının, keyfine boyun eğmek zorunda olduğunun farkındaydı.

"Beni seviyorsan," dedi Stephen, boğuk bir sesle, "sana bunu kanıtlamanı öneririm."

Mary terliyordu. Dudaklarını ıslattı. "Yeterince kanıtlamadım mı?" Sesi tanınmaz halde ve boğuk çıkmıştı.

Stephen'ın gülümsemesi daha çok bir hayvanın dişlerini göstermesi gibiydi. "Bana aşkını yatakta asla kanıtlayamazsın, Mary. Demek istediğim bu değildi."

Birbirlerinin gözlerine baktılar. İlk heyecan geçmişti. Mary onun ne demek istediğini kavrarken yüreği sıkıştı. Stephen arkasını döndü ve genç kadına o gece bir daha dokunmadı.

Prens Henry ertesi gün Alnwick'e geldi. Yalnız değildi; yanında koca bir ordu vardı. Adamları kale surlarının dışında kamp kurarak göz alabildiğine yayıldılar. Arazi küçük, hareketli bir köye dönüşmüştü. Yerel halktan kadınlar tecavüzden korkarak saklanıyor, yerel çiftçiler, canlı hayvanları ya Stephen'ın emriyle ya da keyfi bir şekilde çok sayıda adamı doyurmak için kesilirken acılarını sineye çekmek zorunda kalıyordu. Günlerdir yağmur yağıyordu ama artık hava açılmıştı. Bu, huzursuz ve İngiltere'nin havasından sıkılmış paralı askerler için iyiydi. Adamları eğlendirmek için mızrak turnuvaları düzenleniyor, canı sıkılanlar kadınların peşinde koşuyordu.

Mary, sadece bir gece kalmaya niyetli olmalarına sevindi. Mutfak kızlarından biri adamların eline düşmüştü ve Mary onların zalimliğini birinci elden görmüştü. Gözyaşları içindeki zavallı kızla kendisi ilgilenmişti. Savaştan yeni dönmüş askerlerin eğilimlerine yabancı olmadığı bir gerçekti fakat Henry'nin paralı askerleri Mary'nin hayatı boyunca gördüklerinden daha kötüydü.

Önceki gece yüzünden hâlâ çok huzursuz olmasına ve Stephen'a onun yaptığı gibi aldırmamak istemesine rağmen dilini tutamamıştı. Disiplinsiz Normanların varlığına itiraz etmek için onu aramıştı; bu kadar Kuzey'de ne işleri olduğunu öğrenmek için de.

"Sadece bir gün ve bir gece kalacaklar," dedi Stephen. "Henry istese bile onları dizginleyemez ki istediği de yok zaten."

"Ama sen adamlarının ortalığı birbirine katmalarına, kadınlara istedikleri gibi tecavüz etmelerine izin vermiyorsun," diye hırladı Mary. Kocasına öfkeden titreyerek bakıyordu ama öfkesi konuştukları konudan çok daha derin bir şeyden kaynaklanıyordu.

"Benim adamlarım paralı asker değil," dedi Stephen ve karısını, kendisini daha fazla sorgulamasına izin vermeden başından savdı.

Mary, Stephen'ın durumu düzeltmesini beklememişti zaten. Bir daha itiraz etmeyecekti ve hizmetindekileri elinden geldiğince kendisi koruyacaktı. Surlardaki muhafızlara Norman şövalyelerden kaçmak isteyen yerli halkın içeri girmesine izin vermelerini emretti. Bunu yaparken davranışlarındaki ironinin de farkındaydı. Stephen onu bir yabancı olarak görüyordu fakat Mary onun insanlarını ve evini sahiplenmişti; Alnwick'i ve halkını korumak için elinden geleni yapıyordu. Verdiği kararları kocasının öğrenmemesini umuyordu ve öğrense bile, Stephen'ın karşı çıkacak kadar barbar olduğunu sanmıyordu.

Fakat Prens'in burada ne işi vardı? Mevcut askeri birliği değiştirmek için Carlisle'a gittiği söylense de, Mary onun varlığının çok daha fazla anlam taşıdığından korkuyordu.

Üstelik Henry onu ürkütüyordu. Aslında, adamlarından daha fazla korkutuyordu. Mary ona güvenmiyordu. Prens, fazlasıyla sorgulayan, gereğinden fazlasını gören keskin gözleriyle bakıyordu. Ancak Mary onu memnun etmesi gerektiğini de biliyordu.

Prens, platformda Stephen ve Mary'yle birlikte, Stephen ile Leydi Ceidre'nın arasında oturuyordu. Mary, Stephen'ın kendisini ondan uzak tutmasına seviniyordu; en azından iri cüssesiyle. Henry uzun süre yakınında olursa, bir terslik olduğunu kısa sürede anlardı.

Mary önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı. Stephen arkasını döndükten sonra bile kocasını baştan çıkarmaya çalışmıştı çünkü o gün kaybettiği ve kazanmak için bütün haftasını harcadığı yeri geri elde etmesi gerektiğini içgüdüsel olarak anlamıştı. Evliliklerinin böyle tepetaklak olmasına izin veremezdi. Ancak kesinlikle geri çevrilmişti. Stephen'ın kibarca gizlemeye çalışmadığı, açık reddedişi son darbeyi indirmişti. Mary hayatında ilk kez şaşkın ve yenik bir halde Stephen'ın yanında yatağa çökmüştü.

O sabah Isobel'in aynasına baktığında gözlerinin altındaki koyu renk halkaları fark etmişti. Berbat görünüyordu. Ve Henry buradayken, dikkatli bakışları üzerinde dolaşıyor, Mary'ye kendini son derece rahatsız hissettiriyordu. Genç kadın onun kendisini arzuladığından şüpheleniyor, bakışlarını gördüğünde zihninden utanç verici düşünceler geçtiğini tahmin ediyordu. Bu düşüncelerin ne olduğunu ise bilmek istemiyordu ama Stephen ona sevişmenin detaylarını iyice öğrettiğinden, ne olabileceklerini de gayet iyi tahmin edebiliyordu.

Akşam yemeğinde pek fazla konuşmadılar. Sohbet konuları genellikle önemsiz meselelerdi. Henry, Carlisle'daki birlikleri değiştirmek niyetinde olduğunu açıkça belirtti. Sonra Normandiya'daki yerine geri dönmeyi planlıyordu. Mary, Northumberland'ı veya İskoçya'yı etkilemediği sürece Normandiya'da neler olup bittiğiyle ilgilenmiyordu fakat muhtemelen herkes gibi o da, William Rufus'un, ağabeyi Robert'ın düklüğünde gözü olduğunu ve bir gün o toprakları ele geçirmek için harekete geçeceğini biliyordu. Prens bir kez daha bir ağabeyi için diğerine karşı savaşmaya gider miydi? Öyle olursa, bu kez hangi ağabeyini desteklerdi?

Yemekten sonra her zamanki eğlenceler düzenlendi; bir çalgıcı, bir ozan, hokkabazlar ve bir soytarı vardı. Mary yorgun olduğunu açıklayarak erkenden izin istedi ama yatağına gitmek yerine, dışarıdaki surlarda biraz temiz hava almaya karar verdi. Yıldızsız geceye bakılırsa, büyük olasılıkla ertesi gün yine yağmur yağacaktı.

Gözcüler kibarca mırıldanarak onu selamladıktan sonra kendi işlerine bakıp Mary'yi düşünceleriyle baş başa bıraktılar. Mary kürk astarlı pelerinine sarınmış, dışarıdaki kampta sönmekte olan kamp ateşlerine bakıyordu. Kahkahalar ve şarkılar –bazıları kadın sesiydi– yükseliyordu ve biri *gittern*'le[2] hüzünlü, yavaş bir melodi çalıyordu. İçeri girmek, Stephen'la paylaştığı odaya gitmek istemiyordu. Şimdi Henry burada olduğu için Stephen'ın geç saate kadar uyanık kalıp onunla planlar yapacağını düşünüyordu. İkisi iyi anlaşıyorlardı; sağlam bir arkadaşlıkları var gibiydi ancak Mary bunun nedenini anlayamıyordu. Henry'nin belli bir cazibesi vardı fakat Stephen'ın aksine, acımasızdı ve bu Mary'yi korkutuyordu. Prens de Stephen gibi güçlüydü; ancak Stephen'ın aksine, o en küçük oğuldu ve Fatih ona muazzam bir servet dışında bir şey bırakmamıştı. Henry ihtiyacı olan her şeyi kendisi yaratmıştı ve bugün prenslere yaraşır bir güce sahipti. Belki de Stephen'ın Henry'yle arkadaşlığı kişisel olmaktan çok siyasiydi. Ne yazık ki Mary öyle olduğunu sanmıyordu.

Mary, elinden geldiği sürece Stephen'ı düşünmek istemiyordu. Bunun yerine, gece karanlığındaki kampa, çok sayıda küçük ateşle aydınlanan manzaraya baktı ve kalbi sıkıştı. Kuzeye, İskoçya'ya doğru baktığını fark etti ama yurt özlemi çekmiyordu. Aslında bunu uzun zamandır hissetmiyordu.

Neler oluyor bana? diye merak etti. *Ülkemi seviyorum ama artık orası benim yuvam değil. Bu nasıl oldu; hem de bu kadar çabuk? Yuvam artık Alnwick. Bugün korumam altındakilere zarar verdikleri için o adamları öldürmek istedim;* benim *korumam altındakilere. Ulu Tanrım, belki de sonunda gerçekten bir İngiliz oluyorum.*

Ama bu o kadar kötü bir şey miydi? Yazgısı artık Northumberland'dı; bir gün buranın kontesi olacaktı. Ve yarı yarıya İngiliz'di, annesi, bir Sakson kralının torunuydu ki bu, hayatının büyük bölümünde görmezden geldiği bir gerçekti. Mary hüzünle gülümsedi.

---

2 Dört telli bir gitar. (ç.n.)

Kendini daima tam anlamıyla İskoçyalı hissetmişti ve hâlâ öyle hissediyordu fakat her nasılsa, evliliğini ve yeni evini kabullenmekten öteye geçmiş, burayı ve halkını gerçekten sevmeye başlamıştı. Hatta en büyük vasalından en düşük seviyedeki hizmetkârına kadar onlar da onu kabullenmişlerdi. *Hayır,* diye düşündü hemen, korkunç bir iç sızısıyla; hepsi tarafından kabul edilmemişti. Genç kadını hâlâ bir yabancı –ve daha kötüsü, bir hain– olarak gören lordu onu kabullenmemişti.

Evlilikleri aniden yeniden yıkılmaya başlamıştı. Üstelik Mary onu sevdiğini birçok şekilde söylemişti ama Stephen ona gülmüş, onunla alay etmiş, sürekli yalan söylemekle suçlamıştı. Mary ondan nefret etmek istiyor ama yapamıyordu.

Arkasından bir el ona dokununca Mary korkuyla sıçradı. Arkasını döndüğünde Henry ona gülümsedi. "Sizi korkutmak istemedim."

Mary hemen onun arkasına doğru bir bakış attı ama Prens'in arkasında kocasını göremedi. Henry'yle yalnızlardı. Bir an içinde yükselen soğuk paniği hissetti. *Hayır,* diye düşündü çılgınca, yalnız değillerdi; surlarda iki muhafız vardı. Mary onları fark edince rahatladı.

Henry onun düşüncelerini tahmin etmişti. "Korkmayın, Leydim, güvendesiniz. Yalnız değiliz." Her zamanki gibi sesinde alaycılık vardı.

Mary kendini zorlayarak gülümsedi. "Endişeli değilim, Lordum. Neden olayım ki?"

Henry gülümsedi ve ona dikkatle bakarak duvara yaslandı. Mary o gözlerde fark ettiği pırıltılardan hoşlanmayarak gerildi. "Şaşkınlığımı düşünebiliyor musunuz?" dedi Henry, yumuşak bir sesle. "Biraz hava alayım dedim ve burada sizi buldum."

Çok talihsiz bir tesadüftü fakat Mary bu düşüncesini dile getirmedi. Pelerinine daha sıkı sarındı. "Stephen yatmaya mı gitti?"

Henry, keyifli bir tavırla, "Hayır," dedi ve birçok kadının yüreğini hoplattığı kesin olan gülümsemesini takındı. "Aşağıda, ateşe bakarak düşüncelere daldı."

"Ben de gitsem iyi olur." Mary'nin daha önce şüphesi olduysa bile, Henry'nin gülümsemesi bütün şüphelerini silmişti. Genç kadını arzuladığı açıktı ve tavırlarıyla da bunu ortaya koyuyordu. Mary gerçekten tehlikede olduğunu sanmıyordu ama Henry'nin bakışından hoşlanmamıştı ve tavırlarından da rahatsız olmuştu çünkü sadece kur yapmıyor, aynı zamanda eğleniyordu; Mary'yle oynamak ona zevk veriyordu. Mary onun yanından geçmek için bir hamle yaptı fakat Henry aynı keyifli, kendinden emin gülümsemesiyle onu kolundan tutarak durdurdu. "Benden korkuyor musun, Mary?"

"Leydi Mary," dedi Mary, nefes nefese. Henry onun kolunu bırakmamıştı. Mary buna inanamıyordu. Ancak uygunsuz bir şey olmuyormuş gibi davranacaktı. "Ve hayır, neden korkayım ki?"

"Bence gerçeği gizliyorsun." Henry keyifli bir kahkaha attı. Bir an sonra kahkahası kesildi ve Mary'nin gözlerine baktı. "Kötü bir gece geçirmiş gibisin. Her şey yolunda mı?"

"Elbette," diye yalan söyledi Mary. Mary onun tutuşundan kurtulmayı umarak kıpırdadı fakat Henry'nin onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Aralarında dikkatli bir oyun sürüyordu. Mary açıkça itiraz etmek istemiyordu. Şu anda ikisi de görgü kurallarına uyuyordu. Ve Henry bu oyunu iyi oynuyor, Mary'nin korkularını iyi biliyordu. Rahat bir tavırla dokunuyormuş, kibarlık ediyormuş gibi davranıyordu ama aslında niyetinde doğal hiçbir şey yoktu. Mary'nin kendisini bırakmasını istemeyeceğini biliyordu çünkü genç kadın bunu yaparsa kibarlığın sahteliğini ortaya koyar, ikisini de açık düşman haline getirirdi.

"Seni son gördüğümde parıldıyordun, Mary. Senden daha güzel bir kadın görmedim desem yeriydi. Evliliğin... ve Stephen'ın sana yaradığı açıkça anlaşılıyordu."

Mary gülümseyemedi. Henry geçmiş zamanda konuşuyordu.

"Şimdiyse çok yorgun görünüyorsun. Çok gergin. Stephen artık seni memnun etmiyor mu?"

Mary dilini bir saniye daha tutamazdı. "Bu ne biçim bir soru?! Elbette ki memnun ediyor."

Henry güldü. "Yatakta demek istemedim, hayatım. O kadar şaşırma. Stephen'ı çocukluğumuzdan beri tanırım; o altı yaşındaydı, ben de ondan bir yaş büyüktüm. Birlikte birçok kez fahişelerle takıldık; yeteneklerini çok iyi bilirim."

Mary daha fazla rol yapamayacaktı. Kolunu sertçe çekip kurtardı. "Buna nasıl cüret edersiniz!" diye tısladı. Öfke, dehşet ve utanç arasında Henry'nin onu Stephen'la sevişirken hayal ettiğini artık biliyordu. Sanki Henry gerçekten yatak odalarında onları izlemiş gibi hissediyordu. "Özel hayatımıza bu şekilde dalmaya nasıl cüret edersiniz!"

"Dalmak mı?" Henry hâlâ sahte bir masumiyetle gülüyordu. "Nasıl dalmış olabilirim ki Mary? Stephen'ı çok iyi tanıyarak mı? Bazı açılardan senden bile daha iyi tanıdığım için mi?"

Mary bir şey söylemedi ama öfkeden kuduruyordu.

"Seni bağışladı mı, Mary? Bağışlayacak mı? Hiç sanmıyorum." Henry hâlâ gülümsüyordu. "İkiniz de aptallık ettiniz. Ağabeyinle seni baş başa bıraktığına inanamıyorum... O kadar şaşırma. Burada olup biten önemli her şeyi bilirim."

"Burada casusunuz mu var?" diye sordu Mary, dehşetle.

"Bütün büyük adamların her yerde casusları vardır, Mary; bunu kesinlikle biliyor olmalısın. Baban da seni burada tutmuyor mu?"

Mary ona tokat atmaya çalıştı. Henry genç kadının elini yakaladı ve Mary'nin pelerini aniden düşerken vücudu taş duvara dayandı; Henry'nin sert vücudu da onunkine yaslanmıştı. "Bırakın beni, hemen, yoksa Stephen sizi öldürür." Ancak genç kadın yardım için haykırmadı. Surlardaki muhafızların sırtlarının kendilerine dönük olduğunu, dolayısıyla olanların farkına varmadıklarını görmüştü. Henry'nin de bunu bildiği açıktı.

Henry gülerek, "Ya da ben onu öldürürüm," diyince Mary dehşete kapıldı. "Ancak bu özel görüşmemizi sen ona söylemezsen, ben de söylemem."

Mary, Prens'in yakışıklı yüzüne ve parlak gözlerine baktı. İçinden suratına tükürmek ve tırmalamak geliyordu fakat Henry onu çok sıkı tutuyordu. Genç kadın kimseye bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu çünkü Henry, Kral'ın kardeşiydi ve aynı zamanda korkusuz bir şövalyeydi. Kocasını öldürebilirdi ve Mary bu riski göze almak istemiyordu.

"Gevşe," dedi Henry, rahatça. "Çok güzel bir kadın olduğun tartışılmaz ama aslını istersen, ben sadece Stephen'ı koruyorum; tabii kendi çıkarlarımı da. Seni altımda hissetmekten büyük zevk alacağımı bilsem de, sana tecavüz etmek gibi bir niyetim yok, tatlım. Stephen'ın kendini ve mirasını ihmal etmesine neden olan şey senin vücudun. Fazlasıyla meraklandığımı itiraf etmeliyim. Elbette, bir davet başka bir mesele olur. İşte, onu kabul ederim." Henry genç kadını bırakarak doğruldu.

Mary hâlâ sırtı duvara yaslanmış halde duruyor, titriyordu ve Henry'nin suratına sağlam bir tokat patlatmayı çok istiyordu. "Benden öyle bir daveti asla alamayacaksınız!" Cesareti sahteydi çünkü titremesinin bir nedeni de korkuydu. Orada muhafızlar olmasa, Henry genç kadına tecavüz edebilirdi ve Mary onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı. Henry'nin böyle davranışlardan uzak durduğunu artık sanmıyordu.

"Ama o kırılgan, masum görünüşün altında sen gerçek bir kadınsın, bunu biliyorum; ilk karşılaştığımız anda anlamıştım. Sen erkeksiz yapamazsın ve Stephen senin ihanetine uzun süre katlanmayacaktır. Bir gün ölümcül bir hata yapacaksın, Mary. Ölümcül. Seni asla bağışlamayacak ve çoktan yapmış olması gerektiği gibi, seni sürgüne gönderecek. Yine de korkma. Ben seni unutmayacağım. Manastıra kapansan bile seni unutmayacağım."

Mary kıpırdamadı. Henry'nin özgüveni ve kibri ürkütücüydü. Sözlerinin ardında yatan niyet açıktı. Mary onun tahmin ettiği gibi sürgüne gönderilirse, Henry genç kadını teselli etmek için yanına koşacaktı. Seksle. Mary titredi. Tanrı yardımcısı olsun ama sürgüne

gönderilirse, Henry'nin kapısını çalacağından kesinlikle şüphesi yoktu. "Ona asla ihanet etmeyeceğim."

Henry sessizce onu süzüyordu. "Ne tuhaf, sana neredeyse inanacağım," dedi.

"Stephen yanılıyor. Ben ona ihanet etmedim ve etmeyeceğim. Asla."

"Öyle mi? Belki de seni yanlış değerlendirmişimdir. Belki de kocana henüz ihanet etmemişsindir fakat ya bu gece Alnwick'e gelişimin gerçek amacını sana söylersem?"

Mary'nin kalbi duracak gibi oldu. "Hangi gerçek amaç? Sadece konaklayacak yere ihtiyacınız var, o kadar!"

Henry güldü. "O kadar saf olmadığını biliyorum! Stephen'a söyledim bile, şimdi de sana söyleyeyim. Onun başkalarına kesinlikle söylemeyeceğini biliyorum. Şanlı baban, İskoçya'nın şu ana kadar gördüğü en büyük orduyu topluyor."

Mary kıpırdayamadı. Konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Zorlukla yutkunarak dudaklarını ıslattı. "Neden?" Sesi kapı gıcırtısı gibiydi... Nedenini zaten biliyordu.

"Misilleme için elbette. Malcolm, İngiltere'yi dize getirmeye yemin etti ve her an Northumberland'ı işgale kalkışabilir."

22. BÖLÜM

Mary kaçtı. Henry'nin yumuşak kahkahalarının onu izlediğini hissediyordu ama şaşkınlığı arasında emin olamıyordu. Dik, döner merdivenden aşağı hızla koşarken takılıp düştü. Neyse ki en alt basamaktaydı ve sadece bir basamak yükseklikten düştü fakat yine de nefes nefese bir halde ayağa kalkmadan önce duraksamasına yetti.

Ellerini sımsıkı karnına bastırdı. Ulu Tanrım, ne yapıyordu böyle? Dikkatli olmalıydı! Dikkatsizliği yüzünden bebeğini kaybederse kendini asla bağışlamazdı. Çocuğu için kendini kontrol etmeliydi.

Mary ayağa kalktı. Kalbi deli gibi atıyordu fakat kendini düşünmeye zorladı. Henry'nin sözlerinden şüphesi yoktu; keşke olsaydı. Ancak babasını tanıyordu. Carlisle gibi bir yenilgiyi asla düşmanının yanına bırakmazdı. Mary çaresizlikle inledi. Babasının durdurulması gerekiyordu! Topyekûn bir savaşın hepsine, İskoçlara, Normanlara, Malcolm'a, Stephen'a ve kendisine neler getireceğini hayal bile edemiyordu.

"Mary?"

Mary kocasının sesiyle irkildi. Stephen elinde bir mumla dar, karanlık koridorda duruyordu. Genç kadın duvara sımsıkı tutunduğunu, merdivenin dibine düştüğü yerden kıpırdamamış olduğunu o an fark etti. Stephen'a bir yabancıymış gibi baktı.

"İyi misin? Düştün mü yoksa?" Stephen hemen ona yaklaştı.

Endişelendiği açıktı. Mary hafif bir mutluluk çığlığıyla kendini onun kollarına attı. Stephen ona gerçekten değer veriyordu ve genç kadının ona gerçekten ihtiyacı vardı! Bu karanlık, ürkütücü zamanda onun dostluğuna, tesellisine, umuduna ve gücüne ihtiyacı vardı. Ne var ki Stephen ona sarılmadı. Ona dokunmak istemiyormuş gibi asık yüzle genç kadını iterek uzaklaştırdı. "Düştün mü?" diye tekrarladı. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," dedi Mary, Stephen'a tekrar uzanmamak için yumruklarını sıkarak. Stephen endişeli olabilirdi ama henüz hiçbir şeyi bağışlamamıştı ve Edward'ın ziyaretinin hâlâ aklında olduğu belliydi. "Doğru mu? Malcolm savaşmak niyetinde mi? Şu anda Northumberland'ı işgale mi hazırlanıyor? Savaş kapıda mı?"

Stephen gözlerini kıstı. "Bunu nereden öğrendiğini sorabilir miyim?"

Mary, Henry'nin doğruyu söylediğinden emindi ama ona rağmen Stephen'ın bu sorusu dolaylı olarak bilgiyi doğrulayınca acı bir çığlık attı. Yine de, kocasının alaycılığı gözünden kaçmamıştı. "Ben casusluk yapmadım!" diye bağırdı. Titriyordu. "Sevgili dostun Henry söyledi bana. Bunu bir düşün istersen!"

Mary aniden duvardan ayrılarak Stephen'ın yanından geçip yürüdü. Genç adam aniden harekete geçerek karısının kolunu yakaladı ve onu odalarına doğru sürükledi. Kapıyı kapamak için genç kadını bıraktı. Mary sırtını ona dönerek ısınmak için ateşe yaklaştığında korkudan ve öfkeden hâlâ titriyordu.

Stephen'ın kendisini izlediğini biliyordu. Sonunda ona döndü ve delici gözlerine baktı. "Henry söyledi," diye tekrarladı. "Hâlâ surlarda. Benden şüphe ediyorsan gidip ona sor."

"Senden şüphe etmiyorum, bu kez değil," dedi Stephen sakince. "Henry kendini kuklacı sanıyor ve etrafındaki ipleri çekiştirmeyi seviyor. Ancak bir kuklacının aksine, kuklalarının ne yapacağından asla emin olamıyor. Bence ona en büyük zevki de bu belirsizlik veriyor."

"Ve Henry senin arkadaşın mı?"

"Aileden olmayan birinin olabileceği kadar," dedi Stephen. "Henry sorun çıkarmaya bayılır. Bu gece de yeterince sorun çıkardığına inanıyorum. Şimdi ne olacak? Ağlayıp çığlıklar atarak bu çatışmadan uzak durmam için yalvaracak mısın?"

"Babam topraklarını işgal ederse, sana ait olanı savunmalısın. Ordularınız karşı karşıya gelmeli." İki dev ordunun birbirine girdiğini hayal ederken, kulaklarına metallerin birbirine çarpışı ve acı ölüm çığlıkları gelirken Mary titredi.

"Evet."

Genç kadın aniden donup kaldı. İçinde korkunç bir his vardı; bir ölüm, bir felaket! Kim? Kim olacaktı? *Stephen değil! Lütfen, Tanrım, Stephen olmasın.* Zorlukla yutkunarak konuştu: "Ama öyle olmak zorunda değil. Henüz çok geç değil. Malcolm henüz harekete geçmedi. Lütfen, Stephen, ona gitmelisin!"

"Beni bir savaş arifesinde düşmanın inine mi gönderiyorsun?"

Mary kocasına koşarak ellerini yakaladı. "Bu savaş engellenebilir!"

Stephen onun ellerini silkeledi. "Delirdin mi sen? Yoksa beni mi deli sanıyorsun?"

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı Mary. Zihninden hızla düşünceler geçiyor, nabzı kulaklarında uğulduyordu. Risk o kadar yüksekti ki gerekirse diz çöküp yalvaracaktı. Babasıyla kocası arasındaki savaş sona ermeliydi çünkü buna dayanamıyordu. Ve içindeki kötü hisle sarsılıyordu çünkü çok güçlüydü. Biri ölecekti; sevdiği, değer verdiği biri. Bunu biliyor, hissediyordu. Ama bu korkunç çatışma gerçekleşmezse böyle bir şey de olmazdı.

"Ah, seni çok iyi anlıyorum," dedi Stephen, soğuk bir sesle.

Mary irkildi. "Seni bir tuzağa göndereceğimi düşünüyor olamazsın!"

"O kadar hain bir sürtük olabilir misin?"

Mary geri çekildi. "Hayır, Stephen, beni anlamıyorsun; bir kez daha..." Sesi titriyordu. Ancak Stephen'ın neden böyle düşündüğünü

anlayabiliyordu; sonuçta genç kadın önceki gün Edward'la baş başa görüşmüştü.

"Bu sefer ne hikâyeler uyduracaksın bakalım."

"Babamla anlaşmalısın!" diye haykırdı Mary, neredeyse isterik bir halde. "Bunu anlamıyor musun? Sözler, Stephen, sözler ateşkes sağlayabilir ve bir felaketi engelleyebilir!"

"Bu kadar saf olabileceğine, barış görüşmesi yapmam için beni babana göndermeyi gerçekten düşünebileceğine inanmıyorum, Mary. Beni ölümüme gönderiyorsun; belki de zindanda çürümeye. Bundan hoşlanmadım." Son sözleri kısık bir hırıltı gibi çıktı. Stephen, Mary'nin yalvarırcasına ona uzattığı ellerini itti. Öfkeden gözü kararmıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Mary, Stephen'ın itişinin etkisiyle sendelerken. "Ben samimiyim."

"Samimi misin? Samimi olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? İlk karşılaştığımızdan beri benimle savaşıyorsun; benimle ilgili her şeyden, özellikle de adımdan ve ülkemden nefret ediyorsun. Evliliğimize sonuna kadar direndin. Evlilik yemini ettikten birkaç gün sonra da o yemini bozdun." Stephen'ın gülümsemesi soğuktu. "Ve dün ağabeyin buradaydı."

Mary, tepesinde dikilen Stephen'dan uzaklaşarak sindi çünkü kocasının zorlukla kontrol ettiği öfkeyi görebiliyordu. "Hayır!" diye bağırdı. Ne var ki durumun nasıl görünüyor olabileceğini anlamıştı. Edward'ın zamansız gelişi bir darbe girişimiydi. Bir savaş kızışırken, hele de Carlisle'm düşüşünden ve Mary'nin sözde ihanetinden bu kadar kısa süre sonra, Stephen bunu masum bir şey olarak algılayamazdı. Onun zihninde Edward'ın ziyareti tesadüf değil, kasıtlı bir eylemdi. Mary'nin yalvarışı nasıl da bir tuzak gibi görünüyordu. "Hayır, Stephen, yanılıyorsun."

Stephen doğruldu. "Oyunlarınızdan bıktım artık, madam," dedi, çok soğuk bir tavırla. "Şimdi iyi dinle. Yarın savaşa gidiyorum. Bundan kaçış yok."

"Stephen, lütfen! Bu kez bana güvenmelisin!"

Stephen ona sırtını döndü. Bir an sonra odadan çıkmıştı. Mary ertesi sabah uzun ve uykusuz bir geceden sonra yataktan çıktığında Stephen hâlâ geri dönmemişti. Onu tekrar görene kadar haftalar geçecekti.

Mary o gece Stephen'ın nerede uyuduğunu düşünmeye cesaret edemiyordu. Onun yerine yakında patlak verecek savaşı düşünüyordu. Malcolm, İngiltere'yi dört kez işgal etmiş, de Warenne topraklarına girmiş ve dört seferinde de yenilip İngiltere Kralı'na bağlılık yemini etmişti. Mary bu kez de farklı olacağını düşünmek için herhangi bir neden göremiyordu ama bu kez her şey çok farklıydı çünkü bu kez kendisi İskoçya sınırının diğer tarafındaydı. Bu kez annesiyle birlikte Edinburgh'da kalıp haber beklemeyecek, bir İskoç zaferi için bütün kalbiyle dua etmeyecekti. Bu kez hangi taraf kazanırsa kazansın, Mary için trajedi demekti. Babası mucizevi bir şekilde kazanırsa Stephen kaybedecekti. Bu Mary'yi nasıl memnun edebilirdi ki? Ancak Malcolm bir kez daha yenilirse, Mary yine ağlayacaktı. İskoçya'nın acılarını asla görmezden gelemezdi. Bu savaşta bir kazanan olacaktı fakat o kesinlikle Mary değildi; o çoktan yenilmişti.

Hayır, diye düşündü, kararlılıkla. Henüz yenilmemişti. Konuyla bizzat ilgilenirse bu olmayacaktı.

Sonuçta belki de Stephen'ın Malcolm'dan barış talep etmesini istemesi yanlıştı. Evliliklerine rağmen düşmandılar. Ama onun yerine Mary, Malcolm'ın kendi kızı barış talebinde bulunmaya giderse?..

Bu, hayatının en büyük kumarı olacaktı, bunun gayet farkındaydı. Stephen çoktan Alnwick'ten ayrılmamışsa bile, Mary ondan izin isteyemezdi. Kocası onun samimiyetine inanmaz, yine ihanetten şüphelenirdi. Dolayısıyla ondan izin almadan ve bilgisi olmaksızın Alnwick'ten ayrılmalıydı.

Mary, Alnwick'ten ayrılıp Malcolm'a giderse fakat onu ordusunu geri çevirmeye ikna edemezse olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu çünkü düşünülemeyecek kadar korkunç bir senaryoydu.

Bu kez gerçekten delirmiş olmalıyım, diye düşündü kaçışını planlarken. *Ben kim oluyorum da iki büyük hanedanlık arasındaki savaşı engelleyebileceğimi sanıyorum?* Ancak denemezse içinin asla rahat etmeyeceğini biliyordu. Şimdi barışı hiç olmadığı kadar çok istiyordu. Hem ülkede barışı hem de Stephen'la kendisi arasında barışı.

Genç kadın yataktan kalkıp giyindiğinde Stephen ve bütün de Warenne'lar gitmişti. Zaten Mary de şafakta onların gidişiyle uyanmıştı. Bir kez daha, adamların savaşa gittiği belliydi. Ancak bu kez sayıları azdı; askerlerin çoğu geride bırakılmıştı. Alnwick'i savunmak için miydi? Mary bunun başka açıklaması olamayacağını biliyordu. Ancak yine de inanamıyordu. Kont ve Stephen bir kuşatmanın mümkün olabileceğini mi düşünüyordu? Geride kırktan fazla adam kaldığına göre öyle olmalıydı.

Mary dehşete kapılmıştı. Korktuğu için değil; babasının, kocasına ait bir kaleyi kuşatmayı düşündüğüne inanmakta zorlandığı için... özellikle de kendi kızı oradayken.

Böylesine korkutucu bir olayı düşünmemeliydi. Bunun yerine, Stephen bu kadar çabuk ayrıldıysa, gece vasalları savaşa çağırmak için haberciler gönderilmiş olması gerektiğini düşündü. Bu da Henry'nin dediği gibi, Malcolm'm saldırısının yakın olduğu ve Mary'nin kaybedecek zamanı olmadığı anlamına geliyordu.

Henry, planlandığı gibi Carlisle'a doğru devam etmişti. Mary onun gerçek niyetini şimdi anlıyordu; yani amacı askeri birlikleri değiştirmek değil, onları güçlendirmek ve savaşa hazırlamaktı. Malcolm böyle bir orduyu yenmeyi nasıl düşünebiliyordu? Neden bu sarsılmaz kararlılığını savaş yerine barışa harcamıyordu?

Mary daha da karamsarlaşınca düşüncelerini önündeki işe odaklamaya çalıştı. Hemen bir köylü çocuğu kılığına girmeye, kaleden ayrılıp –eğer bulabilirse– köyden bir eşek ya da at çalmaya karar verdi. Küçük bir erkek çocuğu olarak tek başına yolculuk yapmakta daha az zorlanırdı. Güvenliğe ulaşır ulaşmaz kimliğini açığa çıkaracak, hem iyi bir at hem de bir İskoç rehber bulacaktı.

Mary merdivenden inip büyük salona girdiğinde Alnwick tam bir curcuna halindeydi. Bu, Mary'nin korkularını destekleyen ve kararlılığını güçlendiren türden bir hareketlilikti; bir kuşatma olasılığına karşı hazırlıklar bütün hızıyla devam ediyordu. Kont sadece değerli şövalyelerinin birçoğunu kaleyi korumaları için geride bırakmakla kalmamış, aynı zamanda kaleyi en kötüsüne hazırlamalarını da emretmiş olmalıydı. Mary ürperdi. Bildiği kadarıyla Alnwick aşılmaz bir kaleydi. Ancak Kont hem deneyimli bir kumandan hem de çok akıllı bir strateji uzmanıydı. Görünüşe bakılırsa yaklaşan savaş Mary'nin hayatı boyunca görmediği kadar büyük olacaktı.

Malcolm'ı yolundan çevirmeyi bir şekilde başarmak zorunda olduğunu bilen Mary, aceleyle salondan geçip fark edilmeden dışarı çıkmayı umuyordu ki her yerde hareket varken bunu yapmakta zorlanacağını sanmıyordu. Ancak Kontes onu hemen görerek yanına çağırdı.

Mary isteksizliğini gizlemeye çalışarak onun yanına gitti.

"Bu kadar erken kalktığına sevindim; yapılacak çok iş var," dedi Leydi Ceidre, doğrudan konuya girerek. "Yaralılar için gerekecek malzemeleri toplama işini sen yöneteceksin. Bir kuşatma olursa, çok sayıda kayıp vereceğiz." Kontes hemen kalenin içine taşınması gereken malzemelerin bir listesini çıkardı.

Mary dinleyerek başıyla onaylarken temiz çarşaf, küflü ekmek veya başka şeyler toplamayacağını biliyordu ve bu bile kendini hain gibi hissetmesine neden oluyordu. Ancak Malcolm'ı vazgeçirmeyi başarırsa, hain değil; bir kahraman olacaktı. Bu düşünce aklını durduruyordu.

Bir kahraman, bir kurtarıcı, *en şanlı* kurtarıcı olacaktı ve sonunda kendini Stephen'a kanıtlayacaktı.

Mary bu düşüncelere öyle dalmıştı ki Kontes onun omzuna hafifçe vurarak göreve başlaması için gönderdiğinde onu neredeyse duymadı bile.

Genç kadına kuleden ayrılması için mükemmel bir mazeret verilmişti. Hizmetkârların oradan oraya koşturarak içeri dev su varil-

leri, buğday ve kurutulmuş yiyecek çuvalları taşıdığı avluya fırladı. Diğerleri surlara yağ fıçıları taşıyordu. Gerçekten kuşatılırlarsa yağ kızdırılarak surlara yerleştirilecek ve tırmanmaya çalışan düşman güçlerinin üzerine dökülecekti.

Kimse Mary'yle ilgilenmiyordu. Avlunun tam ortasından, sonra da her yöne hareket halindeki yaya ve arabalar için indirilmiş asma köprüden yürüyerek geçse kimse fark etmezdi fakat biri tarafından tanınıp durdurulmayı göze alamazdı. Mary mutfak ve kilerin olduğu arka tarafa doğru koştu; onun boylarında çok sayıda çocuk burada çalışıyordu. Bu çocuklardan biri mutfağa bir çuval mısır taşıyordu. Mary hemen onu kenara çekti. Kendisine bir peni ve bir pelerin verilen çocuk çok sevindi. Mary'ye kendi giysilerini vermekte hiçbir sakınca görmeyerek bütün giysilerini; pantolonunu, yünlü taytını, kaba yünlü tüniğini ve ip örgüden kuşağını, en önemlisi de yırtık pırtık, kapüşonlu pelerinini Mary'ye verdi.

Mary giysileri kolunun altına sıkıştırarak mutfaktan çabucak geçip köşeyi döndü. Kılık değiştirirken kesinlikle kimseye görünmemesi gerekiyordu. Boş bir at arabası işini görecekti; en azından öyle sanıyordu.

Tam giyinmeyi bitirmiş ve kendi giysilerini arabanın içindeki boş çuvalların altına gizliyordu ki Isobel'in sesini duydu: "Ne yapıyorsunuz, Leydi Mary?"

Genç kadın kalbinin duracağını sandı. Olduğu yerde doğrulurken yüzünün suçluluktan kıpkırmızı kesildiğinden emindi. Isobel iri iri açılmış gözlerle ona bakıyordu. "Pelerininiz çok büyük," dedi.

Mary, Isobel'i tutup arabanın gölgesine çekti. Kalbi deli gibi atıyordu. Bu akıllı kıza gülünç giyim tarzını nasıl mantıklı ve inandırıcı bir şekilde açıklayabilirdi? Çocuğun maceracı ruhuna seslenmesi ve sırrını tutacağına güvenmesi gerektiğine karar verdi.

"Uzaktan erkek çocuğuna benziyor muyum?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

Isobel geri çekilerek onu ciddiyetle süzdü. "Belki ellerinizi ve yüzünüzü biraz kirletirseniz... Ne yapmaya çalışıyorsunuz ki?"

Mary onu yine yakına çekti. "Isobel, yardımına ihtiyacım var. Sırrımı tutacağına söz vermelisin."

Isobel'in yüzünde aniden suçlayıcı bir ifade belirdi. "Kaçabilmek için kılık değiştirdiniz!"

"Evet ama sandığın nedenden dolayı değil."

Isobel bembeyaz kesilmişti. "Savaş başlamak üzereyken hepimizden, hatta Stephen'dan bile mi kaçacaksınız? Bizi terk mi edeceksiniz? Dost olduğumuzu sanıyordum!"

"Lütfen beni dinle!" Mary çaresizdi. "Ben kaçmıyorum!"

Isobel ona anlayamayarak baktı.

"Bu savaştan geri çekilmesi için babama yalvarmaya gidiyorum!"

Isobel afallamıştı. "Stephen bunu bilmiyor mu?"

"Bilmiyor. Ben bu planı yapmadan önce kaleden ayrıldı. Ama bilseydi bile gitmeme izin vermezdi. Bir erkek karısının böyle şeyler yapmasını istemez." Çocuğa ağabeyinin kendisine güvenmediğini ve tıpkı Isobel gibi onun da Mary'nin kaçmaya çalıştığını düşüneceğini söylemek istemiyordu.

Isobel'in gözleri parıldadı ve hevesle gülümsedi. "Malcolm'ı durdurabilirseniz, ozanlar sizin için şarkılar yazar ve şarkıcılar sizin için söyler! Artık sadece güzelliğinizden değil, cesaretinizden de söz ederler! Ve Stephen... O da bundan sonra size kızmaz! Sizi yine sever!"

Mary sessizdi. Çocuğun sözleri, aslında kendi umutlarını yansıtıyordu. Yüreği burkuldu. Isobel ne kadarını biliyordu? Daha da önemlisi, Isobel ne kadarını anlıyordu? Çocuk, Mary'nin yaşadığı zorluğu tamamen kavrıyormuş gibiydi. Bu kadar küçük yaşta biri nasıl böyle akıllı olabilirdi? "O halde sırrımı tutarak bana yardım edecek misin?"

Isobel ona baktı. "Geri dönecek misiniz?"

"Elbette." Mary, Isobel'in tereddüt ettiğini gördü. "Stephen'ı seviyorum, Isobel."

Isobel'in gözleri yine parıldadı. "O halde yardım edeceğim. Bu savaşı durdurmanıza ve Stephen'ın aşkını tekrar kazanmanıza yardım edeceğim!"

O gün daha sonra alacakaranlık çökerken Mary atlı bir rehber eşliğinde düşman saflarının –kocasının saflarının– etrafından dolaşıyor ve İskoç ordusunun kampına yaklaşıyordu.

Ona eşlik eden İskoç, Mary ona ve Cheviot Tepeleri'nin doğu tarafındaki küçük bir çiftlikte yaşayan akrabalarına kimliğini açıkladığında kendisine yardımcı olmaktan mutluluk duyan güçlü bir çocuktu. Malcolm'ın kalabalık ordusunun Liddel'ın hemen kuzeyindeki düzlüklerde kamp kurduğu sır değildi; Norman ordularının Carlisle'ın hemen güneyindeki bayırlarda kamp kurduğunun sır olmadığı gibi. Küçük çiftlikten ayrıldıktan sonra doğruca batıya yönelmiş, ceylan patikalarını kullanarak tepelere dalmışlardı. Çok geçmeden güneye dönmüşlerdi. Temkinli olmaları gerekiyordu. İki ordu birbirine yakın duruyordu ve güneylerinde çok fazla mesafe vardı fakat kocasının vasalları ya da müttefikleri olan Norman ve İngiliz askerleri hâlâ Stephen'la buluşmak için ilerliyordu. Eski Roma yolunu kullanmaya cesaret edememişlerdi, onun yerine hemen üzerindeki tepelerden uzanan patikaları takip ediyorlardı. Mary ve Jamie iki kez atlarını dörtnala koşturmuş, ağaçların arasında veya bir derede gizlenmek zorunda kalmışlardı. Kendileri atlarının yanında korku içinde çömelirken, tepeden tırnağa silahlı Norman şövalyeleri devasa savaş atlarıyla ürkütücü ve tehlikeli bir şekilde altlarındaki yoldan geçmişti. Mary planının ne kadar tehlikeli olduğunu daha önce anlamadıysa bile, artık kesinlikle anlıyordu. Bu şövalyeler onu yakalarsa hiçbiri onun Stephen'ın karısı olduğuna inanmazdı. Öyle bir durumda çocukla kendisinin başına gelebilecekleri düşünmek bile istemiyordu.

Durum çok ironikti. Mary, Stephen'ı böylesine severken, kocasının askerleri genç kadının düşmanı haline gelmişti.

Güneş batmaya, ışık azalmaya başladığında, eski Roma yolunu geride bırakma zamanı gelmişti. Tyne Nehri güneye doğru çatallanırken iki atlı batıya yöneldiler ve yoldan ayrılarak ormana daldılar. Malcolm'ın kampına artık iyice yaklaşmışlardı. Carlisle çok uzak değildi.

Jamie akıllı bir çocuktu ve bütün günü Mary'ye içinde bulundukları tehlikeyi düşündürmemeye çalışarak geçirmişti. Ancak artık eksik dişli sırıtışı silinmiş, hava soğuk olmasına rağmen beyaz cildi terden ıslanmıştı. Mary de terliyor ve kalbi korkuyla atıyordu. İskoç ordusu uzakta değildi fakat Norman ordusu da değildi ve hiç şüphesiz, gece boyunca birçok devriye dolaşacaktı. Mary de, çocuk da bir Norman devriyesine yakalanmaktan çok korkuyorlardı. Elbette dehşet verici bir yazgıdan korkuyorlardı ama daha önemlisi, yakalanmaları, sonuca çok yaklaşmışken görevin başarısızlıkla sonuçlandığı anlamına gelecekti.

Yoldan ayrıldıktan on dakika sonra karşılarına bir devriye çıktı. Kaba aksanları keşifçilerin İskoç olduğunu hemen belli edince Jamie rahatlayarak güldü. Mary de rahatlamıştı. *Ulu Tanrım, başardık!* Yüzlerce Norman askerini atlatmayı bir şekilde başarmış, devriyelerden kaçmış ve güvenli İskoç bölgesine ulaşmışlardı!

Mary kılık değiştirmiş olmasına rağmen kapüşonunu indirdiği anda, daha kimliğini açıklamasına bile gerek kalmadan tanınmıştı. Hepsi yaya dolaşan ve etek giymiş iriyarı İskoçlar hayrete kapılmıştı. Kimse ona burada ne aradığını sormamıştı fakat şaşkınlık dolu ifadeleri yerini memnun sırıtışlara bırakmıştı. Mary ne düşündüklerini biliyordu; onun kocasına ihanet edip evine döndüğünü sanıyorlardı.

Gece hızla çöküyordu ama Mary babasının kampının boyutlarına şaşıracak kadar etrafı seçebiliyordu. Jamie söylentilere dayanarak kampın büyüklüğüyle böbürlenmişti ama Mary ona inanmamıştı. Yorgun saban atının yanında yürüyen iriyarı adamlardan birine döndü. "En azından beş yüz adam toplamış olmalı! Burada bir düzine farklı klan var! Douglas renklerini görüyorum; Macdonald'lar ve Ferguson'lar da burada! Kendimi bildim bileli bizi desteklediklerini hiç görmemiştim!"

Mary'nin konuştuğu iriyarı İskoç, kabaca sırıtarak göz kırptı. "Onun gözündeki çapağı alan siz oldunuz, hanımım. Bu seferkini kazanacak, emin olabilirsiniz."

Mary pek emin olmasa da yenilgi artık hiç olası görünmüyordu. Acaba Malcolm, desteklerine karşılık bu klanlara ne teklif etmişti? Ve Tanrı aşkına, İskoç ordusu Norman ordusuyla karşılaştığında neler olacaktı? Mary korkuyordu. Dehşet verici bir yıkım, hayal edilemeyecek can kayıpları olacaktı. Alnwick'in neden kuşatma olasılığına karşı hazırlandığını şimdi anlıyordu. Malcolm'ın ordusu böyle korkunç bir olasılığı düşündürmeye yetecek kadar büyük ve ürkütücüydü.

Şimdi bencillik etmenin sırası değildi ama korkunç senaryo karşısında Mary'nin boğazı düğümlendi. Alnwick'te kule taş, metal ve Rum ateşiyle bombardımana tutulurken, surlar ağır koçbaşlarıyla dövülürken kendini diğer kadınlarla birlikte salonda sinmiş halde hayal edebiliyordu. Babasını savaştan vazgeçirmeyi başaramazsa iş o noktaya mı varacaktı? Kendisi de orada olmasına rağmen babası Alnwick'i, kocasının evini yıkmaya kalkışır mıydı?

Bu kadar karamsar olmamalıydı. Mary zihnini ferahlatmak için gözlerini kırpıştırdı ve yemyeşil çayırlara yayılmış çok sayıdaki yıpranmış çadıra baktı. Malcolm'ın çadırı küçük bir tepenin üzerindeydi ve diğerlerinden daha büyük ya da gösterişli değildi. Mary onu hemen gördü. Malcolm etrafında güçlü savaşçılarıyla kamp ateşinin başına çömelmişti; Edward, Edmund ve Edgar da oradaydı. Mary refakatçisi Jamie'yi ve keşifçileri unutarak yaşlı atı mahmuzladı. Onu ilk gören Edgar oldu ve hayretle bakakaldı. Ardından bir mutluluk çığlığı atarak kız kardeşine doğru koştu. Mary atından inerek Edgar'ın kollarına sokuldu. Ağabeyini sağlıklı bulduğu için çok sevinmişti.

Ancak Edgar ona sarılmadı. Onun yerine omuzlarından tutup vahşice sarstı. "Azizler adına! Burada ne işin var, Mary? Neden kocanın yanında değilsin?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Mary iğneleyici bir tavırla, ağabeyine sarılırken. Edgar onu silkeledi. Erkekliğe yakışma-

dığını düşündüğü için duygularını asla göstermezdi. Şimdi de bu tavrı onaylamıyordu. "Umarım ait olduğun Alnwick'te değil de, burada olmak için iyi bir nedenin vardır!"

Mary onun genç ve sert yüzüne baktı. Edgar'ın onu onaylamadığı hiç olmamıştı; hayatlarını birlikte otoriteye kafa tutarak ve birbirlerini savunarak geçirmişlerdi. Mary onun da, Stephen'a ihanet ettiğini sandığını düşündü. "Buraya sadece babamla konuşmaya geldim. Bu gece Alnwick'e dönmek niyetindeyim."

Edgar'ın ağzı açık kaldı. Yüz ifadesi eski Edgar'a o kadar benziyordu ki Mary gülümsedi. Edgar konuşmak için ağzını açtı fakat Edward ve Edmund yanlarına gelmişti bile. "Mary?" Edward da gözlerine inanamıyordu. "Buraya nasıl geldin?"

Mary, Edward'a baktığında endişeli olduğunu gördü; Edmund ise güvensizdi. "Babamla konuşmalıyım."

"Kocandan mesaj mı getirdin?" diye sordu Edmund, şüpheci bir tavırla. "Yüce piç şimdi de bir kadının eteğinin altına mı saklanıyor?"

Mary öfkeyle yumruklarını sıktı. "O asla, kimseden saklanmaz; özellikle de senin gibilerden!"

Edmund, "Gerçek renklerini gösteriyorsun, kardeşim," diye hırlayınca Mary kızardı. Stephen'ı düşünmeden savunmuştu fakat bu hiç diplomatik değildi. "Stephen'dan mesaj getirmedim. Burada olduğumu bile bilmiyor."

Edmund şüpheci bir tavırla tek kaşını kaldırdı. Edward ise hâlâ endişeli görünüyordu. "Ulu Tanrım, Mary, buraya neden geldin? Gelmemeliydin! Bütün gün öncü saldırılar oldu; şimdiden üç kişi kaybettik ve savaş daha başlamadı bile! Onlardan birine yakalanabilirdin!"

"Gelmek zorundaydım," dedi Mary inatla. "Babamla konuşmalıyım!"

"Bu kadar önemli olan ne ki bunca yolu kocanın izni olmadan geldin?" diye sordu Malcolm.

Mary arkasına döndü. Malcolm karşısında duruyor, ses tonu kadar soğuk ve taş gibi bir yüzle ona bakıyordu. Babası daha önce

onunla hiç bu şekilde konuşmamıştı. Mutlu kavuşma çığlığı boğazında düğümlendi. Tam babasının kollarına koşacakken olduğu yerde donup kaldı. "Baba?"

"Sana bir soru sordum."

Mary sırtını dikleştirdi. "Yalnız konuşabilir miyiz?" Neler oluyordu? *Sorun neydi?*

"Neden? Ağabeylerinden gizleyecek bir şeyin mi var?"

"Neden benimle bu kadar soğuk konuşuyorsun?" diye sordu Mary titreyerek. "Kızgınsın, benden nefret ediyor gibisin."

"Kızgınım!" diye kükredi Malcolm, gece karanlığında yankılanan derin sesiyle. Diğer çadırlardaki ve ateşlerin başındaki adamlar dönüp ona baktılar. "Bana karşı geldin ve ben bunu unutmadım! O alçakla evlenmene neden izin verdiğimi sana açıklamadım mı? Seni Fransa'ya gönderebilirdim! Seni yaşlı, yoksul bir kuzeyliyle evlendirebilirdim! Ama bu mükemmel bir fırsattı; kendi kızım onlardan biriyle evlenip aralarına girecekti."

Mary donup kalmıştı.

"Carlisle'ın işgaline karşı beni uyarmadın ve ihanetin yüzünden Carlisle'ı kaybettik."

Mary nefes alamıyordu. Bayılacağını hissediyordu. Oracıkta ölmek istiyordu.

"Ne söyleyeceksen çabuk söyle," dedi Malcolm. "Oyalanacak zamanım yok. Ama buraya Edmund'ın söylediği nedenle, kocanın mesajını iletmeye geldiysen, hiç zahmet etme. Aramızda daha fazla konuşma olmayacak. Kelimelerin zamanı geçti. Artık kılıçlar konuşacak."

"Sana ihanet etmedim," dedi Mary sonunda. Gece karanlığı görüşünü bulandırıyordu... yoksa nedeni gözyaşları mıydı? "Ben bir yemin ettim, baba. Kocama itaat edeceğime yemin ettim. Asıl yanlış olan, benden yeminimi bozmamı istemendi. En başından beni bir casus yapmayı düşünerek bu evliliğe onay vermen daha da büyük bir yanlıştı."

Malcolm vurmak üzere elini kaldırınca Mary çığlık attı. Edward ve Edgar ileri atılarak elini indirmesine fırsat bırakmadan babalarını engellediler. Malcolm kendine gelip nefes nefese bir halde, sıkılı yumruğunu indirdi. "Sen artık benim kızım değilsin," dedi, sertçe.

"Baba!" diye haykırdı Mary.

"Duydun mu beni?" diye bağırdı Malcolm. "Artık benim kızım değilsin!"

"Ama *seni seviyorum!*"

Malcolm öfkeli bir tavırla Mary'yi duymazdan geldi. "Benim kızım cesur ve sadık bir İskoç'tu, senin gibi değildi! *Sen benim kızım değilsin!*"

Mary bir süredir sessizce ağlıyordu ve o anda gözyaşları mucizevi bir şekilde dindi. Her nasılsa, sırtını ve omuzlarını dikleştirdi. İçten içe öldüğünü hissediyordu. Ölmüş ve yaşlanmış; çok yaşlanmıştı. Ama zihni ölü değildi. Ve zihninde kocasının güçlü siluetini görüyordu. Babası onu evlatlıktan reddetmekle yanlış yapıyordu fakat artık fark etmezdi. Mary artık başka birine, Stephen de Warenne'a aitti. "Ben Tanrı'nın huzurunda yemin ettim," diye fısıldadı. Kendi sesini duydu ve kalbi böylesine paramparça olmuşken nasıl bu kadar sakin ve ağırbaşlı bir şekilde konuşabildiğine şaşırdı.

"Düşmana edilen yeminler, bozulmak içindir! Özellikle de Stephen de Warenne gibilere edilen yeminler." Malcolm sakin kalabilmek için kendini zorluyordu. Sert yüzü kıpkırmızı olmuştu. Az önce evlatlıktan reddettiği kızına tepeden baktı. "Şimdi, madam... söyleyecekleriniz neydi? Çabucak söyleyin ve gidin."

Mary çenesini çok hafifçe kaldırdı. "Size bu deliliği sona erdirmenizi istemek için geldim. Lütfen geri çekilin. Lütfen yüzlerce adam ölmeden, bu sınır masum insanların kanına bulanmadan önce geri çekilin."

Malcolm kızına hayretle baktı. "Seni kocan göndermiş! Demek sonuçta korkağın tekiymiş! Benimle savaş alanında karşılaşmaya korkuyor mu?" Malcolm güldü. "Bu kez yenilmeyeceğimi biliyor!

Bu kez kazanacağım! Daha önce hiç böyle büyük bir İskoç ordusu toplanmadı ve zafer bizim olacak!"

"Bedeli ne peki?" diye fısıldadı Mary.

"Böyle bir şey için hiçbir bedel fazla değildir!" diye bağırdı Malcolm.

Mary arkasını döndü. Yanaklarından yine yaşlar süzülüyordu. Biri Edward kolunu kardeşinin omuzlarına atarak onu uzaklaştırdı. Mary kendi kendine, ağlamaması gerektiğini söylüyordu. Bir savaşı engellemeyi başaramamıştı. Malcolm'ı savaştan vazgeçirebileceğini düşünmek bile deliliğin ta kendisiydi.

Stephen... Şimdi ona ne kadar ihtiyacı vardı. Stephen! *Hemen eve dönmeliyim!* Birileri gittiğini fark etmeden hemen eve dönmeliydi; kocası en kötüsünü düşünmeden önce.

"Artık gidiyorum, Ed," dedi Mary, bir süre sonra titrek bir sesle konuşarak. Gülümsemesi o kadar hüzünlüydü ki Edward'ın mavi gözleri doldu. "Onu kararından döndürebileceğini düşünmem delilikti. Bana yeni bir at ve bir refakatçi bulabilir misin?"

Edward kız kardeşinin yüzünü kendisininkine doğru kaldırdı ve kollarını nazikçe tuttu. "Mary, babam ciddi değil. Senin sadakatinin artık öncelikle de Warenne ailesine olduğunu anlayamıyor veya kabullenemiyor. Bunu aşacaktır. Zamanla."

Mary ağabeyine kararlılıkla baktı. "Beni az önce evlatlıktan reddetti."

Edward derin bir nefes aldı. Mary'nin bakışları fazlasıyla parlaktı ve duygusuz sesi genç adamı çığlıklardan ya da gözyaşlarından daha çok ürpertiyordu. Ancak cesur kız kardeşini tanıyordu. Asla böylesine isterik bir davranışla kendini küçük düşürmezdi. Ama sonra onu artık neredeyse hiç tanımadığını fark etti. Mary, Doug Mackinnon'la buluşmak için Liddel'dan kaçtığında sadece umursamaz bir çocuktu. Şimdi ise karşısında gizlemeye çalıştığı kırık bir kalple duran cesur bir kadındı; cesur ve eşsiz bir kadın. "Fikrini değiştirecektir. Bundan

eminim." Edward bunları söylerken kardeşiyle göz göze gelmemeye dikkat etti çünkü söylediklerinden kendi de emin değildi.

Mary dudaklarını büzdü ve bir süre hiç konuşmadı. "Onu hiç tanımıyorum, değil mi?"

Edward kardeşinin kolunu okşadı. "Sen onu her zaman güçlü bir ilah gibi gördün ama Malcolm aslında sadece bir insan. Kötü biri değil, Mary. Ancak kusurları var; hepimiz gibi."

Mary ağabeyine bakarak hıçkırdı.

"Ağlarsan kendini daha iyi hissedersin," dedi Edward, onu kollarına alırken.

Genç kadın, ağabeyini hemen itti. "Hayır. Ağlamayacağım." Bir kez burnunu çekti. "Hem bu fark etmez. Artık önemli olan tek şey başarısızlığa uğramış olmam. Korkunç bir savaş patlayacak. İnsanlar ölecek. Hatta belki..." Zorlukla yutkundu. "Lütfen, Tanrım," diye fısıldadı, "Stephen ölmesin."

Edward onun ellerini tuttu. "O çok güçlü bir şövalye, Mary. Onun için korkmana gerek yok."

"Ama korkuyorum." Mary titreyerek Edward'ın gözlerine baktı. "Sonra ne olacak? Ailelerimiz arasında bir barış umudu yok, Ed. Artık yok; bu savaş başladıktan sonra kalmayacak."

Edward duraksadı. "Ben geleceğe inanıyorum, Mary. Babaların yanlışlarını düzeltmenin, geçmişe meydan okumanın biz oğulların görevi olduğuna inanıyorum."

"Ne diyorsun sen? Bir gün kral olduğunda bu kanlı sınır savaşına son vereceğini mi söylüyorsun?"

"Elimden gelirse, evet."

Mary bir an ağabeyine baktıktan sonra Edward'ın elini sımsıkı kavradı. "Benim bilmediğim bir şey biliyorsun! Bunu gözlerinde görebiliyorum! Nedir?"

"Umut var," dedi Edward, bir an tereddüt ettikten sonra. "Umut var... Eğer Stephen sözünün eriyse. Öyle midir?"

"Evet."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Sana ne söz verdi, Ed?" Mary şaşkınlıkla yutkundu.

"Bir gün, zamanı geldiğinde İskoçya tahtına çıkmam için Stephen beni destekleyecek." Edward bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Tanrı izin verirse."

Mary yine afalladı.

Edward gülümseyerek kardeşinin elini okşadı. "Bu yüzden artık kendini daha iyi hissetmelisin, kardeşim. Her şey kaybedilmiş değil. Kocan ve ben, zamanı gelince müttefik olacağız."

"Bu ittifak ne ara kuruldu?" diye bağırdı Mary. "Benim nasıl haberim olmadı?"

Edward güldü. "İşte benim Mary'm! Tanrım, iki erkek arasında gizlice yapılmış bir anlaşma sana neden söylensin ki?"

"Malcolm biliyor mu?"

"Biliyor fakat Stephen'ın sözünü tutacağına inanmıyor ve Carlisle'dan dolayı geleceği düşünemeyecek kadar öfkeli." Edward'ın sesi ciddi ve hüzünlüydü. "O senin evliliğinin bedeliydi, Mary."

"Ah, Tanrım!" diye inledi Mary. Yüzünü ellerine gömdü.

"Ne oldu?" diye sordu Edward, hemen endişelenerek. Mary genellikle çok güçlü bir kadındı fakat bu gece hiç de öyle görünmüyordu. Kırılganlığı Edward'ı korkutuyordu.

"Bir politik fedakârlık olduğumu anlamıştım," dedi sonunda fısıldayarak. Ağlıyordu. "Ama senin için olduğunu bilseydim hiç üzülmezdim. Keşke gerçeği daha önce bilseydim... ama bu artık hiçbir şeyi değiştirmez."

Edward ne diyeceğini bilemiyordu. Gizli ittifak, Malcolm'ın bugün kızını zalimce evlatlıktan reddettiği gerçeğini değiştirmiyordu ve Edward babasının bu kararından döneceğini sanmıyordu. Malcolm kin güttüğünde mantıktan uzaklaşan bir adamdı. "Kocanı seviyorsun ve artık önemli olan tek şey bu, Mary."

Mary yaşlarla parıldayan gözlerini Edward'ın yüzüne kaldırdı. "Bunu yapacak, biliyorsun." Yine hıçkırdı.

"Seni bu kadar üzen ne, Mary? Sadece babam değil, değil mi?"

"Eve dönmeliyim." Mary'nin sesi tizdi. "Hemen eve dönmeliyim; çok geç olmadan."

"Mary," diye başladı Edward, nasıl devam edemeyeceğini bilemese de.

Genç kadın parmaklarını ağabeyinin koluna pençe gibi geçirerek sözünü böldü. "Atı ve refakatçiyi bulabilir misin, Ed? *Hemen gitmeliyim!*"

"Mary, bunu yapamam."

"*Ne?*"

"Dinle beni," dedi Edward telaşla. Mary şoktan sapsarı kesilmişti. Edward ona tokat atsa bundan daha kötüsü olamazdı. "Bir saban atına binip yanına, paslı bir bıçaktan başka silahı olmayan bir çiftçiyi refakatçi alarak buraya gelmekle çok büyük bir riske girdin! Tanrı aşkına, Mary!"

"Denemek zorundaydım," dedi genç kadın, zayıf bir sesle.

Edward onun titremeye başladığını fark etti. "Şimdi geri dönmen çok tehlikeli, Mary. Seni elli adamla göndersem bile. Çünkü yarın şafakta savaş başlayacak." Bir an tereddüt etti fakat Mary bunu anlayamayacak kadar üzgündü. Edward, Malcolm'ın Alnwick'le ilgili planlarından söz etmemeye karar verdi fakat şimdi kardeşini oraya göndermeye hiç niyeti yoktu. "Bana güvenmelisin. Ortam çok tehlikeli ve seni geri göndermeyeceğim."

"Anlıyorum," dedi Mary, zayıf, zor duyulur bir sesle. Edward onun bayılmasından korkuyordu; bu, bir erkek gibi büyüyen kardeşinden beklemeyeceği bir şey olurdu. Ancak Mary bayılmadı. Sadece olduğu yerde biraz sendeledi. "Anlıyorum," diye tekrarladı. Gülümsemeye çalıştı fakat yapamadı. "Bu sadece bir gecikme. Her şey sona erdiğinde eve döneceğim."

"Evet," dedi Edward. Yine de Mary'ye tuhaf bir şekilde bakıyor, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu bilmesine rağmen içi rahat

etmiyordu. "Her şey bittiğine eve dönebilirsin, Mary." Üzülmekten kendini alamayarak titredi. Mary artık İskoçya'ya ait değildi.

"Aniden kendimi çok yorgun hissettim. Senin çadırında uyuyabilir miyim?"

"Tanrım, hayır! Korkarım bu gece uyuyamayacaksın, Mary. Burada, kampımızda kalmana izin veremem. Seni güvende olacağın Edinburgh'a gönderiyorum."

Mary ölü gibi bembeyaz oldu.

Aynı gece sadece birkaç kilometre ötede ama saatler sonra, Stephen döşeğinde yatmıştı fakat bir türlü uyuyamıyordu. Yakında şafak sökecekti ama savaş konseyi toplandığı için yatağına daha yeni girmişti. Norman birliklerini yönetecek kumandanların yanında babası ve kardeşleriyle toplanmıştı. Rolfe'un savaş hileleri her zamanki gibi vazgeçilmezken, Geoffrey, Canterbury kuvvetlerini komuta ediyor, Brand kraliyet birliklerini yönetiyordu. Prens Henry de birliğe katılmıştı çünkü ağabeyi Kral adına kendi Norman paralı askerlerini kullanmaya ikna edilmişti. Ve kurnaz bir general olan Kral böylesi bir savaş zamanında onlara kumandanlık yapmaya gelmişti.

Şafakta karşılaşacakları ordunun Malcolm'ın şimdiye kadar topladığı en büyük ordu olduğunun herkes farkındaydı. Yaklaşan savaş yıllardır görülmediği kadar kanlı olacaktı ve belki, sadece belki bu kez zafer kazanamayabilirlerdi.

Stephen sınırda böylesine peşinde koştuğu barışın hiç gerçekleşip gerçekleşemeyeceğini merak ediyordu. Bu pek olası görünmüyor, olaylar arasında hayal gibi kalıyordu. Genç adam çok pişmandı.

Ancak bu kez aynı zamanda hüzünlüydü de çünkü ülkede gerçekten barış hâkim olursa, kendisiyle karısı arasında da gerçekten barış olabilirdi.

Stephen kızgındı. İlişkileri savaş ve barışa bağlı olmamalıydı. Stephen savaşsın ya da savaşmasın, Mary ona sadık kalmak ve sevmek zorundaydı. Üstelik sorumlulukları çok büyük olduğu için karısına

ihtiyacı da vardı. Hayatı boyunca kimseye böylesine ihtiyaç duymamış ve ihtiyacını asla itiraf etmemişti. Sadece ölümlü bir adamdı; yenilmez değildi. Küçük ya da büyük her konuda yanında karısına ihtiyacı vardı. Ancak Mary onun yanında değil, arkasında durmuştu; sırtına doğrulttuğu bir hançerle.

Mary onu düşmana, bir tuzağa göndermeye kalkışmıştı. Stephen'm bunu unutması için bir ömürden fazlası gerekiyordu.

Karısına kendini asması için bir ip verdiğine pişman olmuştu. Gerçekten.

Ona âşık olduğu için pişmandı. Şimdi onu sevdiği için de pişmanlık duyuyordu.

Hayatı bu duruma nasıl gelmişti?

O kadar da güçlü değildi ve bu onun sırrıydı. Zayıftı; sayısız kez kendisini aldatmaya ve ona ihanet etmeye çalışan bir kadına âşık olmuştu. Aşkın olduğu yerde bu kadar çok acı nasıl olabiliyordu? Hayatının geri kalanı boyunca böyle bir işkenceye nasıl dayanabilirdi?

Keşke... Zamanını boş hayallerle harcayacak bir adam değildi ama her seferinde aynı konuya dönüp duruyordu. *Keşke Mary göründüğü gibi biri olsaydı.* Ona güvenebilse, Stephen onun her türlü hatasını bağışlayabilirdi.

Elbette ki bunu yapamayacağını biliyordu.

Bir kez yüksek sesle güldü ve acı dolu sesi gecenin ölüm sessizliğinde sertçe yankılandı. Önceki gece ona neredeyse inanacaktı. Ona inanmak istiyordu. İşte, Mary bu yüzden çok tehlikeliydi. *Stephen onun samimi olduğuna inanmak istiyordu.* Bir an inanmıştı da.

Bunun delilik olduğunu da anlamıştı.

Yine de hâlâ ona güvenmeyi diliyordu. Stephen gözlerini kapadı. Belki, sadece belki, Mary'nin önceki gece söylediklerinin doğru olma olasılığını tekrar düşünmeliydi. Stephen, Mary'nin Malcolm'ı sadece bir kız evladın göreceği gibi gördüğünü biliyordu; gerçekte olduğu adam gibi değil de bir kahraman gibi. Babasının gerçekte acımasız bir yalancı ve hırslı bir hilekâr olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Malcolm'ın rüzgârın yön değiştirdiği kadar sık sözünden döndüğünü Mary bilemezdi. Babasının savaşı ve intikamı barışı sevebileceğinden daha çok sevdiğini kızı bilemezdi.

Stephen acımasızlık edemezdi. Mary'nin gerçeği öğreneceği günün hiç gelmemesini diliyordu.

Ve genç adam Malcolm'ın nasıl biri olduğunu bilmesine rağmen elbette ona saygı da duyuyordu. Tehlikeli bir rakipti çünkü hem güçlü bir lider hem de akıllı bir adamdı. Acımasız, dönek ve çıkarcı olmasa, sürekli savaş halinde olan İskoç klanlarını asla tek bir ulus halinde birleştirip otuz beş yıl boyunca kontrolünde tutamazdı. Malcolm eşsiz bir kraldı.

Ancak böyle bir lider, kızının barış dileğini asla dikkate almazdı; özellikle de can düşmanının dudaklarından duyuyorsa.

Stephen yumruklarını sıktı. Mary'nin kendisi için oluşturduğu asıl tehlike işte buydu. Genç adamın Malcolm'a gidip İskoç kralı savaş yerine barışa ikna etmesini istediğine inanmaması gerektiğini biliyordu; bunu benliğinin derinliklerinde bilmesine rağmen şimdi gecenin bu geç saatinde uzaktan bile onun etkisinden kurtulamayarak uyanık halde yatıyordu. Stephen, en kötüsü yerine en iyisine inanmayı seçmekten sadece bir adım ötedeydi.

Böyle devam ederse Mary'nin bir gün onu yok edeceği şüphesizdi.

Stephen yataktan kalkarak dışarı çıktı. Gece çok soğuktu ve nefesi havada buhar oluyordu; soğuk hoşuna gitti. Gökyüzü bulutluydu ve ertesi gün yağmur yerine kar yağabilirdi. Isıtmak için ellerini ovaladı. Artık Mary'yi düşünmeyecekti. Bu çok fazla acı veriyordu.

Stephen hareketsiz kalarak ortalığı dinledi. Gölgelerin arasından biri yaklaşıyordu. Babası olduğunu anladı. Rolfe'un kalkması için henüz çok erkendi ve babası eski bir asker olduğu için savaştan önce derin uyumayı beceriyordu. Stephen huzursuzlandı çünkü Rolfe ancak kötü haber getiriyor olabilirdi.

Babası duraksadı. "Az önce Alnwick'ten bir haberci geldi."

Stephen dişlerini sıktı. Karısıyla bir ilgisi olamazdı. *Olmamalı,* diye düşündü.

"Karın gitmiş."

"*Gitmiş* mi?"

Rolfe, Mary'nin bir köylü çocuğu kılığına girerek Alnwick'ten kaçtığını açıkladı. Stephen o kadar şaşırmıştı ki daha fazlasını duymak istemiyordu. Bu haberle öyle sarsılmıştı ki bir adım geriledi ve babası onu ayakta tutabilmek için uzanmak zorunda kaldı. Oysa Stephen, Rolfe'un farkında bile değildi.

Beni terk etti.

Mary kaçmış, ailesine ve İskoçya'ya dönmüştü. Savaşın arifesinde onu bırakmış, ihanetini bir kez daha hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı.

Karım beni terk etti.

Ve genç adamın kalbinde bir şeyler biraz daha ölürken, başka, daha güçlü bir şey kükreyerek dirildi.

"Stephen?" dedi Rolfe.

Stephen cevap vermedi. Veremedi. Bunun yerine içine yayılan gazabı hissetti ve bundan zevk aldı.

23. BÖLÜM

Mary, hızla Edinburgh'a gidiyordu. Gece kapkaranlıktı ve soğuk havada kar kokusu vardı. Atların nefesleri burunlarından çıkığı gibi buhar oluyor, havada asılı kalıyordu. Mary'nin refakatçileri yavaşlamıyordu. Norman ordusu peşlerindeymiş gibi atlarını doludizgin sürüyorlardı fakat aslında iki ordu da çok gerilerde kalmıştı. Mary adamların onu en çabuk şekilde güvenli bölgeye götürmeleri, sonra hemen birliklerine geri dönmeleri doğrultusunda emir aldıklarını tahmin ediyordu. Umurunda bile değildi. Onu çocukluğunun geçtiği eve yaklaştıran her toynak sesinde, Mary aynı zamanda kendi sonuna da biraz daha yaklaşıyordu.

Bütün gün boyunca ve gecenin büyük bölümünde at sürmenin yorgunluğuyla uyuşmuştu fakat babasının onu zalimce reddedişinin yüreğini parçaladığını hissetmeyecek kadar uyuşmamıştı henüz. Ancak yazgısının kendi elinden çekip alındığı ve kesin bir felakete yöneldiği düşünülürse, bunun o kadar da önemi yoktu. Çok daha önemlisi, Edinburgh'a gönderilmişti. Oysa ait olduğu Alnwick'e doğru dörtnala at sürüyor olmalıydı. Artık evi olan Alnwick... Stephen savaştan döndüğünde orada olmalıydı. Onun yerine, İskoçya'nın derinliklerine, Stephen'ın düşmanlarının kalesine, yakında ölümüne savaşa girişeceği düşmanlarının yuvasına doğru gidiyordu.

Bu kez Stephen asla anlayamazdı; Mary onun bu kez kendisini asla bağışlamayacağını biliyordu.

Kuzeye gitmek istemiyordu. Atlarını neredeyse çatlatacak kadar zorlayarak doludizgin sürerlerken, Mary aniden dizginleri sertçe çekip hayvanı çevirmemek ve evine kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Bu delilik olurdu. Refakatçilerini atlatabilirdi fakat zavallı hayvan onu Alnwick'e kadar götüremezdi ve cesur kısrak bunu başarsa bile, yakında başlayacak savaşın içinden geçmeye kalkmak intihar olurdu.

Şafakta, güneş kül grisi gökyüzünde hayalet beyazı bir solgunlukla yüzünü gösterirken ve birkaç kilometre güneyde savaş boruları çalınıp kılıçlar birbirlerine çarpmaya başlarken Edinburgh karşılarında belirdi. Eski ahşap ve antik taşlardan yapılmış, neredeyse siyah gibi görünen kasaba, kalenin kendisi gibi, kaleyi ve kasabayı hatırlanamayacak kadar eski zamanlardan beri düşmanlara karşı koruyan kayalık dağların bir uzantısı olan sarp bir tepenin üzerine kurulmuştu. İskoçya Kralı'nın kasabanın üzerinde yükselen kalesi, üzerinde durduğu kayalık ada kadar karanlık ve siyah bir görüntüyle gökyüzüne uzanıyordu. Mary bir kez daha sonunun geldiğini hissetti.

Kasabanın içinde hızla at sürerken yakacak odun dolu arabasını iten yaşlı bir kadının, tuzlu ringa balığı satan iki çocuğun, çöplerde yiyecek arayan bir köpek sürüsünün yanından geçtiler ve kaleye uzanan dik, zemini buzlu patikadan tırmandılar. Kapılar ardına kadar açıldı ve çok geçmeden Mary kendini, güvende ve rahat hissetmesi gereken duvarların arasında buldu. Oysa demir parmaklıklar ardından kapanırken, bütün vücudu tedirginlikle ürperdi. Kendini kesinlikle bir hapishaneye kilitlenmiş gibi hissetmişti.

Ne var ki Mary buranın bir hapishane değil, evi olduğunu kendine hatırlattı. Yine de moralini düzeltemiyordu. Atın sırtından indiğinde ayakta durmakta zorlanırken kendisini getiren iki iriyarı adama teşekkür etti. Annesinin nerede olduğunu sormasına gerek yoktu. Margaret bu saatte sabah ayini için kilisede olurdu. Mary yorgun vücudunun kaldırabileceği bir hızla kiliseye koştu.

Sonunda annesini görmek onu rahatlattı. Margaret'ın ayinden sonra tek başına dua ettiği bir mahremiyet anında sunağın önünde diz çökmüş zarif ve ince vücudu Mary'yi olduğu yere mıhladı. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissederek derin bir nefes aldı. Şu anda herhangi birine ihtiyacı varsa, o kişi kesinlikle annesiydi. Ona her şeyi anlatması gerekiyordu: Stephen'ın ona güvenmediğini, savaşı durdurma umuduyla Alnwick'ten ayrıldığını ve evliliklerini nasıl bir tehlikeye attığını... Babasıyla arasında geçen korkunç yüzleşmeyi de anlatmalıydı. Ve ona hamile olduğunu da söyleyecekti. Mary yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerek ani bir dürtüyle ilerleyip annesinin yanında diz çöktü. Margaret onu fark etmemişti fakat genç kadın aksini beklemiyordu. O da başını eğerek dua etmeye başladı.

Savaşın bir an önce sona ermesi ve uzun ömürlü bir barış sürecinin başlaması için dua etti. Babasının ve ağabeylerinin sağ salim geri dönmesi için dua ederken, aynı şeyi Stephen için de diledi.

Süzülen bir gözyaşı damlasını daha sildi. Tereddüt ediyordu. Kendi sorunlarının çözümü için Tanrı'dan yardım istemek ona doğru gelmiyordu; özellikle de daha önce asla dindar veya itaatkâr olmamışken. Ancak yine de Tanrı'nın kişinin iyi davranışlarla pazarlık ettiği bir varlık değil, anlayışlı ve cömert bir varlık olduğuna inanıyordu. Yine bir nefes aldı ve en önemli dileğini söyledi.

"Ulu Tanrım, lütfen Stephen'ın gerçeği anlamasına yardım et," diye fısıldadı, yüksek sesle. Ve ekledi: "Lütfen beni sevmesine izin ver."

Mary uzunca bir an dizlerinin üzerinde kalırken aniden omuzlarından büyük bir yük kalktığını ve rahatladığını hissetti. Hayatı boyunca hiç olmadığı kadar yorgun olduğunu o zaman anladı. Hareketsizlik güzeldi. O gün sonsuz saatler boyunca eyer sırtında oturmaktan her tarafı ağrıyordu ve zihni nihayet uyuşup dinginleşmişti. Annesinin ayakta durduğunu o zaman fark etti. Mary de ağrıyan kaslarını zorlayarak doğruldu.

Annesine alıcı gözle ilk kez baktı. Peş peşe uykusuz geceler geçirmişçesine Margaret'ın gözlerinin altı çökmüştü ve bakışları da

endişeyle kararmıştı. Mary gerginlikle yutkundu çünkü annesi sadece yorgun değil, aynı zamanda hiç olmadığı kadar zayıf ve Mary'yi endişelendirecek kadar solgun görünüyordu. "Anne," diyerek ona sarıldı. "Sen hasta mısın?"

"Hayır." Margaret'ın sesinde bir tuhaflık vardı. "Burada ne işin var?"

"Korkunç bir aptallık yaptım," diye itiraf etti Mary. "Babamı bu savaştan vazgeçmesi için ikna etmeye çalıştım. Edward da Alnwick'e dönmemin fazla tehlikeli olacağına inandığı için beni buraya gönderdi."

Margaret kızının elini tuttu. "Ah, seni gördüğüme sevindim, hayatım. Bu kez burada sadece kadınlarla kaldım ve bir haber beklemeye dayanamıyorum." Margaret'ın gözleri yaşlarla parıldıyordu ve Mary'nin elini tutan eli titriyordu.

"Anne, sorun ne?" Annesi daha önce hasta değilse, ya şimdi hastaydı ya da aşırı tedirgin olmalıydı.

Margaret'ın dudakları hafifçe titredi. "İçimde bir his var; korkunç bir felaket hissi. Bütün hayatım boyunca bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum." Gözlerini kısa bir an kapadı. "Malcolm ve oğullarım için korkuyorum."

Mary, Margaret'ın elini hafifçe sıktı fakat kendi kalbi de çok hızlı atıyordu ve benliğini saran korkuyu hissedebiliyordu. O da aynı hisse kapılmamış mıydı? "Onlara bir şey olmayacak, anne," dedi neşeyle. "Malcolm bu topraklardaki en büyük savaşçı ve yenilmez bir lider, bunu sen de biliyorsun. Ağabeylerim de ona çekmişler. Korkma. Kendini boşuna hırpalama."

"Keşke haklı olsan," dedi Margaret huzursuzca.

Mary daha önce annesini hiç böyle görmemişti. Kraliçe Margaret'm her zaman sakin, kontrollü ve dingin bir doğası vardı; böylesine derin endişelere kapılacak biri değildi. Mary annesine her şeyi anlatıp yükünü hafifletmek istemişti fakat şimdi içinden gelmiyordu. Bunu daha sonra yapmaya karar verdi. Savaş sona erdiğinde, babası

ve ağabeyleri eve döndüğünde, annesine sorunlarını anlatmak için yeterince zamanı olacaktı.

Genç kadın zorlama bir neşeyle annesine gülümsedi. "Haydi, kahvaltımızı edelim, anne. Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum."

Margaret bütün gününü kadınların salonunda şöminenin önünde oturup mekanik bir şekilde kanaviçesiyle uğraşarak ve ilk çatışmanın haberini bekleyerek geçirdi. O akşam hafif bir kar yağışı altında gelen haber sevindiriciydi; en azından İskoçlar için.

İskoç ordusu Carlisle'ı geri almak açısından herhangi bir ilerleme kaydedememişti fakat bu artık önemli gibi görünmüyordu çünkü İskoçlar ve Normanlar Cumbria'da acımasızca çatışırken Malcolm'ın liderliğindeki başka bir birlik Carlisle'ın etrafından dolaşarak Northumberland'ın batı sınırından girmiş ve içlere doğru ilerlemişti. Alnwick artık kuşatma altındaydı.

Salondaki hizmetkârlar ve kadınlar çok neşelenmişti. Yüzündeki korku ifadesi değişmeyen ve bir kez bile gülümsemeyen Margaret ile ayakta duramayacak kadar şoka giren Mary dışında. Mary titreyerek bir koltuğa çöktü.

Alnwick kuşatma altında...

İlk düşüncesi Isobel ve Kontes oldu. *Ulu Tanrım, lütfen iyi olsunlar!* Mary acıyla sarsılmış bir halde gözlerini kapadı. Kontes güçlü ve kararlı bir kadındı. Böyle bir saldırı altındayken Alnwick'i bir arada tutabilecek biri varsa, o da Leydi Ceidre'ydı. Mary hangi tarafa daha sadık olduğunu o zaman anladı. Saldırganlar için hiçbir şey hissetmiyor, sadece kuşatılmış olanlar için endişeleniyordu. Sadece de Warenne'lar için.

Böylece Mary olan bitenin anlamını ilk kez tamamen kavradı. Babası Malcolm, Alnwick'e saldırmıştı; kendi kızının evine. Öfkesi sınır tanımıyordu.

Ne var ki zaten artık onun kızı değildi, değil mi? Malcolm onu evlatlıktan reddetmişti.

Mary, yorgunluktan ölmesine rağmen oturamayacak kadar neşeli olan haberciye baktı; kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Margaret'a Malcolm ve oğullarının iyi olduğunu söylüyordu. Mary ona döndü. "Alnwick'i ele geçirmeleri mümkün mü?"

Adam parıldayan gözlerle Mary'ye döndü. "Sadece an meselesi."

"Ama zamanınız yok. Kocam hanesinin tehdit altında olduğunu öğrendiğinde bütün adamlarını toplayıp Alnwick'e dönecektir."

Adam savaşmaya hazır bir tavırla bacaklarını iki yana açarak ona döndü. "Ancak Leydi de Warenne, kocanız şu anda büyük bir çatışmayla meşgul ve oradan kolayca ayrılamaz. Alnwick'teki birileri, de Warenne'a haber götürmek için İskoç ordusunun arasından geçmeye cüret etmediği sürece kuşatmayı öğrenmesi de gayet uzun zaman alacaktır." Adam gülümsedi. "Her şey Malcolm'ın planladığı gibi gidiyor."

Mary dehşete kapılmıştı. Ancak haberci haklıydı. Stephen savaşın ortasındaydı ve Alnwick'te hiç kimsenin ona haber ulaştırma şansı yoktu. Mary oturuyor olmasa kesinlikle olduğu yere yığılırdı.

Malcolm ne kadar da kurnazmış... Mary öfkeden kuduruyordu.

O anda salondaki sessizliğin farkına vardı. Görmeyen bakışlarını alevlere dikmiş annesi dışında herkes ona bakıyordu. Ve salondaki herkes onu nefret dolu ve suçlayan gözlerle izliyordu. Mary ayağa fırlayarak salondan kaçtı.

O gece kar yoğunlaşırken rüzgârın uğultusu uyumayı imkânsız hale getirecek kadar arttı. Mary korkunç sesi dinlerken ailesinin başına gelenleri ve evine olanları düşünmemeye çalışıyordu. Hasta olduğu artık şüphe götürmeyen annesini, savaşta çatışan ve belki kuşatmaya katılan ağabeylerini düşündü. Babasını düşünmemeye çalıştı fakat bu imkânsızdı; babası onu evlatlıktan reddetmiş ve Alnwick'e saldırmıştı. Bir an bütün benliği nefretle sarsıldı ama çabucak geçti ve Mary kendini zayıf, bitkin ve uyuşuk hissetti.

Stephen muhtemelen onun Alnwick'ten kaçtığını henüz öğrenmemişti. Mary rahatlamış filan değildi. Ondan izin almadan kaç-

makla korkunç bir hata yapmış, amacında başarısızlığa uğramıştı ve Stephen karısının yaptıklarını öğrendiğinde kesinlikle genç kadının hain olduğuna inanacaktı. Edward'ın Alnwick'i ziyaretiyle bir arada düşününce Mary'nin kaçışının önceden planlanmış olduğuna, genç kadının kendisinden kaçarak düşmanı tercih ettiğine inanacaktı. Ne var ki kaçışı sayesinde korkunç gerçeği öğrenmişti; halkını ve ülkesini, İskoçya'yı ne kadar severse sevsin, artık evi Alnwick'ti ve Northumberland'ın kırmızı gülüne sadıktı.

Mary, hayatta kalmasının Stephen'ı masumiyetine inandırmasına bağlı olduğunu biliyordu. Ve zaman geçtikçe Stephen onun kendisinden kaçtığına daha fazla inanacaktı. Stephen karısına güvenmese de Mary onu çok seviyordu, ona aitti ve daima da öyle olacaktı. Şimdi onunla olmayı hiç olmadığı kadar çok istiyordu. Eğer kocası onu sürgüne gönderirse Mary buna dayanamazdı. Genç kadın bu tehdidi çok iyi hatırlıyordu. Hemen evine dönmek zorundaydı ama bunu nasıl yapacaktı? Bu savaş ne kadar sürecekti? Malcolm muzaffer olursa, savaşın asla sona ermeyeceğini anlayarak dehşete kapıldı. Stephen, babası ve diğer Normanlar, Alnwick'in intikamını almak için ölene kadar savaşırlardı.

Mary titreyerek doğrulup oturdu. Bu Malcolm'ın yenilgisi anlamına gelse de savaşın çabucak sona ermesini dilediğini fark etti. Malcolm'ın korkunç tavrından sonra Mary ona sadık kalmak zorunda değildi ama yine de sonunun gelmesini isteyemiyordu. Sonuçta kendini bildi bileli Malcolm'ın kızıydı.

Tiz çığlıklar atan rüzgârı dinledi. Dışarıda gece gökyüzü, kar fırtınası yüzünden bembeyaz görünüyordu. Bir at alıp Alnwick'e tek başına dönmeyi deneyecek kadar çılgın mıydı? Stephen'ı, uğrunda hayatını tehlikeye atacak kadar seviyor muydu?

Genç kadın yutkundu. Bir kar fırtınasının ortasında ölüm riskini göze alarak yola çıkacak kadar deli değildi. Ancak Stephen'ı uğrunda ölmeyi göze alacak kadar çok seviyordu. O an henüz gelmemişti ve asla gelmemesini umuyordu. Ancak hiçbir şey yapmadan oturup, eve

dönmek için bir ateşkes olmasını –tabii olursa– bekleyemeyeceğini de biliyordu. Fırtınanın sona ermesini ve yolların biraz olsun açılmasını bekleyecekti. Savaş henüz bitmemiş olursa, evine dönmek için tek başına yola çıkacaktı. Ve onu hiçbir şey ve hiç kimse durduramazdı.

Mary nihayet uykuya daldığında kararını vermişti ve kendini daha iyi, hatta umutlu hissediyordu. Ne var ki ertesi sabah uyandığında, yakında yola çıkmasının mümkün olduğundan bile şüpheliydi. Kar ve delirtici rüzgâr kesilmişti ama dışarıdaki dünya iki metre kalınlığında karla kaplanmıştı. Daha da önemlisi, Margaret'ın hizmetçisi Mary'ye annesinin bir kez daha sabaha kadar uyuyamadığını söyledi. Gece yarısı dua etmek için kiliseye gitmişti ve şafağa kadar oradan ayrılmamıştı. Kahvaltı niyetine sadece birkaç yudum su içmiş ve iki lokma ekmek yemişti. Mary annesinin iki haftadır, Malcolm'ın Edinburgh'dan ayrılışından beri neredeyse hiçbir şey yemediğini veya uyumadığını artık biliyordu. Kraliçe'nin kendi korkunç iblisleriyle boğuştuğu belliydi. Ve kızının söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey onu uyumaya veya bir şeyler yemeye ikna edemezdi. Mary dinlenmesini sağlamak için annesine ilaç vermeyi düşündü.

İkinci gün bir türlü bitmek bilmedi. Margaret yine şöminenin önündeki yerine yerleşirken Mary volta atmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bunun diğer kadınları delirttiğini biliyordu fakat ağızlarını açmaya cesaret edemezlerdi. Sabah yavaş yavaş yerini öğleye bıraktı. Kimse bir şey yiyemedi. Alacakaranlık çöktü. Hâlâ haber yoktu. Savaşın ikinci günüyle ilgili haberlerin, yoğun kar yağışı nedeniyle geciktiği belliydi. Gece gökyüzü kararkdığında kalenin aşağısındaki gölün buz tutmuş yüzeyi hafifçe parıldıyordu. Yeni bir habercinin geldiğini o sırada duydular.

"Hemen gelsin," dedi Margaret. Yüzü ağaçların üzerindeki karlar kadar beyazdı. O kadar kısık sesle konuşmuştu ki neredeyse kimse duymamıştı.

Mary içgüdüsel bir şekilde annesinin yanına geçti ve rahatlatmak istercesine elini omzuna koydu. Korkusu giderek artıyordu. Öğle yemeğinde annesini bir şeyler yemeye zorlamalıydı.

Haberci içeri girdiğinde giysilerini kaplayan ıslak karı silkeledi. Çizmelerini kaplayan kar donmuştu; bir kolu sargılı, giysileri kandan kararmış genç bir adamdı. Hiç gülümsemiyordu ve yorgunluktan teni kül gibi olmuştu. Mary onun yüzüne bakınca olduğu yerde donup kaldı. İskoçların o gün korkunç bir yenilgiye uğradığı açıktı.

"Kral öldü," dedi adam.

Mary onu yanlış duyduğunu düşündü. İtiraz etmek için ağzını açtı; onu doğru duymuş olamazdı.

"Malcolm öldü," dedi adam ve bu kez sözleri boğuk hıçkırıklarına karıştı.

"Hayır," dedi Mary, dehşetle, "bu ola..."

Genç kadının sözleri büyük bir gürültüyle kesildi. Mary irkilerek dönüp baktığında Margaret'ı yerde buldu. Annesinin gözleri kapanmıştı ve yüzü ölü gibi solgundu. "Anne!"

Kadınların hepsi Kraliçe'nin yanına koştu. Mary annesinin yüzünü ellerinin arasına aldığında hafif nefesini hissetti; kulağını annesinin göğsüne dayadı ve zayıf ama sürekli kalp atışlarını duydu. Gözleri yaşlarla dolarken başını kaldırdı. "Soğuk ıslak bez getirin de onu uyandıralım. Çabuk! Sadece şoktan bayılmış!"

Hizmetçilerden birkaçı söyleneni yapmak için koşarak uzaklaşırken Mary annesini nazikçe uyandırmaya çalıştı. Onu sarstı, onunla konuştu fakat bir türlü uyandıramıyordu. Mary umutsuzluğa kapılıyordu. Margaret'ın zihinsel durumunun tuhaflığının ve sağlığının kötü olduğunun farkındaydı. Bütün rahatlığı bir anda kayboldu. Margaret fazlasıyla zayıf görünüyordu. Mary sonunda annesinin yüzüne bir tokat attı ve Kraliçe'nin gözleri aniden açıldı.

"Tanrı'ya şükür!" diye bağırdı Mary.

Margaret kızına bakarken gözleri yaşlarla doldu ve damlalar kesintisiz bir şekilde yanaklarından süzülmeye başladı. Gözleri yavaşça kapandı ve vücudu bir top gibi büzüldü. Hiç ses çıkarmıyordu.

Mary korkudan bembeyaz kesilmiş halde annesini kollarına aldı ve sımsıkı sarılarak teselli etmeye çalıştı. "Bana şarap ve kediotu getirin," dedi Mary, hissetmediği bir sakinlikle. "Ve iki adam gönderin; Kraliçe'yi yatağına taşımalıyız."

Mary ne kadar olduğundan emin değildi ama bir-iki saat kadar sonra Margaret gözlerini açtı ve doğruca Mary'ye baktı. "Biliyordum," dedi, boğuk bir sesle. Sesi zor duyuluyordu.

Mary annesi için o kadar endişelenmişti ki babasının ölüm haberini düşünecek zamanı olmamıştı. Annesinin elini tutarak telaşla yatağının üzerine eğildi. "Anne, güçlü olmalısın. Jeanne'in yaptığı şu yulaf lapasından biraz ye lütfen."

"Dua etmeliyim," dedi Margaret. "Kalkmama yardım et. Babanın ruhu için dua etmeliyim."

Mary annesinin kiliseye gitmek niyetinde olduğunu o zaman anladı. "Hayır, anne," dedi kararlılıkla. "Papaz Joseph buraya gelir. Şu anda aşağıda."

Margaret kendini yastıklara geri bırakarak gözlerini kapadı ve dudakları sessiz bir duayla kıpırdandı. Mary önünde Margaret'ın bütün nedimelerinin beklediği kapıya koştu. Hepsi Kraliçe'yi çok seviyordu –Margaret'ı tanıyan herkes gibi– ve şimdi hepsi endişeyle solmuş ciddi yüzlerle bekliyordu. Mary'nin emriyle Leydi Matilda papazı getirmek için aşağı koştu.

Mary annesinin yatağının yanına dönerek diz çöktü. Malcolm'ın, kocasının ordusu tarafından öldürüldüğünü düşünmek istemiyordu. Stephen bunu yapamazdı. Yapmamalıydı. Ancak Mary'nin o anda annesiyle ilgilenmesi gerekiyordu. Düşüncelerini kararlı bir şekilde bastırdı.

Papaz odaya girdi. O da Kraliçe'nin ömrü boyunca dostu –ve öğretmeni– olmuştu. Papaz Joseph yanlarına koşarken Mary ayağa kalktı ve Margaret gözlerini açtı. "Cenazesi kaldırılmış mı?"

Papaz, Margaret'ı sakinleştirmek için yalan söylerken Mary adamın gözlerindeki acı gerçeği gördü.

Margaret papazla birlikte sessizce dua ederken Mary odadan çıktı. Dışarıda duvara yaslandı. Annesinin hizmetkârları etrafını sararak onu fısıltılarla soru yağmuruna tuttular.

Mary endişelerinin samimi olduğunu, her birinin Kraliçe adına ölesiye korktuğunu bilmesine rağmen, soruların hiçbirini cevaplamak istemeyerek onlardan uzaklaştı. Zaten cevapları bilmiyordu da. Koşarak aşağı indi.

Malcolm'ın ölüm haberini getiren genç adam büyük salondaki masalardan birine oturmuş, iştahla yemek yiyordu. Mary onun yanına oturduğunda yemeğin görüntüsü bile midesini bulandırdı. "Bu nasıl doğru olabilir?" diye sordu, sersemlemiş bir halde. "Malcolm nasıl ölebilir?"

Genç adam tabağını kenara iterken mavi gözleri yaşlarla doldu. "Ordusuna arkadan saldırdılar. Sonra adamlarından ayrı düştü. Bu asla olmamalıydı." Haberci, bakışlarını kaçırdı.

Mary sahip olduğunu bile bilmediği bir güçle genç adamın kolunu yakaladı. "*Hangi ordu?*"

"Northumberland'ınki."

Mary'nin başı dönüyor, masa önünde sallanıyordu. Malcolm'ın öldürüldüğü saldırıya Stephen mı liderlik etmişti? O mu yapmıştı?

"Prenses'im," dedi haberci, boğuk bir sesle, "dahası da var."

Mary gözlerini ovalayarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Masanın sallanışı kesildi fakat bütün dünya bulanıktı. "Hayır," dedi, "dahası olamaz."

Adam dudaklarını ıslattı. "Edward yaralandı."

"Hayır!" Mary devrilmemek için masaya tutunmak zorunda kaldı. "Durumu..."

"Kötü. Ama ben yola çıktığımda hayattaydı."

"Yaşayacak," dedi Mary, kararlılıkla. Rahatlamanın etkisiyle gözlerini kapadı. "Lanet olasıca hiçbir Norman, Ed'i öldüremez," diye fısıldadı. Aniden bastıran titreme krizine karşı koymaya çalıştı. Şimdi isteriye kapılamazdı. "Ya... Alnwick?"

"Cumbria'ya geri çekilmek zorunda kaldık. Savaşın gidişatı değişti. Neredeyse başladığımız yere geri döndük," dedi adam, asık yüzle. "Carlisle'da savaş hâlâ sürüyor ama şimdi Malcolm ve Edward yokken..."

Mary gözlerini kapadı. "Edmund güçlü bir savaşçıdır. Diğer liderler de..."

"Klan reislerinin hepsi kendi aralarında kavga ediyor, Prenses'im; onları bir arada tutacak kadar güçlü olan tek kişi Malcolm'dı." Adam tereddüt etti. "Adamların hepsi Edmund'a güvenmiyor."

Mary buna karşılık veremedi. Ağabeyinin mükemmel bir adam olduğu söylenemezdi. Ancak Ed yaralıysa ve Malcolm öldüyse... Aniden düşüncelerine hâkim oldu. Babasını düşünmeyecekti. Onun yerine Ed için dua edecekti.

Ve Stephen'ı da düşünmemeliydi; babasını öldürenler ve ağabeyini yaralayanlar onun adamlarıyken, onu düşünmemeliydi.

"Anne, lütfen şundan biraz iç. Kendi özel karışımın," diye yalvardı Mary.

Margaret ona cevap vermedi; sanki hiç duymamıştı. Papaz Joseph saatler önce gittiğinden beri Margaret komaya girmiş gibiydi. Bir türlü uyandıramadıklarına bakılırsa normal bir uyku olamazdı. Mary onun hâlâ çok zayıf da olsa nefes aldığını hissetmese kesinlikle öldüğünü sanırdı.

Mary kendini kaybetmişti. Günlerdir uyumamıştı ve annesi gözlerinin önünde ölmek üzereyken onun yanından ayrılmaya cesaret edemiyordu. Mary kararlıydı. Annesinin ölmesine izin vermeyecekti. Veremezdi. Ama ne yapabilirdi ki?

Margaret'ın buz gibi ellerini tutarak ısıtmaya çalıştı. Kapı güçlü bir şekilde vurulunca dikkati dağılıp ani bir rahatlama hissetti. Edgar'ın içeri girdiğini görünce donup kaldı. Onu en son üç gece önce, ilk savaştan hemen önce Carlisle'ın dışında görmüştü.

Tanınmaz haldeydi. Edgar sararmış, bitkin haldeydi ve gözlerinin etrafında koyu halkalar belirmişti; on yedi yaşında bir genç gibi değil, orta yaşlı ve çökmüş bir adam gibi görünüyordu. Bakışları Mary'de çabucak kayarak annesine dikildi. "Bunu anlamıyorum," dedi, boğuk bir sesle. "Aşağıda bana onun ölüm döşeğinde olduğunu söylediler."

Mary, annesinin yanında çömelerek geçirdiği uzun saatler yüzünden korkunç şekilde ağrıyan, kaskatı kesilmiş dizlerinin üzerinde doğruldu. Aslında bütün vücudu ağrıyordu ama içindeki acıyla kıyaslanamazdı bile. "Malcolm'ın ölüm haberini kaldıramadı," dedi Mary titrek bir sesle. Edgar'ın hali, genç kadının zorlukla kontrol altında tuttuğu duyguları serbest bırakmaya yetecek gibiydi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Buraya geldiğimde onu korkunç bir halde buldum. Günlerce ne uyumuş ne de bir şey yemişti ve endişeden adeta delirmişti. Galiba," dedi, sesi çatlayarak, "Malcolm'ın ölümünü önceden hissetmiş."

Edgar'ın gözleri doldu. "Bir savaşçı gibi öldü. Ölmek istediği şekilde, bütün erkeklerin ölmeyi umduğu şekilde, bir savaşın ortasında, cesurca ve gururla öldü."

Mary ürperdi. Kollarını kavuşturarak bedenine sardı. Şimdi Malcolm'ı düşünmemeliydi; bunu yapamazdı. Ertesi gün Margaret daha iyi olduğunda, o zaman yas tutmaya fırsatı olabilirdi.

Edgar onun düşüncelerini böldü. "Edward öldü."

Mary bir çığlık attı.

Edgar küçük odayı çabucak aşarak kardeşinin yanına geldi ve onu kollarının arasına aldı. Mary gözlerini sımsıkı yumdu. Gözkapakları sıcak yaşlarla zorlanıyordu fakat onları akıtmamak için gözlerini kapalı tuttu. *Edward, en büyük ağabeyi, sevgili dostu, kahramanı... Edward olamazdı!* Buna inanmıyordu. İnanamazdı!

Edgar onun kulağına bir şeyler fısıldarken elleri sırtını okşuyordu. Edgar; ona asla sarılmamış veya sevgisini asla açıkça göstermemiş olan ağabeyi... Dün on yedi yaşında bir çocukken bugün elli yaşında bir adama dönmüş Edgar... "Yarası ölümcüldü. Çok fazla kan kaybetti. Tanrı'ya şükür, acı çekmeden, uykusunda öldü."

Edward öldü. "Olamaz..." dedi Mary, boğuk bir sesle.

Edgar aniden Mary'yi iterek kendinden uzaklaştırdı. "Başlarında kocan vardı," dedi öfkeyle.

Mary doğruldu.

"Yenilmez biri! Kendini adamlarımızın arasına tekrar tekrar atarak tek başına ilerledi ama ona yaklaşan hiç kimse kılıcından kurtulamadı. Herkesi başak gibi biçip kendine yol açtı. Ruhunu bir iblisin ele geçirdiğini söylüyorlar; ya öyle ya da Ölüm'ün kendisi olmuş." Edgar sonunda biraz sakinleşmeyi başardı.

Mary hiç kıpırdamıyordu. Stephen nasıl olduysa onun kaçtığını öğrenmişti. Bundan kesinlikle şüphesi yoktu. Kocasını bir iblis filan ele geçirmemişti; onu ele geçiren şey insanüstü bir öfkeydi. Genç kadın korkuyla titredi.

Edgar onun kolunu çekiştirdi. "Sana ulaşana kadar önüne çıkan her şeyi ezip geçeceğine yemin etmiş, Mary. Bu mesajı bize ulaştırmak için esirlerden birini serbest bırakmış. İhanetine rağmen değil, ihanetinden dolayı seni geri istiyormuş."

Mary titremeye başladı. "Beni cezalandırmak istiyor," diye fısıldadı.

"Bana kalırsa seni öldürmek istiyor," dedi Edgar. "Alnwick'te yüzünü gördüm ve ben bile dehşete kapıldım."

Mary inledi. Stephen'ı öfkeden kızardığı zaman görmüştü. Artık öldürmeyi isteyecek kadar karısından nefret ediyor olabilir miydi? Stephen onun ölmesini mi istiyordu?

İki gün sonra Margaret vefat etti.

Mary uyuşmuş, şoka girmişti ve bitkindi. Hâlâ annesinin yanında çömelmiş halde ellerini tuttuğunu fark etti. Ne kadar süredir böyle

duruyordu? Vücudunu zihnine itaat etmeye zorladı ve zorlukla, acı verse de ayağa kalkmayı başardı.

Kederli feryatlar; bir süre önce başlayan sesler odada yankılanıyordu. Bu, İskoçların yüksek sesle, açıkça ve kendilerini dizginlemeden yaslarını ifade etme şekliydi. Mary kapının önünde duran nedimelerin ağıtlarını, büyük salondaki erkek ve kadınların ağlayışlarını, avluda toplananların uğultularını dinliyordu. Bu sesler tekrar tekrar kulaklarına dolarken sonunda acı, Mary'nin şokunun arasından kendini hissettirmeye başladı.

Benliğini sararak göğsünde büyüyen ve nefesini kesen yoğunluğu hissederek hıçkırdı.

Ölmüştü. Mary yüksek sesle hıçkırdı. *Öldü.* Tanrım, kelime ne kadar da nihaiydi. Hayattayken olduğu gibi ölüyken de dingin bir şekilde yatan Margaret'a baktı. *Öldü!* Bu mümkün görünmüyordu. Margaret olamazdı. Annesi olamazdı!

Mary de dışarıdaki bütün kadınların yaptığı gibi hıçkırıklara boğulmak, çığlıklar atarak ulumak ve saçını başını yolmak istiyordu ama bunu yapmadı. Acısını bir süre daha kontrol altında tutmalıydı. Şimdi ağabeylerini düşünmesi gerekiyordu. Bu korkunç kayıp zamanını atlatabilmek için kız kardeşlerine ihtiyaçları olacaktı.

Aniden hıçkırdı. "Anne, seni çok seviyorum!" Bu mümkün olamazdı. Margaret ölmüştü! Margaret, sevgili annesi ölmüştü, Malcolm ölmüştü, Edward ölmüştü! Bu haksızlıktı! Buna dayanamazdı, bu kadarını kaldıramazdı!

Boş gözlerle arkasını döndü ve bir teselli aradı ama yoktu. Sonunda yanağını sert, soğuk duvara dayayarak ona sarılmaya çalıştı ve hıçkırıklara boğuldu.

Ellerini kanatana kadar duvarlara vurarak ve acısını haykırarak hiç durmadan ağladı. O anda Stephen'dan ve bu ölümlerdeki rolünden nefret ediyordu. Kocasından nefret ediyordu. Hepsi ölmüştü; Malcolm, Margaret, Edward. Ve bu gerçek sonsuza dek değişmeyecekti; onları bir daha asla göremeyecekti.

Sonunda hıçkırıkları kesildi. Genç kadın yere çöktü. Tanrım, ne kadar yorgundu! Oturamıyordu bile. Böyle devam edemezdi, yapamazdı; böylesine bitkinken yürüyebileceğinden bile emin değildi.

Sonra zihnine düşünmesi için emir verdi. Zihni ona Edinburgh'un dışında bekleyen tehlikeyi düşünmesini söylüyordu; sadece onu değil, ağabeylerini, hatta İskoçya'yı tehdit eden bir tehlike. Mary yüzündeki yaşları sildi. Şimdi ağlamaya zamanı yoktu. Risk çok büyüktü. İnsanların hayatları söz konusuydu; bir krallık söz konusuydu.

Malcolm ölmüştü. İskoçya artık kralsız bir krallıktı. Taht Edinburgh'daydı ve çok geçmeden ülkenin en güçlü klanları iktidarı ele geçirme umuduyla tepelerine binecekti. Daha şimdiden, bir düzine büyük klan reisi, taht için çılgınca bir yarışa tutuşarak Edinburgh'a doğru yola çıkmış olmalıydı.

Kardeşlerinin hepsi taht üzerinde hak iddiaları edebilirdi. Edmund, Mary'nin umurunda değildi; kendi başının çaresine bakabilirdi ki halihazırda bunu yapmakta olduğu şüphesizdi... Ve Ethelred de bir din adamı olarak güvendeydi. Ancak diğer üç kardeşini korumak onun sorumluluğuydu; her biri İskoçya'nın sıradaki kralı için gerçek bir tehditti. Edgar kendisinden büyük olduğu için bu sorumluluğun ona ait olduğu Mary'nin aklına bile gelmedi.

Mary kendini zorlayarak ayağa kalktı. Çok yaşlı bir kadın gibi hareket ediyordu.

Duraksadı. Odaya ulaşan seslerin değişmiş olduğunu fark etti. Duyduğu şeylerin ne olduğunu anlarken kalp atışları içgüdüsel bir korkuyla hızlandı. Uzakta gök gürlediğini duyduğunu sandı ama dışarıda gökyüzü açık ve masmaviydi. Mary yutkundu.

Ağlayışların arasında duyduğu şey uzaktaki bir gök gürültüsü değil, dev bir ordunun yaklaşan uğultusuydu. *Ulu Tanrım, bu kadar çabuk mu?* Hiç nefes alamayacaklar mıydı?

O anda Edgar odaya daldı. Donald Bane'in veliaht olarak tanındığını, Edmund'ın ailesine ihanet ederek tahtı ele geçirmesi için onunla birleştiğini açıklarken Mary'nin yüzü şoktan bembeyaz kesildi.

Bu arada dışarıdaki gürültü giderek güçleniyordu. Mary ve Edgar bir an birbirlerine bakarken Mary neyle karşı karşıya olduklarını biliyordu: Edmund bu şartlar altında herhangi bir yabancı kadar acımasız olacaktı, hatta daha da fazla.

Mary doğruldu. "Çocukları topla! Hemen! Bir araba getirin..." Margaret'a baktı. Zor kazandığı kontrolünü kaybederek hıçkırdı. "Kraliçe için. Onu Dunfermline Manastırı'na gömeceğiz ve oraya sığınacağız. Çabuk!"

Edgar hızla arkasını dönerek gitti. Mary artık titremesini bastıramıyordu ve yere yığılmamak için dua kürsüsüne tutundu. Acı, korku ve bitkinlik onu eziyor, hareketsiz bırakıyordu.

Mary büyük bir çabayla annesinin yanına giderek üzerini örttü. Edgar yine odaya daldı. Kardeşine uzunca bir bakış attıktan sonra hızla Margaret'a yaklaştı ve annesini rahatça kucağına aldı.

Mary ona yetişmeye çalışıyordu. "Edmund bizi nasıl terk edebilir?"

"O artık bu ailenin bir üyesi değil," dedi Edgar öfkeyle, hızla aşağı koşup avluya fırlarlarken. Güneş bir an gözleri kamaştıracak kadar parlaktı. Mary'nin bütün kardeşleri atlarına binmişti; tabii ki hain Edmund dışında. En küçükleri olan Alexander, ağlamakta olan küçük Davie'yi teselli etmeye çalışıyordu. Edgar annesini at arabasına yatırdı.

Mary avlunun ürkütücü sessizliğini o zaman fark etti. Bütün ulumalar, diğer bütün seslerle birlikte kesilmişti. Bu sessizlik ürkütücüydü ve ne olduğunu bilmediği bir şeyi dinlediğinin farkındaydı. Birden anladı; yaklaşan ordunun uğursuz gürültüsü artık duyulmuyordu.

Edgar atına binmeden önce Mary'yi bir atın sırtına yerleştirirken genç kadın feryat etti. Ordu durmuştu; elbette saldırı pozisyonu almak için! "Bu Donald Bane, değil mi?"

Edgar atını sürerek ona yaklaştı. "Hayır."

Mary donup kaldı. "O halde... kim?"

Edgar ona çatık kaşlarla ve uzun uzun baktı. Mary durumu anladı. O anda bütün duyguları birbirine karıştı; aşk, nefret, korku, endişe. "*Hayır.*"

"Northumberland'ın piçi," dedi Edgar. "Alçak herif ordusunu doğruca Edinburgh'a getirmiş. Tahtı ele geçirmek mi istiyor?"

Mary sapsarıydı. "Hayır," diye fısıldadı. "Beni istiyor."

DÖRDÜNCÜ KISIM

SÜRGÜN

24. BÖLÜM

Dunfermline Manastırı, Forth Haliçlerinin karşısındaki küçük bir tepenin üzerindeydi. Orta yükseklikte kalın surlarla sarılıydı fakat bu surların amacı sınır belirlemek ve serserilere ve kanun kaçaklarına karşı bir engel oluşturmaktı; dolayısıyla bir işgal ordusunu durduramazdı. Ve başrahip manastırın şu anda karşılaştığı şeyin tam olarak bu olduğunu düşünüyordu.

Zırhları dondurucu soğuğa karşı kalın pelerinlerin altına gizlenmiş silahlı ve atlı yüz şövalye, kar kaplı tepede sıralanmıştı. Güneş ışığı yüz kalkanın ve yüz miğferin üzerinden parıldıyor, yüz tane devasa atın toynakları karlı zemini dövüyor, siyah çamuru etrafa saçıyordu. Siyah, beyaz ve altın sarısı sancak ön saflarda dalgalanırken, ortasındaki kısa saplı, kan kırmızısı gül dikkati çekiyordu; Northumberland'ın kırmızı gülü. Bu görüntü başrahibin dizlerini titretmeye yetmezmiş gibi –ki yeterliydi– Normanların lideri büyük savaş atının sırtından doğruca ona bakıyordu. Adam o kadar iriyarıydı ki ayakta durduğunda bile ürkütücü görünüyor olmalıydı. Miğferini takmadığı için başrahip adamın yüzünü açıkça görebiliyordu. Manastırın savunmasızlığı karşısında sergilediği güçten çok, adamın yüzü başrahibi korkutuyordu. İnsanın kanını donduracak kadar soğuk bir ifadesi vardı.

Dunfermline başrahibi, surlara yerleştirilmiş dar yan kapıdan çıkarak ziyaretçisini cesurca karşılamaya karar vermişti. Bu kapıdan

bir yaya rahatlıkla girebilirdi fakat atlı şövalyeler bir yana, kalın zırh giymiş ve silahlar kuşanmış biri oraya sığmazdı. Bunun için ön taraftaki iki kanatlı kapının açılması gerekirdi. Başrahip soğuğu pek de hissetmeyerek pelerinini zayıf vücuduna sardı. Ön kapıları açmamaya karar vermişti. Yine de eğer karşısındaki adam manastıra izinsizce girmeye karar verirse, onu durdurmak için yapabileceği bir şey olmadığının da farkındaydı. "İsteğiniz nedir, Lordum?"

"Prenses Mary'yi burada saklıyorsunuz. Onu hemen bırakacaksınız."

Rahip korkuyordu. Sadece kendisi veya manastır, rahipler veya rahibeler için değil, bir kış gecesi kardeşleriyle birlikte manastıra sığınmaya gelen genç kadın için. Bu şövalyenin güzel ve acı içindeki Prenses'e neler yapabileceğini hayal etmek zor değildi ve başrahibin kadını ona teslim etmeye niyeti yoktu. Sessizce dua etti. Şu anda kesinlikle Tanrı'nın yardımına ihtiyacı vardı. "Efendim, buranın Tanrı'nın evi olduğunu biliyorsunuz. Prenses buraya sığındı. Buna müdahale etmenize izin veremem."

Şövalye sırıtırken dişleri vahşi bir hayvanınki gibi göründü. "Başrahip, Tanrı'nın evine tecavüz etmek gibi bir niyetim yok fakat gerekirse bunu yaparım."

Başrahip bunu tahmin etmişti. Ürperdi. Lord'un ne demek istediğini biliyordu. "Girmenize izin veremem, efendim."

"Başrahip, o kadının benim karım olduğunun farkında mısın?"

Başrahip yutkundu. Elbette farkındaydı. "Yine de, efendim, bu Tanrı'ya karşı sorumluluk meselesi. Girmenize izin veremem."

Şövalye dişlerini tekrar gösterirken bu kez gülümsemiyordu. "O zaman güç kullanarak gireceğim."

Başrahip çenesini kaldırdı, dudaklarını birbirine bastırdı ve yerinden kıpırdamadı.

Stephen döndü ve elini kaldırdı. İki şövalye hemen gruptan ayrıldı. Stephen, "Kapıları kırın," dedi.

Geoffrey, Stephen'ın yanında at sürüyordu. Yüzü kül gibi oldu fakat bir şey söylemedi.

İki şövalye büyük mızraklarını kaldırıp atlarını sürerek kapıya saldırdı. Tahtalar gıcırdayarak çatırdadı fakat demir sürgüler dayanmıştı. İkinci saldırı başarılı oldu; kapı büyük bir gürültüyle açılarak kanatları ardına kadar savruldu.

Başrahip, Lord de Warenne'a baktı. Genç adam günlerdir uyumamış gibi yorgun görünüyordu fakat gözleri beklentiyle parıldıyordu; öfke ve nefret dolu bir beklentiyle. Hiç kimse ondan daha canavarca görünemezdi. Ani bir hareketle elini tekrar kaldırarak atını mahmuzladı. Bir düzine adam onun peşinden manastırın avlusuna girdi.

Stephen atının sırtından kayarak yere indi ve manastırın kuzey tarafındaki kiliseye bir bakış attı. Sığınak kilisenin doğu tarafında, Kudüs yönündeydi. Genç adam bir an bile diğer binalara; rahiplerin sütunların arasındaki tezgâhlarda çalıştığı, yürüyüş yaptığı dikdörtgen avluya, toplantı binasına, yemekhane ve yatakhaneye bakmadı. Geoffrey'ye bir bakış attı. "Kimsenin buradan ayrılmasına izin verme."

Stephen kar altındaki avludan geçerek doğruca kiliseye yürüdü. Kapıyı açıp içeri girdi. Gözlerinin loş ışığa alışması için bir an duraksadı.

Edgar elini kılıcının kabzasına koymuş halde kilisenin ortasında duruyordu. Arkasında küçük kardeşleri Alexander ve Davie aynı pozisyonu almış, bekliyordu. Ethelred cüppesiyle ve silahsız olduğu belli şekilde gölgelerin arasından çıkarak Edgar'ın yanında durdu. Mary ortalıkta görünmüyordu.

"Cehenneme gideceksiniz, Lordum," dedi Ethelred sakince. "Buna değmez."

"Nerede o?" diye sordu Stephen, soğuk bir tavırla.

"Gitti," diye hırladı Edgar. "Bir daha asla sana geri dönmeyecek. Asla!"

Stephen'ın göğsü sertçe kabardı. Öfkesi çok yoğundu. "O nereye gitti, Edgar? Bana cevap ver. Seni deşerek konuşturmaya zorlama

beni." Kendi eli de kılıcının kabzasındaydı ve söylediklerinde son derece ciddiydi. Özdenetimi öylesine pamuk ipliğine bağlıydı ki zorlanırsa kendini kaybedebilir, istediği bilgiyi elde etmek, Mary'ye ulaşmak için onun kardeşlerini paramparça edebilirdi.

Ethelred öne çıktı. "Bu kiliseyi kan ve savaşla kirletmenize izin vermeyeceğim! O bir yere gitmedi." Edgar'a çatık kaşlarla bir bakış attı. "Şu anda yatakhanede. Buraya sığınmayı reddetti, Lordum. Bunu bir düşünün."

Stephen'ın gülümsemesi ürkütücüydü ve Mary'nin sığınakta kardeşlerine katılmayı neden reddettiği umurunda bile değildi. Dışarı çıkıp avluyu geçti. Yatakhanenin hangi bina olduğunu doğru tahmin etmişti. Bir kapıyı açtığında kendini uzun ve dar bir koridorda buldu. Koridor boyunca her birinde birer döşek olan küçük odalar sıralanmıştı. Stephen odalara tek tek bakarak koridorda ilerledi. Bütün odalar boştu. Yirmi kadar odaya bakıp koridorun sonuna ulaştığında onu buldu.

Son odada, sırtını duvara yaslamış, kapıya dönük halde duruyor ve onu bekliyordu.

Stephen öfkesinin yoğunluğundan nefes almakta bile zorlanıyordu. Uzunca bir an hiç kıpırdamadı. Kısık sesle genç kadına sessiz kalmasını söyledi çünkü eğer herhangi bir açıklama yapmaya, tek bir lanet olasıca yalan daha söylemeye kalkarsa, kontrolünü kaybedip onu öldüreceğini biliyordu.

Ancak bunu ümit etmesi bile aptallıktı. Mary titremesine ve yüzü dışarıdaki kar kadar beyaz olmasına rağmen dilini tutamadı. "Lordum," dedi, boğuk bir sesle. "Lütfen, lütfen dinleyin..."

Stephen tahmin ettiği gibi kontrolünü kaybetti. Eli uzandı ve karısının yüzüne bir tokat indirirken keskin bir patlama sesi duyuldu. Mary sırtını duvara sertçe çarparak yere düştü.

Stephen nefes nefese titreyerek ve kendinden nefret ederek ona arkasını döndü; yine de Mary'ye olan nefreti daha büyüktü. "Sakın,"

dedi, sonunda konuşabilir hale geldiğinde, "bana tek bir yalan bile söyleme. Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

Mary elleriyle kendini destekleyerek soğuk taş zeminde doğrulup oturdu. Bütün oda ve onunla birlikte Stephen'ın devasa vücudu hızla dönüyordu. Acı dalgalar halinde benliğini sardı. Acaba çenesi mi kırılmıştı? Acaba ikisi için artık hiçbir umut kalmamış mıydı?

Stephen dönüp ona baktı. "Seni uyardım. Sakın... benimle konuşmaya cüret etme. Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemediğimi söylerken ciddiyim. Seni Tetly'ye gönderiyorum."

Mary gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Benliğini saran acı bambaşka bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Stephen onu sürgüne gönderiyordu. Genç kadın nihayet yüz yüze geldiklerinde ne beklemesi gerektiğinden emin değildi ama en azından Stephen onu öldürmeyecekti. Sığınakta saklanmak yerine odasında kalıp onu beklemek büyük bir cesaret gerektirmişti. Stephen onu öldürmeyecekti fakat bu Mary'yi rahatlatamazdı. Sürgün, ölüm kadar korktuğu bir yazgıydı çünkü evliliklerinin sonu anlamına geliyordu.

Üstelik Stephen onun kendisini savunmasına izin vermeye de niyetli değildi. Mary konuşmak istiyordu, konuşmalıydı ama ödü patlıyordu. Stephen çoktan kontrolden çıkmıştı; bu kez Mary'yi ve karnındaki çocuğu isteməden öldürebilirdi. Belki de henüz kontrolden çıkmadıysa bile bu karanlık, ölümcül ve uğursuz niyet genç adamın göğsünde, Mary'nin sözlerinin sağlayacağı azıcık bir teşvikle harekete geçmeyi bekliyordu.

Mary son birkaç gündür sık sık yaptığı gibi yine ağlamaya başladı.

Zihninden bir sürü görüntü geçiyordu. Yüzünde öfkeli ve soğuk bir ifadeyle ona artık kızı olmadığını söyleyen Malcolm. Ona sarılarak oradan uzaklaştıran ve teselli etmeye çalışan Edward. Edinburgh'daki kilisede diz çökerek dua eden annesi.

Şimdi hepsi ölmüştü. Bu kadarı genç kadının dayanamayacağı kadar fazlaydı, üstelik daha fazlası da vardı.

Kocası, doğmamış çocuğunun babası, kısa bir süre için nefret ettiği ve hâlâ nefret etmesi gereken ama bir türlü edemediği adam, kendisinden nefret ediyordu. Hem de hiç şüphesiz ki sonsuza dek onu sürgüne gönderecek kadar. Ve Mary dikkatli olmazsa, Stephen'ın nefreti istemeden onu ve çocuklarını öldürmesine neden olabilirdi.

"Gözyaşların bana sökmez," dedi Stephen, soğuk bir tavırla. "Bir daha beni asla etkileyemeyeceksin."

Mary ona çocuktan söz etmek istiyordu. Belki içinde büyüyen candan söz ederse, Stephen yumuşayabilir, hatta onu yine sevebilirdi. Genç kadın umutsuzdu. Stephen'ın onu tekrar sevmesini sağlamak için her şeyi yapabilirdi. "Vârisimi doğurduktan sonra seni Fransa'ya süreceğim," dedi Stephen.

Mary afallayarak donup kaldı. Çocuklarını doğurursa, Stephen onu Fransa'ya gönderecekti ve Mary bunun geri dönüşü olmayacağını biliyordu. Bir kez Fransa'ya gittiğinde, bir daha asla Stephen'a ulaşamayacak, fikrini değiştirmesini asla sağlayamayacaktı; onu bir daha göremeyecekti.

Midesi bir anda öyle bulandı ki kusacağını sandı.

Stephen kapıya doğru yürüdü ve duraksadı. Hafifçe Mary'ye döndü. "O kadar kızgınım ki yakın zamanda seninle aynı yatağa girebileceğimi sanmıyorum ama gençsin. Ve öfkem sonsuza dek süremeyecektir. İhtiyacım olduğunda ziyaretine geleceğim ve oğluma hamile kalacaksın." Dönüp karısına nefretle baktı.

Mary gözlerini sımsıkı yumarak inledi. *Sonra da kendisini uzaklara gönderecekti ve onlar için bütün umutlar sönecekti.*

"Oğluma hamile kaldığında da sana daha fazla ihtiyacım olmayacak," dedi Stephen, sertçe.

Mary onun dönüp gidişini izledikten sonra gözyaşları arasında olduğu yere çöktü. Artık yüzündeki çürüğün farkında değildi; sadece içindeki acıyı hissediyordu. Kalbi paramparça olmuş, geride sadece ıstırap bırakmıştı.

* * *

Geoffrey, Mary'yi dışarı götürmek için geldi. Genç kadının yüzünü görünce dehşete kapıldığını Mary fark etti. Çenesinin yan tarafı çoktan şişmiş ve morarmaya başlamıştı; yakında mosmor olacaktı.

Geoffrey ilk geldiğinde sert bir ifadesi vardı ama Mary'yi görünce biraz yumuşamıştı. "İyi misin?" diye sordu, genç kadının koluna girerken.

Mary ona bakarken gözleri yaşlarla yine yanıyordu. "Hayır, Lordum. Bir daha asla iyi olmayacağım."

Geoffrey'nin ifadesi ciddiydi. "Bunu asla unutmayacak, Mary. Ama zamanla biraz yumuşayacak ve bence seni bağışlayacaktır."

Mary bir an gözlerini kapadı. "Keşke size inanabilseydim." Gözlerini tekrar açtı. "Ben ondan kaçmadım, Lordum. Kaçmadım. Sadece savaşı durdurmak istiyordum. Babamın beni dinleyeceğini sanmıştım." Gözyaşları süzüldü. "Stephen'ı seviyorum." İçinde kabaran duyguları büyük bir çabayla dizginledi. "Bana böyle bir şey yaptıktan sonra bile onu hâlâ seviyorum. Onu çok uzun süredir seviyorum. Abernathy'den beri."

Geoffrey huzursuz ama kararlıydı. "Belki bunları ona söylemelisin, Mary."

"Nasıl? Bana inanmak istemiyor ki... Üstelik o kadar öfkeli ki ondan korkuyorum. Sadece onunla konuşmaya değil, yanına yaklaşmaya bile korkuyorum."

"Biraz zaman tanı. Stephen'ı bir daha gördüğünde öfkesinden korkmadan konuşabileceğinden eminim. Şu an kendinde değil."

"Elbette," dedi Mary, acı sıcak dalgalar halinde kalbine çarparken. Gelecek birkaç gün bir yana, önündeki birkaç dakikayı bile nasıl atlatacağını bilmiyordu.

Ne var ki Stephen'ı geri istiyorsa buna mecburdu. Stephen'ı bir daha ne zaman görebileceğini bilmiyordu. Önündeki birkaç günü atlatmaktan çok daha fazlasını yapması gerekecekti. Onu tekrar görene kadar aradan aylar geçebilirdi; onunla yüzleşmesi, kendini savunması ve yanı başındaki yerini geri kazanması için.

Bir daha karşılaşana kadar aradan bir-iki ay geçerse, hamileliği daha da belirgin hale gelirdi. Hiç şüphesiz, bu kez de genç kadına bunu kendisine söylemediği için kızardı ama şimdi söylerse, Stephen onu hemen gönderir ve sürgünde "ziyaretine" bile gelmezdi. Mary ilişkilerini kurtarmak için tek umudunun yine arzuda yattığını biliyordu. Tabii Stephen onu hâlâ arzuluyorsa. Mary bundan pek emin değildi.

Mary kocasıyla karşılaşmasından, ailesini ve ağabeyini kaybetmekten, günler boyunca annesinin ölüm döşeğinin başında beklemekten, babasıyla arasında geçenlerden ve Alnwick'ten çılgınca kaçışından dolayı bitkindi. Daha fazlasını kaldıramayacağından kesinlikle emindi. Geoffrey onu dışarı çıkardı. Mary duygularını kontrol altında tutabilmek için çok çabalıyordu. Ağlamak için yeterince haklı nedenleri olmasına rağmen, Stephen tarafından manastırdan zorla çıkarılırken kocasının kardeşinin, adamlarının ve iyi yürekli başrahibin karşısında perişan görünmek istemiyordu. Elinde sadece gururu kalmıştı.

O anda içinde kıpırdanan bir şeyle nefesi kesildi. Ne kadar yanılıyordu; Mary hamileydi.

Genç kadının, yanında başdiyakozla yaklaştığı silahlı şövalyeler başlarını çevirdiler. Geoffrey genç kadını kendi atına bindirdikten sonra arkasına yerleşti. Mary nemli gözlerini kuruladı ve Stephen'la göz göze geldi. Kocası da çabucak ve buz gibi bir tavırla başını çevirdi.

Benden nasıl da nefret ediyor.

Mary o anda üç kardeşine baktı; Edgar, Alexander ve Davie... At sırtında, Norman şövalyelerinin arasında yan yana dizilmişlerdi. "Onların burada ne işi var?" diye sordu sertçe.

Geoffrey ona baktı. "Burada güvende değiller, Mary."

"Elbette güvendeler!"

"Stephen seni almak için içeri girmeyi başarmadı mı?"

Mary duraksadı. Stephen'ın geniş sırtına bir bakış attı. Eğer o bir manastıra girip Tanrı'ya karşı gelebiliyorsa, Donald amcası veya Tanrı korusun, ağabeyi Edmund gibi biri de bunu yapabilirdi. Ürperdi. Mary kardeşleriyle birlikte Edinburgh'dan kaçtığı gün tahtı ele

geçirmişlerdi; haber aynı gece onlara ulaşmıştı. Donald Bane veya Edmund'ın tahtı garantiye almak için kardeşlerine zarar verebileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Stephen onları nereye götürüyor?" diye sordu Mary, kısık sesle.

"Alnwick'e, en azından şimdilik."

Mary rahatlamıştı. Kardeşleri Alnwick'te kaldıkları sürece güvende olacaklardı. En azından bir süre onlar için endişelenmesi gerekmeyecekti; zaten endişelenmesi gereken yeterince konu vardı.

Başlarında Stephen ve Geoffrey'nin atına binen Mary'yle, aralarında şimdi esir olan kardeşleriyle birlikte şövalyeler manastır kapılarından çıktılar. Mary bütün yorgunluğuna rağmen, mizacına karşı gelerek sabırlı davranması gerektiğini anladı. Yazgısı her ne olursa olsun, kardeşlerini ne beklerse beklesin, şu an her şey genç kadının kontrolü dışındaydı. Artık bekleme zamanıydı. Bekleyiş ne kadar kötü olsa da, Mary soluklanmaya umutsuzca ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Ve görünüşe bakılırsa, Stephen onu Tetly'ye sürmekle aslında farkında olmadan ona bu fırsatı veriyordu.

Sürgün talihsiz başladı. Tweed Nehri'ni geçip Northumberland'a girmelerinden kısa süre sonra Stephen'ın kuvvetleri ayrıldı. Geoffrey ve iki düzine asker Mary'yi yanlarına alarak doğuya yönelirken, Stephen ve diğerleri, Mary'nin üç kardeşiyle birlikte güneye, Alnwick'e doğru devam etti.

Mary'nin kardeşleriyle sadece kısaca vedalaşmasına izin verildi. Edgar'a, Alexander'a ve Davie'ye sırayla sarıldıktan sonra kendisi veya başka bir şey için endişelenmemelerini tembihledi. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum," dedi, söylediklerine olabildiğince inanarak. Kararlılığı tam anlamıyla yalandı çünkü içi korku ve şüpheyle doluydu. Daha da kötüsü, kardeşleri de onun hissettiği kadar şüpheci görünmekle kalmamış, aynı zamanda Mary onlardan ayrılırken acı hıçkırıklara boğulmuştu.

Stephen'la vedalaşmamıştı. Böyle bir şansı olmamıştı. Genç adam onlardan uzaklaşmış, atından inmemiş ve bütün bu süre boyunca sırtı Mary'ye dönük durmuştu. Hiçbir hareket bundan daha anlamlı olamazdı. Mary tekrar atına binerken Stephen'ın onu gönlünden çıkarıp atmak için tüm gücünü kullandığını anlamıştı.

O gün akşamüstü doğruca doğuya dönerek Tetly'ye ulaştılar. Issız kaleyi görünce Mary'nin morali daha da bozuldu. Sahilin Tyne Nehri'yle birleştiği boğazın hemen üzerindeki ücra ve çorak bir faleze kurulmuştu. Böyle bir yerde kuşatma ve işgal imkânsızdı. Mary daha sonra Tetly'nin yerinin tam olarak bu nedenle seçildiğini ve aynı nedenle uzun zaman önce terk edildiğini öğrendi.

Asma köprüye bile gerek yoktu. Kale kapıları doğrudan dik bayıra açılıyordu. Stephen önceden birkaç hizmetkâr, bir kâhya ve bir nedime göndermiş olmalıydı çünkü kullanılmamaktan neredeyse paslanmış demir parmaklıklı kale kapısı hemen kalktı. Koyu renk taş duvarların arasından küçük ve kasvetli bir avluya girdiler. Çamurlu zemin donmuştu. Mary umutsuzca etrafına bakındı. Dışarıdaki birkaç bina uzun zaman önce bakımsızlığa terk edilmişti. Duvarlar harap olmuş, çatılar çökmüştü. Kulübeler kullanılmaz haldeydi. Adamların atlarının ve birkaç domuzun yerleştirilmesi için yeni ve küçük bir ahır yapılmış olduğunu gördü.

Mary içkaleye baktı. Sırtı kayalıklara ve sahile dönük, üç tarafı sürekli boğaz rüzgârlarına açık tek bir siyah kuleden oluşuyordu. Ön basamaklarında iki hizmetçi, genç bir köylü, yaşlıca bir kâhya ve endişeli görünen tombul bir nedime duruyordu.

Mary pelerinine sımsıkı sarındı. Rüzgâr altındaki bu tepe buz gibiydi ama davranışı soğuktan çok duygularıyla ilgiliydi. Burada ne kadar yaşayacaktı? Stephen'ın onu "ziyarete" gelmesi için ne kadar beklemesi gerekecekti? Geoffrey onun atından inmesine yardım ederken Mary korkuyla sarsılarak onun eline sımsıkı tutundu. "Gitmeyeceksiniz, değil mi?" diye haykırdı.

Geoffrey'nin ifadesi ciddiydi. "Başpiskopos Anselm'e gecikeceğimi bildirdim. Birkaç gün kalacağım, Mary. Onarımlarla ilgilenmem ve buraya rahat bir şekilde yerleştiğinden emin olmam gerekiyor."

"Rahat mı?" diye sordu Mary, acı bir tavırla.

"Tetly eski ihtişamında değil, bu doğru. Ancak hiçbir eksiğin olmayacak. Bunun için söz veriyorum."

Geoffrey'nin sözleri kesinlikle doğru çıktı. Gelişlerinden önce Tetly'ye bolca erzak tedarik edilmişti. Anlaşılan Stephen kararını açıklamaya geldiğinde hazırlıklıydı. Ve kâhya işini iyi yaparken, nedime de acımayla karışık olmasına rağmen nazikti. Mary'nin odası soğuğu dışarıda tutmak için sürekli olarak büyük bir ateşle ısıtılıyordu. Yemek ve içecek anlamında istediği her şey getiriliyordu. İçindeki acı yüzünden Mary'nin iştahı yoktu fakat çocuğunu düşündüğü için normalde olacağından daha fazla yiyordu.

Geoffrey bir hafta kaldı. Mary ona minnettardı. Genç kadın gündüzleri nedimesine yardım ediyordu çünkü yapacak başka bir işi yoktu ve yaşadığı trajediyi düşünmemek için kendini meşgul etmeye kararlıydı. Ailesi, ağabeyi ve kendisi için yas tutmak çok kolay olurdu. Geceleri ateşin başında Geoffrey'yle sohbet ediyordu. Keşke daha uzun süre kalabilseydi. Neşeli ve düşünceli bir adamdı. Ancak ahırın onarımı tamamlandıktan sonra gitti. Mary'nin geceleri yalnız geçirmekten başka seçeneği yoktu.

Ve o geceler akıl sağlığını tehdit ediyordu. Rüzgâr canavar gibi uluyor, uyumayı zorlaştırıyordu; Mary uykuya dalmayı başardığındaysa uykusu huzursuz ve bölük pörçük oluyordu. İmkânsız hayallerin özlemi ruhuna işkence ediyordu. Edward ve Margaret'ı çok özlüyordu. Onları bir daha göremeyeceğine inanmakta zorlanıyordu. Babasıyla aralarında geçen son konuşmaların hiç gerçekleşmemiş olmasını da umutsuzca diliyordu. Varlığının derinliklerine kadar sarsılmıştı. Malcolm aniden anılarında harika bir kral ve baba olmaktan çıkıp bir yabancıya dönüşmüştü. Mary onu bütün hayatı boyunca tanıdığı haliyle hatırlamak istiyordu; onu son gördüğü gibi değil. Keşke acımasızca

sözlerine, onu kullanıp reddetmesine rağmen kendisini sevdiğinden emin olabilseydi ama olamıyordu. Ve artık bunu asla bilemeyecekti.

Stephen'a çok ihtiyacı vardı. Dönüştüğü soğuk, nefret dolu adama değil; tutkulu bir âşık, saygılı bir koca, adil ve onurlu bir erkek olan Stephen'a... Ona ihtiyacı vardı. Hiç olmadığı kadar. Oysa Stephen ancak kendi istediğinde gelecekti ve bunu da sadece Mary'yi kullanmak için yapacaktı.

Günler tekdüze geçiyordu. Ocak yerini şubata bırakmıştı. Kar fırtınaları birbirini izliyor, rüzgârlar hiç kesilmiyordu. Mary, Tetly'den nefret ediyordu. Bazen Stephen'dan da nefret ediyordu. Ondan nefret etmek, sevmekten çok daha iyiydi ve Tanrı biliyordu ya, Stephen'dan nefret etmek için yeterli nedeni vardı. Öfke ateşi asla uzun sürmüyor, her seferinde yerini kontrolsüzce bir özleme bırakıyordu.

Mary karnındaki bebeği çok seviyordu.

Vücudu değişmişti. Tünikleri göğüslerinin dolgunluğunu daha da belirginleştiriyordu ama çıplakken Mary karnındaki küçük şişliği görmekten büyük zevk alıyordu. En azından karnında onun çocuğunu taşıyordu ve çocuğa çoktan âşık olmuştu. Koruyucu annelik içgüdüleri kendini belli etmeye başlamıştı. Deli filan değildi ama o kadar yalnızdı ki onunla konuşuyor, bazen eski Galce ninniler söylüyordu. Hizmetkârlar ona korkuyla, nedime endişeyle ve acıyarak bakıyordu. Mary durumunu gizlemeye çalışmadığı için hamile olduğunu biliyorlardı. Kendi kendine ya da bebeğe bir şeyler fısıldadığını duyduklarında hemen istavroz çıkarıyor ya da eski pagan işaretleri yaparak aceleyle uzaklaşıyorlardı. Mary onların ne düşündüğünü umursamıyordu. Karnında bu çocuk olmasa bütün umudunu, hatta aklını kaybedebilirdi.

Mary artık günleri takip edemiyordu fakat kar yağışı kesilmişti. Nedimenin söylediğine göre zor bir kış olmuştu. Şimdi sadece rüzgârlar vardı ama bir gün öğleden sonra güneş alçak ve yoğun bulutların arasından yüzünü göstermişti. Ve bir başka gün, Mary avluda temiz hava alırken, çamurların arasından yeşeren çimenleri gördü.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Solgun bir maviydi ama yine de maviydi ve güneş parlak sarı bir tekerlek gibiydi. Mary gülümsedi. Mart ayıydı ve artık havada baharın kokusu vardı. Uzun, karanlık ve kasvetli bir kışı atlatmış, şimdi aniden yine umut dolmaya başlamıştı. Bahar yenilenme ve yeniden doğuş demekti. En azından artık güzel günler geliyordu ve yazın gelişiyle çocuğun doğumu da yaklaşıyordu. Bu düşünce onu heyecanlandırıyordu.

Stephen'ın gelmesinin uzun sürmeyeceğini de biliyordu.

"Atlılar, Leydim!"

Mary öğle yemeğinde tek başına oturduğu masadan başını kaldırdı. "Atlılar mı?"

"Henüz seçemeyeceğim kadar uzaktalar fakat kalabalıklar ve bir sancak taşıyorlar, Leydim," dedi adam. Kalenin tek gözcü kulesinden koşarak gelmişti ve nefes nefeseydi.

Mary kıpırdamadı ama kalbi deli gibi atıyordu. Gelen Stephen'dı. Bunu biliyordu. Ah, Tanrım, biliyordu. İçi sevinç, heyecan ve korkuyla doluydu. Her şeyi doğru yapmalıydı! Onu geri kazanmalıydı!

Mary ayağa fırladı. Beş aylık hamileydi ama normalde ufak tefek olduğu için, tamamen giyinikken durumu anlaşılmıyordu. Elbette ki Stephen gelir gelmez onun kilo aldığını anlayacaktı; yüzü daha tombul, göğüsleri daha ağırdı. Mary'nin korkusu aniden ikiye katlandı. *Ya artık eskiden olduğu kadar güzel değilse?*

Üst kata koşarak odasına daldı ve giysilerini kontrol edip saçlarını güzelce başlığının altına soktu. Birden donup kaldı. Stephen onun saçlarını çok seviyordu. Evli kadınlar saçlarını açık bırakmazdı ama eski görünüşünü kaybettiği için Mary saçlarına güvenmek zorundaydı. Tereddüt etti... Saçlarım açacaktı. Kalbi deli gibi atarken titreyen ellerle saçlarını çabucak açtı ve örgülerini çözdü. Altın sarısı gür saçları beline kadar döküldü. Mary'nin emin olduğu bir şey varsa, o da saçlarının hiç bu kadar harika görünmediğiydi. Yine de onları çabucak fırçalarken elleri titriyordu.

Genç kadın o kadar gergindi ki midesi bulanıyordu. Adamların aşağıdaki salona girdiğini duymuştu. Birkaç kez derin derin nefes alıp verdi. *Ah, Tanrım. Ya Stephen hâlâ benden nefret ediyorsa?*

Mary odasının kapısında durarak çabucak dua ettikten sonra omuzlarını ve başını dikleştirdi. Ağır kapıları açtığında bir an duraksadı ama sonra basamaklardan yavaşça indi.

Salona girdiğinde olduğu yerde donup kaldı. Gözleri hayretle fal taşı gibi açıldı. Masada oturan adam Stephen değildi. Onun yerine masanın başında Tetly'nin lorduymuş gibi kurulan kişi Prens Henry'ydi. Mary'yi görünce gülümsedi ve o gülümseme bütün niyetini açıkça gösterdi. Alnwick'in surlarındaki o karanlık ve sessiz gecede söz verdiği gibi, sürgünde ziyaretine gelmişti.

Mary bakakaldı. Henry de ona bakıyordu. Genç kadının şaşkınlığına karşılık Henry'nin yüzünde keyifli bir ifade vardı ve bakışları genç kadının yüzünden saçlarına, oradan da vücuduna kaydı. Henry tekrar Mary'nin gözlerine baktığında, ifadesi daha da kararlıydı. "Ne kadar güzelsin," dedi.

Mary'nin içi korkuyla doldu.

Henry'nin bakışları Mary'nin tüniğin kumaşını zorlayan göğüslerine kaydı. "Hiç bu kadar güzel olmamıştın, Mary," dedi Prens.

Mary'nin adeta kalbi duracaktı. Kendini toparlarken saçlarını açmak gibi bir aptallık yaptığı için pişman oldu ama artık çok geçti. Korkudan yüzü solmuş olmasına rağmen Henry'yi göndermeye kararlıydı; tabii Stephen'ın nerede olduğunu ve neler yaptığını öğrendikten sonra. Yavaşça yaklaştı. "İyi günler, Lordum," dedi, hafifçe reverans yaparken. "Bu sürpriz oldu."

Henry başını eğerek selamladıktan sonra Mary'nin elini tutup platforma çıkmasına yardım etti. Mary hemen elini onunkinden kurtardı. Henry'nin bakışları yine keyifliydi. "Neden sürpriz oldu ki?" diye sordu. "Sürgündeyken ziyaretinize geleceğimi söylememiş miydim?"

Mary yine korkuya kapıldı ama Henry'nin yanına otururken sakin görüntüsünü korudu. "Böylesine yalnızlık çektiğim bir zamanda ziyaretime gelmeniz büyük incelik," dedi, Henry'nin kadehini doldururken. "Ancak tek amacınızın nezaket olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Tetly bütün yolcular için oldukça ücra bir yerde."

"Öyle; ıssız ve terk edilmiş. Ne berbat bir yer! Ama sen gayet iyi görünüyorsun. Parıldıyorsun, Mary! Kocandan ayrıldığın için bu kadar mı mutlusun?" Henry şarabını yudumlarken bakışlarını genç kadının gözlerinden ayırmadı.

Mary ona döndü. "Stephen'dan ayrı kaldığım için hiç de mutlu değilim, Lordum. Onu seviyorum. Beni bağışlayacağı ve yanına çağıracağı günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Henry gülümsedi. "O günün geleceğini hiç sanmıyorum, Mary. Sen ona ihanet ettin ve Stephen düşmanlarını bağışlayan bir adam değildir."

"Ben onun düşmanı değil, karısıyım."

"Tehlikeli bir bileşim. Hatta onun da gayet iyi bildiği gibi, ölümcül bir bileşim."

Mary öfkeyle bakışlarını kaçırdı ve kendini sakinleşmeye zorladı. Bütün kış başka ziyaretçisi olmamıştı ve Stephen'la, kardeşleriyle ve İskoçya'yla ilgili bir şeyler öğrenmeye kararlıydı. Son birkaç aydır hiç haber almamışlardı. "O nasıl?"

"Gayet iyi."

Bu bir cevap sayılmazdı. "Peki ya... kardeşlerim?"

"Onlar da iyi. William Rufus'un konukseverliğinin tadını çıkarıyorlar. Edmund da elbette amcan Donald Bane'le birlikte İskoçya tahtının tadını çıkarıyor."

Mary bir şey söylemedi çünkü kardeşlerinin kraliyet esiri olması pek de şaşırtıcı değildi.

Henry ona baktı. "Çok sakinsin. Stephen'ın da orada olduğunu biliyor muydun? Kışın büyük bölümünü orada geçirdi."

Mary buna inanamıyordu. Stephen, saraydan nefret ederdi. Kardeşleri oraya çağrılmıştı ve Stephen'ın onlara eşlik ettiği açıktı ama neden onlarla birlikte kaldığını anlayamıyordu. "Stephen orada ne yapıyor?" diye sordu, temkinli bir tavırla.

Mary son birkaç aydır kocasının cinsel ihtiyaçlarını başka kadınlarla gidermeye çalışmış olabileceğini düşünmemek için büyük çaba harcamış ve bunu başarmıştı. Ancak artık yapamazdı. Sarayda bir fahişenin ahlak değerlerine sahip bir sürü güzel kadın vardı. Mary kocasının bir fahişeyle düşüp kalkmasını hoş görebilirdi; fahişelerin işi buydu ve bir adamın onlarla yatması duygusuzca bir şeydi. Ancak güzel bir kadınla yatağa girmesi fikrine tahammül edemezdi ve bu kadar uzun süredir sarayda kalmışsa, Stephen işini fahişelerle görmüş olamazdı.

"Uzun kış aylarında Alnwick'te yapacak pek fazla şey yok, senin de bildiğin gibi. Sanırım kendini entrikalara kaptırdı," dedi Henry açıkça.

Mary ona baktı. Henry zalimdi. Mary onun politik entrikalardan söz etmediğini biliyordu ve aniden canına tak etmişti.

Kendisi Stephen'ın karısıydı. Bu tecrit haddinden fazla uzun sürmüştü. Stephen başka bir kadını metresi yaptıysa, Mary ona hayatında görmediği bir öfke krizi sergileyecekti. Onu Adele Beaufort'la sarmaş dolaş hayal edebiliyordu ve bu korkunç bir düşünceydi. Stephen'ın karısıydı. İhtiyaçları varsa, onları Mary'yle gidermeliydi.

"Ya Adele Beaufort?"

"Şubatta Ferrars'la evlendi," dedi Henry sırıtarak. "Tabii bu onu şeytani meraklarından alıkoymadı." Sırıtışı daha da genişledi. "O da saraydan ayrılmadı."

Mary'nin göğsü kabardı. Henry, Adele ve Stephen'ın ilişkilerine devam ettiğini mi söylemeye çalışıyordu? Mary kendini tutamayarak öne eğildi. "Giderken beni de yanınıza alın. Saraya gitmek ve orada kocama eşlik etmek istiyorum."

Henry'nin gözleri iri iri açıldı ve bir kahkaha patlattı. "Nasıl da cüretkârsın! Seni yanımda götüremem, Mary. Gerçi kapıdan girdi-

ğinde Stephen'ın yüzünde belirecek ifadeyi görmeye değer ama seni sürgüne gönderdi ve haklı nedenleri vardı. Kocanın yerinde olsam, seni hayatının sonuna kadar bir manastıra kapatırdım."

"Ama kocam değilsiniz, değil mi?" Mary'nin sesi alaycıydı.

"Evet," dedi Henry, genç kadına doğru eğilerek. "Ve kocan da burada değil." Prens gülümsedi. "Kış senin için uzun ve zorlu geçmiş olmalı."

"Olmasını isteyeceğiniz kadar zorlu değildi," dedi Mary, soğuk bir tavırla. "İlginiz beni cezp etmiyor, Lordum. Geçen bütün zamana rağmen kocamı seviyorum ve ona sadık kalacağım."

"O sana sadık kalmasa bile mi?"

Tanrım, bu açık ifadeler ne kadar da acıtıyordu. "O zaman bile."

"Sanırım seni takdir ediyorum," dedi Henry. İç çekerek arkasına yaslandı fakat gözleri hâlâ parıldıyordu.

Mary o gece uyuyamadı. Henry'nin sözleri kulaklarında çınlıyordu. Stephen'ın sadakatsizliği canını çok acıtıyordu. Onu artık Adele le Ferrars adıyla anılan güzel ve ahlaksız Adele Beaufort'la hayal ediyordu. Tetly'den kaçıp saraya gitmenin ve kocasının yanında karısı olarak yerini geri almanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Ne var ki Tetly'den kaçmak imkânsızdı. Tek çıkış yolu ön kapılardı ve oradan çıkması açıkça yasaklanmıştı. Henry bir arabayla gelseydi, Mary arabanın içine gizlenmeyi deneyebilirdi ama Henry'nin arabası yoktu. Mary yatakta debelenerek yan dönmeyi başardı. Yapabileceği tek şey Henry'yle bir mektup göndermekti. Bencil Prens onun için Stephen'a bir mesaj götürürdü herhalde...

Mary bir anda kaskatı kesildi. Rüzgârın uğultusu ve uzaktan gelen dalga seslerinin arasında Mary ahşap bir kapının gıcırtısını duyduğunu sandı. Henry bu en üst kattaki diğer tek odaya yerleşmişti ve şimdiye kadar uykuya dalmış olmalıydı. Kulak kabarttı ve yine aynı sesi duyduğunu sandı. Henry kesinlikle uyuyordu ve bu katta başka kimse olamazdı. Mary'nin kalp atışları hızlandı fakat rüzgâr

bir an dindiğinde, sadece kayalıkların dibindeki dalgaların hafif sesi kaldığında, hiçbir şey duymadığına emin oldu.

Sadece bir an... Bir an sonraysa Henry kıkırdayarak yatakta yanına girdi ve uzun vücudunu genç kadınınkine yapıştırarak onu kendine çekti. Mary şaşkınlıkla inledi.

"O kadar şaşırma, hayatım," diye mırıldandı Henry, kabarmış kasıklarını Mary'nin çıplak kalçasına bastırırken. Bir eliyle de dolgun göğüslerini sıkıştırıyordu. "Bir erkek istediğini biliyorum."

Mary karşılık veremedi. Tanrı'ya şükür, Henry henüz soyunmamıştı ama kendisi çırılçıplaktı. Ve *–ulu Tanrım–* bir erkeğin dokunuşunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ve vücudu öylesine açtı ki Henry'nin sıcaklığını hissetmek onu çıldırtmıştı. Stephen'ı seviyordu fakat Henry güçlü bir erkekti ve Mary'nin vücudu bunu biliyordu.

"Yanıyorsun," dedi Henry, boğuk bir sesle ve Mary'nin göğsünü nazikçe sıkarak göğüs ucuyla oynadı. "Tanrım, bunu biliyordum." Mary'nin boynunu öptü.

Mary aklını başına topladı. "Çık yatağımdan! Çık yatağımdan! Hemen!"

"Sen de istiyorsun," diye karşılık verdi Henry, kasıklarını yine Mary'ye keyifle sürterken.

Mary gözlerini kapayarak yanında yatanın Stephen olmasını diledi ve bir an sonra kendisini böyle bıraktığı için ona lanet etti. Vücuduna yayılan hislerin tadına varmak için kendine bir saniye izin verdi. Sonra derin bir nefes aldı ve dirseğini bütün gücüyle Henry'nin göğüs kafesine indirdi.

Prens acıyla inlerken Mary ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Henry öfkeyle homurdandı ve aniden Mary'yi sertçe çekerek yüzükoyun yatırdı.

Genç kadının üzerine çıkarak pantolonunu açmaya çalışırken Mary çığlık attı. "Bebeğim, lanet olsun! Bebeğimi inciteceksin!"

Henry donup kaldı. Bir an sonra genç kadının üzerinden kalkarak elini şişkin karnının üzerine koydu ve yine donakaldı.

Mary yataktan kalkarak ondan uzaklaştı.

Henry doğrulup oturdu. "Tanrı aşkına," dedi, sarsılmış bir halde.

Mary şöminenin önünde durup çılgınca bakınarak bir silah aradı. Şöminenin demir maşasını gördü ve onu hemen kaparak tehditkâr bir tavırla Prens'e doğrulttu.

Henry ona bakıyordu. Gözleri Mary'nin yuvarlak ve şişkin karnına takılmıştı. Sonra bacaklarının arasına ve titreyen göğüslerine bakarak doğrulup oturdu. "Buna gerek yok," dedi duygusuzca. "Niyetim asla tecavüz değildi."

"Değil miydi?" diye sordu Mary, çatlayan, tiz bir sesle. Titremeye başlamıştı. Henry'nin ne dediği umurunda bile değildi. Prens neredeyse ona tecavüz edecekti.

Henry'nin cevabı yataktan kalkarak bir mum yakmak oldu. Mumu havaya doğru kaldırarak tekrar Mary'ye baktı. "Stephen bilmiyor." Ses tonu değişmiş, şimdi tamamen soğuk ve sert bir tona bürünmüştü. Bu, hoşnutsuz bir hükümdarın sesiydi.

Mary çıplak olduğunu hatırlayarak demiri bıraktı ve yatağın üzerinden bir kürk kaparak aceleyle vücuduna sardı. Kendini sakinleşmeye, Prens'le dikkatle ve aklı başında bir şekilde konuşmaya zorladı. "Hayır, Stephen bilmiyor."

"Ondan mı?"

Mary öfkelendi. "Evet, Lordum, Stephen'dan." Sesi tıslar gibiydi. "Başka bir erkekle yatmadım ve asla da yatmayacağım." Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Vücudum ne kadar aç olursa olsun."

Henry ciddiydi. "Bilmeye hakkı var."

Mary aynı fikirdeydi ama hiç kıpırdamadı. Stephen'ı tekrar görme umudu hamileliğini bilmemesine dayanıyordu çünkü o zaman onu hamile bırakmak için gelecekti. Elbette Henry'yle olanlar onunla da olacaktı. Tüniğini çıkardığı anda hamile olduğunu o da görecekti; tabii çok daha öncesinde tahmin etmezse. Yine de en azından orada genç kadınla yüz yüze olacaktı. Mary onunla yüzleşmeliydi; ilişkilerini düzeltmesinin tek yolu buydu. Ne var ki Henry ona karısının hamile

olduğunu söylerse, Stephen söz verdiği gibi Mary'yi hemen uzaklara gönderirdi. Mary korkunç bir düşünceyle donup kaldı. Zihninde, başına gelenlerden çok daha kötü bir sahne belirdi: Doğurduğu bebeği ellerinden alınırken kendisi sonsuza dek Fransa'daki bir manastıra kilitlenecekti. "Ona söyleyemezsiniz!"

"Ona söyleyeceğim. Hemen öğrenmesi gerekiyor!"

"Ne de iyi bir dostsunuz!" diye tısladı Mary. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. Yalvarmaktan nefret ederdi ama bunu yapacaktı. "Lütfen, ona benim söylememe izin verin."

"Ne zaman? Çocuk doğduktan sonra mı?" Henry alaycıydı.

"Hayır." Mary sorununun çözümünün –dualarının cevabının– ayağına geldiğini anladı. "Sizden daha önce bunu istememin farklı bir nedeni vardı. Şimdi tekrar istiyorum. *Beni yanınızda götürün.* Onu görür görmez kendim söyleyeceğim. Lütfen. Bu benim hakkım."

Henry genç kadına boş bir ifadeyle baktı. Mary onun aklından geçenleri bilemiyordu; gözlerinden ve yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yine de Henry sonunda başıyla onayladı.

Mary derinden rahatladı. Saraya gidecekti; Stephen'a... Ona hamile olduğunu söyleyecek ve hayatı pahasına savaşacaktı.

BEŞİNCİ KISIM

GÜLÜN SÖZÜ

25. BÖLÜM

Adele, Henry Ferrars'la evlendiğinden beri Geoffrey de Warenne'ı görmemişti ama bugün görecekti.

Onu taşıdıkları tahtırevan durmuştu. Adele perdeler açık yolculuk yaptığından, gideceği yere geldiklerini görebiliyordu. Etrafı kocasının en iyi şövalyelerinden iki düzinesiyle sarılı olmasına rağmen, önündeki basamakların ardında masmavi gökyüzüne doğru ihtişamla yükselen Canterbury Katedrali'ni görebiliyordu.

Geoffrey'yi acı verecek kadar uzun süredir görmemişti. Şubat'ın birinde evlenmişti ve şimdi Nisan'ın biriydi. Ne korkunç bir ziyandı; kocası son birkaç haftadır kendisinin tek başına ve giderek daha umutsuz bir şekilde oyalandığı Essex'in kilometrelerce batısındaki Tutberry'ye yerleşmişti. Adele, Geoffrey'ye defalarca mesaj göndermişti ama genç adam asla ziyaretine gelmemişti.

Adele tahtırevandan inmek için hamle yapmadı. Duyguları o kadar karmaşıktı ki henüz kıpırdayamıyordu. Geoffrey'nin açık reddinden dolayı kızgındı ve aynı zamanda da korkuyordu.

Ülkenin en çok arzu edilen kadını, başdiyakozun kendisinden sıkılmış olmasından korkuyordu.

İlişkileri en başından beri karmaşıktı. Geoffrey, kardeşinin düğününden sonra Kuzey'deki Carlisle işgali için çağrılana kadar Adele'le görüşmeye birkaç gün daha devam etmişti. Ancak sonrasında Adele'in

beklediğinin aksine, ona geri dönmemişti. Genç kadın, sevgilisinin gelişini umutsuzca beklemişti ama Geoffrey hiç gelmemişti.

Adele ona mesajlar göndermeye başlamış, önce cilve yapmış, sonra teşvik etmiş, sonunda da emretmişti. Geoffrey'nin cevapları hep kısa olmuştu. İşinin başından ayrılamıyordu ve Adele kendini oyalayacak bir şeyler bulmalıydı.

Adele sadece Geoffrey'nin kendisinden sıkılmış olmasından korkmuyordu; aynı zamanda kızgındı da. Geoffrey'nin ona başka bir sevgili bulmasını ima ettiği açıktı. Oysa artık başka hiçbir erkek Adele'in ilgisini çekemezdi ve daha da önemlisi, genç kadın kırılmıştı; yine de bu duygunun adını koymak istemiyordu.

Orta yaşlı Ferrars'la düğünü yaklaşırken, dört gözle beklemediği bu olaydan iki hafta önce, Geoffrey ona bir mesaj göndererek buluşmak istemişti. Birbirlerini görmeyeli on uzun hafta geçmişti ve Geoffrey'nin mesajı telaşlı gibiydi. Adele onun kendisine çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Genç adamı geri çevirmek, naz yapmak, ona işkence etmek niyetindeydi; kısacası, ihmalkârlığının bedelini ödetecekti. Ancak Geoffrey geldiğinde, kızışmış hayvanlar gibi birbirlerinin üzerine atlamışlardı. Saniyeler geçmeden Geoffrey onun giysilerini hançeriyle parçalayarak çıkarmış ve içine girmişti bile. İkisi de çabucak doruğa ulaşmalarına rağmen Geoffrey onu bırakmamış; genç kadına tekrar tekrar sahip olmuştu. Her zamanki gibi çok becerikli ve doyumsuzdu; Adele'se hayatında ilk kez sevişme sonrasında kendini yorgun hissetmişti. Aynı zamanda da halinden çok memnun kalmıştı.

Aralarındaki ilişki henüz bitmemişti.

Geoffrey sonraki gün geldiğinde Adele daha da mutlu olmuş, Geoffrey iki hafta boyunca her gün gelmeye devam etmişti. Düğünün arifesinde tükenmiş halde ve pişmanlık duymaksızın Geoffrey'nin güçlü kollarında yatıyordu.

Genç adamın mutsuz olduğunu biliyordu. Bunu bütün yüz hatlarında ve gözlerinde görebiliyordu. Adele bunu fark ettiğinde heyecanlanmıştı. Geoffrey'nin kendisini sevdiğini ve başkasıyla evleneceğine üzüldüğünü düşünerek mutlu olmuştu.

Ertesi gün düğün yeminini etmiş, yeni kocasına sadık kalacağına onuru üzerine ant içmişti. Geoffrey düğüne katılmış ama ziyafete kalmamıştı. Adele'e bir kez bile bakmadan erkenden düğünden ayrılmıştı ve genç kadın o günden sonra Geoffrey'yi bir daha görmemişti.

Adele, Ferrars'a verildiği için hâlâ kızgındı. Henry Ferrars'ın savaş alanında ne kadar becerikli veya Kral'a ve ondan önce babasına ne kadar sadık olduğu umurunda değildi. Adele'in gözünde sıradan bir aileden geliyordu ve hiçbir şey bu gerçeği değiştiremezdi.

Yeni kocası hevesliydi. Evlilikleri kendisini mutsuz etse de, kocasının gayet sevinçli olduğunu biliyordu. Ferrars ona tutkun, hatta belki de âşıktı. Kendisi ne hissederse hissetsin, Adele'in onu yatağından atmaya ya da ona karşı gelmeye niyeti yoktu. Asla aptal bir kadın olmamıştı. Yazgısı Leydi Ferrars olmaksa, kocasının kendisine tapmasını sağlamak için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Şövalye güçlü bir adam olmakla birlikte, konu Adele'e geldiğinde o güçten tamamen yoksundu. İki hafta içinde Adele onu avcunun içine almıştı bile. Ferrars dostlarını ve düşmanlarını kandırabilirdi ama zekâsının yeni karısına yetişmesi mümkün değildi.

Adele'in kesinlikle kontrol edemediği Canterbury başdiyakozunun aksine tabii ki... Ancak genç kadın bu durumu da değiştirecekti.

Geoffrey'yi umutsuzca istiyordu. Onu görmeliydi. Onsuz yaşayamayacağından emindi. Bu bir saplantı haline gelmişti. Bir sevgili bulmak yerine, onu düşünerek kendi kendini tatmin ediyordu. Bir araya geldiklerinde, kendilerini birbirlerinin kollarında kaybettiklerinde, korkularının yersiz ve aptalca olduğunu anlayacaktı. Geoffrey onu seviyordu; Adele bundan emindi. Ve Geoffrey ona gelmezse, kendisi ona gitmeye cüret edecekti.

Ayrıca, ona söylemesi gereken bir şey vardı; ilişkilerini sonsuza dek değiştirecek ve hiç beklenmedik bir şey. Geoffrey artık bir daha asla ondan kaçamayacaktı. Artık aralarındaki bağ asla kopmayacaktı.

* * *

Geoffrey duyduğuna inanamıyordu. Önündeki uzun masanın üzerine açılmış parşömenlerden başını kaldırdı ve odasının kapısında duran genç diyakoza baktı. Canterbury Katedrali'ndeki işlerin çoğunun halledildiği odalardan birindeydiler. "Anlayamadım?"

"Leydi Ferrars geldiler, Lordum. Sizi görmek istiyorlar."

Geoffrey doğruldu. Şaşkın ve öfkeliydi fakat neyse ki Anselm, Londra'daydı. Ulu Tanrım, bu kadın reddedildiğini anlayamamış mıydı?

Sorun Geoffrey'nin ona duyduğu şiddetli şehvetin tükenmiş olması değildi. Hiç de öyle değildi. Ancak Adele artık evliydi ve Geoffrey saygı duyduğu bir adamın aldatılmasında rol oynayamazdı. Diğer erkekler bu konuda vicdan azabı duymayabilirdi fakat genç adam onlar gibi değildi; asla da olmamıştı. Aslında bu durum, uzun süredir kendi içinde verdiği savaşı nihayet kazanmasını sağlayabilirdi. "İçeri alın," dedi rahatsızca.

Adele odaya girdi. Geoffrey'nin vücudu kaskatı kesildi. Adele yünlü bir kırmızı pelerin takmıştı ve bu ateşli renk ona çok yakışmıştı. Kararlılığına rağmen –ki fikrini değiştirmeye niyeti yoktu– Adele çok iştah açıcı görünüyordu.

"Lordum," diye fısıldadı Adele, reverans yaparak.

Geoffrey sıradan bir tavırla mırıldanarak onu karşıladı ama reveransından doğrulmasına yardım etmek için dokunmadı. Ne yazık ki diyakoz onları yalnız bırakarak gitmişti. "Leydi Ferrars, gördüğüm kadarıyla evlilik size yaramış," dedi. Kadın ne kadar çabuk giderse o kadar iyi olurdu çünkü Geoffrey kendine hiç güvenmiyordu.

Adele'in bakışları kararttı ve şehvetli gülümsemesi silindi. "Elbette yaradı," dedi zorlukla.

"Damat nasıl?"

Adele'in gözleri öfkeyle parıldadı. Açık kapıya çatık kaşlarla baktı ama Geoffrey aldırmadı. "Henry şu anda Tutberry'de," dedi Adele sonunda. "Haftalardır orada."

"Duymuştum," dedi Geoffrey, iğneleyici bir tavırla. Adele ona bir düzine mesaj göndermiş, her seferinde yalnız olduğunu belirtmişti. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Leydi Ferrars?"

Adele söze dökülmeyen bir telaşla baktı. "Ağabeyimin Kent'teki evine gidiyorum. Geceyi burada geçirmek istiyorum, Lordum."

Geoffrey çok öfkelendi. Böyle bir talep son derece yaygındı ve geri çevrilemezdi çünkü yolcular geçtikleri herhangi bir manastırdan her zaman yatak ve yemek talep edebilirdi. St. Augustine de yolun hemen karşısındaydı. "Yanlış kişiyle konuşuyorsunuz, Leydim," diye mırıldandı. "Başrahip sizi ağırlamaktan mutluluk duyacaktır." Ancak Adele'in bu çabayla neyi amaçladığını merak ediyordu. Hava kararıktan sonra manastır kapılarından gizlice çıkamazdı. Yoksa korulukta gizli bir öğleden sonra kaçamağı mı planlıyordu? Geoffrey onu gayet iyi tanıdığından, bu büyük bir olasılıktı.

Böyle bir buluşmanın neleri getireceğini bildiği için de kendini tutamayarak sertleşti.

"Çok yorgunum," dedi Adele. "Önce buraya uğrayıp biraz dinlenmek istedim."

Geoffrey şehvetinin sesine yansımasını engellemek için bir süre sessiz kaldı. "Elbette, Leydi Ferrars," dedi sonunda. "Nasıl isterseniz."

Adele gözlerini kapadı. "Gerçekten kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım güneye doğru yolculuğuma devam etmeden önce birkaç gün burada kalmam gerekebilir."

Geoffrey tam bir yorum yapacaktı ki Adele'in neyin peşinde olduğunu anladı. Elini pelerininin altındaki ipek kumaşa koymuştu ve karnını okşuyordu.

Bakışlarını Geoffrey'nin gözlerine dikerek kısık sesle devam etti: "Belki de hiç yolculuk yapmamalıyım."

Sormak Geoffrey'ye düşmezdi –birbirlerini bu kadar iyi tanımasalardı– fakat Adele'in hareketinin anlamı gayet açıktı. Geoffrey hemen gidip kapıyı kapadı ve hayrete kapılmış halde Adele'e döndü. "Hamileyseniz, Leydi Ferrars, kesinlikle yolculuk yapmamalısınız."

"O zaman hata yapmışım," dedi Adele, boğuk bir sesle. Ancak zafer kazanmış gibi gülümsüyordu.

Geoffrey donup kalmıştı. Adele hamileydi. *Benden mi?*

Adele aniden sendeledi. "Bayılacak gibiyim," diye mırıldandı.

Geoffrey onu hemen yakaladı ve Adele bütün ağırlığını sevgilisinin kollarına bıraktı. Bir an sonra Geoffrey'nin kollarının arasında ona doğru dönerek gülümsedi. "Nihayet," dedi, heyecanını gizlemeye çalışmadan.

Geoffrey'nin bakışları bir an genç kadının şehvet verici dudaklarından kalkıp inen göğüslerine kaydı. Pelerini açılmıştı ve ince ipek tüniğin altına hiçbir şey giymediği için dikleşip sertleşmiş göğüs uçları vücudunun bütün dolgun hatlarıyla birlikte açıkça belli oluyordu. Geoffrey hamileliğe dair bir şey göremiyordu. "Hamile misin?" Adele'i aniden bıraktı.

Genç kadın hemen onun kollarına geri döndü. "Buluşmalıyız!"

Geoffrey genç kadının bileklerini kavrayarak onu kendisini bırakmaya zorladı. "Hayır, Adele, bitti artık."

Adele aniden nefesini tutarak çılgınca kıvrandı. "Seni öldürürüm!"

Geoffrey kollarında bir kedi gibi tıslayarak çırpman kadını duvara yapıştırdı. Sonunda onu hareketsiz kılmayı başardı fakat bu durumdan hiç memnun değildi çünkü Adele onun sertleşmiş erkekliğini hissetmişti ve neşeyle gülüyordu. "Bana ihtiyacın var, sevgilim, bunu inkâr edemezsin!"

Geoffrey zalim olmak istemiyordu fakat Adele bir çocuktan söz ederken onunla oynamaya kalkmıştı ve genç adam buna izin veremezdi. "Ben sadece bir kadının vücudunu istiyorum, Adele. Seninki olmak zorunda değil."

Adele öfkeyle hıçkırdı. "Ve ben de sadece senin kocaman erkekliğini özledim, seni fahişe dölü," diye bağırdı.

Geoffrey gülemeyecek kadar kızgındı. "Nasıl da hanım hanımcıksın, Adele."

Adele nefes nefese bir halde kalakaldı. Sonunda homurdanarak kollarını Geoffrey'nin boynuna doladı ve titreyen vücudunu onunkine bastırdı. "Hayır, Geoff, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Elbette seni özledim," dedi, hülyalı gözlerle bakarak. "Gözümün gördüğü tek erkek sensin, yemin ederim."

"Bundan şüpheliyim," dedi Geoffrey, asık yüzle. Adele'in kollarını silkerek kendini kurtardı. Şimdi birinin içeri girip onları sarmaş dolaş halde bulmasını istemiyordu; bunun sonuçları çok ağır olurdu... Özellikle de casusları haklıysa, şimdilerde.

Adele kararlı bir dişi kaplan gibi ona yaklaştı ve uzun tırnaklarından birini Geoffrey'nin yanağına sürttü. "Kimse senin kadar iyi değil."

"Bitti, Adele, bitti."

Adele hoşnutsuzlukla tısladı. Tırnağı yanağını yırtamadan Geoffrey genç kadının kolunu yakaladı. "Başka biri mi var? Kim?!" diye bağırdı Adele.

"Başka kimse yok."

"Sana inanmıyorum!" Adele aniden Geoffrey'nin sertleşmiş erkekliğini kavradı. "Belki de inanıyorumdur!"

Geoffrey genç kadının eline vurdu. "Yorgun ve hasta olmadığın açık. Seni manastıra göndereceğim. Olay çıkarırsan, Adele, ikimiz de korkunç bir bedel öderiz. Bittiğini kabullen artık."

"Hayır. Asla bitmeyecek!" Adele zaferle gülümsedi.

Geoffrey'nin içinde kötü bir his vardı ve ensesi karıncalanıyordu. "Hamilesin, değil mi?"

Adele keyifli bir kahkaha attı. "Erkek olacak. Geçen hafta bir Çingene söyledi." Geoffrey'ye bakarak ekledi: "Henry çok sevinecek."

Geoffrey'nin yüzü gergindi ve burnundan soluyordu. "*Benden olabilir mi?*" Sesi tehditkârdı.

Adele keyifle gülerek omuz silkti.

Geoffrey onun üzerine atılınca genç kadın gidecekmiş gibi arkasını döndü fakat Geoffrey onu tutarak kendine çevirdi. "*Çocuk kimden?*"

"Sana söylersem karşılığında ne vereceksin?" diye sordu Adele, cilveli bir tavırla.

Geoffrey hayatında hiç bir kadına vurmamıştı. Oysa şimdi Adele'e neredeyse vuracaktı. "Kaç aylık, Adele? Seni cehenneme postalamadan cevap ver bana!"

Adele'in rengi attı. "İki aylık."

Geoffrey hızla zihninden hesapladı. "Yani Ferrars'ın da olabilir, benim de."

Adele hem temkinli hem de heyecanlı bir tavırla onu izliyordu.

Geoffrey kaskatı omuzlarla ve buz gibi mavi gözlerle Adele'den uzaklaştı. Öfkeden titriyordu. *Babası ben miyim?*

Adele gülümsüyordu.

Geoffrey'nin çocuğu yoktu. Cinsel dürtülerini elinden geldiğince bastırdığı düşünülürse, bu şaşırtıcı olmamalıydı. Yine de ilk kez on üç yaşındayken bir kadınla birlikte olmuştu; şimdiye kadar çocuğu olması gerekmez miydi? Kısır olabileceği aklına geldi. Daha önce bunu hiç düşünmemişti. Onun pozisyonundaki bir adam için bir çocuk sadece bir yük ve utanç kaynağı olurdu. Bir çocuk, uğrunda çabaladığı her şeyi ve geleceğini mahvedebilirdi.

Ama... Tanrı biliyordu ya, bir çocuğu olmasını çok istiyordu!

Adele'in karnındaki bebeğin kendisinden olmasını çok istiyordu!

Çocuğu asla açıkça sahiplenemeyecek olmasına ve gerçek ortaya çıktığı takdirde ödeyeceği ağır bedellere rağmen, bu çocuğun kendisine ait olmasını istiyordu.

Geoffrey ona baktı. Adele kibirle ve zevkle gülümsüyordu. Kendisiyse öfkeden kuduruyordu. "Benimle oynamaya devam edersen buna pişman olursun, Adele."

Adele'in gülümsemesi silindi. "Senden. Bunu biliyorum."

"Nasıl emin olabilirsin? İki hafta her gün yatağındaydım fakat hemen sonrasında Ferrars'la evlendin. Nasıl emin olabilirsin?"

"Eminim!"

Geoffrey ona inanmaması gerektiğini biliyordu. Emin olması mümkün değildi; değil mi? Bu durumda baba ya kendisi ya da Ferrars'tı ve çocuğun doğum tarihi hiçbir şeyi kanıtlamazdı çünkü erken ya da geç doğumlar sık görülüyordu.

Üstelik Ferrars da sarışındı, dolayısıyla çocuğun görünüşü de bir şeyi kanıtlamazdı; kanıtlasa bile, çocuğun yetişkinliğe ulaşması için yıllar geçmesi gerekecekti.

Adele gelip onun arkasına durarak ellerini omzuna koydu. "Babası sensin," dedi, baştan çıkarıcı bir tavırla. "Bundan eminim. Tohumunun senin kadar güçlü olduğundan eminim."

Geoffrey onu duymuyordu bile. O anda gerçeği asla öğrenemeyeceğini anladı. Ayrıca, çocuğun kendisini Adele'e sonsuza dek bağlayacağını ve bu bağın şehvetin çok ötesine geçeceğini de fark etti.

Adele'i tanımasına rağmen, o anda, sadece bir an onu karısı olarak düşündü.

"Seni manastıra göndereceğim. Dilersen ona kısa bir mesaj gönderirim."

"Geoffrey!"

Genç adamın bakışlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Çocuk bir şeyi değiştirmez, Adele. Aramızda yaşananlar bitti."

"Ama seni seviyorum," diye bağırdı Adele. Yüzünün kızarışı, sözlerinin doğruluğunu ele veriyordu.

"O halde üzgünüm," dedi Geoffrey. "Gerçekten çok üzgünüm. Tahmin edemeyeceğin kadar."

Adele ağlayan bir kadın değildi. Yıllardır gözyaşı dökmemişti ve son ağladığında da ailesinin kanun kaçakları tarafından öldürüldüğünü ve öksüz kaldığını anlayan on yaşında bir kız çocuğuydu. İki yıl sonra üvey ağabeyi Roger Beaufort, Adele'in şehvet düşkünü vücudunun memnuniyetle karşılık verdiği bir şekilde onu baştan çıkardığında da ağlamamıştı. Ancak o gece St. Augustine Manastırı'ndaki sert bir döşekte tek başına yatarken kırık bir kalple ağlıyordu.

Ağzından çıkan sözlerin doğru olduğunu biliyordu. Geoffrey'yi seviyordu. Güçlü, saf ve iyi bir adamdı; kendisinin tam aksine. Tüm erkekler için örnek teşkil ediyordu ve arada bir cinsel dürtülerine yenik düşse de, Adele'in neredeyse hiç anlayamadığı fakat yine de hayranlık duyduğu bir şekilde erdemliydi.

Adele hayatında ilk kez erdemli bir kadın olmayı diliyordu. Keşke başka biri; Geoffrey de Warenne'a layık, sadece yatağında değil, karısı olarak isteyebileceği bir kadın olsaydı. İlk kez mizacı, ilişkileri

ve her şey için pişmanlık duyuyordu. Ancak Geoffrey'yle ilgili hiçbir pişmanlığı yoktu.

Çocuğun Geoffrey'den olduğunu biliyordu. Henry'nin olamazdı; bütün içgüdüleri ona Geoffrey'yi işaret ediyordu. Ondan olmalıydı! Değilse, Adele onu gerçekten kaybetmiş demekti.

Adele'in ağlaması aniden kesildi. Ailesinin ölümünden beri son altı yılını tek başına, hayatta kalmak için komplolar kurarak geçirmişti; sadece hayatta kalmak için değil, iyi bir şekilde hayatta kalmak için. O süre boyunca neredeyse hiçbir savaşı kaybetmemişti; şimdi de kaybetmeyecekti.

Geoffrey çocuk haberinden etkilenmemişti ama Adele kararlıydı. Bu ayrılık bir son olamazdı. Geoffrey'yi geri istiyordu. *O bana ait.*

Hâlâ zamanı olduğuna karar vererek gözyaşlarını sildi. Uzun süre önce fark ettiği üzere, Geoffrey'nin Kilise görevlisi olması bir şanstı, böylece Adele'in başka kadınlarla ilgili korkmasına gerek yoktu. Adele onun erdemliliğinden de şüphe etmiyordu. Ancak Geoffrey'nin kendisini hâlâ arzuladığını biliyordu ve genç kadın baştan çıkarmada ustaydı. Ertesi gün tekrar deneyecekti. Ertesi gün başarıya ulaşacaktı. Ertesi gün olmazsa, bir sonraki gün.

Asla vazgeçmeyecekti.

Adele genç bir diyakoz tarafından Geoffrey'nin çalıştığı odaya alındı. Geldiği haber verilmiş olmasına rağmen Geoffrey kıpırdamadı. Açık pencerelerden birinin önünde güneş ışığında duruyordu. Altın sarısı profili çarpıcıydı.

Adele donup kaldı. Korkunç bir terslik vardı.

Geoffrey başını hafifçe ona çevirdiğinde bakışları tuhaf bir şekilde duygusuzdu. "Yine ne var, Adele?"

Genç adam yorgun görünüyordu ve Adele ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu. O anda Geoffrey'nin elinde bir parşömen tuttuğunu fark etti. Parşömenin mührü kırılmıştı ama saraydan geldiği açıktı.

Geoffrey'nin bir kez daha Kral tarafından çağrıldığını tahmin etti ve hem Taht hem de Kilise konusunda Rufus'la nasıl savaştığını

bildiği için korkarak gerildi. Taht'a karşı verdiği çılgınca savaştan vazgeçmesi için Adele onu kaç kez uyarmak istemişti fakat tutkusunun derinliklerini belli etmek istemediği için kendini tutmuştu. "Geoffrey... neyin haberini aldın?"

Geoffrey'nin dudakları hafifçe kıvrıldı. "Neyin olacak... hayal ettiğim her şeye az önce ulaştığımın."

Ses tonunda tuhaf bir alaycılık vardı. Adele'in ensesi ürperdi. "Hayatım," diye fısıldadı, açık kapıyı unutarak, "neler oluyor?"

Birden Geoffrey'nin bakışları da yüz ifadesi de değişti; bir karar verilmiş, bir eşik geçilmiş gibi hatları gevşedi. "Kral beni Ely Piskoposu yapmak istiyor."

Adele afalladı ve bütün benliği heyecanla sarsıldı. "Ely Piskoposu mu?" diye bağırdı. "Tanrım, bu harika!"

Geoffrey bir şey söylemeden ve hiç kıpırdamadan dimdik duruyordu. Gözleri parıldıyordu ama ifadesini okumak imkânsızdı.

"Ama sen ve Kral dört yıldır savaşıyorsunuz; Lanfranc öldüğünden beri," dedi Adele. Kaşları çatıldı. "Neden Rufus seni böyle güçlü bir pozisyona atasın ki?"

"Anlamıyor musun?" dedi Geoffrey keyifsizce. "Satın alınıyorum, Adele. Kral, yanındaki bir gül dikeninden kurtulmak istiyor."

Adele, gururlu, soğuk ve kararlı görünen Geoffrey'ye bakarak ürperdi. "Korku" kelimesi hissettiklerini anlatmaya yetmezdi. Onu tanıyordu. Ely Piskoposu olduğunda Kral ondan sarsılmaz bir sadakat bekleyecekti fakat Geoffrey davasından dönecek bir adam değildi. Ve davası da Kilise'ydi.

Adele'in korkusu daha da büyüdü. Geoffrey ve Kral arasındaki süregiden üstü kapalı savaş, Geoffrey bu yeni pozisyonunda tutumundan vazgeçmezse yaşanacak korkunç şeylerin yanında hafif kalacaktı. Bu bir intihar olurdu! "Bu atama gerçekleştiğinde kesinlikle aptalca bir şey yapmamalısın! Taht'la aptalca didişmeni bırakmalısın!"

Geoffrey ona baktı. "Yoksa yatak odasının dışında da mı bana karşı bir şeyler hissediyorsun?"

Adele onun ses tonundan korkarak ürperdi. Ve açık kapıya bakmaktan kendini alamadı ama orada onları duyacak kimse yoktu. Yine de Geoffrey hiç böyle umursamaz davranmazdı. "Elbette."

Geoffrey'nin bir kaşı katıksız bir şüpheyle kalktı.

Adele'in korkusu daha da büyüdü. "Geoffrey, sana neler oluyor? Ulu Tanrım, az önce Kral tarafından onurlandırıldığının haberini aldın; diğer insanların uğrunda öleceği, yalan söyleyeceği, çalacağı veya öldüreceği bir atamaya layık görüldün... Üstelik sen buna dürüstçe ulaştın! Ama hiç memnun görünmüyorsun!"

"Memnunum." Geoffrey gülümsedi ama keyifli bir gülümseme değildi. "Nasıl memnun olmayayım ki?"

Adele aniden atamanın engellenebileceğini ve Geoffrey'nin birçok düşmanı olduğunu hatırladı. Bunu kendisi söylemişti. "Atama gerçekleşecek... değil mi?"

"Evet, gerçekleşecek. Bu sabah bir haber daha aldım; Anselm beni atamak için yarın dönüyormuş. Bana tam destek sunacağını söylüyor ki bu, katedral seçiminin garantide olduğunu gösterir. Tören sadece formalite olacak."

Adele'in nefesi kesilmişti. Bu atama onu çok heyecanlandırmıştı... Tanrı biliyor ya, bu unvan Geoffrey'ye çok yakışıyordu fakat genç adam daha şimdiden değişmişti. Adele fazlasıyla mutlu olmakla birlikte korkmuştu da çünkü Geoffrey uzak ve soğuk görünüyordu.

Ve onun genç adamda ilk andan itibaren gördüğü güç, şimdi soğuk ve şiddetli dalgalar halinde yayılıyordu.

Adele titredi. Geoffrey de Warenne uzun, siyah cüppesi, ağır altın haç kolyesi, baştan aşağı güçlü erkekliği, sarı saçları, mavi gözleri ve bütün güzelliğiyle odanın karşısından onu izliyordu. Genç kadın sarsıldı. Bu adam artık ülkenin en önemli din adamlarından ve Kral'ın en güçlü vasallarından biriydi. Ulu Tanrım, daha yirmi üç yaşında bile değilken Ely Piskoposu olmuştu.

Adele bile hayranlık duydu.

26. BÖLÜM

Mary, geçen onca zamandan sonra Stephen'la sarayda herkesin önünde yüzleşmek istemiyordu. Aralarında geçecek konuşmaları insanların duymasını istemiyordu. Prens Henry onu doğruca Graystone'daki kapıya götürdü. Mary ona yardımları için kibarca teşekkür ettikten sonra yine kibarca içeri davet etti. Henry sırıttı. "Bunu hayatta kaçırmam, Mary."

Genç kadın onun bu teklifi reddedeceğini ummuştu. Henry olacaklarla ilgili beklentisini gizlemek için hiçbir çabada bulunmadığından özellikle sinirlendi. Mary ortalıkta gizemli bir prens olmadan da yeterince sorunla boğuşuyordu.

Kendini hiç cesur hissetmiyordu. Yüreği ağzındaydı ve midesi bulanıyordu. Londra'ya ulaşmaları iki gün sürmüştü. Durumu yüzünden tahtırevan kullanması gerekmişti. O iki gün boyunca ne bir şey yiyebilmiş ne de uyuyabilmişti. Korkudan ölüyordu. Risk çok yüksekti. Geleceği söz konusuydu. Stephen'ın, onu gördüğünde vereceği tepkiyi düşününce ödü patlıyordu. En iyi olasılıkla Stephen onu Tetly'ye geri gönderirdi; en kötüsü, kendisine bir kez daha karşı geldiği için öfkeye kapılırdı.

Ne var ki hamilelik haberine vereceği tepkiyi tahmin bile edemiyordu. Şimdiye kadar ona söylememek için haklı nedenleri olsa da, Stephen'ın aynı şekilde düşüneceğini hiç sanmıyordu. Aldığı her

nefeste yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Mutluluk vermesi gereken böyle bir anda korkuyla doluydu.

Mary pelerinine daha sıkı sarındı ve yanında Prens'le ön kapıdan girdi. Hava hızla kararıyordu ve Stephen'ın evde olma olasılığı yüksekti. Henry'nin maiyeti yolun yanındaki çimenlikte dururken büyük bir gürültü kopardığından, gelişleri hiç de sürpriz olmadı. Northumberland Kontu açık kapıda durarak onların gelişini izledi ve Henry'ye bakarak gülümsedi.

Bakışları Mary'ye döndüğünde ise gülümsemiyordu. Mary yüzünü –ve kimliğini– olabildiğince uzun süre gizlemeyi ummuştu ama ufak tefek yapısının kendisini hemen ele verdiğini tahmin edebiliyordu.

"Seni buraya getiren nedir, Henry?" diye sordu Rolfe.

"Bir sürpriz getirdim," dedi Henry, kıkırdayarak.

Mary iki adamın peşinden içeri girerken kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Keşke yok olabilseydi. Geniş sırtını şömineye dönmüş halde duran Stephen de Warenne onlara bakıyordu.

"Sürpriz mi?" diye sordu Rolfe, şüpheci bir tavırla.

Henry sadece güldü.

Stephen ifadesizce bakarken Mary sindi. Stephen biliyordu çünkü yüz hatlarında hayret ve öfke kapışıyordu. Kocası onu hemen tanımıştı.

"Onu buraya mı getirdin?" diye sordu Stephen, sert bakışlarını Mary'den bir an bile ayırmadan Henry'yle konuşarak.

Mary kukuletasını açarken çok çaresizdi. "Stephen, bu benim fikrimdi."

Stephen ya aldırmadı ya da onu duymadı. Yine Prens'le konuştu: "Onunla ilgili duygularımı bilmene rağmen onu buraya mı getirdin?"

"Seni hemen görmesi gerekiyordu," dedi Henry umursamazca.

Stephen yaklaşırken yüzü öfkeyle gerildi. "Seni Tetly'de bırakmamın bir nedeni vardı! Bunu unutmuş olamazsın, değil mi?" Sesini yükseltmişti ve sanki gök gürlüyordu.

Mary geri çekilmemeyi başardı. "Yeter artık, Stephen," dedi. Gözyaşlarını dağıtmak için gözlerini kırpıştırdı. "Biraz yalnız konuşabilir miyiz, lütfen?"

"Benim sana söyleyecek bir şeyim yok," dedi Stephen, soğuk bir tavırla. "Hemen Tetly'ye geri dönüyorsun. Bir an bile kaybetmeden."

"Hayır," diye fısıldadı Mary çaresizce.

"Stephen, karının söyleyeceklerini dinlesen iyi edersin," dedi Henry sakince. Oysa sesinde gayet açık bir emir vardı.

Stephen dönüp arkadaşına da öfkeyle baktı fakat sinirini kontrol etmeye çalıştığı belliydi. Sonra aniden Mary'nin kolunu yakaladı ve nazik olmaya çalışmadığından, genç kadının acıyla çığlık atmasına neden oldu. Ardından onu merdivene doğru sürükledi.

"Ona karşı nazik ol, Stephen," dedi Henry sertçe.

Stephen hiç duraksamadı ama tutuşunu biraz gevşetti. Yine de Mary'yi bırakmadan basamaklardan yukarı çabucak sürükledi ve kattaki ilk odaya sokarak kapıyı arkalarından sertçe çarptı.

Mary gergin bir tavırla geriledi.

"Gözyaşlarının bana sökmediğini söylemiştim," dedi Stephen.

Mary gözlerini sildi. "Beni asla bağışlamayacak mısın?"

"Hayır."

Genç kadın acıyla hıçkırarak pelerinini açtı. "Sana lanet olsun," diye fısıldadı.

"Şişmanlamışsın," dedi Stephen sertçe.

Mary gözlerini kırpıştırdı ve tüniğini elleriyle karnına yapıştırdı. Kocasının şüphelerini tamamen yok etmek için yan döndü. Stephen bakakaldı.

"Sakın sorma. Sormaya cüret edersen seni öldürürüm. Bebek senden. Başka bir adamla yatmadım ve asla da yatmam," diye bağırdı Mary.

Stephen ne kıpırdıyor ne de konuşuyordu. O anda konuşma becerisini kaybetmiş gibiydi. Karısının şişkin karnına şaşkın gözlerle bakakalmıştı.

Mary sonunda ellerini indirdi ve yatağa doğru bir adım atarak bitkinlikle çöktü. "Sanırım temmuzda doğacak."

Stephen kendini toparladı. Fakat konuşurken sesi tuhaf bir şekilde boğuktu: "Yani karşılaşmamızdan hemen sonra hamile kaldın. Düğünümüzden önce. Ve bütün bu süre boyunca bunu biliyordun."

Mary, kocasının gözlerine baktı. Onun kendisini korkutmasına bir daha izin vermeyecekti. "Hemen tahmin ettim; yani kanamaları düzenli olmayan bir kadının tahmin edebileceği kadar çabuk. Sana savaştan önce söylemek istedim. Haberi özel bir ana saklıyordum." Yaşlardan görüşü bulanmıştı. "Bu haberi sana bir aşk anında bir aşk hediyesi olarak vermek istiyordum. Ne kadar aptalım!"

"Ve Dunfermline'da da söylemedin," dedi Stephen. Rengi atmıştı. Manastırda öfkeyle Mary'ye vurduğunu ve yere devirdiğini ikisi de hatırlıyordu.

"Bir hatamı daha bulmaktan, beni bir kez daha sadakatsizlikle suçlamaktan zevk duyacağını biliyordum. Bu yüzden söylemedim. Çocuğu doğurmam için beni uzaklaştıracağını kendi ağzınla söylemiştin; bunu kabul edemezdim."

"Tanrı aşkına, o halde bana ne zaman söyleyecektin?" Stephen'ın sesi tehditkârdı.

"Söz verdiğin gibi Tetly'ye ziyarete geldiğinde." Mary kırgın ve iri iri açılmış gözlerle ona baktı. "Ama gelmedin."

Stephen onun gözlerine baktı.

Mary'nin uzun süredir gizlediği öfkesi dökülürken genç kadın yumruklarını sıktı. "Sarayda yeterince eğlendiniz mi, Lordum? Bana gelmemenizin nedeni burada başka bir kadınla aşk yaşamanız mıydı? Belki en son gözdenizle?"

"Sorularının bir önemi yok," dedi Stephen kısık sesle.

Mary yine gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırdı. "Bazen," diye fısıldadı, "senden nefret ediyorum. Ve bu beni rahatlatıyor."

"Umurumda değil." Stephen karısına yaklaşarak tepeden baktı. "Görüyorsun ya, Mary, hamile kaldığına sevindim fakat hepsi o kadar.

Bu, yaptığın şeyi ve kim olduğunu değiştirmez. Yolculuk yorgunluğunu üzerinden atar atmaz seni Tetly'ye geri gönderiyorum. *Hiçbir şey değişmedi.*"

Mary boğuk bir sesle hıçkırarak yüzünü ellerine gömdü. Tam da korktuğu gibi olmuştu. Stephen unutmamış, onu bağışlamamıştı ve bebeğini sürgünde doğurmasını istiyordu.

Stephen yavaşça kapıya doğru yürüdü ve eşikte bir an duraksamasına rağmen Mary'ye dönmedi.

Genç kadın ona bakıp, "Stephen," diye fısıldadı. Bu bir yalvarıştı.

Stephen isteksizce ona döndü.

"Beni geri al. Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Seni çok özledim."

Stephen dişlerini sıktı ve dönüp odadan çıktı.

Bütün ev halkı uyuyordu.

O gece gözüne uyku girmeyeceğini bilen Stephen dışında. Salondaki sönmeye yüz tutmuş ateşin başında tek başına duruyordu ve acı içindeydi.

Son birkaç ay onun için hiç kolay olmamıştı. Saraydan nefret ediyordu fakat Malcolm'ın üç oğlunu Rufus'a teslim ettikten sonra kalmaya karar vermişti. Bu, hesapçı ve duygulardan arınmış bir karardı. Üç çocuğa iyi bakıldığından emin olması gerektiğini hissetse de aslında hain karısından olabildiğince uzak kalmak da istemişti.

Ne var ki aralarındaki mesafe anıları silememişti. Sürekli zihninin bir köşesinde kalmaya devam etmişti. Ne kadar çabalasa da onu kafasından atamamıştı. Uyandığında gözünde onun görüntüsü beliriyordu; bazen şakacı, bazen ciddi, bazen cilveli ve şeytani. Uykuya dalarken de son gördüğü onun yüzü oluyordu. Başına öyle musallat olmuştu ki bu kadarını hiçbir hayalet yapamazdı.

Stephen ateşe bakarken bile sadece Mary'yi görüyordu. Mary, karısı; uzun kışı sürgünde geçirirken hiç acı ve sıkıntı çekmemişçesine

daha da güzelleşmiş olan Mary. Güzel ve hamile. Stephen duygularını bastıramıyordu. Ulu Tanrım, onu gerçekten özlemişti.

Şu son birkaç ay ondan nefret ettiğini sanmış, nefretinin onu tüketmesine ve güçlendirmesine izin vermiş, hatta ondan zevk almıştı. Onu savaş zamanında terk ettiği ve onun yerine ailesine sadakatini gösterdiği için onu asla bağışlayamayacağını biliyordu. Nefret çok güzeldi çünkü acısını azaltıyordu. Ne pahasına olursa olsun asla hissetmemesi gereken bir acı.

Ama hissediyordu işte. Üstelik bu acı onu tüketiyordu.

Kendine yalan söylemişti. Aslında ondan nefret etmiyordu.

Ona gülü verdiğinde, verebileceği en güzel hediyeyi; ölümsüz aşkını sunmuştu. Keşke geri alabilseydi fakat alamazdı. Onun gibi bir adam hayatında sadece bir kez ve sonsuza dek severdi.

Bu iş böyle olmayacaktı. Stephen salonda volta atıyordu. Delirmiş olmalıydı. Bu gece yüzleşmek istemediği duygularla yüzleşmişti fakat onlardan kurtulamıyordu. Sapıkça bir şekilde, onlardan kurtulmayı gerçekten istemiyordu bile.

Ancak bir erkeğin böylesine bir ihanete kalkışan bir kadını bu kadar özlemesinin mantıklı bir açıklaması yoktu. Onun gibi çelik iradeli bir adamın böylesine hain bir kadın nasıl sevebileceğinin cevabı yoktu. Ama şimdi evrenin en büyük gizemini çok geç anlıyordu. Aslında ne kadar açık, ne kadar güçlüydü. Aşkın mantıkla ilgisi yoktu ve asla da olamazdı; mantığa tamamen ters düşen bir kavramdı. Aşk zihin gücünde değil, yürek gücündeydi.

Ona duyduğu saplantılı aşka, saplantılı ihtiyaca dalmamalıydı. Yakıcı arzusuna teslim olmamalıydı.

O arzuya teslim olursa, sadece bir çatışmayı değil, savaşı da kaybederdi. Bunu çok iyi biliyordu.

Başka hiçbir kadın onu tatmin edemezdi; ayrı geçirdikleri bu son aylarda bunu iyi anlamıştı. Bu süreçte birkaç kadınla birlikte olmuştu; hepsi de fahişeydi, yüzlerini hatırlamadığı ve isimlerini çoktan

unuttuğu kadınlar. İlişkileri kısa, duygusuzca, sadece ihtiyaca yönelik fiziksel bir araçtan ibaretti. Hiçbiri Mary'yle birlikte olmak gibi değildi.

Stephen gözlerini kapadı. Onu özlüyordu. Şimdi bile, gerçeği bilmesine rağmen, kaya gibi sertleşmişti ve sadece onun sağlayabileceği boşalmaya ihtiyaç duyuyordu. Kasıklarına sağlayabileceği rahatlamaya ve çok daha fazlasına umutsuzca ihtiyacı vardı. İşin gerçeği, umutsuzca ihtiyaç duyduğu şey Mary'nin aşkı değil miydi? genç kadının asla vermeyeceği aşk.

Ona gitmeyecekti. Gitmeyecekti!

Giderse, bunu bir kez bile yaparsa, kaybolurdu.

Oysa ne kadar da istiyordu.

Mary değişmemişti; bu hayat kurtarıcı dersi kendine tekrar tekrar hatırlatıyordu. Dolayısıyla yatağına geri dönmesine izin veremezdi... ve hayatına. Mary fazla tehlikeliydi. Hâlâ üzerinde güç sahibiydi. Bu gerçek de değişmemişti.

Doğru kararı verdiğini biliyordu. Bir doktor genç kadının sağlığının yolculuğa uygun olduğunu söyler söylemez, onu Tetly'ye geri gönderecekti. Tek umudu buydu.

Ancak sorun şuydu ki onu tekrar görmüşken, evde, burada, yanında olduğunu ve yukarıda kendi yatağında uyuduğunu bilirken ondan nasıl uzak kalabileceğini bilmiyordu.

Stephen, Graystone'daki şöminenin önünde volta atarken, Henry de Beyaz Kule'nin büyük salonundaki platformda, bir koltukta oturuyordu. Salon darmadağınıktı. Eğlence ve ziyafetle geçen uzun bir gece olmuştu. Konukların çoğu uzun masanın sıralarında sızıp kalmış, birkaçı gölgelerin arasında hizmetçi kızları –ve oğlanları– sıkıştırmıştı; birçoğu da yere serilmiş halde horluyordu.

Henry'nin yanında oturan ağabeyi, bir kadeh şarabı daha bitirirken en son planlarını açıklıyordu. Kral William Rufus, sevgili dostu Duncan'ı İskoçya tahtına çıkarma zamanının geldiğine karar vermişti.

Henry tek kaşını kaldırdı. "Aramızda kalsın, sevgili ağabeyim, sadece aramızda kalsın ama Duncan'ı tahta çıkarırsan onu kontrol etmeyi sürdürebileceğine inanıyor musun?"

Rufus gülümseyerek elini rahatça salladı. "Gerçeği bilmelisin, kardeşim. Duncan beni seviyor."

Henry yine tek kaşını kaldırdı. "Umarım bu doğrudur." Gülümsedi. "Ne mutlu bir manzara. O sana kur yapıyor, sen başkasına."

Rufus artık gülümsemiyordu. Kardeşine çirkin bir bakış attı.

Henry güldü. "Stephen'ın geri dönen ve artık hamile olan karısına nasıl davranacağını görmek gerçekten ilginç olacak, değil mi?"

Gülümseme sırası Rufus'taydı. "Artık ona kızgın değil, ondan tiksiniyor. Onunla konuşmaya bile tahammül edemiyor. Ama yakında ondan sıkılacağını zaten biliyordum. Bugüne kadar hiçbir kadın onun ilgisine uzun süre sahip olamadı."

"Senin şansına," diye mırıldandı Henry. "Ya da sen öyle düşünüyor olmalısın."

Rufus onu duymamıştı. "Planlarımla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Bence bir kralı devirmek kolay iş değildir; onu tahtta tutmak ise daha zordur."

"Donald Bane, İskoçya Kralı bile değil. Onu sevmeyen çok kişi var. Sağ kolu Edmund'ı ise kimse sevmiyor."

"Ve yıllar önce en büyük hayallerini gerçekleştireceğine dair Duncan'a söz verdin."

"Ona açıkça verdiğim bir söz yok," dedi Rufus sertçe. "Onu kontrol edebileceğimden şüphe duyuyorsun."

"Duncan hırslı bir adam ve Malcolm gibi acımasız ve kararlı. Otuz yıl babasının tahtını ele geçirmek için komplo kurdu. Onu yönetmek sandığın kadar kolay olmayacaktır. Bir kukla istiyorsan, Edgar'a ne dersin? Tahtta yasal hakkı var. Üstelik onu istediğin gibi yönlendirebileceğin kadar da genç."

"Sana katılmıyorum." Rufus artık sarhoş gibi görünmüyordu. Sevimsiz bir yüz ifadesiyle kardeşine baktı. "Fazla genç; çok fazla

desteğe ihtiyaç duyacaktır ve Stephen'ı bana karşı çevirebilir. Hayır, daima sadık kalacak Duncan'ı tercih ederim. Bu konuda sana güvenebilir miyim, kardeşim?"

Henry arkasına yaslandı. Ordusunu İskoçya'da ağabeyinin pozisyonunu güçlendirecek bir savaşa daha sokmak gibi bir niyeti yoktu; üstelik bu onu Normandiya'daki düklüğü tekrar ele geçirmeye odaklanması için de serbest bırakırdı. "Daha fazla gümüşe ya da araziye ihtiyacım yok."

"Herkesin daha fazla gümüşe ve araziye ihtiyacı vardır."

"Arkanda zaten bir sürü soylu yok mu? Büyük Northumberland Kontu cebinde değil mi? Stephen'ın oğlu –eğer çocuk erkekse– Malcolm'ın torunu olacak. Daha şimdiden İskoçya'yla sıcak ilişkiler hayal ediyorlar. Duncan da çocuğun büyük amcası olacak! Bana kesinlikle ihtiyacın yok!"

Rufus kaşlarını çattı. "Dediğin gibi, bir kralı devirmek kolay iş değil. Bana yardım etmelisin, Henry. Ödülün büyük olacak. Belki de diğer İskoç prensesini manastırdan çıkarıp sana veririm."

"Malcolm öldüğüne göre, böyle bir ittifakın neden ilgimi çekeceğini düşündüğünü anlamıyorum," dedi Henry. "Özellikle de tahtta Duncan varken."

"O halde neyin ilgini çektiğini söyle bana."

"Bunu düşüneceğim," dedi Henry. "Dikkatle." Ancak kararını çoktan vermişti ve cevabı hayırdı. Bu savaşta diğer soylular kendilerini zayıflatabilir, kendi yıkımlarının tohumlarını ekebilirlerdi. Her şey sona erdiğinde, ülkenin en güçlü ordusu onunki olacaktı. Henry hayallerini gerçekleştirmek için beklemekte sakınca görmüyordu; birkaç yıl daha sürse bile. Sabır onun güçlü yanıydı. Bir ömürdür ağabeyinin tahtına oynamıyor muydu?

Mary derin uykudaydı ama şimdi uyanmıştı. Kendisini uyandıranın ne olduğunu bilmiyordu; belki bir gürültü, belki de bir rüya. Yüzünü şöminede yanan ateşe dönmüş halde, yan yatmıştı. Nerede olduğunu

hemen hatırladı. Graystone'da, Stephen'ın odasında ve onun yatağındaydı. İçi özlemle doldu.

Odasının kapısının kapandığını duydu. Aniden gözlerini iri iri açarak doğrulup oturdu. Bir adam gölgelerin arasında hiç kıpırdamadan duruyor, karanlıkta yüzü görünmüyordu ama Mary onun Stephen olduğunu biliyordu. Gelmesinin tek nedeni olabilirdi. "*Stephen.*"

Genç adam hiç kıpırdamadı fakat konuşurken sesi kısık ve hırıltılıydı. "Seni özledim, Mary; sarhoşların şarabı özlemesi gibi."

Mary'nin gözleri yaşlarla doldu ve örtüleri sımsıkı kavradı. "Ben de seni özledim, Stephen."

Stephen alevlerin ışığında yaklaştı. Mary onun gözlerindeki parıltıyı görünce hafif bir mutluluk çığlığı attı. Sadece arzularını tatmin etmek için yanına gelmiş olması umurunda bile değildi. Kollarını kocasına uzattı.

Stephen tek bir adımda ona ulaştı. Elleri birbirine değdiği anda vücutları bir arzu patlamasıyla kavruldu. Mary bir an onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve yakışıklı yüzünün, gözlerinde gördüğü açlığın tadını çıkardı. Stephen da ona bakarken aralarında söze dökülmeyen ama alev alev yanan bir iletişim vardı. Ve genç adam onu öpmeye başladı.

Stephen onu kollarına aldı ve dudaklarını bırakmayarak yatağa bastırdı. Açık ağızla, vahşice ve sırılsıklam öpüşüyorlardı. Mary'nin ihtiyacı ve ruh hali Stephen'ınkiyle aynıydı ve aynı açlıkla karşılık veriyordu. Uzun zaman sonra dudakları birbirinden ayrıldığında ikisi de nefessiz kalmıştı.

Mary neredeyse ağlayacaktı. Stephen'ın söyledikleri umurunda bile değildi; sonuçta inkârlarının hepsi temelsizdi. Bu şekilde öpüşen bir adamı tüketen şey sadece arzu olamazdı. Mary buna geleceği üzerine iddiaya girebilirdi; hatta en çılgınca hayalleri üzerine girebilirdi.

Tekrar öpüştüler ama ön sevişmeye zaman ayıramayacak kadar sabırsız olduklarından çok geçmeden ayrıldılar. Stephen duraksayarak ellerini genç kadının dolgun göğüslerinin üzerinde dolaştırırken güzel

sözler mırıldandı ve Mary'nin sert, şişkin, yuvarlak karnına huşuyla dokundu. Mary yanlamasına uzandı ve Stephen derinlemesine içine girdi.

Mary onun adını haykırıyordu. Stephen'ı çok seviyordu. Kontrolünü tamamen kaybetmiş halde zevkini bütün dünyaya haykırıyordu ve kim duyarsa duysun, umurunda değildi.

Stephen çok uzun süredir bir kadınla birlikte olmamış gibi sevişiyordu. Tüm zincirlerinden boşalmıştı ve sonunda zirveye ulaştığında o da Mary'nin adını haykırdı; bir kez değil, defalarca.

Mary kocasının kollarına gömüldü. Olmak istediği, ait olduğu yer burasıydı. Stephen'ı o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu.

Tekrar onunla birlikte olmanın mutluluğuna rağmen gözlerinden yaşlar süzüldü.

Mary ağlamak istemiyordu. Şimdi, burada olmazdı. *Mutluydu.* Stephen ona geri dönmüştü. Mutluydu. Ancak Stephen'a kollarını açarken bütün kontrolünü de kaybetmişti. Çok uzun zamandır büyük bir dikkatle korunan, dizginlenen güçlü duygular şimdi çırılçıplak açığa çıkmıştı ve bütün engelleri aşarak boşalıyordu. Mary hıçkırığını bastırmaya çalıştı.

"Mary?" dedi Stephen.

Bu tek kelime; onun ağzından adını duymak, bardağı taşıran damla oldu. Mary öyle güçlü hıçkırıklarla sarsılmaya başladı ki çok geçmeden duramadığını fark etti.

Stephen onu kollarına alırken yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Ağlama," diye fısıldadı.

"Ço-çok özür di-dilerim." Genç kadın daha da şiddetli ağlıyordu.

"Yalan söyledim," dedi Stephen, boğuk bir sesle. "Gözyaşların beni etkiliyor. Mary, seni geri göndermeyeceğim."

Onu geri göndermeyecekti! Uzun sürgün kışı gerçekten sona ermişti. Stephen gerçekten ona geri dönmüştü. Bir daha görmeyeceğini düşündüğü gerçek mutluluk, gömülü olduğu yerden çıkarak acısına karıştı.

Stephen'ın kollarında hıçkırıklarla sarılırken göğsü acıyordu. Sevdiklerini kaybetmenin, babası tarafından reddedilmenin, sürgününün acısı...

"Neden bu kadar ağlıyorsun?" diye sordu Stephen sertçe. "Canını yaktıysam özür dilerim, çok özür dilerim."

Mary ona sımsıkı sarıldı. Kendini toparlayabilmesi uzun zaman aldı. "Annemi, babamı, ağabeyimi kaybettim ve neredeyse seni de kaybediyordum. Ağlamamak elimde değil."

Stephen güçlü durmaya çalışarak susuyordu ama aslında içi paramparça olmuştu. Karısına sarılarak onu okşamaya devam etti. "Özür dilerim, Mary," dedi boğuk bir sesle. "Malcolm, Margaret ve Edward için üzgünüm. Seni cezalandırmak istedim fakat bu kadar çok sevdiğin insanları kaybetmeni asla istemedim. Bunun için ne kadar üzüldüğümü bilemezsin; sadece sana söyleme fırsatım olmadı."

Mary ona söylemeliydi. "Malcolm beni evlatlıktan reddetti. Ona gidip sa-savaşı durdurmasını istediğimde... ba-bana dedi ki... bana dedi ki..." Devam edemedi. Yine Stephen'ın göğsüne kapandı ve bir can simidiymiş gibi ona sımsıkı sarıldı.

"Sana ne dedi?" diye sordu Stephen, kül gibi bir yüzle.

"Artık... Artık onun kızı olmadığımı. Onun kızı cesur bir İskoç'muş, benim gibi değilmiş!"

Stephen, Malcolm'a bir küfür savurarak karısına sımsıkı sarıldı. "Sen cesur bir İskoç'sun, Mary. Hayatımda tanıdığım en cesur kadınsın." Mary'nin yaşlarla dolu yüzünü kendisininkine kaldırdı. "Gerçekten ondan savaşı durdurmasını istemeye mi gittin?"

Mary ona baktı. "Senden kaçmıyordum. Yemin ederim, Stephen."

Stephen karısının başını göğsüne dayayarak gözlerini kapadı. Bir kez daha ona inanmak istiyordu. Bu mümkün görünüyordu. Bir kralla yüzleşip onu bir savaştan vazgeçirmeye cüret edebilecek kadar küstah ve kendinden emin bir kadın varsa, o ancak Mary olabilirdi. Hem Stephen'ın başka seçeneği var mıydı ki? Genç kadına çok uzun zamandır direniyordu; bunu daha fazla sürdüremezdi. Çok uzun süredir

kendi duygularına direniyordu fakat artık itiraf etmişti ve içinden asla silinmeyeceğini biliyordu. Mary'ye böyle acılar yaşatamazdı. Karısının ona ihtiyacı vardı. Hem de uzun süredir ihtiyacı vardı. Ve yanında olamamıştı. Bu düşünce Stephen'ın midesini bulandırdı. Ulu Tanrım, onu ne kadar incittiğini bilseydi asla sürgüne göndermezdi. Ne kadar acı çektiğini bilseydi, hemen yanına koşardı. "Artık fark etmez," dedi sonunda. "Asıl önemli olan, sen benim karımsın ve çocuğumu taşıyorsun. Senden ayrı yaşayamam."

Mary afallayarak ona baktı. "Benden ayrı yaşayamaz mısın?"

"Sensiz mutlu olamam."

"Stephen," diye fısıldadı Mary. "Bu, geçmişi unutacağın anlamına mı geliyor?"

"Ben kolay unutabilen bir adam değilim," dedi Stephen, dürüstçe ve ciddiyetle. "Ancak bize üçüncü bir şans veriyorum. Bugünden itibaren her şeye baştan başlayacağız, Mary."

Mary gözlerini kırpıştırırken nihayet gözyaşları dindi. Sanki mucizevi bir şekilde Stephen'ın varlığı Mary'yi iyileştiriyor, içindeki acıyı, göğsünü kavuran acıyı alıp dayanılır bir sızıya dönüştürüyordu. Ruhunun derinliklerinden, bütün acıları etkisiz hale getiren bir mutluluk yayılıyordu.

Stephen karısının gözlerine baktı. "Bana söz ver. Çocuğunun üzerine. Bir daha asla evliliğimizi tehlikeye atmayacaksın. Sana güvenebileceğime inanmalıyım, Mary."

"Bana güvenebilirsin. Sana bir daha asla karşı gelmeyeceğim, Stephen," diye söz verdi Mary.

Stephen'ın yüz ifadesi sonunda yumuşadı ve dudakları seğirdi. "Böylesine bir saygıyı bekleyemem, madam. Dikkatli ve sağduyulu hareket etmen yeterli olacaktır."

Mary mutlulukla gülümseyerek kocasına sokuldu. Kazanmıştı. Stephen yine onun olmuştu.

27. BÖLÜM

Rufus başarılı bir av gününden yeni dönmüştü ve keyfi yerindeydi. Özel odasından büyük salona inerken yanında yürüyen Duncan'ın omzuna kolunu attı. "Hiç şüphesiz bugün bir işaretti," dedi eski dostuna. "Yakında çok daha değerli bir şeyi avlayacağız."

"Umarım," dedi Duncan, ters bir tavırla. Bugünlerde nadiren gülümsüyordu ve sürekli gergindi. Kral planlarıyla ilgili sadece imalarda bulunmuş olsa da, Duncan, Donald Bane ve Edmund'ı tahttan indirmek için büyük bir Anglo-Norman ordusunun çok yakında kuzeye ilerleyeceğini bilecek kadar çok söylenti duymuştu. O ordunun başında... ve İskoçya tahtında olmak için sabırsızlanıyordu.

Rufus maiyetiyle dolu salonda yürürken en sevdikleriyle havadan sudan konuşmak için sürekli duraksıyordu. Masasında tanıdık ve sevgili bir yüzü görünce, gözleri kocaman açıldı ve daha da neşelendi; platformun hemen dibinde, yüzünü nadirden gördüğü biri oturuyordu. Stephen yılbaşından beri Londra'da olmasına rağmen, Malcolm Canmore'un üç oğlunu yazgılarına teslim ettikten sonra saraya nadiren, sadece bizzat gelmesi gereken ya da çağrıldığı zamanlarda adım atmıştı.

Rufus onun yakışıklı profiline gerektiğinden biraz daha uzunca baktı. Sonra isteksizce bakışlarını Northumberland'ın vârisinden

ayırıp kendisine hemen yol açan ve konuşmayı kesen kalabalığın arasından hızla ilerledi.

"Yanımda otur," dedi Rufus, Duncan'a dostça bakarak. Birlikte platforma çıktılar. Rufus'un bakışları yine Stephen'a kaydı ama gülümsemesi hemen silindi.

Norman, karısına elleriyle kuzu eti yediriyordu.

Elbette ki nezaket bunu yapmasını gerektirirdi fakat karısına bakışında ya da gözlerinin alev alev yanışında nazik olan hiçbir şey yoktu. Hatta Rufus bu mesafeden bakarken bile aralarındaki şehvetin kokusunu alabiliyordu.

Sonra Mary'ye baktı. Yüzü tombullaşmış, göğüsleri irileşip iğrenç bir hale gelmişti. Ayağa kalktığında paytak paytak yürüyeceği ve bir ineğe benzeyeceği şüphesizdi. Onun durumundaki bir kadın insan içine çıkmamalıydı ve bu salondaki varlığına katlanmak zorunda olmak Kral'ı çileden çıkarmıştı. Sadece o değil, aptal kardeşi Henry kadını Londra'ya getirdiğinden beri Stephen'ın her gece onunla yattığından ve bunu tekrar yapacağından şüphesi yoktu. Yüz ifadesine bakılırsa, masadan kalkar kalkmaz onu bir yerlerde düzecekti.

Duncan, Kral'ın bakışlarını izledi. "Üvey kardeşimin o adamın üzerinde sahip olduğu güç inanılmaz. İnanılmaz... ve tehlikeli."

Rufus ona baktı. "Senin için gerçekten tehdit oluşturuyor, sevgili Duncan."

"Majesteleri, bu konuyu sizinle hiç konuşmadık ama sizce de Warenne, İskoçya'yı istiyor olabilir mi?"

Rufus omuz silkti. Açıkçası, adamın bunu istemediğinden neredeyse emindi fakat şimdi korunmasını istediği bir çıkarı vardı. "Tahtı asla kendisi için isteyemez, dostum. Ancak hangi baba, oğlunun tahta çıkmasını istemez ki? De Warenne da babası gibi hırslı ve son derece kararlı..." Rufus kasıtlı bir şekilde sözlerini tamamlamadı.

"Belki de çocuğunu düşürür."

Rufus elini Duncan'ın omzuna genç adamı dizginlercesine koydu. "Stephen'a ihtiyacımız var, Duncan. Bunu asla unutma. İskoçya'yı senin için geri alma planlarımızda bizi desteklemeli."

Kral'ın, kendisinin en büyük hayalleriyle ilgili böylesine açıkça konuştuğunu duyunca Duncan sevinçle kızardı ve hızla düşüncelere daldı. Mary ile çocuğunun, kendisi ve hedefi için oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmaya cüret edebilir miydi? O çocuk, onu üç erkek kardeşinden ve Mary'den çok daha fazla korkutuyordu. Stephen'ın kendisini Prens Naibi olarak ilan ettiğini zihninde canlandırabiliyordu.

"Bu evliliği ayarlamakla hata yaptığım çok açık," dedi Rufus kısık sesle. "Belki de bu hatayı düzeltmek için uygun bir zaman gelir. Belki de sen tahttaki yerini sağlamlaştırdığında..." Rufus devam etmedi.

Duncan sessizliğini korudu.

Rufus bağırarak şarap istedi.

Ve yemek böyle bir anlaşma yapılmamış gibi devam etti. Ancak gerçekte Duncan'a Stephen de Warenne'm İskoçya tahtıyla bağlarının en kısa sürede koparması için kraliyet onayı verilmişti.

"Alnwick'e neden bu kadar aniden dönüyoruz?" diye sordu Mary, Stephen silahtarına hemen yola çıkmak için hazırlıklara başlaması emri verirken. Çocuk koşarak odadan çıktı. "Ne oldu ki hemen gitmemiz gerekiyor?" Mary'nin sesi tizdi.

Mayıs başlarıydı. Mary dört haftadır saraydaydı ama canı sıkılmamıştı. Kocasının vücudunu, gülümsemesini ve nezaketini yeniden keşfetmekle meşguldü.

Stephen yavaşça ona döndü. "Hamileliğini Alnwick'te geçirmeni tercih ederim, Mary. Hemen geri dönmem gerektiğinden, seni de Northumberland'a götürmem en iyisi."

"Ama sorumu cevaplamadınız, Lordum!" diye bağırdı Mary, paniğe kapılarak. Kulak misafiri olmaktan kendini alamadığı saray söylentileri vardı. Edgar'ın söylediğine göre, söylentilere bakılırsa,

Rufus, Duncan'ı İskoçya tahtına oturtmak niyetindeydi. Ancak böyle söylentiler doğru olamazdı.

"Eve gitmek istemiyor musun? Çocuğumuzu yaz ortasında burada mı doğurmak istiyorsun? İnan bana, Londra o mevsimde güzel bir yer olmaktan çıkar."

Ev. Mary bu kelimeyi zihninde sınadı. Alnwick'e dönme ve çocuğunu orada doğurma düşüncesi içini ısıtıyordu fakat... her şey o kadar masum değildi. Aksi takdirde bu kadar acele gitmeleri gerekmezdi. "Bebeği sen nerede istersen orada doğuracağım," dedi Mary, kararlılıkla. "Alnwick'i elbette ben de tercih ederim, Stephen, elbette. Ancak sorumu cevaplamayacak mısın?"

Stephen ciddiydi. "Ben savaşa gidiyorum, Mary."

Mary bir çığlık attı. Bunu biliyordu. Altıncı hissi ona lanet olasıca söylentilerin doğru olduğunu ve Stephen'ın İskoçya'yı işgal edecek, amcası ile hain ağabeyini devirecek ordunun başında olacağını söylemişti. Stephen'ın, Malcolm'ın en büyük oğlunu tahta oturtmak konusunda ettiği yemini bozacağına inanamıyordu. Edmund aileye ihanet etmişti, Ethelred bir din adamıydı, dolayısıyla taht Edgar'ın hakkıydı. İskoçya'nın yeni kralı Edgar olmalıydı!

Böylesine mide bulandırıcı bir durum yeterli değilmiş gibi, Mary korkudan ölüyordu da. Daha altı ay önce ailesini ve ağabeyini savaş yüzünden kaybetmiş, daha yası sona ermemişti bile. Bazı sabahlar onların mutlu rüyalarıyla uyanıyor ve öldüklerini unutuyordu. O sabahlarda annesini yatağın ayakucunda gülümseyerek dururken görmeyi bekliyordu. Uyku sisinin zihninden dağıldığı ve acı gerçekle yüzleştiği anlar çok moral bozucuydu. Annesi, ağabeyi ve babasını bir daha göremeyeceğini o zaman anlıyordu. Şimdi Stephen için de korkmaktan kendini alamıyordu. En sevdiği insanları savaşta kaybetmişti ve Stephen'ı da bir başkasına kaptırmaya dayanamazdı. Onsuz yaşayamazdı. "Gitme," dedi, kendini tutamayarak.

Stephen dişlerini sıktı. "Aptal aptal konuşma."

Mary gözlerini kapadı. "Bunu nasıl yapabilirsin?"

"Kral, Donald Bane'i devirmeye kararlı."

Mary gözlerini kırpıştırarak kocasına baktı. "Sen Kral'dan nefret ediyorsun. Sürekli onun izinden gitmek zorunda mısın?"

Stephen'ın sesi kılıcının ucu kadar keskindi. "Madam, ben onun vasalıyım ve senin bana sadakat yemini ettiğin gibi, ben de ona yemin ettim."

Mary kocasından uzaklaştı. Böyle bir tartışma anında arkasını dönmekle Stephen'ı daha da kızdırdığını biliyordu çünkü Stephen tıslayarak dişlerinin arasından nefes alıyordu ama Mary'nin umurunda bile değildi. İyice şişen karnı yüzünden artık arkaya doğru eğilerek yürüyordu, bu yüzden dalgın bir tavırla ağrıyan sırt kaslarını ovaladı. Pencereden dışarı bakarken çayırdaki mavi yaban çiçeklerini ilgisizce seyretti. Dikkatli hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Kocasının işlerine karışmamalıydı. Sırf bu yüzden birlikteliklerini yok etmenin eşiğine gelmişti.

"Diz kırıp sadakat yemini ettiğim Kral'ıma karşı gelmemi mi istiyorsun gerçekten, Mary?" diye sordu Stephen sertçe.

Mary yalan söyleyemezdi. "Kral'a ettiğin yemini tutuyorsun ama babama, benim Kral'ıma ettiğin yemin ne olacak?"

Stephen hem hayrete hem de öfkeye kapılmıştı. "Anlayamadım?"

Mary nefes aldı. "Edward'ı İskoçya tahtına çıkaracağın konusunda ettiğin yemin ne olacak?"

Stephen bakakaldı.

"Şimdi böyle bir yeminden caymayı düşünüyor olamazsın!" diye bağırdı Mary. "Tahta Duncan'ı değil, Edgar'ı çıkarmayı planlıyor olmalısın, değil mi?"

Stephen karısına doğru yürüdü ama odanın ortasında durdu. "*Barıştığımızda kendimi yeterince açık ifade edemedim mi?*" Sesi gök gürültüsü gibiydi.

Mary çenesini kaldırdı. Fazla ileri gitmişti ve bunu biliyordu fakat şimdi geri çekilemezdi. Üç kardeşinin yazgısı onun ellerindeydi. Şimdi değerli birer konuk gibi ağırlanıyor olabilirlerdi ama aslında

Kral'ın esirinden başka bir şey değillerdi. İsimleri, paraları, toprakları; sırtlarındaki giysilerden, Rufus'un iyi niyetinden ve Stephen'ın desteğinden başka hiçbir şeyleri yoktu. "Evet, ettin," diye fısıldadı Mary. "Ama ben senin karınım. Senin hayatında olup bitenler beni de ilgilendiriyor. Seni kızdırmak istemedim, sadece biz..."

"'*Biz*' mi?"

Mary'nin gözleri doldu.

"Konu siyasetken biz diye bir şey yok."

Mary gözlerini kırpıştırarak yaşlarını tutmaya çalışırken hassasiyetinin hamilelikten kaynaklandığını düşündü; son günlerde sürekli ağlıyordu. "Ya Edgar ne olacak?" diye fısıldadı, elinde olmadan.

Stephen'ın kaşları çatık, çenesi gergindi. "En gizli yeminimi nasıl öğrendiğini bilmek bile istemiyorum, Mary."

"Edward söyledi," diye fısıldadı Mary, "ölümünden önceki gece."

Stephen'ın yüz ifadesindeki öfke aniden anlayışa dönüştü. "Edward harika bir kral olurdu."

"Edgar da harika bir kral olur!"

"Erkeklerin konularını fazla kurcalıyorsunuz, madam!"

Mary umursamadan bağırdı. "Bir canavarı tahttan indirip diğerini tahta çıkarmayı haklı gösterebilir misiniz, Lordum? Bunu yapabilir misiniz?"

Stephen önce hayretle, sonra öfkeyle baktı. "Davranışlarımı sorgulamaya mı cüret ediyorsun? Dürüstlüğümü?"

"Ama ben senin karınım! Bana güveniyorsan..." Mary devam edemedi. Söylenecek ne vardı ki? Stephen sırlarını onunla paylaşmıyordu; zaten ihaneti asla unutmayacağını söylememiş miydi? Eski kırgınlık hâlâ oradaydı, Mary'yi iliklerine kadar kemiriyordu çünkü asla silinmemiş, sadece bilinçli bir şekilde derinlere gömülmüştü. Sonsuza dek orada, mezarında bırakabileceğini düşünmüş ve anlaşılan yanılmıştı.

"Sen benim karımsın ve karım gibi davranmanı öneririm, tabii bu evliliği başımıza yıkmak istemiyorsan." Stephen kapıya yürüdü ve Mary'ye bir bakış daha atmadan odadan çıktı.

O gittikten sonra Mary elinden geldiğince hızla kapıya koştu ve bütün gücüyle Stephen'ın arkasından çarptı. Sonra da gözyaşlarına boğuldu.

Nasıl bir evlilikleri vardı böyle? Lanet olsun! Stephen domuz kafalı, kibirli herifin tekiydi! Ailesi öldüğü ve kardeşlerinden kendisi sorumlu olduğu için kocasının niyetini bilmeye hakkı vardı. Tek umutları Edgar'ın bir gün tahta çıkmasıydı. Londra'dan ayrılma özgürlükleri olsa bile, Rufus'un korumasından çıkmaya cesaret edemezlerdi. İnsanlar İskoç tahtı için birbirlerini öldürmüştü; ülkenin uzun ve kanlı bir tarihi vardı. Donald Bane, Mary'nin kardeşlerini huzuruna davet etmişti ama hiçbiri gitmeye cesaret edememişti. İskoçya'ya vardıkları anda müebbet hapis için zindana atılacakları veya cesede dönüşecekleri şüphesizdi.

Dolayısıyla Edgar'ın Londra'daki sarayda kalmaktan, Kral'ın gözüne girmeye çalışmaktan ve bir gün onun yardımıyla İskoç tahtına çıkmayı ummaktan başka seçeneği yoktu. Geleceği Rufus'un iyi niyetine bağlıydı; onunla müttefik olan kardeşlerininki de öyle. Edgar bir gün kral olursa, onlar da güçlü lordlar olacaklardı.

Mary kocasıyla kavga etmek istemiyordu. Son birkaç hafta mutluluk içinde geçmişti ve bunun ömür boyu sürmesini istiyordu. Ancak zayıf ve cahil kalacak bir kadın değildi; oysa Stephen kendi meselelerini onunla konuşmayı reddediyordu. Bu onları nasıl bir duruma sokuyordu?

Belki de konu Mary için bu kadar önemli olmasa, umursamayabilirdi. Ancak kardeşleri Stephen'ın olduğundan çok, onun sorumluluğuydu. Kocasını onların geleceğini garantiye alacak bir çözüme teşvik etmek kesinlikle hakkıydı. Stephen bunu neden anlamıyordu?

Çünkü bana hâlâ güvenmiyor, diye düşündü keyifsizce. *Bana güvenseydi, en değerli müttefiki olurdum ve bütün sırlarını kendi isteğiyle benimle paylaşırdı.*

Mary onun en iyi müttefiki olmak istiyordu. Bunu, Stephen'ın aşk dışında her şeyden daha çok istiyordu. Umutsuzdu. Kocası geçmişi unutamazsa, onu asla geride bırakamazlardı.

O sırada kapı vuruldu ve Mary arkasına dönerken bir hizmetçi içeri girdi. Genç kadın, hanımının huzursuzluğunu fark ederek tereddütte kaldı; Stephen'la kavgasını kısmen duyduğu şüphesizdi. "Leydim? Toparlanmanıza yardım etmeye geldim."

"Lütfen içeri gir." Mary kıza girmesini işaret etti. Yavaşça, sırt ağrıları arasında, önündeki işe odaklandı. Ancak eve dönme düşüncesinin getirdiği bütün sevinç yok olmuştu.

Stephen ve Mary resmi nezaketi korumak dışında birbirleriyle konuşmuyorlardı. Stephen'ın Alnwick'e geri dönmekteki amacı askerlerini ve vasallarını savaşa çağırmak olmasına rağmen, maiyetini karısının durumuna uygun bir hızda ilerletiyordu, dolayısıyla Alnwick'e ulaşmaları tam iki gün sürdü. Mary minnet duyamayacak kadar üzgündü. Yapması gerektiği gibi kocasına hizmet ediyordu fakat o keyifli arkadaşlık ve şehvetleri yok olmuştu. Stephen ona karşı gergin ve resmiydi; onun da Mary kadar üzgün olduğu belliydi. Havadaki gerginlik ilişkilerini zorluyordu.

Stephen, Alnwick'te bir gece bile kalmadı. Yeni bir at beklerken Mary'yi kalenin basamaklarına bıraktı. "Sana veda ediyorum, madam. Ne yazık ki hiç kalamayacağım." Aniden yüz ifadesi yumuşadı. "Elimde olsa, madam," dedi kısık sesle, ona bakarak, "gitmezdim ve bu aptalca savaşı kesin olarak sonlandırırdım."

Mary neredeyse ona kalması için yalvaracaktı. Ne demek istediğinin farkındaydı: Elinde olsaydı kalıp Mary'yle sevişir ve vücudunu kullanarak efendisi olduğunu gösterirdi fakat bunu yaparken asıl kölenin kendisi olduğunu da belli ederdi. Yatakta eşittiler. Stephen

yatakta kendini hiç tutmadan her şeyini Mary'ye veriyordu. Ancak Mary yatağın dışında asla eşit olamayacaklarını biliyordu –bu gülünç bir düşünceydi– ama bir gün, Stephen'ın her alanda, her şeyini kendisine vermesini sağlamaya yemin etti.

Stephen onun yüz ifadesini yanlış anlayıp endişelendi. "Tasalanma, Mary. Annem hamileliğin süresince seninle kalacağına dair bana söz verdi. Bir hafta içinde buraya gelmiş olur. Yakında dönmesem bile yalnız kalmayacaksın."

Mary irkildi. "O kadar uzun süreceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Duncan tahta çıktığında pozisyonu güvenceye alınana kadar yalnız bırakılamaz."

Mary kendini toparladı. "Tasalanmıyorum," diye yalan söyledi. Stephen'ı gereksiz bir endişeyle savaşa gönderemezdi. Aslında her kadının doğumdan korktuğunu biliyordu. Sonuçta birçokları doğum yaparken ölüyordu. Kendisi de istisna olmayabilirdi fakat şimdiye kadar korkusuyla yüzlemek istememişti ve bunu şimdi, kocası ayrılırken yapmaya niyeti yoktu.

"O halde sandığımdan daha da cesursun, Mary. Gerçekten cesur bir İskoç kızısın!"

Mary yakışıklı kocasına bakarken kalbi deli gibi atıyordu. Stephen endişeliydi, ilgiliydi ve Malcolm'ın zalimce aşağılamasından sonra bu övgüleri çok değerliydi. Mary dizlerinin bağının çözüleceğini sandı. Tanrı biliyordu ya, Stephen'ın özellikle de böyle bir amaç uğruna savaşa gitmesini hiç istemiyordu. Ancak kocasının sandığı kadar cesur olmalıydı. "Yolunuz açık olsun, Lordum. Zaferle döneceğinizi biliyorum."

Stephen atından aşağı eğilerek karısının gözlerine baktı. "Ve buna sevinecek misin?"

Mary bir nefes aldı ama tereddüt etmedi. Stephen'ı desteklemek, göreviydi. "Evet." Kardeşlerine ihanet etmediği konusunda kendine güvence vererek ani gözyaşlarını bastırdı. "Siz zafer kazandığınızda, Lordum, ben de sevineceğim."

Stephen ona baktı.

Ağlarken gülümsemek zordu fakat Mary başardı.

"Teşekkür ederim, Leydim," dedi Stephen. Onun da gözleri tuhaf bir şekilde yaşarmıştı.

Mayıs ortası ordu nihayet harekete geçti. Pek fazla direnişle karşılaşmadan Stirling'e doğru ilerledi. Nihayet düşman ordusu karşılarına çıktığında, Normanlar kraliyet kulesine yaklaşmışlardı bile. Savaş şaşırtıcı ölçüde kısa sürdü. Kararlı bir komuta birliğinden yoksun olan İskoç kuvvetleri dağıldı. Yenilgi kesinleştiği anda Donald Bane ve Edmund kaçtılar. Mayıs ayının son haftasında muzaffer Norman ordusu Stirling'e girerken başında Duncan vardı. Aynı gün öğleden sonra taç giydi.

Ertesi gün büyük olayın haberi Alnwick'e ulaştı. Kaleye büyük bir neşe hâkimdi. Mary aniden başlayan kutlamalara katılamadı. Ziyafetten ayrılarak odasına çekildi ve bakışlarını pencereden dışarı dikti; Stephen'a sadık kalmaya kararlı olsa da, onu lanetlemekten kendini alamadı.

Londra'da kalmaktan başka seçeneği olmayan üç kardeşini düşününce üzüntüsü dayanılmaz hale geldi. Şimdi onlara ne olacaktı? Biri, hatta belki Duncan'ın kendisi onu öldürmeye kalkışmıştı ve kendisi kardeşleriyle kıyaslandığında tehdit bile değildi. Bir gün kardeşlerinden biri İskoç tahtı üzerinde hak iddia edebilir, bir ordu kurabilir ve güç kullanarak onu ele geçirebilirdi. Mary daha şimdiden onlar adına nasıl da korkuyordu! Her biri Duncan'la, bir ömür boyu beklediği hedefi arasında duruyordu.

Mary ertesi gün Stephen'dan hemen dönmeyeceğini bildiren bir haber aldı; ordusuyla birlikte Stirling'de birkaç hafta kalması gerekebilirdi. Anlaşılan Duncan'ın pozisyonu çok da sağlam değildi. Bu Mary'ye biraz cesaret verdi çünkü hâlâ Stephen'a sadık kalmaya kararlıydı; onunla aynı fikirde olmasa ve kardeşlerinin yazgısı için

endişelense bile. Üstelik kocasını çok özlüyordu; doğum yaklaştıkça onun bir an önce eve dönmesi için daha da çok dua ediyordu.

Dışarı çıkmak için bundan daha iyi bir gün olamaz, diye düşündü Mary heyecanla. Hava sıcak, dışarısı güzeldi ve güneş pırıl pırıl parıldıyor, mavi alakargalar yapraklarla dolu ağaçların tepelerinde coşkulu çığlıklar atıyordu. Kontes ve Isobel atlarını Mary'nin taşındığı tahtırevanın yanında sürüyordu. İki şövalye onlara eşlik ediyor, iki hizmetçi arkalarından yürüyerek geliyordu. Mary, Kontes'in onu artan can sıkıntısından ve endişeden kurtarmak için oyalamaya çalıştığını biliyordu. Hamilelik bir türlü bitmezken, doğumla ilgili korkuları da artmaya başlamıştı. Mary hem sabırsızlanıyor hem de doğum anından korkuyordu.

Birkaç dakika sonra Alnwick'in hemen dışındaki kasabaya ulaştılar. Mary kalabalık yaz pazarını dolaşmak için yürümekte ısrar etti. Bir şeyler almak istiyordu ve tahtırevandayken tezgâhları rahatça karıştıramazdı. Ayrıca Stephen'a da bir şey almak istiyordu; onu ne kadar özlediğini ve ne kadar sevdiğini gösterecek bir şey. Ama böyle bir şansı olamadı.

Kumaşları incelemek için yanında Kontes'le birlikte ağır adımlarla bir tezgâha yaklaşırken ve Isobel şekerleme almak için önden koştururken biri Leydi Ceidre'ya çarptı.

Mary bütün olayı görüp dehşete kapıldı çünkü adam Kontes'i bilerek itmişti. Ceidre dönerek pazar tezgâhının üzerine düşüp bütün malların arasında yere yuvarlanırken ortalık aniden karıştı. Adam o karışıklıkta Mary'yi sertçe kendine çekti ve bir elini ağzına bastırarak genç kadının çığlığını susturdu.

Sonra ayaklarını yerden keserek olay yerinden uzaklaştırmaya başladı. Mary onun niyetini anlayınca karşı koymaya çalıştı.

Ne var ki bir an sonra, bekleyen bir atın sırtına atıldı ve adam da arkasından eyere tırmandı. Mary bir çığlık attı.

Nihayet neler olduğunu fark eden Kontes haykırdı ve iki şövalye hemen kılıçlarını çektiler.

Kendisi için değil, bebek için korkuya kapılan Mary, hızla ileri atılan atın yelesine sımsıkı yapıştı. Aniden kalabalığın arasından fırlayan başka bir atlı onlara katıldı ve dörtnala uzaklaşmaya başladılar. Pazardan geçerken satıcılar ve müşterileri son anda yoldan çekiliyor; tezgâhlar, arabalar ve önlerine çıkan her şey devrilerek etrafa savruluyordu.

Mary yine de atın yelesini bırakmıyordu. Omzunun üzerinden baktığında, Kontes'in umutsuzca peşlerinden koşturduğunu görüp hayrete kapıldı. Arkalarındaki gürültü sağır edici olmasına rağmen Mary birinin bağırdığını duydu: "Lord'un karısını kaçırıyorlar!" O anda kalabalıktan iki şövalye at sırtında ileri fırladı.

Mary titremeye başlayarak başını kısrağın boynuna dayadı. *Ulu Tanrım, yüce Meryem Ana aşkına!* Onu kaçırıyorlardı! Hem de planlı bir girişimle! Onu nereye götürüyorlardı? Bunun sorumlusu kimdi? Ve nasıl ama nasıl... Bebeğiyle birlikte hayatta kalmayı nasıl başaracaktı?

28. BÖLÜM

Stephen çok öfkeliydi. "Ne demek dışarı çıkmasında bir sakınca görmedin?" diye kükredi.

Kontes sinerek geri çekildi. "Çok endişeliydi..."

Stephen'ın yüzü hayretle gerilmişti. Konuşamıyordu. Rolfe karısı ile oğlunun arasına girdi. "Annen perişan durumda. Mary'nin kaçırılması onun suçu değildi," dedi Kont sertçe. "Suçlanacak biri varsa o da Will ve Ranulph."

Stephen dişlerini sıktı. Babası söylediklerinde haklı olsa da annesini bağışlayamazdı, bağışlamayacaktı. Mary'nin şatodan çıkmaması için kesin emirler bırakmıştı. Annesinin kırgınlığına aldırmadan soğuk bir tavırla arkasını döndü. *Ulu Tanrım, Mary'ye bir şey olursa...*

Korkunç bir dehşet içini kemiriyordu. Hayatında hiç korkmamıştı; en azından bu kadar. Mary şimdi dışarıda bir yerlerde, onu kaçıranlarla birlikte, belki de yaralıydı ve acı çekiyordu. Belki de daha kötüsü... Aniden kendini toparladı. Şimdi olasılıkları düşünecek zamanı yoktu, harekete geçmesi gerekiyordu. Stephen buz gibi bakışlarını Mary'yi koruma görevinde başarısız olan iki şövalyeye çevirdi. "Bana olanları tekrar anlatın."

Mary'nin kaçırıldığı haberi ona beş-altı saat kadar önce, artık Duncan'ın tahtta oturduğu Edinburgh'dayken ulaşmıştı. Annesinin habercisi gece yarısı onu yatağından kaldırmıştı. Stephen hemen

Alnwick'e gelmek için yola çıkmış, sadece babasına nereye gittiğini ve nedenini açıklamak için durmuştu. Rolfe hemen onunla birlikte gelmeye karar vermişti. İskoçya'nın yeni kralı iki adama iyi şanslar dilemişti; Duncan da haberle endişeye kapılmıştı.

Henüz şafak sökmemişti ki Stephen hızla yol almaya çalışırken neredeyse atını çatlatmıştı ve Alnwick'e biraz önce gelmişti. Mary'nin önceki gün öğleden sonra kaçırıldığını öğrenmişti. İki atlı tarafından, iki şövalyenin elinden tam anlamıyla kapılıp götürülmüştü. Adamları hemen ormanın derinliklerine dalarak onların peşine düşmüştü ama sonra izlerini kaybetmişlerdi.

"Lordum, sıradan köylüler gibi giyinmişlerdi ama deneyimli şövalyeler gibi at sürüyorlardı," diyordu Will. "Bütün olayın dünden çok önce planlandığı açık. Bence adamlar Leydi'mizi kaçırabilmek için fırsat kolluyorlardı."

Stephen bunun sıradan bir kaçırılma olayı olmadığını hemen anlamıştı. Hiçbir zorba karısını kaçırmaya cesaret edemez, kendi vasallarının karşısında böyle bir şeyi başaramazdı. Mary'yi kesinlikle düşmanlarından biri kaçırmıştı ve Stephen bunun ancak bir intikam hamlesi olabileceğini düşünüyordu. Yine korkuya kapılmıştı.

Bütün inkârlar, bütün itirazlar artık yararsızdı. Karısını delicesine seviyordu; onu geri almak için her şeyi yapardı. Ve onu geri aldığında, ona istediği her şeyi verecekti; hiçbir şeyden mahrum etmeyecekti.

Onu ararken izini sürebileceği çok az şey vardı. Yine de onu kaçıran deliyi bulduğunda, o lordun bölgesindeki herkes daha önce hiç olmadığı kadar acı çekecekti. Merhamet gösterilmeyecekti. Stephen böyle bir şeye kalkışabilecek kadar kendisinden nefret eden herkesi listeledi. Yarım düzine can düşmanı vardı fakat hiçbiri böyle bir şeye cüret edecek kadar aptal değildi.

"Hemen atlarımıza binip ormana geri dönüyoruz; son görüldükleri yere. Will, Ranulph, siz yolu gösterin," diye emretti Stephen sertçe.

Stephen ve iki düzine zırhlı şövalyesi şafaktan hemen sonra yola çıktılar. Ancak o günün sonunda hiçbir ilerleme kaydedememişlerdi.

İki atlı, esirle birlikte bir dereye daldığında izleri de kaybolmuştu. Stephen ve adamları onlardan başka bir iz bulamadı. Karısı sırra kadem basmıştı.

Mary, İskoçya'nın derinliklerine doğru ilerlediklerini, kuzeye gittiklerini biliyordu. Korkusuna rağmen düşünmeye çalışıyordu. Elinde kalan tek şey aklıydı ve kendini kaybetmemesi gerektiğini biliyordu. Bu hiç mantıklı değildi. İskoçlar onun halkıydı; aralarında kim onu böyle kaçırmaya kalkışırdı ki? Yoksa bu bir aldatmaca mıydı? Stephen onu orada aramayı düşünmeyeceği için mi İskoçya'ya götürülüyordu?

Stephen. Onun neler yaşıyor olabileceğini düşünürken yüreği burkuldu; kocasını bir daha göremeyeceğini düşünmeye dayanamazdı. "Stephen," diye fısıldadı, yüksek sesle konuştuğunu fark etmeden, "sana ihtiyacım var, sana çok ihtiyacım var... lütfen bana yardım et!"

Roma yolunu kullanmak yerine tepelerdeki ceylan patikalarını izliyor; bir İskoç'tan başkasının kullanamayacağı yerlerden geçiyorlardı. İki kez durdular: İlkinde atlara su içirdiler ve Mary'yi bir attan diğerine aktardılar; ikincisinde önceden belirlenmiş bir noktada, arkasına iki yeni atın bağlanmış olduğu terk edilmiş bir kulübede at değiştirdiler. Mary cesaretini biraz toparlayabildiğinde onları sorgulamaya, kim tarafından gönderildiklerini ve onu nereye götürdüklerini öğrenmeye çalıştı fakat adamlar onunla konuşmuyorlardı.

Gece geç saatlere kadar yola devam ettiler. Mary uyuyakaldı. Rüyasında Stephen'ı gördüğü, gelip onu kurtarması için yalvardığı huzursuz bir geceydi. Bebeğin doğumunu gördü. Bir oğlandı; Mary o küçük, savunmasız bebeği kollarında nazikçe, şefkatle tutuyordu fakat mutlu bir rüya değildi çünkü onu görünmeyen bir tehdide karşı korumaya çalışıyordu. Uyandığında öncekinden daha çok korkuyordu.

Gece zifiri karanlıktı ve Mary nerede olduklarını ya da tam olarak nereye gittiklerini anlayamamıştı. İki adam atlarını hızlı bir tempoyla yürütüyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Mary, kurumuş ağzıyla.

Onu taşıyan adam kendisine sulandırılmış bira dolu bir tulum uzattı. Mary iştahla içti. "Edinburgh'dan çok uzak değil, kızım."

Mary donup kaldı. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Edinburgh mu? Orası bir zamanlar eviydi ama artık Duncan'ın, İskoçya'nın yeni Kral'ının eviydi. Duncan onun üvey ağabeyi olabilirdi ama Mary yine de korkudan ölüyordu.

Çünkü bütün bunların arkasında onun olduğunu anlamıştı. Yazgısını tahmin etmesi bile mümkün değildi. Duncan onu öldürmek niyetinde olsa bunu çoktan yapardı. O halde ondan ne istiyordu? Mary korkuyla karnını tuttu ve Stephen'ın hâlâ İskoç sarayında olması için dua etti.

Mary şatoya götürüldü. Gecenin geç bir saatiydi ve bu saatte nadiren yolcu gelir, doğal olarak da şüpheyle karşılanırdı. Mary'nin gelişinin beklendiği belliydi çünkü adamlardan biri bir parola söyleyince ağır kapılar onları içeri almak için hemen kalktı ve adamlar çabucak içeri girdiler. Ön basamakların dibinde bir şövalye ile bir hizmetçi onları bekliyordu.

Mary attan indirildi. Uzun yolculuktan sonra yürümekte zorlandığı için şövalye onu hemen kucağına aldı. Mary kendisini içeri taşıyan adama bakarken onu tanımayı ve yardım isteyebilmeyi umuyordu ama tanımıyordu. Üst kata çıkarıldı ve bir süre öncesine kadar kardeşlerinin paylaştığı odadaki bir yatağa yatırıldı.

Mary yatak için minnettardı ama hepsi o kadardı. Karnını tekmeleyen bebeğin farkında olarak, elini zonklayan alnına koydu ve ağrılar içinde kasılmış bir vücutla yatarak, şövalyenin kendisine ikinci defa bakmaksızın odadan çıkışını izledi. Bakışlarını hizmetçiye çevirdi. Zayıf, yaşlıca bir kadındı. Şöminedeki ateşi karıştırıyordu. Haziran ayında bile Edinburgh'da geceleri soğuk olurdu. Yaşlıca kadın dönüp ona yaklaştı. "Size biraz sıcak yemek getireyim, Leydim. Ve iyi bir bira. Uzun sürmez."

Mary kıpırdayamayacak kadar bitkindi; hareketsiz yatıyordu. "Ağabeyimle konuşmak istiyorum."

"Ağabeyiniz?"

"Ağabeyim, Duncan."

"Yani üvey ağabeyin, Kral, değil mi, tatlım?" dedi Duncan kapıdan.

Mary şaşkınlıkla irkilerek kalkmaya çalıştı ama inleyerek yatağa geri devrildi. Karnına bir sancı yayılmıştı.

Duncan yaklaşarak ona soğuk bir ifadeyle baktı. "Bence dinlenmelisin, sevgili kardeşim, tabii çocuğunun erken doğmasını istemiyorsan."

Mary korkuya kapıldı. Böyle bir acının ne anlama gelebileceğini biliyordu; bebek yakında doğabilirdi. Erken doğan bebekler nadiren hayatta kalırdı ve Mary'nin muhtemelen daha üç-dört haftalık zamanı vardı. Genç kadın gözlerini kapayarak korkuya ve paniğe karşı direnmeye çalıştı.

"Çok daha mantıklı bir tutum," dedi Duncan, ona bakarak. "Ancak ben yeğenimin yaşamasına izin verip vermemek konusunda kararsızım."

Mary'nin gözleri aniden açıldı ve bütün benliğini bir nefret dalgası sardı. "Çocuğuma zarar verirsen..."

"Ne yaparsın? Canımı mı yakarsın?"

"Stephen seni öldürür!"

Duncan güldü. "Bunu nasıl yapacak ki Mary? Ben Kral'ım. Kralları öldürenlerin başları vurulur ve ibret olsun diye bir mızrağa geçirilip çürümeye terk edilir."

Mary isteriye kapılmamaya çalışıyordu. Stephen'ın başının öyle mızrağa geçirilmiş olduğunu hayal edince midesi ağzına geldi. Duncan haklıydı. Stephen onu öldüremezdi.

"Ne istiyorsun?!" diye bağırdı korkuyla. Ellerini koruyucu bir tavırla karnına koydu. "Benim için, bebeğim için ne planlıyorsun?"

"Her şey son derece basit ve medenice hallolacak," dedi Duncan sakince. "Bu kadar gerilmene gerçekten gerek yok."

Mary onu tam olarak dinleyemiyor; korkuyla sıradaki sancıyı, bebeğin huzursuzluğunun işaretini bekliyordu. Ama gelmeyince genç kadın biraz rahatladı. "Çocuğumu tehdit ettin. Gerilmekte sonuna kadar haklıyım."

Duncan ona baktı. "Çocuğuna zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ona zarar gelirse, bu benim değil, senin yüzünden olur."

Mary ona inanmak istiyordu. Ancak doğruları söyleyip söylemediğinden emin olamıyordu. Kurumuş, çatlamış dudaklarını diliyle ıslattı. "Bize zarar vermek istemiyorsan neden kaçırdın?"

"Açık değil mi? Kocana güvenmiyorum, Mary; aslında, İskoçya'da ona güvenmeyen, seninle evliliğinden rahatsızlık duyan çok kişi var. Şu anda sadece İngiltere'de güçlü fakat çocuğunuz doğduğunda, kim bilir?.."

Mary nihayet durumu anlayarak üvey ağabeyine şaşkınlıkla baktı. Duncan onun çocuğundan korkuyordu. Çocuğun onu neden diğer ağabeylerinden daha fazla korkuttuğunu da hemen anladı. Ağabeylerinin herhangi bir desteği yoktu. Oysa doğmamış oğlunun elinde Northumberland'ın muazzam gücü vardı; Stephen'ın vârisi olacaktı. Erkek olursa, aynı zamanda Malcolm'ın torunu olacaktı ve bir gün belki de tahta göz dikecekti.

Duncan onun anladığını gördü. "İşte, mesele aynen böyle, sevgili kardeşim. Kocanı kontrol altında tutabilmek için bir koza ihtiyacım var. Yaşadığım sürece beni desteklemeye devam etmesini istiyorum."

Mary korkuyla kasıldı. Kendini zorlayıp doğrularak oturdu. "Bana cevap vermedin," dedi nefes nefese.

"Ah, verdim ya. Bak, sen ve çocuğun benim konuğum olursanız Stephen bana karşı gelmeye cesaret edemez."

Mary sarardı. "Beni rehin mi alacaksın? Bizi rehin mi tutacaksın? Ne kadar süreliğine?"

"Belirsiz bir süre."

Mary'nin nefesleri hızlandı. "Sen delirmişsin!" Ama üvey ağabeyinin deli olmadığını biliyordu. Son derece akıllıydı. Mary'yi öldürürse Stephen onun peşine düşer ve canına okurdu. Ancak onu çocuğuyla birlikte rehin tutarsa, Stephen'ın onu desteklemekten başka seçeneği kalmazdı.

Duncan öfkelendi. "Ben delirmişsem, o zaman büyük Fatih de deliydi, değil mi? Sonuçta Malcolm beni daha küçük bir çocukken

ona rehin vermişti; uslu duracağına dair bir güvence olacaktım. İşe yaradığı söylenemez çünkü Malcolm beni hiç önemsemeden istediği zaman Kral William'a yeminini bozdu. Hayatta olduğum için şanslıyım! Hatta eve döndüğüm için bile şanslıyım; yirmi iki lanet olasıca yıldan sonra!"

Mary ona baktı.

"Ben gerekli gördüğüm sürece burada yaşayacak, çocuğunu burada büyüteceksin," dedi Duncan, soğuk bir tavırla. "Belki bir gün değerin azalır ve gitmene izin veririm. Ancak çocuk... erkek olursa burada kalacak." Duncan gülümsedi. "Benim William'ın sarayında kalmaya mecbur edildiğim gibi. Neden bu kadar rengin attı? Edinburgh senin evin ve çocuk da dörtte bir İskoç. Aslında düşünürsen, o kadar da zor değil. Sadece konuk olmak yerine kendini bir rehine olarak düşünürsen acı çekersin."

"Stephen buna izin vermez," dedi Mary zorlukla. "Kral'a gider. Rufus beni iade etmen için seni zorlar. Görürsün."

"Hayır, hayatım, yanılıyorsun. Rufus, de Warenne'la evlenmene izin vermekle hata ettiğine karar verdi. Hatta daha geçenlerde seninle ve çocukla ilgili uygun gördüğüm adımları atmam için bana izin verdi."

Mary gücünü çabucak toparlaması gerektiğini biliyordu. Zaman aleyhine işliyordu çünkü bebeğin doğumuna bir aydan az bir zaman vardı. Sonraki birkaç günü yatağında dinlenerek, İskoçya'ya yaptığı uzun yolculuğun yorgunluğunu üzerinden atarak geçirdi. Bol yemek yiyor, bol su içiyor, uyuşukluk hissini artıran şarap ve biradan uzak duruyordu. Her gün avluda egzersiz yapmak için iki kez yataktan çıkıyor, kaslarının gerginliğini azaltıyor, vücudunu güçlendirmeyi umuyordu çünkü kaçmayı planlıyordu.

Kaçacaktı. Bu şüphesizdi. Mary daha önce hiç bu kadar kararlı olmamıştı.

Stephen'ın nerede olduğunu bilmediğini anlamıştı; Duncan bunu yapmak için acelesi olmadığını söylemişti. Bundan ne kadar keyif aldığı

da açıktı. Mary, Duncan'dan nefret ediyordu çünkü kocasına işkence etmekten zevk aldığı belliydi. Stephen onun için çok endişeleniyor, iyi olduğunu öğrenmek için deliriyor olmalıydı. Oysa Duncan'ın ona haber göndermeye niyeti yoktu; en azından şimdilik.

Ne var ki Stephen onun yerini öğrenirse, hemen serbest bırakılması için harekete geçeceği de şüphesizdi. Mary, Duncan'ın bu girişiminde Rufus'un desteğini aldığı konusunda yalan söylemediğine inanıyordu. Genç kadın Kral'ı en son gördüğü zamanı da çok iyi hatırlıyordu. Adam ona açık bir nefretle bakmıştı.

Mary, Rolfe ve Stephen bir arada hareket ederlerse Rufus'u kendisini bırakması için Duncan'ı zorlamaya ikna etmelerinin mümkün olabileceğini düşündü ama bu çok düşük bir olasılıktı. Stephen'ın Duncan'ı desteklemeye devam etmesini sağlamak için Mary'nin çocuğunu geride bırakmaya zorlanacağından hiç şüphesi yoktu; tıpkı Malcolm'ın Duncan'ı çocukken Fatih'e verdiği gibi. Çocuklar daima rehine olarak kullanılırdı. Ancak Mary için bebeğini geride bırakma fikri ölümün kendisi kadar iğrençti.

Bütün bunlar kaçma kararını daha da güçlendiriyordu.

En kısa sürede, çocuk doğmadan...

Mary aptal değildi. Durumunun işini kolaylaştırmayacağını görebiliyordu. Yine de, yeni doğmuş bir bebekle kaçmak imkânsız olmasa bile şu halinden çok daha zor olurdu. Mary hem kendi hayatını hem de bebeğinkini tehlikeye atacağını da biliyordu. Ancak bebeğiyle birlikte güvenliğe ulaşmaya kararlıydı. Daha önce hiç bu kadar güçlü olmayan kararlılığının, bebeği ve kocasına duyduğu sevginin ona başarma gücü vereceğine inanıyordu. Onu Stephen'a dönmekten, çocuğunu kocasının yanında doğurmaktan ve onunla birlikte büyütmekten hiçbir şey alıkoyamazdı. Ne Duncan ne de başka bir şey...

Mary'nin bir plana ihtiyacı yoktu. Edinburgh'da büyümüştü ve şatonun bütün kuytularını, koridorlarını, salonlarını herkesten iyi biliyordu; belki üç ağabeyi dışında. Henüz yeni evinde bir yabancı olan Duncan ve yarısı Norman paralı askerleri şatonun sırlarını bilemezdi.

Edinburgh, çoğu kale gibi, bir düşman kuşatması düşünülerek inşa edilmişti. Gizli bir kapıdan, kale surlarının altından hendeğin dışına uzanan bir koridora giriliyordu.

Mary bir hafta bekledi. Edinburgh'a gelişinin sekizinci gecesinde zamanın geldiğini anladı. Artık karnı iyice büyümüş, yalpalayarak yürümeye başlamıştı fakat gücünü olabildiğince toplamıştı. Sadece o gece için vücudunun kendisini yavaşlatmamasını diliyordu.

Mary'nin odasının önüne nöbetçi konmamıştı. Anlaşılan onun durumundaki bir kadının kaçma girişiminde bulunacağına kimse inanmıyordu. Ne var ki hizmetçi, kapının hemen önündeki bir döşekte uyuyordu. Mary kendisine daima nazik davranan yaşlı kadına zarar vermek istemiyordu. Bunun yerine, nihayet büyük salon sessizliğe gömüldüğünde, Duncan'ın en son metresiyle birlikte olduğundan emin olunca Mary kadına seslendi. Eiric uyanıp yanına koşunca Mary mahcup gözlerle baktı. "Üzgünüm, Eiric, saatin geç olduğunu biliyorum ama uyuyamadım. Sanırım bebek daha da büyümek istiyor çünkü açlıktan ölüyorum! Mutfağa gidip bana biftek yahnisi, sıcak ekmek, etli börek ve biraz da somon getirir misin?"

Eiric hayretle baktı. "Leydim, bunları yerseniz hastalanırsınız!"

"Açlıktan ölüyorum," diye tekrarladı Mary, kararlı bir tavırla. "Git, Eiric. Ama somonu ısıt çünkü soğuk balık yersem kesinlikle hastalanırım."

Eiric daha fazla itiraz etmeden gitti. Mary bir an sevindi. Hazırlıklara yardım istemek için Eiric'in diğer hizmetkârları uyandırması gerekecekti. Mary yaşlı hizmetçinin her şeyi ısıttıracağını biliyordu ve şimdi mutfaktaki ateşler sönmüş olduğundan, bu iş uzun zaman alacaktı. Mary muhtemelen Duncan ve adamlarından bir saat kadar önde olacağını tahmin ediyordu.

Ne var ki köpekleri hesaba katmamıştı.

Gece yıldızlı ve aydınlıktı. Mary tünelden dışarı çıktığında bir an çok rahatladı. Yanına aldığı mumları yakması gerekmeyecekti çünkü

yarımayın ve sonsuz yıldızların ışığı etrafını görmesine yetiyordu. Tüneli de çocukluğunda sayısız kez kullanmış olduğundan, yerini tam olarak biliyordu. Kaçış girişimi bu noktaya kadar inanılmayacak kadar kolay olmuştu.

Ancak ilk ulumayı duyduğu anda sevinci kursağında kaldı.

Mary ormanın kıyısında duruyordu ve bir at çalmak için doğruca kasabaya girmek niyetindeydi. Ancak donup kaldı. Kurt sesi gibi tek bir uluma kanını dondurarak tüylerini diken diken etti. *Lütfen, Tanrım,* diye dua etti sessizce, *vahşi bir kurt olsun.*

Ancak sesler tekrar başladı.

Mary dehşetle haykırdı. Duncan bir av köpeği sürüsünü serbest bırakmıştı. Hayvanlar peşine düşmüşlerdi bile. Eiric'e mutfaklara gitmesini emrettiğinden beri daha çeyrek saat bile geçmemişti. Hizmetçi kısa süre sonra odaya dönmüş olmalıydı ki Mary onun bunu yapabileceğini düşünmemişti. Eteğini kaldırarak durumu el verdiğince hızla koşturdu.

Korkuyla seçeneklerini gözden geçirdi. Düşmanları peşine düşmeden bir saat kadar zaman kazanacağım ummuştu. Oysa şimdi neredeyse hiç avantajı yoktu. Önce kasabadan bir at bulmayı ve rüzgâr gibi bir hızla Northumberland'a sürmeyi düşünmüştü ya da bir tekne çalıp Forth Haliçlerinden geçerek Dunfermline'daki Benedictine Manastırı'na gidebilirdi.

Artık bu planların ikisinde de başarı umudu yoktu. Köpekler öfkeyle uluyordu. Ön kapıdan çıkmışlardı ve henüz kokusunu almamışlardı ama yakında alacaklardı. Forth Haliçleri'ni geçmek bir yana, bir tekne çalmak için kasabaya girebileceğini bile sanmıyordu.

Mary dönüp ormana daldı. Korkudan deliye dönmüştü. Koşarak kaçarken Duncan'ın adamlarını ve köpekleri nasıl atlatabilirdi? Şansı çok düşüktü. Onu kaçıranların Stephen'ın adamlarından kaçarken kullandığı hileye başvuracaktı.

Çalılar, dikenler bacaklarına ve kalçalarına çarparak vücudunu hırpalıyordu ama Mary aldırmıyordu. Daha önce sayısız kez kullandığı

için avcunun içi gibi bildiği bir patikadan hızla koştu. Köpek sesleri biraz daha geride kalmıştı. *Tanrı'ya şükür.* Köpekler yanlış tarafa gitmiş olmalıydı.

Mary yavaşladı. Kalbi deli gibi atıyordu; zorlukla nefes alabiliyordu. Dalağına bir ağrı sağlandı ve bir an durup soluklanmak zorunda kaldı. Oyalanamayacağını biliyordu. Köpekler her an kokusunu alabilirdi ve yetişmeleri sadece birkaç dakika sürerdi.

Sancının devam etmeyeceğinden emin olmak için biraz daha bekledi. Sonra kısa, dik bir eğimden aşağı koştu.

Kayarak sendeledi ve sonunda poposunun üzerine oturarak yolun geri kalanını kayarak indi. Zemin tahmin ettiği gibi ıslaktı. Derenin kıyısına ulaştığında yine nefes nefese kalmıştı. Havasızlıktan ölmeden birkaç adım bile yürüyemezse kaçmayı nasıl başaracaktı?

Planı paramparça olmuştu. Bir at bulamazsa Northumberland'a asla ulaşamazdı. Onun gibi bir kadının iradesi bile evine ulaşmasını sağlayacak kadar güçlü değildi; fiziksel güce ihtiyacı vardı ve o güçten mahrumdu.

Mary ayağa kalktı. Köpeklerin sesi artık daha yakından geliyordu.

Seslerinden, henüz kokusunu alamadıkları belliydi. Ancak yön değiştirdikleri ve diğer taraftan kaleye dönmekte oldukları şüphesizdi. Köpeklerin, kokusunu almaları an meselesiydi.

Eteğini kaldırarak dereye adım attı. Dondurucu soğuk yüzünden hafif bir çığlık attı. Çocukluğunda bu derede sık sık oynardı ama o zaman ağustos ayı ya da eylül başı olurdu ve derenin kaynağı dağların çok tepesinde olduğu için su daima buz gibiydi. Yazgısının canlı canlı yenmek yerine soğuktan ölmek olup olmadığını merak etti.

Mary ürpererek eteğini biraz daha kaldırdı ve dereye biraz daha girdi. Su sığdı; sadece bacaklarına kadar yükseliyordu. Amacına ulaşmıştı; şimdi ne yapacaktı?

O anda Tanrı gülümsedi ve Mary'ye bir ilham verdi. Genç kadın akıntıya karşı yürümeye başladı. Duncan onun güneye, eve yöneldiğini düşünecekti. Mary'nin Alnwick'ten başka bir yere gitmek istemese

de yaya olarak eve ulaşabileceğini düşünmesi aptallık olurdu. Duncan onun izini kaybettikten sonra Mary'den daha akıllı olduğunu düşünerek köpeklerini güneye yönlendirecekti. Oysa Mary güneye gitmiyordu; izini orada bulamayacaklardı.

Yavaş ve zor ilerliyordu; aldığı her nefes canını yakıyordu. Her birkaç dakikada bir durup nabzının yavaşlamasına izin vermek zorunda kalıyordu. Uzun zaman önce soğuğu hissetmez olmuştu çünkü uyuşacak kadar üşümüştü.

Genç kadın ne kadar zaman geçtiğini veya ne kadar ilerlediğini bilemezken köpeklerin sesi yeniden canlanınca donup kaldı. Su etrafından hızla akarken dengesini korumaya çalıştı. Köpeklerin gürültüsü geceyi yarıyor, inanılmayacak kadar yakından geliyordu. Mary korkuyla sindi. Köpekler izini bulmuştu.

Nerede olduğunu anlamak için çılgınca etrafına bakındı. Durumu umutsuzdu. Soğuktan ve korkudan uyuşmuş haldeyken ve peşinde acımasız düşmanlar varken etrafındaki tek bir ağacı veya kayayı tamyamıyordu. Karşı kıyıya doğru yürüdü. Bir yıldızla yönünü bulmayı umarak ağaçların tepesine baktı.

Kutup Yıldızı ona göz kırpıyordu. Mary kararlılığını güçlendirerek devam etti. Sendelediğinde neredeyse düşüyordu. Ormandaki kaçışı sırasında tutunduğu sayısız ağaç ve kaya yüzünden ellerinin kanadığını o zaman fark etti. Daha da kötüsü, derenin taşlık zemini terliklerini delmişti fakat şimdi adımlarının ne kadar acı verici olduğunu düşünemezdi. Köpekler hırlıyor, havlıyor, uluyor, giderek yaklaşıyordu. Birbirlerini geçmeye çalıştıkları belliydi. Mary koşmaya başladı. O kadar uzak olamazdı; birkaç kilometreden fazla olamazdı. *Lütfen Tanrım!*

Mary sırılsıklam haldeydi; şiddetle titriyordu ve gücü artık tükenmek üzereydi. Kanlı elleriyle duvarı yumruklayarak tekrar seslendi. Ama o kadar zayıftı, sesi o kadar cılızdı ki gözcü kulesindeki nöbetçiler onu duymuyordu.

Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre duvarı yumruklamıştı ve artık o kadar yorgun düşmüştü ki ellerini bile kaldıramıyordu. O sırada köpekleri artık duyamadığını fark etti; aslında onları bir süredir duymuyordu.

Ancak rahatlama, sevinç ya da zafer hissi yoktu. Sadece donducu soğuk, içini burkan bir acı ve çaresizlik vardı.

"Lütfen," diye fısıldadı Mary, hıçkırıklarla yere çökerken. "Lütfen, beni içeri alın, lütfen." Olduğu yere yığılıp kaldı ve neyse ki bilinci karanlığa gömüldü.

Şafakta gözcü kulesindeki muhafızlardan biri kalkık asma köprünün yan tarafına serilmiş küçük bedeni gördü. "Dilenci kızın tekidir," dedi kendi kendine ve işine döndü.

Ancak kalenin lordu o sabah ava çıkmaya karar vermişti ve şafakta yola koyulmak için görevlerini kâhyasına bırakmıştı. Kale kapısı kalkarken asma köprü indirildi. Genç Lord'un arkasından atlı bir düzine İskoç asma köprüden geçti.

Kuzenlerinden biri kızı hemen gördü. "Doug, galiba kapımıza bir dilenci sürtük gelmiş."

Doug Mackinnon omuz silkerek atını sürmeye devam etti. Sonra inanılmayacak kadar parlak, altın sarısı saçlar gözüne çarptı; bu saçları sadece tek bir kadında gördüğünü hatırlayarak atını hemen geri çevirdi. "Hayır, bu mümkün olamaz," dedi kısık sesle. Atını mahmuzlayarak kıza yaklaştı ve adamlarının kaba yorumlarına, şakalarına aldırmadan yere atladı.

Doug, yüreği ağzına gelmiş halde kızı çevirdi. Gözleri dehşet ve şaşkınlıkla iri iri açılırken boğazından boğuk, acı bir inilti döküldü. Mary'yi hemen kucağına aldı ve genç kadının pelerini açıldığında şişkin karnını görünce yine inledi.

"Bir hekim bulun," diye bağırdı. "Bir de ebe çağırın. Ve... Stephen de Warenne'a haber gönderin!"

Doug döndü ve kucağında Mary'yle asma köprüden hızla içeri koştu.

* * *

Mary dudaklarından içeri zorlanan sıcak çorbayı hissederek uyandı. Etrafındaki oda hareket ediyormuş gibi dönüyordu ve güçlü bir ateş yanmasına, üzerine çok sayıda battaniye serilmiş olmasına rağmen hâlâ şiddetle titriyordu. Bedeninin yan taraflarında korkunç bir acı vardı. Genç kadın çığlık atmamaya çalışırken yüzü soldu.

"Hayatım, artık her şey yolunda," diye mırıldandı tanıdık bir ses.

Mary gözlerini kırpıştırdı. Yavaş yavaş görüşünü geri kazandı. Yatakta kalçasının yanında oturan ve elini tutan adamı gördü. Onun Doug Mackinnon olduğunu anlayınca irkildi ve bir an kafası karıştı.

"Seni gözcü kulesinin önünde yere yığılmış halde buldum," dedi Doug, yumuşak bir sesle ve genç kadının saçlarını okşadı. "Artık geçti, Mary. Her ne olduysa, artık bitti."

Mary aniden Duncan'dan ve av köpeklerinden kaçışını hatırladı. "Duncan beni kaçırdı," diye bağırdı. "Beni esir aldı, Doug!" Gözleri doldu ve Doug'ın ellerini tutmaya yeltendi ama elleri sargılıydı. Sesi nöbetçilere bağırmaktan kısılmıştı ve zorlukla duyuluyordu. Doug onu anlayabilmek için eğilmek zorunda kaldı. "Stephen'ın desteğini güvenceye almak için çocuğumu sonsuza dek rehin tutmayı planlıyordu; kendi ağabeyim!"

"Alçak," diye tıslադı Doug. Ama rahatlamıştı. Yakın zamanda, Stephen de Warenne'ın tüm toprakların altını üstüne getirerek karısını aradığını duymuştu. Ayrıca Mary'nin son kasım ayındaki savaşta İskoçya'nın tarafına geçtiğini herkes gibi Doug da duymuştu. Dolayısıyla kocasından tekrar kaçacak kadar nefret ettiği düşüncesiyle huzursuz olmuştu çünkü çıkarılabilecek başka bir sonuç yoktu. Mary'yi sevmekten asla vazgeçememişti ve başka biriyle evlenmiş olmasına rağmen, genç kadının bu kadar mutsuz olmasını istemezdi. Bu nedenle Mary'nin durumunu görünce daha da endişelenmişti çünkü genç kadın bu haldeyken kaçtıysa evliliği gerçekten tahammül edilmez olmalıydı. Gerçeği öğrenince Doug gerçekten rahatlamıştı.

Belki de bir açıdan üzülmüştü. Doug, Mary'nin saçlarını okşadığının neredeyse farkında değildi. Onu böyle hamile ve zayıf halde, yatağında ağlarken görünce, duygularını ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın bütün o eski özlemi geri dönmüştü.

Genç adam bu rahatsızlık verici düşünceleri hemen bir kenara attı. Duncan'a, asla desteklemeyeceği bir krala kızgındı; kendisi gibi birçok İskoç, onun bir İngiliz ve William Rufus'un kuklası olduğunu düşünüyordu.

"Stephen nerede?" diye sordu Mary. "Ona çok ihtiyacım var! Ah, Tanrım, ona çok ihtiyacım var!" Vücudu acıyla kasılırken yine feryat etti.

Doug içinin parçalandığını hissetti; ne kadar soylu ve düşünceli davranmaya çabalarsa çabalasın, kalbinin derinliklerinde hâlâ ikisi için bir umut olduğunu ama şimdi Mary'nin kocasına duyduğu sevgiyle nihayet o umudun bir daha dönmeyecek şekilde söndüğünü anladı.

"Stephen," diye fısıldadı Mary, Doug'a değil, onun arkasına bakarak.

"Buradayım," dedi Stephen kapıdan.

Doug arkasına döndü ve beti benzi atarak ayağa kalktı. Stephen ona bakmadı bile; gözleri sadece Mary'yi görüyordu. Uzun, kararlı adımlarla odayı geçerken çamurlu pelerini etrafında salınıyordu.

Mary yarı gülerek, yarı hıçkırarak kollarını uzattı. Stephen yatakta onun yanına, Doug'ın boşalttığı yere çöktü ve karısını nazikçe kollarına çekti.

Mary hıçkırıklara boğuldu.

Stephen da sessizce ağlıyordu.

Doug hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

"Geldin," dedi Mary sonunda, ona sımsıkı sarılarak.

"Ama yeterince çabuk değil," dedi Stephen, boğuk bir sesle. Sakalları uzamış, gözleri kan çanağına dönmüştü ve bütün işaretler son bir haftadır birkaç saatten fazla uyumadığını gösteriyordu. Karısının çalı ve dallarla çizilip yaralanmış yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Duncan'dı. Tahmin etmeliydim."

"Ne-ne kadar süredir orada duruyordun?" diye sordu Mary ürkerek.

"Doug Mackinnon'ın seni hâlâ sevdiğini ve senin de beni sevdiğini anlayacak kadar uzun süredir."

Mary hem rahatlamaktan hem de bitkinlikten kendini onun göğsüne bıraktı. Stephen ona sarılıp saçlarını okşarken sessiz gözyaşları karısmınkilere karıştı. "Nasıl, Mary?" diye sordu Stephen sonunda, konuşabildiğinde. Sesi, yüzü kadar hırpaniydi. "Nasıl kaçabildin?"

"Çocukluğumdan beri bildiğim gizli bir tüneli kullanarak," dedi Mary ona bakarak. "A-ama av köpekleri vardı. Onlardan kaçmak zorunda kaldım."

Stephen yine ona sarılırken ve iri elleriyle teselli ederken istediğinden çok daha nazikti. "Aşkım, bir daha asla ama asla böyle bir kötülükle karşılaşmayacaksın. Seni bir kez koruyamadım fakat bundan sonra daima güvende olacaksın, sana yemin ediyorum, Mary."

"Kendini suçlama," diye hıçkırdı genç kadın şefkatle. Sonra yüzü sarardı ve yine bir çığlık attı.

"Bebek mi?" diye sordu Stephen, telaşla karısının gözlerine bakarak.

Mary konuşamadan dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı.

Stephen onu yavaşça sırtüstü yatırdı. "Konuşarak kendini yormamalısın. Bebeğin erken gelebileceğini düşünerek gücünü korumalısın."

Mary iri iri açılmış gözlerle ona baktı. Sancı geçince merakla sordu: "Sen neden ağladın?"

Stephen hafifçe gülümsedi. "O kadar belli mi? Sen benim hayatımsın ve ben neredeyse seni kaybediyordum." Sesi kısıldı ve karısının yanağına dokundu. "Sana bir defasında söylemiştim, sensiz yaşayamam, madam."

Mary'nin gözleri doldu. "Ben de seni seviyorum, Stephen. Daima sevdim."

Stephen kendisine yakışmayan gözyaşlarına yine direndi. Huzursuz ama mutlu bir şekilde karşılık verdi: "Gerçekten, madam, çok ileri gidiyorsunuz. *Daima* mı?"

"Seni ilk gördüğümden beri," diye fısıldadı Mary. Sonra yine rengi solarak bir çığlık attı ve sargılı yumruklarıyla Stephen'ın ellerine vurdu.

Sancısı yatıştığında ve Mary nihayet gevşediğinde Stephen kendini zorlayarak gülümsedi. "Beni ilk gördüğünde benden nefret etmiştin, hayatım, hatırlamıyor musun?" Karısına acısını unutturmaya, onu oyalamaya çalışıyordu.

Mary'nin gözleri acı yaşlarıyla doldu fakat inatçı bir tavırla başını iki yana salladı. Bir sancı daha geçtiğinde rahatlayarak nefes aldı. "Hayır, ef-efendim, hiç san-sanmıyorum. Seni ilk kez üç yıl önce Abernathy'de babam diz çökmüş, bağlılık yemini ederken Kral Rufus'un arkasında dururken görmüştüm."

Stephen bakakaldı. "Sen o zaman Abernathy'de miydin?"

Mary hafifçe gülümsedi. "Silahtarı kılığına girerek Edgar'la gelmiştim."

"Seni haylaz," dedi Stephen nazikçe. "Demek bana bakıp duran o güzel yüzlü çocuk sendin!"

"Be-beni gördün mü?"

Stephen kızardı. "Gördüm. Bir oğlana ilgi duyduğumu düşünerek çok huzursuz olmuştum."

"Ah, Stephen!" Hayretle birbirlerine bakarlarken, ikisi de aşklarının çok tuhaf bir şekilde o kış günü başlayıp başlamadığını merak etti. Sonunda ikisi de öyle olduğuna karar verdi.

Stephen öne eğilerek dudaklarını karısınınkilere değdirdi. "Bu kadar sohbet yeter, hayatım. Artık sakince dinlenmelisin." Gülümserken yüzünde çarpıcı, yumuşak bir ifade vardı.

Ancak Mary'nin mutluluğu kısa sürdü. Kısık sesle uzun uzun inlerken yüzü bembeyaz oldu. Uzunca bir an acıyla kasılıp kaldı. Sonunda acısı yatışmaya başladı ve geçti. "S-Stephen," diye fısıldadı. "Lütfen ebeyi çağır."

Stephen ne yapacağını bilemedi. "Ben geri gelene kadar bekle, Mary. Sadece bu kez, sakın acele bir şey yapma!"

* * *

Ancak Mary'nin de, bebeğin de sabrı kalmamıştı. Stephen yanında ebeyle geri döndüğünde bebeğin çığlıklarını duydu. Yüzü hayretle gerilirken kalp atışları hızlandı. Kendi adına Mary'ye söyledikleri şakaydı; gideli daha birkaç dakika olmuştu. Kapıyı ardına kadar açtı ve Mary'yi yatakta serilmiş halde gördü. Ancak genç kadın onu görünce gülümsedi. Örtüler üzerinden atılmıştı ve bacaklarının arasında minicik, kanlar içinde bir bebek yatıyordu.

Stephen daha önce hiç doğuma tanık olmadığı için, kanı görünce karısını kaybetmek üzere olduğunu sandı ve telaşla yanına koştu. Mary hafifçe ve mutlulukla güldü. Stephen ona şaşkınlıkla baktı. Mary kocasının kolunu tuttu. "Baktım, Lordum." Sesinde zafer vardı. "Bir oğlan."

Göbek bağını kesmiş ve bebeği kundaklamış olan ebeye döndü. "Lord'a oğlunu göster."

Ebe gülümseyerek döndü ve iri gözlü, minik bebeği gösterdi. "Bütün el ve ayak parmakları tamam, Lordum. Biraz erken geldiği düşünülürse, iriyarı da bir çocuk olacak. Üstelik uyanık!"

Stephen şaşkınlıkla bakakaldı. "Benim oğlum mu?"

"Senin oğlun," dedi Mary, mutlulukla. Stephen şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Güçlü, cesur bir çocuk; bu dünyaya gelip babasıyla karşılaşmaya hevesli bir çocuk. Bebeği ona ver, hanım."

Stephen itiraz edemeden bebek kollarına yerleştirildi; devasa babasının ancak iki avcu kadardı. Stephen bebeğin gözlerinin gerçekten açık olduğunu ve kendisine baktığını görünce şaşırdı. "Bana bakıyor," diye mırıldandı, benliğini saran yeni ve açıklanamaz duygularla. Sonra nazikçe gülümsedi. "Bakın, nasıl da uyanık!"

"Babası gibi," dedi Mary hafifçe. "Tıpkı babası gibi."

Stephen karısına gururla gülümsedi. "Bunun için, madam, en büyük hayalinizi gerçekleştireceğim."

Mary başını yana yatırdı. "Benim en büyük hayallerim gerçekleşti bile, Stephen. Bebeğim ve sen yanımdasınız. Başka ne isteyebilirim ki?"

* * *

Ama elbette ki dahası vardı.

Mary, loğusalığını Kinross'ta geçirdi. Stephen kendi işlerini yardımcılarına bırakarak onun yanında kaldı. Bebek doğduktan bir ay sonra –ona Mary'nin ağabeyi Edward'ın adını vermişlerdi– Alnwick'e döndüler.

Kaleye yaklaşırlarken Mary bir terslik olduğunu hissetti. Stephen yanında at sürüyordu ve karısı ile oğluna ne zaman baksa ifadesinde Mary'nin beklediği şefkatten fazlası vardı. Gözleri tuhaf pırıltılar saçıyordu; Mary o pırıltıların anlamını çözememişti. Ancak kocasının bir şeyler çevirdiğinden emindi; bundan çok memnun olduğundan da.

Bütün aile onları kalenin içinde karşıladı. Stephen onun tahtırevandan inmesine yardım ederken ve bir dadı küçük Ned'i tutarken, Mary şaşkınlığını gizleyemiyordu. Kont ve Kontes koşarak yanına gelip ona sarıldılar, öptüler ve sağ salim eve döndüğü için ne kadar mutlu olduklarını söylediler. Sonra Ely Piskoposu yaklaşarak çocuğu kendisinin vaftiz edeceğini, bu onuru başka kimseye bırakmayacağını söyledi. Brand, Mary'yi dudaklarından öptü ve Isobel bebeğe hayranlıkla sokuldu.

Bütün bu kargaşa arasında Mary ağlıyordu çünkü Edgar, Alexander ve Davie, Stephen'ın ailesinin yanında duruyordu.

Kollarını uzattı. Ağabeyleri neşeyle bağırarak ona koştular. Beklendiği gibi, ona sarılmayı reddettiler. Edgar kardeşini kucağına alarak havada çevirirken, Alexander omzunu sıvazladı ve Davie de Ned'i kucağına almak istedi. Üç ağabeyi tarafından sarılmış halde, oğlunu kucağında gururla tutan Mary dönüp kocasına baktı. Stephen ona gülümserken, Mary de aynı şekilde karşılık verdi.

Mary bitkindi. Stephen'la paylaştığı odaya girdiğinde bir dakikalığına yalnız kalabildiğine seviniyordu. Zihni ailesinin Stephen'ın ailesiyle birlikte aşağıdaki salonda sürdürdüğü harika kutlamalarla doluydu. Gerçekten de harika bir yuvaya dönüş olmuştu.

Mary uyuyan bebeği yatağın yanındaki beşiğe bıraktı. Gözleri dolmuştu. Oğlunu o kadar çok seviyordu ki... ve sevgili kocasını da.

Bu ziyaretin bir aile toplantısından fazlası olduğunu biliyordu. Stephen'ın, Edgar, Alexander ve Davie'ye ne kadar kardeşçe davrandığının farkındaydı ve bunun için minnettardı. Bu ona verilen bir mesajdı: Stephen, Mary'nin ağabeylerini koruma sorumluluğunu üzerine almıştı ve Mary ona güvenmemekle hata ettiğini artık gerçekten anlıyordu. Stephen'ın bir gün Malcolm'a verdiği sözü tutacağını, bir gün İskoçya tahtına Edgar'ı oturtacağını biliyordu. Bundan şüphesi yoktu.

Bir anda yalnız olmadığını fark etti. Döndüğü anda donup kaldı.

Stephen kapıda durmuş, karısına bir gül uzatıyordu.

Mükemmel, kısa saplı, tek bir kırmızı gül.

Mary yaklaşırken ona ve kocasına dokunmaya neredeyse korkuyordu. Bu iriyarı, güçlü adam ona bakmaya kıyamayacağı kadar güzel bir gül veriyordu. "Stephen," diye fısıldadı Mary ve bu kez hissettiği sevgi, canını yakacak kadar yoğundu.

"Bu sefer eline batmayacak, aşkım," dedi Stephen, kısık sesle. "Dikenleri ayıklandı."

Duygu seliyle gözyaşlarının arasında gülümseyen Mary gülü alırken eline tek bir diken bile batmadı.

"Sözümü daima tutacağım," dedi Stephen.

Mary gülü göğsüne bastırdı. "Biliyorum."

"Babana verdiğim sözü de tutmak niyetindeyim, Mary. Edgar bir gün İskoçya Kralı olacak."

"Bunu da biliyorum." Mary ağlamaya başladı. Stephen ona güvenmişti ve bu, aşkının dışında ona verebileceği en büyük hediyeydi. Kocası Kinross'a geldiğinden beri sevgisini de, güvenini de kendini hiç dizginlemeden veriyordu.

"Artık her şeyimle seninim, Mary," dedi Stephen, ciddi bir tavırla.

"Bunu da biliyorum," diye fısıldadı Mary. Güç, saflık, asalet, tutku... Gülün sözü. Mary parmak uçlarında yükselerek kocasını öptü. "Teşekkür ederim, Lordum."

Stephen karısına sımsıkı sarıldı.

YAZARIN NOTU

Tarihi Olayların Kronolojisi:

III. Malcolm (Malcolm Canmore), İskoçya Kralı, 1058-1093.

I. William (Fatih William), İngiltere Kralı, 1066-1087; aynı zamanda Normandiya Dükü.

1070 Lanfranc, Canterbury Başpiskoposu oldu.

1072 III. Malcolm, Abernathy'de I. William'a bağlılık yemini etmek zorunda kaldı; Duncan bir barış garantisi olarak İngiliz Sarayı'na gönderildi.

1079 III. Malcolm, İngiltere'yi işgale kalkıştı ancak ilerleme kaydedemeyince yine bağlılık yemini etmek zorunda kaldı.

II. William (Kızıl Rufus) İngiltere Kralı, 1087-1100.

Kent Kontu Odo Bayeux'nun önderliğinde Norman baronların isyanı, 1088; isyan bastırıldı, Odo sürgüne gönderildi ve topraklarına el kondu.

1089 Lanfranc öldü, Canterbury yönetimi dört yıl boyunca boş kaldı.

1089 II. William, Normandiya'yı ele geçirdi ve seferleri kısmen başarılı oldu.

1091 III. Malcolm, Abernathy'de II. William'a bağlılık yemini etmek zorunda kaldı.

1092 II. William'ın kuvvetleri Carlisle'ı fethetti ve yerel hükümdarı sürüldü.

1093 Anselm Bec, Canterbury Başpiskoposu oldu.

13 Kasım 1093, III. Malcolm, Northumberland Kontu'nun kuvvetleri tarafından Alnwick'te öldürüldü; Edward ölümcül bir yara aldı.

16 Kasım 1093, Kraliçe Margaret, Edinburgh Kalesi'nde öldü.

Donald Bane, Edinburgh Kalesi'ne saldırdı; yeğenleri, anneleri Kraliçe'yi de yanlarına alarak kaçıp onu Dunfermline'a gömdüler ve II. William'ın sarayına kaçtılar.

Mayıs 1094 Bir Anglo-Norman ordusu Donald Bane ve Edmund'ı devirdi; Duncan, İskoçya Kralı oldu. Üvey ağabeyi Edgar anlaşmanın imzacılarındandı.

Kasım 1094, II. Duncan, Donald Bane ve Edmund tarafından devrilip öldürüldü.

Donald Bane ve Edmund, ortak İskoçya Kralları, 1094-1097.

1095 Normandiya Dükü Robert, Haçlı Seferi'ne çıktı ve Normandiya'yı taksitli ödemeler karşılığında II. William'a bıraktı.

1097 sonbaharı, Edgar, İskoçya Kralı oldu.

Edgar (Barışçıl Edgar), İskoçya Kralı, 1097-1106.

1100 II. William bir av kazasında öldü ya da öldürüldü.

Prens Henry (Henry Beauclerc) o gün hazineyi ele geçirdi; üç gün sonra Westminster'da taç giydi; birkaç ay sonra III. Malcolm ve Margaret'ın kızı Matilde'i (Maude) manastırdan çıkararak onunla evlendi.

I. Henry, İngiltere Kralı, 1100-1135.

1106 I. Henry, Normandiya'yı işgal etti ve Tinchebrai'de zafer kazandı; İngiltere krallığı ve Normandiya düklüğünü birleştirdi; ağabeyi Robert müebbet hapse mahkûm edilerek zindana atıldı.

I. Alexander (Öfkeli Alexander), İskoçya Kralı, 1106-1124.

I. David, İskoçya Kralı, 1124-1153.

Bu bir kurgu hikâyedir. Yukarıdaki olayları ve tarihi karakterleri kendi yaratıcılığımı kullanarak birleştirdim. Kronolojiye mümkün olduğunca sadık kalmaya çalışırken bundan büyük zevk aldım ama okurlar, Carlisle'ın 1093'te değil, 1092'de alındığını fark edebilirler. Ayrıca, Edinburgh, İskoçya Krallığı'nın resmi merkezi değilse de, tarih Mary ve ağabeylerinin Kasım 1093'te Malcolm, Margaret ve Edward'ın ölümünden sonra Edinburgh'dan kaçtığını gösterdiği için ben böyle yazmayı tercih ettim. Umarım okurlarım olası hatalarımdan dolayı beni bağışlar. Bu dönemle ilgili var olan kısıtlı bilgiler birbiriyle çelişiyor.

On birinci yüzyıldaki Kilise kurumuyla ilgili de birkaç cümle söylemek istiyorum. Kilise, bugünkü kadar katı tanımları olan bir kurum değildi. Kral hâlâ dini meselelerin çoğu üzerinde yaptırım gücüne sahipti; atamalar ve yatırımlar gibi süreçleri yönetebiliyordu. Dinsiz veya ateist olan yüksek din adamları vardı ki görünüşe bakılırsa bunlar, Fatih ve oğulları tarafından yüksek pozisyonlarla ödüllendirilen büyük şövalyelerdi. Ancak aralarından gerçekten aziz gibi adamlar da çıkıyordu. Bu dönemde George de Warenne gibi, yemin etmemiş başdiyakozlar da vardı.

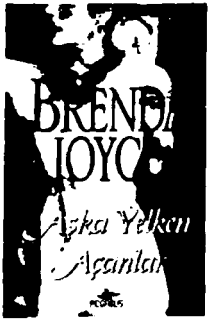
Son ve ilginç bir detay olarak... Bu maceraya girişirken, serinin önceki kitabı *Gönülçelen*'de Leydi Ceidre, Stephen'a hamile kaldığı için bu döneme saplanmıştım. İlham perim bana onun aşkının Mairi adında bir İskoç prensesi olacağını söyledi. Böylece Malcolm ve Margaret'ı İskoçya'nın Kral ve Kraliçesi, dolayısıyla da onun anne ve babası olarak kabul etmek zorunda kaldım. Araştırmalarım bu düşüncemi destekleyen kanıtlar ortaya çıkardığında çok heyecanlandım ama bu kadar şaşırmayı da beklemiyordum. Malcolm ve Margaret'ı yakından incelediğimde, sadece altı oğulları değil, aynı zamanda iki kızları olduğunu keşfettim; büyük kızlarının adı Mary'ydi ve gerçekten de bir Norman kontuyla evlenmişti.

Elbette Mary'nin hayatını tamamen kurguladım... En azından ben öyle sanıyorum.

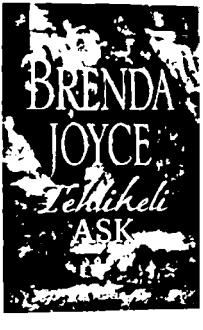

BRENDA
JOYCE
Bir Avuç
Aşk

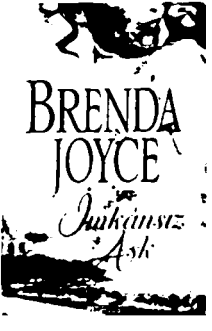

BRENDA
JOYCE
Maskeli
Balo

Küçük
GELİN

BRENDA
JOYCE
Aşka Yelken
Açanlar

BRENDA
JOYCE
Kusursuz
Gelin

BRENDA
JOYCE
Tehlikeli
AŞK

BRENDA
JOYCE
İhtirassız
Aşk

BRENDA
JOYCE
Yemin

BRENDA
JOYCE
Günahkâr